Проф. д.ю.н. Орлин Борисов

ДОБРОТО И ЗЛОТО И ВЛИЯНИЕТО ИМ ВЪРХУ ПРЕДОСТАВЯНЕТО НА ПРАВАТА НА ЧОВЕКА

ХЕЛИОПОЛ

Книги от същият автор, издания на Хелиопол от поредицата „Правото на 21 век – право от нов тип, правната култура – култура на народа.“

- Бедност и правата на бедните
- Какво да направя за да защитя сам правата си
- Правата на децата
- Корупцията по света и в България

© Хелиопол, 2020
© Орлин Борисов, автор, 2020

ISBN 978-954-578-389-0

Съдържание

Уважаеми читатели 9

Използвани съкращения 11

Увод 12

Глава I.
Добро и зло 20
1. Как за различим доброто от злото? 24
1.1. Що е добро и що е зло? 26
1.2. Знаците на доброто и злото 29
1.3. Измеренията на доброто и злото 32
1.4. Противоречията между „добро“ и „зло“ 34
1.5. Борбата между доброто и злото 36
1.6. Доброто или злото е по-силно в човешкия живот? 39
1.7. Съотношение между доброто и злото 42
1.8. Науката за доброто и злото 44
2. Какво е добро? 47
2.1. Доброто като ценност 48
2.2. Какво е доброто всъщност? 50
2.3. Доброто за мен добро ли е за другите 52
2.4. Доброто с добро се заплаща 55
3. Какво е зло? 57
3.1. Злото: понятие или реалност 58
3.2. Злото в човека 61
3.3. Как се ражда злото? 62
3.4. Откъде е злото в света 68
3.5. Злото зад усмивка 71

Глава II.
Съотношението на доброто с правата на човека 75
1. Доброто е гарантирано от правата на човека 77
1.1. Доброто и правата на човека съгласно Всеобщата декларация за правата на човек 79
1.2. Доброто и правата на човека съгласно Международният пакт за икономическите, социалните и културните права . . . 81
1.3. Доброто и правата на човека съгласно Международният пакт за гражданските и политическите права 87
1.4. Доброто и правата на човека съгласно универсалните международни актове 97

1.5. Доброто и правата на човека съгласно регионалните международни актове 110
1.6. Доброто и правата на човека съгласно двустранните международни договори 121
2. Израз на доброто по света 127
2.1. Живот 127
2.2. Здраве 134
2.3. Радост 137
2.4. Щастие 139
2.5. Вежливост 142
2.6. Приятелство 144
2.7. Мир 147
2.8. Наличието на заетост и правото на труд 150
2.9. Хуманизъм 151

Глава III.
Как Злото въздейства върху нарушаването правата на човека 155
1. Използвани от Злото форми и средства за нарушаване правата на на човека 155
1.1. Използвани от Злото форми на контрол в международен мащаб 156
1.2. Използвани от Злото форми в национален мащаб 158
1.3. Несъвместимостта на Злото с правата на човека (доброто) 159
2. Израз на злото по света 159
2.1. Смърт 160
2.2. Болести 162
2.3. Омраза 166
2.4. Скръб 168
2.5. Нещастие 170
2.6. Грубост 172
2.7. Недоброжелателство 174
2.8. Слабост 176
2.9. Война 179
2.10. Робство и търговия с роби 183
2.11. Геноцид 186
2.12. Безработица 187
2.13. Бедност 191
2.14. Корупция 196
2.15. Наркомания 200
2.16. Национални и трансгранични престъпления 203
2.17. Създаване на Оръжия за масово поразяване 207

2.18. Увреждане на природата 210
2.19. Измъчване или убийство на животни..... 214
2.20. Умишлено и ненужно унищожаване на растенията 217

Глава IV.
Доброто и злото в действителност след предоставянето и след нарушаването на правата на човека 221
1. Доброто в живота означава, че правата на човека се прилагат успешно..... 221
1.1. Нормален (достоен) живот 221
1.2. Живот с други хора 223
1.3. Физическо и духовно здраве 226
1.4. Човек без ограничения 229
1.5. Човечност (хуманност) 232
1.6. Действия в полза на хората..... 234
2. Съпътстващо зло от началото на развитието на човешката цивилизация..... 237
2.1. Робство и търговия с роби 237
2.2. Война и въоръжени конфликти 240
2.3. Военни престъпления 243
2.4. Престъпления против мира и човечеството 245
2.5. Пиратство 249
2.6. Геноцид..... 253
2.7. Наркомания 254
2.8. Тероризъм 257
2.9. Бедност 262
2.10. Корупция 264
2.11. Нехуманна жажда и алчност за трупане на богатство ... 266
2.12. Итезания и други форми на нечовешко отнасяне 268

Глава V.
Доброто и Злото и правата на човека в Република България 272
1. Израз на доброто в България..... 274
1.1. България като територия и природа..... 275
1.2. Съществуването на българската нация 278
1.3. Състраданието на българите..... 281
1.4. Толерантността на българите..... 283
1.5. Правата на човека (макар и само на хартия) 286
2. Израз на злото 288
2.1. Отсъствието на любов и състрадание към българския народ от страна на богатите и управляващите 289
2.2. Нарушаването на правата на човека в България..... 301

2.2.1. Нарушаване упражняването от българите на правата на човека, произтичащи от Международната харта за правата на човека 303
2.2.2. Нарушаване упражняването на правата на човека, произтичащи от Хартата за основните права на ЕС..... 310
2.3. Наличието на геноцид над българските граждани 317
2.4. Отсъствието на човечност и хуманно отношение..... 320
2.4.1. Към бедните 320
2.4.2. Към болните 324
2.4.3. Към инвалидите 328
2.4.4. Към пенсионерите..... 331
2.5. Корупция 333
2.6. Бедност 339
2.7. Безработица 347
2.8. Наркомания 349
2.9. Престъпност..... 352
2.10. Не предоставяне на права на българските деца 354
2.11. Отсъствие на Права на човека 362

Заключение..... 365
Използвана литература 371

Приложение 372
Проект..... 372
Конвенция относно международните гаранции за ефективното прилагане на правата на човека в световен мащаб 372
Преамбюл 372
ЧАСТ I – Цели 373
ЧАСТ II – Приложна област..... 373
ЧАСТ III – Създаване на международен орган..... 374
ЧАСТ IV – Контролен механизъм..... 375
Част V – Заключителна..... 376

Уважаеми читатели

Колективно право на всички хора на Земята е да живеят достойно, спокойно, физически и психически здравословно и безпроблемно, а не както е съгласно съществуващото статукво, това право да се упражнява само около 2-3 % от населението на нашата планета от така наречените правоимащи-париимащи (наричащи себе си богати, т.е. бого-равни).

Според древните мъдреци (пророци) от Тибет, описвайки бъдещето наред с другите пророкувания те отбелязват „някои човеци ще се превърнат в подобие на кръвожадни зверове лочейки кръвта на събратята си", което ако се приеме като алегория означава, че „богатите лишават бедните от нормални условия на живот, отнемайки всичките им блага – тоест изпивайки техните жизнени сокове".

Книга, която разкрива истината за същността на действията на богатите от хилядолетия, вероятно ще разгневи мега-богаташите, а техните платени слуги и васали ще се втурнат да осъществяват различни действия в защита на своите покровители, за което им плащат, както осъществяват действия, които обезсмислят разкритата истина и омаскаряват името на автора чрез масмедиите или по друг начин, или нещо повече на дръзналите да покажат грижливо скриваната действителност.

Мега-милиардерите разполагат с огромен паричен и друг ресурс, средства, начини и методи, които по правило използват не официално, но понякога уж случайно или без да се крият, чрез използването на трети лица.

За да накажат желаещите да разкрият тайната на тяхната същност, богатите използват съществуващите явни и тайни механизми започвайки с ежедневно оплюване от масмедиите, изкарване на психически неуравновесен (така нар. луд), или до физическа саморазправа, чрез използването на поставени, платени трети лица.

Чувствам вътрешна необходимост да изразя своето отношение, независимо от последствията и считам, че е време всички честни и почтени хора да се обединим и да изясним, кой-кой е и за какво се бори не на думи, а на практика.

Необходимо е да се изясни, какво се прави за обикновените хора или всички блага в света богатите отделят за себе си?

Обръщам се към всички честни, здравомислещи и достойни хора на Земята, призовавайки ги, да сложим край на хилядолетната хегемония и жестокото управление на всички хората, чиито права и свободи са потъпкани от хората, считащи себе си, че имат синя кръв, защото са се родили със сребърна лъжичка в устата и са боговете на Земята, защото са бог-ати.

Промяната трябва да стане по мирен начин, защото ако се стигне до проливането на кръв, на всички е ясно, чия кръв ще се пролее. Пролята ще бъде кръвта на обикновените протестиращи хора от една страна, а от друга пак кръвта на обикновените хора, но като платени полицаи, войници, охранители и др.

Тоест обикновените хора отново ще бъдат пожертвани, за да се защитят интересите на богатите.

Необходимо е да се обединим и непрекъснато да повтаряме истината, докато всички сред богатите не разберат, че повече не може да се продължава, съгласно установеното статукво и сами да се убедят и да решат, че статуквото трябва да се промени.

Официално не се говори и не се пише никога и никъде, че над 90 % от хората на нашата планета живеят бедно, мизерно, гладуват или умират от глад, докато някои от богатите умират от преяждане.

Вярно е също така, че хората са различни като едни са по-умни, други не толкова умни, едни са по-способни, други не толкова способни и т.н., тъй, че е нормално едни да живеят по-добре и по-богато от други в зависимост от индивидуалните си способности.

Не е вярно, че богатите са милион пъти по умни и способни, за да бъдат милионери и милиардери.

Затова съотношението между бедни и богати следва да бъде най-много 1:5, а не както е сега 1: 1 000 000 000, дори ако сравним най-умните с най-глупавите или с най-маргинилизираните хора (алкохолици, наркомани и др.).

Не е правилно да се твърди, че „всички са равни, но някои са по-равни“. Едно от естествените права е равенството. Всички хора се раждат равни и ако наистина имаха равен старт, единственото нещо, което би ги разграничило са индивидуалните способности и произтичащия от тях просперитет и начин на живот.

Проф. д.ю.н. Орлин Борисов

Използвани съкращения

ВДПЧ – Всеобща декларация за правата на човека
МПГПП – Международен пакт за гражданските и политическите права
МПИСКП – Международен пакт за икономическите, социалните и културните права
МХПЧ – Международна харта за правата на човека
ОН – Общество на народите
ООН – Организация на обединените нации
ХОПЕС – Харта за основните права в ЕС

Увод

Един от „значимите“ въпроси, които вълнуват човечеството от дълбока древност до днес е как точно да се установи съществува ли в действителност противоречие между доброто и злото или това е измислено противопоставяне, създадено за отвличане на вниманието на обикновените хора от действията и интересите на богатите и техните дейности.

Следва да се изясни, ако наистина съществува противоречие между тези две категории, как то се проявява в човешкото съзнание (т.е. в какво се изразява човешката същност) и какво е въздействието на доброто и злото върху колективното право на всички хора да упражняват по рождение основни права и свободи, присъщи на всички човешки същества?

Всъщност трябва да се има предвид, че доброто и злото имат пряко отношение и въздействие върху прилагането на колективното право на всички хора да живеят добре, с предоставяне на доброто с упражняването на правата и свободите, а злото е израз на нарушаване и не предоставянето на възможност за упражняване на всички права на човешките създания.

В продължение на хилядолетия правата на човека са били разглеждани в обществото само като философски съждения и идеи за етични принципи или социални норми, чиито предназначение е било залъгването и даване на фалшива надежда на обикновените хора, че те все пак трябва да се надяват и да очакват нещо по-добро.

Идеите за правата и свободите присъстват в различни форми през по-голямата част от историческото развитие на човечеството, макар и умишлено да са били насочвани от богатите към по-различно възприемане от съвременното разбиране за правата на човека, като напр. създаването на представи за справедливост и човешко благоденствие, необходими за достоен начин на живот.

В древните цивилизации съвременния формат на универсалните права и свободи не са били познати в Древна Гърция, Древен

Рим, Древен Китай и др., макар корените на идеята за правата на човека могат да се открият в редица актове.

Напр. при завладяването през 539 г. преди Христа на Вавилон от войските на царя на Древна Персия Кир Велики, той освобождава робите, като обявил, че всички хора имат право сами да избират своята религия, провъзгласил расовото равенство и ги е издал в известният днес „цилиндър на Кир"(записан с клинопис и обвит с глина). Този древен акт се счита за първата в света харта за правата на човека и е преведен на шест езика.

Корените на съвременното разбиране за правата на човека могат да се открият в новата европейска история – Ренесанса и Реформацията, които са създадени с цел манипулиране от богатите на общественото съзнание, че за подобряване на участта на обикновените хора се мисли.

Идеите за правата на човека като естествени права, води началото си от средновековната школа на естественото право, придобива известност в епохата на Просвещението с трудовете на философите Джон Лок, Франсис Хътчисън и др., за които съществува мнение, че в трудовете и в основата на естественото право са заложени нормите, предвидени в „цилиндъра на Кир".

Едва през 20-ти век след учредяването на Обществото на народите, което включва в Устава само правото да допринася за разпространението на много от правата на човека и главно след създаването на ООН се разработват и приемат съставните части на първият универсален нормативен акт – Международната харта за правата на човека (МХПЧ), съдържащ основни права и свободи на всеки човек по рождение, независимо от това, в коя държава се намира и какъв статус има.

Следва ясно да се уточни до каква степен правата на човека са били и са в зависимост или са равни на доброто и как нарушаването на правата на човека е израз на злото?

Също така е необходимо да се изясни, как доброто е свързано с предоставянето на правата на човека и защо добро произтича от тях, как оказват влияние върху нормалното развитие на всеки човек, и защо от злото произтича тотално нарушаване на всички права на нормалните хората.

Следва да се отбележи, че това правило изключва богоравните – тоест богатите, които действат като зли сили не правещи поч-

ти нищо добро за обикновените хора и постоянно осъществяват действия, с които препятстват и нарушават тяхното физическо и психическо развитие.

Доброто и злото са философски, двойствени (нравствени и морални) категории, чието противоречие човечеството „странно защо“ хилядолетия наред умишлено не може напълно да осмисли, т.е. защото така всичко е програмирано от богатите.

На нашата планета много категории имат двойствена природа като напр.: бяло/черно; положително/отрицателно; любов/омраза; беден/богат, младост/старост; война/мир и др. Повечето обаче нямат негативно противоречие и противоборството както доброто със злото, не се явяват като антитеза едно на друго и не засягат пряко прилагането на правата на човека.

Според някои философски учения в основата на световното битие са заложени морални закони, но като се има предвид установеното световно статукво, явно те не се съблюдават, тъй като тяхната същност не съвпада с интересите на управляващите от хилядолетия Земята богати и техните васали, слуги и др. (като напр. Закона за общото благо, всеобщата радост и щастието, всеобщ приоритет и развитие и др.).

Предполага се, че в мозъка на всеки човек има два полюса с колективното съзнание на доброто, носещо светлина, радост, щастие, хармония, справедливост, разум и т.н. и злото, носещо нещастие, мрак, зловеща тъмнина и нерадостно бъдеще, дисхармония непрогледна тъмнина и т.н.

От голямо значение, коя страна ще се развие.

Въпросът е кога и при какви обстоятелства и какво влияе върху проявата на доброто и кога се проявява злото?

Умишлено векове наред във всички държави на Земята под въздействието на богатите се формира всеобщо мнение, че това е загадка или се представя като загадка, която формира всеобщото мнение, а отговорите уж гравитират само в сферата на предположенията, тъй като това е удобно на злото.

В един по-късен период на човешкото развитие проблемът с противоборството на доброто и злото се поема и обяснява от различните религии, в много случаи в полза на богатите и управляващите, но не защитаващи правата на обикновените хора, които като цяло само се призовават към смирение, покорство, послушание,

търпение и т.н. по отношение на действията на богатите, които ги управляват както си искат и алчното трупат богатствата и се осъществяват действия за постигането на техните интереси.

Оприличаването на доброто като божествено, светло, сияйно и т.н., а злото като действие на дявола, което е тъмна сила, мрак и др., означава съществуването на БОГ и Дявол. Те вероятно са създадени по поръчка на богатите с цел, пълна заблуда на обикновените хората и натрапване на мисълта за тяхното съществуване и вечна непримиримост и противоречие, за оправдаване на действията на богатите с действията на Бога и Дявола.

Тъй като дълбоко уважавам вярващите и религиозните убеждения на хората не оспорвам личното им правото на избор или не на изповядване на определена религия, както и да вярват в съществуването на бог, дявол, ангели и др.

След като се има предвид, че по-голямата част от населението на Земята са атеисти и не са религиозни, условно приемам като природна закономерност, че светът е създаден и съществува съгласно космическите закони на природата, независимо от това, как се изобразяват или с какви имена ги наричат.

Уважаваният от мен автор Румен Леонидов пише „Всички сме чували за десетте Божи заповеди, но не всички ги спазваме, защото не всички сме набожни. За мнозина от нас християнството не е христима идея, а попски работи, църковно лицемерие, бизнес със заблудите на наивните. Днес за мнозинството у нас и по света няма Бог, то почита безумния стремеж към парите…“.

Тъй като аз съм прагматик и вярвам на очите си, а като юрист само на безспорните доказателства, напр. че определено „нещо“ наистина и реално съществува е необходимо да се види и пипне. През целия си живот не съм имал възможност да получа преки доказателства за съществуването на Бог и Сатаната.

Очевидните доказателства на световното статукво ме карат да считам, че условно можем да обозначим ДОБРОТО като действие на светлите сили – законите на природата и естествените права на всички човешки същества и ЗЛОТО като последствие от действията на тъмни сили – злите действия на богатите, техните васали и прислужници във всички форми, които създават условия за тъмно и без перспективно бъдеще, включително и за нарушаване на правата на човека.

Доброто, което очевидно е постигнато и е конкретно постижение на определени религии, което никой не може да го отрече или оспори е, че държави, в които религията е част от държавната политика възпитава здрави общества – психически и физически.

Населението на Земята хилядолетия наред с различни средства се подтиква към отдаване на порока като напр. – пиянство, наркомания, хомосексуализъм (джендарство и др), проституция, престъпления, маргинализъм, приемане на генно модифицирана храна и изкуствена дрога и др.

Покварените държавни общности непрекъснато морално и физически западат, деградират и в близко бъдеще, ако светът продължава да се управлява от тъмните сили по този определян от богатите и техните васали начин, то по създадения глобален модел на живот светът в скоро време ще се самоунищожат.

Това е очевидното зло за населението на Земята като цяло, което ще засегне под някаква форма и богатите.

Така напр. в Ирландия преди повече от 20-30 години по-голямата част от населението бяха религиозни и цареше здрав морал, диктуван от църквата, която забраняваше не само абортите, но и дори и разводите. По настоящем населението не се обвързва с предписанията на религията, абортите и разводите са разрешени и положението в държавата е коренно променено.

Добро е, че религиите в много държави забраняват пиянството, разврата, проституцията, приемането на дрога и др. аморални деяния и форми на порока, което е израз на доброто за населението.

Така, че и аз както и мнозинството от хората, вярващи безгранично само на фактите, които доказано съществуват считаме, че не е достатъчно да започна да вярваме единствено на това, че Бог и Сатаната съществуват само на базата на твърдения или написаното в Свещените книги без да ги видим, чуем, докоснем и т.н.

Макар, че няма неоспорими доказателства и за обратното, за сега отсъствието на преки доказателства, карат здравомислещите хора да мислят че те са само измислица, която е необходима, за да манипулира хората. Споделям този ред на мисли с оглед на знанията, които получавам от общодостъпната информация.

Допускам, че е възможна да има просветени хора, които разполагат със специална, тайна информация и знания за недоказани

истини, от чиято гледна точка нещата стоят по съвсем различен начин, но аз нямам достъп до такава информация.

Затова за сега аз ще си позволя да не разглеждам света, хората и всичко останало като божие творение макар, че много бих искал наистина да има сила, която да твори само добро – Бог или друга, но доброто го няма, тогава къде е Бог, а като резултат от закономерното развитие на природата.

Без да робуваме на общоприети догми, на мненията на велики мислители, философи, писатели и др. (тъй като голяма част от тях са работели за богатите) съвсем прагматично, съобразно със съществуващата действителност, основавайки се на безспорните научни доказателства ще бъде разгледана реалната съвременна действителност.

Следва да се има предвид, че съвременната наука е все още е в начален етап на развитие и тепърва ще доказва по безспорен начин всичко за сега необяснимо като напр. какво е Бог, Сатана, отвъдно, духовен свят (духовни същества), фин свят, други измерение, начини на влияние, вибрации, мозъчни вълни и трептения… и т.н..

Аз съм вярващ човек, защото убедено вярвам, че Земята като едно от космическите небесни тела е частица от безкрайния космос и паралелно се развива заедно със всички космически явления съгласно Космическите природни закони, които взети заедно формират така нар. Висш космически разум, наричан още твореца, създателя и т.н.

От друга страна няма преки доказателства, че всичко Зло е дейност на Сатаната. Тогава логично възниква въпросът, кой и защо е измислил Сатаната-вероятно, за да оправдае собствените си действия ли?

Всичко свързано със създаването на Земята, хората и всичко останало е плод на доброто, съзидателното произтичащо от Космическите природни закони, но осъществявано хилядолетия наред управление, придружено със много злини и мъка на по-голямата част от населението на Земята е израз на злото, произтичащо от действията на богатите.

Това е плод на действие на управляващите тъмни сили на Земята от древността, преди време наричани Императори, Царе, Султани, Шейхове и др., а сега управляващи партии и стоящите в сянка зад тях организации на мултимилиардери, които дърпат конците

на управляващите чрез различни тайни съюзи като напр. световно правителство, масони, илюминати, тамплиери, клубове, комитети, комисии и др.

Тези образно казано Злите, тъмни сили – богатите и техните васали, които са създателите на злото в името на техния просперитет и за увеличаване на богатствата управляват хилядолетия народите, манипулирайки ги с всички възможни средства.

Фактите безспорно доказват, че от самото начало на развитието на човечеството, хилядолетия наред една шепа богаташи, управляват нашата планета с налагането на ред, предшестван със злини, страдания и мъки на голямата част от населението на Земята.

В самото начало израз на тези действия са робството и търговия с роби, войни, по късно чрез създаването на феодализъм, крепостничество, колониализъм и др., а днес с нови форми на робство и неоколониализъм, бедност, безработица, корупция, наркомании, създаване на оръжия за масово поразяване и др., като почти винаги надмощие има Злото над Доброто.

Ето защо аз определям богатите като ЗЛИ-ТЪМНИ СИЛИ, чиито управление носи вече хилядолетия наред на населението на Земята само злини и нещастен живот – бедност, мизерия, гладуване и гладна смърт и тъмно, неясно и безперспективно бъдеще.

Безспорно е доказано, че алчното, нечовешко разпределение на обществените блага води до забогатяване на една шепа хора с така нар. „синя кръв", които са около 1 % от населението притежават около 99 % от земните блага, а бедните, които са 99 % от населението притежават 1% от благата.

Според Международната хуманитарна конфедерация на неправителствените организации Оксфам **„Златният 1 процент на човечеството става неизменно по-богат, а ножицата между богатите и множеството бедни се разтваря"**[1]

В днешно време пълната манипулация и промиване на мозъците на населението на Земята не би могло да се осъществи от богатите без услужливата помощ на медии, журналисти, политолози, социолози и други васали с тайни и явни средства.

Според публичното признание на бившия редактор на Ню-Йорк нюз – Джон Свинтън относно манипулиране на населението от масмедиите и журналистите „Ние сме оръдие на васалите на бога-

[1] https://clubs.bg/67218-utopia_kogoto sthe prebori bednostta

тите, действащи зад кулисите. Ние сме марионетки…интелектуални проститутки“[2]

Ако условно определим доброто като светла сила, а злото като тъмна сила, то организацията на управлението на човечеството през последните хилядолетия е свързано с духовното падение на развитието на отношенията на Земята, тъй като на власт са били тъмните, злите сили – богатите, с които са довели хората до подчинение чрез много страдания, глад, безработица, бедност, корупция, смърт и т.н.

С този труд се цели да се установи и разкрие макар и хипотетично тайната, кога се ражда доброто и кога злото?

Кой управлява света и насочва, манипулира и зомбира хората чрез средствата за масова информация и много други знайни и незнайни средства, а също така решава, как една от двете категории-злото да се прояви и има надмощие над доброто?

Също така е необходимо да се разбере, дали доброто и злото съществуват паралелно в съзнанието на всеки човек, в еднакъв обем или се притежават индивидуално?

Необходимо е да се уточни, под въздействието на какво се проявяват доброто и злото, и как стават обект на манипулиране?

Следва да се изясни, зависими ли са протичането на мисловните процеси от индивидуалните дадености на всеки човек и от какви фактори зависят?

Защо едни хора се подават в по-голяма степен на мозъчна атака, т. е. промиване на мозъка в посока търпимост и одобряване на злото и в тяхното съзнание се създава изкривена представа, че злото е добро и обратно?

Защо други, значително по-малко хора почти не се поддават на внушения и манипулиране и държат да не е изкривеното доброто, като по този начин стават неудобни на богатите поради което биват премахвани – арестувани, затваряне в лудница и др., включително и физически ликвидирани?

[2] http://razuznavane.com/?p=1609

Глава I.

Добро и зло

Като основа за разглеждане на този труд може да се приеме, че:

ДОБРОТО е морално-етична категория и включва всичко, което е хуманно и носи радост, щастие, справедливост, светло минало, настояще и бъдеще за всички хора и всички същества, което носи правилно развитие и щастие.

Доброто е понятие на моралното съзнание и една от важните категории на етиката, а също така и обобщена форма на разграничаване и противопоставяне на нравственото и безнравственото на положителното и отрицателното и т.н.

В случаите, когато доброто произтича от международно признати права на човека то следва да се разглежда и като международноправна категория;

ЗЛОТО е неморална категория, с която се обозначава не хуманното и нечовешко отношение, предизвикването на нещастие, несправедливост, бедност, неравенството, корупцията, страданията, причиняването на болка, глад и др., засягащи почти всички хората и другите същества на Земята.

Злото е следствие от действията на богатите и техните васали, които хилядолетия наред властват над огромната част от населението на Земята, чрез способи и средства на жестоко управление и принуда в различните държави (с изключително незначителни изключения).

Богатите, злите сили живеят съвсем различен живот от бедните хора – приемат много качествена храна и вода, живеят в огромни луксозни домове, притежават най-скъпите коли, яхти, самолети и т.н.

Общият брой на свръх богатите, притежаващи над 50 милиона щатски долара е около 150 000 богаташа, 50 000 притежават над 100 милиона долара, около 4500 притежават 500 милиона долара, а стотици са мега-милиардерите. Всички заедно мега-милиардери

и обикновени милионери са не повече от 2-3 % от населението на Земята.

Според международната организация Оксфам най-богатият един процент от хората на Земята притежава повече от останалите хора взети заедно.

Чрез своите неограничени възможности богатите се изживяват като БОГО-равни, тъй като не са като обикновените хора с червена, а със синя кръв.

Разбира се, това не реално, но има известни нюанси, тъй като синя кръв имат само боговете и техните потомци според легендите и митовете.

Богатите както е известно предимно активно се хранят в сребърни чинии със сребърни прибори и пият от сребърни чаши (наливат си от сребърна кана или др.). Продължителното и активно ползване на сребърни прибори и др. (които отделят сребърни съединения) води до леко посребряване на кожата и придава лилаво-синкав цвят на кръвта на богатите.

Тъй като само богатите могат да си позволят „да ползват сребърните прибори редовно и се получават съответните резултати", се е родил и митът за хората със „синя кръв" – благородниците, които поради тази причина се считат за по-различни от обикновените хора.

Преклонението спрямо богатите като към неземни същества (богове) е унизително, неравноправно и неправилно, тъй като те не са наследници на боговете, а освен това голямата част от съвременните богаташи не са потомствени аристократи, а придобили богатствата си след незаконна приватизация или след други тъмни или престъпни сделки и криминални престъпления.

В миналото богатите-злите сили, в качеството си на крале, царе, султани, шахове сами пряко са умножавали своите богатства, докато днес в повечето случаи те определят управляващите (президенти, примиери, министри и др.), които да работят тях.

Когато злото се разглежда като нарушение на общопризнатите международни права на човека, то също така се разглежда като международноправна категория.

Необходимо е също така да изясним какво представляват ПРАВАТА НА ЧОВЕКА по отношение на ДОБРОТО и ЗЛОТО, което от една страна означава обобщена форма на дължимото и нравствено по-

зитивното, и обратното – нравствено негативното и осъдимото, в следствие на нарушаване на правата на човека.[3]

Замисълът, с който богатите-силите на злото създават, за да заблудят и манипулират международната общност е, че правата на човека би следвало образно казано да послужат като броня, за да защитават доброто, което произтича от тях за всяко човешко същество, т.е. да бъде закриляно срещу злото.

Подобно на въздуха, правата и свободите би следвало да се ползват и да се прилагат по един и същ начин както към богати, така и към бедни, към млади и стари, бели и черни, високи и ниски, слаби и дебели и т.н., но съществуващата практика е много по-различна от това правило.

Това правило не се спазва особено към богати и бедни, тъй като едните са бого-равни, прово-имащи (т.е. пари-имащи), за които всичко е възможно да бъде купено с пари, а за бедните почти нищо не е разрешено от предоставените права, защото нямат необходимите средства да си ги позволят, тъй като са в бед-а (бед-ни).

Тоест голямата демагогия с предоставянето на права и свободи е тази, че правата на човека се отнасят на хартия до абсолютно всички хора, но в действителност тяхното пълно упражняване могат да си ги позволят само богатите (право-имащите т.е. пари-имащите), тъй като на практика се оказва, че те могат да бъдат упражнявани с достатъчно пари.

Целта е да има права и свободи на хартия за всички хора на Земята, но те да могат да се упражняват свободно само от право-имащите-богоизбраните, притежаващите много пари.

Доброто, справедливостта, равнопоставеността и др. могат да бъдат разпознати само тогава, когато са нарушени правата на човека, т.е. световното статукво е създадено така, че за обикновените хора не се полага почти нищо добро, а основно само зло, тъй като така е предвидено от злите, тъмните сили – богатите, които управляват Земята от хилядолетия.

Отношението както към доброто и злото, така и към правата на човека се е развивало още от дълбока древност, независимо, че официално в международен универсален акт те са признати едва през 20-ти век след създаването на ООН.

---

[3] Paul O. Ingram, Frederick John Streng Buddhist-Christian Dialogue: Mutual Renewal and Transformation. University of Hawail Press, 1986. P. 148

Макар и спорадично и еднолично през цялата история на развитие на човешката цивилизация се е формирало положително отношение и надежда, независимо от почти цялостното зло управление на богатите-тъмни сили.

Така напр. още около 2000 г. пр. н. е. във Вавилония е приет първият писмен кодекс (Кодексът на Хамураби), в който се постановява „да тържествува равнопоставеността в кралството, да бъде унищожено злото и насилието, силните да не потискат слабите,... да се насърчи доброто у хората".

Също така преди около 2 000 г. пр. н. е. древноегипетски фараон е давал инструкции на подчинените си „когато пристигне просител от Горен или Долен Египет, ... правете всичко според закона, спазвайте обичая и уважавайте правото на всеки човек".

Учението на Конфуций (около 500 г. пр. н. е.) съдържа понятието ред или състрадание и любов към ближния като централна тема и е казал „не прави на другите това, което не желаеш за себе си", с което се смята, че Конфуцианството е положило основата на идеята за правата на човека.

През 1215 г. е съставен Великата харта на свободите, която ограничава властта на краля на Англия и признава правата и свободите на другите хора.

Джон Лок през 1689 г. развива теорията, че всяко човешко същество има определени права, които произтичат от собствената им природа, а не от тяхното правителство или неговите закони.

През 1879 г. се приема Френската декларация за правата на човека и гражданина, която атакува политическата и правната система на монархията и дефинира естествените права на човека като „свобода, собственост, правото на борба с потисничеството..." и др.

Независимо, че за правата на човека се говори от дълбока древност, идеята за официална, законна закрила на всички човешки същества узрява и започва да се счита за наложително необходима от тъмните сили-богатите, управляващи от хилядолетия Земята и се възприема едва през 20-ти век.

Както се разбира от историческото развитие на човечеството отношението на хората към доброто и злото и към правата на човека се среща в много култури и древни традиции. Ужасите и зверствата по отношение на правото на живот и др. през периода на Втората световна война извършвани по отношение на населението

на воюващите държави налагат и изтласкват официалното признаване на правата на човека.

По отношение на правата на човека става ясно, че са формирани още в древността, далеч преди XX век (когато в рамките на ООН се приема първият универсален международен акт – Устава на ООН, след това МХПЧ и др.), като даващо фалшива надежда на обикновените хора, която е израз на заблуда за удоволетворяване на универсалните човешки нужди и стремежи към справедливост до наши дни.

За съжаление зад фалшивата грижа за добруването на всички хора, правата на човека официално са признати, но с цел да не бъдат свободно и безпрепятствено ползвани от обикновените хора (бедните хора, които са в бед-а по рождение), а от само от бого-избраните, т.е. злите сили-богатите, т.е. пари-имащите, поради което са право-имащи.

1. Как да различим доброто от злото?

Всички смятат, че е лесно да различим доброто от злото, но когато си зададем въпроса каква е разликата между тези понятия, разбираме, че при създадено в света статукво на въздействие върху съзнанието на хората (нар. промиване на мозъци) не е възможно облъчените и объркани хора точно да преценят, че това е добро, защото е справедливо, а това е лошо, защото не е справедливо, защото имаме умишлено изкривяване на възприятията?

В редица случаи до толкоз са изкривени предлаганите и осъжданите действия, че хората с промити мозъци започват да ги приемат като нещо нормално.

Човекът е биологично същество, което освен, че е биологичен индивид, в момента, в който е заживял съвместно с другите биологични индивиди и са образували социална общност и се превърнал в социален индивид.

Нормално е в една социална общност, за да живеят съвместно и организирано, да се създават правила за поведение.

Общоприетите правила за поведение се възприемат и изпълняват различно от отделни индивиди поради техните индивидуални характерни особеност (умствени и физически възможности, възраст, пол, съзнание и др.) и в много случаи, тъй като човешкото

съзнание има в различна степен двойствен характер и по различен начин се прилагат в зависимост от конкретното развитие.

За съжаление създаваните от хилядолетия правила за поведение – правилници, закони и други нормативни матрици са насочени главно към защита на правата на богатите и зли хора, водени от алчността и загубили напълно хуманното си добро, човешко отношение към бедните, представляващи над 90 % от населението на Земята.

Поради умишлено въведените ограничения в рамките на правилата за поведение на социалната общност индивидите реагират по различен начин (тъй като имат различен индивидуален обем и настройка на мозъка) чрез проявяват на своята светлата и тъмната черта на характера, като едни са много по – добри, човеколюбиви, справедливи, благородни, великодушни и т.н., а други по – лоши, изпълнени със злоба, злъч, подлост, алчност, не хуманно отношение, лицемерни, несправедливи, груби и т.н.

За сега не съществуват преки доказателства (тъй като повечето от законите външно са справедливи, но с вратички за нарушаване от богатите и техните васали, т.е. за проява на злото), от къде произтичат доброто и злото може да се приеме, че те са морални категории на човешкото съществуване и те са навсякъде около нас и в нас и се проявяват при определени условия.

Много хора са манипулирани и не могат да преценят, кое е добро и кое зло, и тъй като при тях е нарушен баланса между разума – съзнанието и чувствата и се оставят на емоцията да определя тяхното отношение към всичко ставащо като цяло.

Трудно е да се разбере дали ПРАВОТО – нормите на законодателството е правилно, справедливо и кога то не е право, а криво тоест казусите не се решават правилно съгласно закона, а се изкривява неговото решение съгласно личните интереси на съдията и на трети лица, тоест справедливостта се изкривява, изменя се при правоприлагане.

Още като деца ни разказват приказките, как доброто побеждава злото, но когато пораснем разбираме, че сме живели в един вълшебен, измислен свят, тъй като в действителния свят има много повече Зло отколкото Добро.

С влизането в света на възрастните след 18 г. децата на бедните стават свидетели на свят пълен със злини, мъка, нещастие, болести,

войни и въоръжени конфликти, престъпления, робство, безработица, бедност, корупция, тероризъм, наркомания, търговия с оръжие и т.н..

Изборът между доброто и лошото е избор между етиката – етичният избор е избор на съвестта между доброто и злото и морала – моралният избор е избор в полза на обществото. Морал или съвест това е търсенето от душата на човека на жизнения път. Всяко човешко съзнание е неповторимо и различно от това на другите, тъй като живота на всеки човек е индивидуален.

Големият въпрос на който умишлено никой до сега не е отговорил изчерпателно е дали човешката общност е направила всичко възможно, за да победи и възтържествува доброто над злото или от богатите се диктува да се прави точно обратното от хилядолетия насам чрез робство, войни, бедност, глад, безработица, корупция, престъпност, продажба на оръжие, тероризъм и т.н.?

Единствено фактите, че светът се управлява лошо са неопровержими, че по-голямата част от човечеството се намира в много тежко и лошо състояние.

Това статукво е установено, за да може населението на Земята да се управлява от злото – тъмните сили, като в протежение на хилядолетия се създават непоносими условия за живот – робство, глад, бедност и мизерия, безработица, корупция, наркомания, геноцид, войни и въоръжени конфликти, за които се произвеждат и продават нови и по-нови и скъпи оръжия, от които богатите печелят много и др.

Следва да отбележим също така, че духовно извисените хора са много по-добри от бедните духом, но е трудно да отличим веднага доброто от злото, тъй като впоследствие макар и късно се разбира, кой какъв е по осъществените действия.

1.1. Що е добро и що е зло?

Хилядолетия наред човечество е манипулирано и живее под влияние на внушенията, че трябва да възтържествува доброто над злото, от което трябва да се ръководят хората при своите действия. Но всъщност богатите, чрез световната пропаганда изкривява съдържанието на понятията добро и зло и хората не могат да отличат що е добро и що зло.

В резултат на тази масова манипулация много от постъпките на хората, особено на богатите са уж в името на доброто и манипулират общественото мнение, че те са абсолютно морални, но всъщност са аморални, нехуманни и егоистични.

Други хора активно извършват злини, прикривайки се умело с доброто и обществото е объркано и недоумява, кое всъщност е добро и кое зло?

Общоприето е, че Добро и Зло е дихотомия (от гръцки „разделям на две“) във философията, етиката и религията, което е и нормативно-оценъчна категория на социалните явления, действията на човешките същества и като цяло отразява както необходимото и нравственото, така и обратно на ненравственото и престъпното.

Двойствеността на доброто и злото се приема като противоречие, борба между доброто и злото.

Доброто и злото са две взаимно изключващи се разсъждения – функции на съзнанието и действия на хората, като разликите между тях е, че невежата не е в състояние да обясни и опише разликите, не защото му липсва интелект, а защото голяма част от човечеството не е на необходимата висота на добротата, за да могат да разграничат значението на двете понятия.

Приема се, че светът е добър – справедлив и лош – жесток, и когато се премине границата в посока злото, рано или късно природата си го връща, но не веднага.

По правило всеки човек живее между доброто и злото и всеки сам решава, какво да избере и какво да прави, в зависимост до голяма степен от статуквото каквото е създадено в една държава. Това до голяма степен зависи от настройката – промиването на мозъка, който ежедневно се облъчва чрез специални средства, но предимно от средствата за масова информация, за да започне да вярва, че злото е нещо нормално – глад, болести, безработица, бедност, наркомания, тероризъм, разработването на оръжия за масово поразяване и др., почти равно на доброто.

Човекът има избор, но в зависимост от това как е облъчено неговото съзнание, ако ближните му са в беда той може да помогне, но днешния човек, с нивото на днешното съзнание по-скоро би ги подминал или пренебрегнал. През последните години се формира съзнание, че човек трябва да бъде бездушен, нехуманен и безсърдечен към страданието на другите. Никои обаче не се замисля, че

утре той може да е страдащ и тогава никой няма да му се притече на помощ, защото всички са облъчени по същия начин.

В повечето религии и митологии въпросът за доброто и злото е вечен и неизчерпаем, макар, че не всички хора мислят така, тъй като по-голямата част от населението на Земята не са религиозни.

Погледнато исторически още преди съществуването на отделните религии е съществувало проблема за разграничаване на доброто и злото, затова не звучи много сериозно, че те задължително трябва да се свързва съществуването на доброто с Бог, а злото със Сатаната.

В повечето религии е прието, че доброто – светлината и щастието идва от Бога, а злото – мрак и мъка от Сатаната.

Ако е това действително е така не става ясно, защо Бог допускаше до сега Сатаната да унищожава всичко добро всичко божествено – създадено от Бог, да разяде една част от хората, особено тези, които управляват света и се изживяват като бого-равни, като Боговете на Земята, защото те са право-имащите, пари-имащите.

Приема се в повечето религии, че „там където е Бог е любовта, а където е дявола, има войни и мъки". Отново възниква въпросът, ако има Бог, защо той допуска да има толкова много зло, страдание и мъка на Земята вече 5 000 години?

Не звучат много сериозно даваните без необходимите доказателства обяснения, т.е. много думи без покритие-хипотетични за това, че е нормално хилядолетия на Земята да господства злото под много различни форми.

Някои учени считат, че светлите – доброто и тъмните – злото сили на Земята действат в зависимост от това, какви хора управляват света. Ако до сега хилядолетия наред са ни управлявали тъмни сили, които са налагали господство на богатите над бедните и, за да подържат тази зависимост са измислени първоначално робството, войните, бедността, престъпленията, мъката, нещастието, тероризма, разработването на оръжие и т.н., за да държат населението в подчинение.

Крайно време е светът след 5 000 години да се промени и да настъпи светлата пролет, която да замести тъмната зима и светлите сили, носещи доброто да победят тъмните сили, носещи злото.

В духовната сфера двата полюса съществуват паралелно в човешката душа, като доброто действа градивно и укрепващо и носи

здраве, щастие и т.н., докато злото действа отслабващо и разрушително и носи болестите мъки и др.

Доброто и злото са две противоположности (дуализъм), които взаимно се отричат и затова се приема, че доброто се асоциира със светлината и радостта, а злото с мрака и страданията.

Двете понятия е необходимо се разглеждат в глобален мащаб, анализирайки състоянието на съвременната международна общност, тъй като за всеки отделен човек доброто и злото символизират различни неща освен, когато всички масово са манипулирани и мозъците промити, като напр. пушенето, пиенето, дрогиране извършване на престъпления за едни хора това е лошо и неправилно, но за други това добро и им харесва.

Правилното възприемане на понятията добро и зло трябва да формират морален кодекс на поведението, съгласно който малките деца да започват да осъзнават окръжаващия свят, тъй като доброто започва от момента на поява на бебето на бял – светъл и прекрасен момент е раждането на нов живот. Правилното отношение към доброто и отричане на злото започва в семейството и трябва да продължава и в детската градина, училище и ВУЗ.

Необходимо е много точно да се установи, какво се разбира точно под понятията „добро“ и „зло“.

1.2. Знаците на доброто и злото

Знаците за добро и злото в различните култури, религии и др. се отличава макар и не винаги по смисъл. Културите и вярванията в различните времена се характеризират с различие от знаци и символи за доброто и злото.

Различни букви, цифри, ивиците, надписите, животни, растения и др. в много случаи имат различни значения, включително обозначаващи доброто и злото (сияйна добрина или сатанински знак).

Доброто се изобразява като щастие, радост, надежда, сила, твърдост, решимост и т. н., а злото с признаци на демони, мрак, мъки, ужаси, престъпления, страдание, глад, бедност, мизерия и др.

Съществуват много религиозните символи с различно значение, в културите и вярванията и разнообразие от знаци.

Отворена палма-хамза е знак на доброто уважаван от различни религии (напр. евреи, араби, финикийци и др.).

Котката е египетски култ, което е добро, свято животно.

Вълкът се приема двупосочно като символ. В някои култури олицетворява злото, измамата и жестокостта, но в други култури е знак на доброто, символизирайки кураж, смелост и т. н. Според египтяните е символ на военна храброст, а според римляните вълкът е символ на бога Марс.

Пантерата-ягуара в християнските традиции се твърди, че е спасил хората от дракона или от духа на злото.

Скорпионът се приема в много религии, като смърт, деструктивна сила, беда или тъмнина.

Змеят в някои религии и традиции се приема като символ на Сатаната.

Отровните змии според някои традиции се приемат като символ на дявола и на всичко, което изразява неговата воля.

Лотосът е символ на времето, тъй като има едновременно семена, цветя и безцветни пъпки. Също така се счита, че е символ на слънцето, защото е символ на живота. Лотосът е един от осемте знака на доброто, изброени в китайския будизъм.

Ин-Ян е най-популярният знак за добро и зло от цялата китайска култура, който илюстрира двойствеността на Вселената. Съществуват и много други, които могат да бъдат предмет на едно цялостно изследване, но този труд няма такива цели.

Пентаграмата – най древното изображение на петоъгълна звезда е приемана различно от символ на доброто и светлината до символ на злото.

Пентаграмата от древни времена (от 3 500 г. преди Христа) е била смятана за символ на защита от злото, а нейните предпазващи свойства били известни още в Древен Вавилон.

Позитивното приемане на пентаграмата приключва по времето на инквизицията, когато на клада горели невинни хора. Наречли петоъгълната звезда „крака на вещицата“ и се превърнала в символ на злото.

Дървото на живота е разглеждано във почти всички религии, понякога като символ на плодородието, в други свързва световете на живота и смъртта, а основният фокус е гледната точка, че живота е дърво.

Знакът на богомилите представлява две еднакви елипси, но разположени под прав ъгъл една спрямо друга и било символ на

доброто и злото (или мъжко и женско, положително и отрицателно, ин и ян и др.).

Доброто е качество, което може да се прояви посредством десет знака, че си добър човек, а хората, които правят добрини са по-щастливи и имат по-съдържателен живот затова:

1. Винаги помагайте на хората.
2. Умеете да поощрявате хората, дори и когато грешат.
3. Добросъвестно признавайте грешките си.
4. Имайте еднакво добро отношение към всички (независимо дали са управляващи или управлявани, бедни или богати, успели или не успели и т. н.).
5. Смели сте (особено в новите и непознати начинания).
6. Държете се любезно с всички хора, независимо от това кои и какви са те.
7. Умейте да изслушвате внимателно всеки човек.
8. Радвайте се искрено и напълно на всичко заслужаващо това.
9. Отнасяйте се с уважение към всеки човек независимо от неговия ранг, социално и имуществено положение и т. н.
10. Вие носите позитивната промяната, която искате да видите и от която се нуждаят всички в света и т.н.

Според отделни публикации космически знаци на доброто носят благо, което е изследвано с клирингов апарат през 1995 г.

Космическите знаци са символи, графични кодове, които привличат различни позитивни енергии. Те трябва да се носят върху или със себе си, тъй като Космическите знаци са естетични,, лесно се вписват в дизайна на всички предмети. Ефектът от тяхното въздействие (да изпълват със светлина аурата) се потвърждава с клириография, с диагностичен компютър, а също и с биолокация.

Космическите знаци работят на нивото на материята, но също така в енергията на пространството и времето. Доброто въздействие на символа на Космическите знаци започва от обозначаването в дизайна на дрехата, предмета или помещението. Енергията на Космическите знаци се предава също така на водата (както и на продуктите, съдържащи вода).

В заключение следва да отбележим, че знаците и символите в митологията, легендите, религиите, културите и др. се използват, за да обяснят определени въображаеми и необясними случаи, страхове, надежди, предпочитания и др. на хора, които изповядват раз-

лична религия, носители на различна култура, различни етноси и др. Затова различните държави, нации и култури имат различни знаци и символи.

1.3. Измеренията на доброто и злото

Доброто и злото са конкретни за всеки период от историческото развитие, поради което в отделните исторически системи и в различните класи измеренията са различни, тъй като те са в зависимост от изменящите се интереси на богатите и управляващите.

Различните автори в различните време (Хегел, Спиноза, Кант Стивънсън, Пери, Шелер и др.) поставят въпроса относно етика, морала и доброто, дали са актуални? Това разбира се, се отнася до историческия период в който живеят.

Холандският философ Спиноза в своя труд „Етика, доказана по геометричен начин" определя морала и доброто като това, което желаят хората.

Той обаче не определя точно, кои хора го желаят това и как богатите, чрез управляващите налагат своите желания с различни средства на населението на всяка държава по отделно и на Земята като цяло, т. е. богатите на бедните, управляващите на управляваните.

Според Спиноза всичко е подвластно на разума, но не се уточнява на чии разум, на добрите над злите или по-правило от хилядолетия е точно обратното – тъмните сили на злото властват над доброто и светлото.

Немският философ Кант разглежда въпроса за доброто в морала, като според него хората съществуват в два свята: единият – емпиричният или селективният, а другият – свръхсетивният, априорният.

От философска гледна точка е възможно и да е така, но по – важно е да се разкрият двата свята, в които хората живеят и в които съществува доброто и злото, като напр. бедни в беден свят, а богове в богатия свят.

В началото на развитие на човешката цивилизация е изграден един свят от роби и роботърговци, в който поробените бедни и пленените също са от бедните, тъй като са станали наемни войници, а след пленяването са купувани от богатите, на които са служели като собственост.

В съвременния свят са известни нови форми на робство за дългове, наследени отговорности, купуване на жени (уж за женене), купуване на жени и деца за секс или за проституция, както и за извършване на престъпления, включително и на тероризъм и др.

Водените от дълбока древност войни до сега, също така са израз на спорове и интересите на богатите и управляващи завършващи в много случаи с война, която е изнасяна на гърба на бедните, които обикновено стават войници срещу заплащане или без заплащане, когато на лицата е вменявано изпълнение на воински дълг.

Войните съпътстващи развитието на човечеството за всички периоди, външно се водят по различни уж справедливи поводи, като напр. защита на територия, границата, етноси и др., зад които в крайна сметка се оказват материалните интереси на богатите.

Бедността също така е характерен белег на злото спрямо хората, което съпътства населението на всяка държава от дълбока древност до сега и пропастта между бедни и богати продължава да се задълбочава, която антиглобалистите определят като оценката на глобалните процеси, съгласно която „богатите стават все по-богати, а бедните все по-бедни".

След това за различните периоди са характерни измерване на злото – робство, война, създаване на безработица, ниско заплащане на наемния труд, постоянни локални въоръжени конфликти, зависимост от алкохол, цигари и наркотици, организирана престъпност, престъпления (национални и трансгранични), тероризъм, корупция, създаване на оръжия за масово поразяване и др.

Различните автори в различните периоди на развитие не отчитат съотношението на етическите учения с реалния живот, така напр. по време на античността, средновековието, съвременността и др., са го разглеждани предимно от философска гледна точка.

Според философията няма действителност, която да не подлежи на промяна, следователно тези автори, според които злото властва хилядолетия над човечеството от така нар. тъмни сили, предстои да бъде заменено от доброто нар. светли сили.

За да бъдем напълно ясни, защо е създадено статуквото на нашата планета е необходимо да се абстрахираме от всичко, което официално се лансира и да разгледаме и разкрием същността?

Главната цел на тъмните сили е управлението на света и алчното трупане на богатство, като премахват и унищожават всичко,

което се намира на техния път или ги препятства по някакъв начин. В тяхното измерение не се включват морал, нравственост, включително нравствени и морални закони и др., които творят добро, състрадание, съчувствие, безкористна взаимопомощ и др., а създаването на свят, в който властва жестокост, алчност, страдания и др., а користното отношение е не само желано, но и необходимо и ценено качество на човека за оцеляване.

Съществуващият свят по природа е аморален, и истинска духовност в обществото е немислимо и недопустима. Тоест по-безнравствените: користни, алчни, по-агресивни и напористи, по-цинични, по-хитри и цинични и по-безжалостни и др., които носят по-голяма печалба на богатите се издигат от тях на управленски и други властови позиции.

Обобщено казано измерението на съществуващото зло главно се заключава в алчното увеличаване на богатствата чрез аморално и безнравствено управление, посредством подставени лица.

Настъпващо добро ще замени злото, което е се характеризира със страдания и мъки на мнозинството от хората на Земята и вероятно скоро в световен мащаб ще бъдат установени много радост, благоденствие, щастие, здраве, просперитет и др.

1.4. Противоречията между „добро“ и „зло“

Природосъобразно всеки човек се ражда отделно и притежава индивидуално съзнание, което съдържа добро и зло. В зависимост от индивидуалните заложби едни хора естествено, по рождение притежават в своя мозък различен обем, умствен заряд, който включва добро или зло, които се развиват в зависимост от условията на живот или влиянието редица други фактори.

Именно на тази основа следва да се отбележи, че всеки човек прави своя самостоятелен избор, съответстващ на това дали той е добър или лош, дали да върши добро или зло в зависимост от влиянието под което е попаднал. Напр. ако преобладава доброто, той ще помага на нуждаещите се, но ако злото преобладава в неговия мозък той ще подминава без внимание нуждаещите се. Тоест вероятно подсъзнателно в зависимост от формираната психическа нагласа всеки човек индивидуално решава дали да следва добрия или лошия път (т.е. доброто или злото).

Различни фактори ежедневно определят съзнателно или не в зависимост от умствената нагласа на всеки човек какъв път да следва-добър или лош. Затова хората реагират по различен начин при спор, при изпълнение на трудовата заетост, когато е наранено честолюбието, честа, или в други случаи, когато уж това е спонтанно, но хората не могат да го направят по друг начин, тъй като то зависи от това, доброто или злото е това, което индивидуално преобладава в съзнанието на всеки човек.

Съгласно учението на Бруно Грьонинг, болестта идва от злото, а не както се твърди – че е Божие наказание, тъй като болестта е следствие от погрешни мисли и дела на богатите, създавайки условия за това.

В литературата не случайно се лансира тезата, че „не е нужно човек да знае, как животът обръща доброто в зло и злото в добро". Това означава „свиквайте хора с лошото, то е непоправимо".

Втълпява се мисълта на хората, че злото е непоправимо и, че злото съществува, защото е необходимо, защо иначе би съществувало?

Създава се умишлено масова психоза, че злото е необходимост, срещу която нищо не може да се направи. Също така хората се манипулират, като целта е да бъдат убедени, че „в света и доброто и злото са потребни".

Създава се масова психоза на търпимост към злото, защото, ако хората започнат да се задълбочават и достигнат до истинската причина да има зло, ще стигнат и до конкретните действия на тъмни сили-богатите, които създават условия, при които се установява злото в живота на обикновените хората.

Начинът на живот до голяма степен определя, дали в човека ще се прояви доброто или злото. Понякога метафорично хората казват „дяволът ме мъчи", но всъщност това не е дявала, а лошия живот мъчи хората, в който преобладава злото, мъките и страданията.

Само законът на любовта на човек към всички други хора може да спаси човечеството от самоунищожение, пътят по който е изправен сега – наркотици, глад, беднотия, корупция, проституция, хомосексуализъм (джендарство), престъпления, въоръжени конфликти и други.

Според световноизвестния пътешественик проф. Ернст Молдашев „Човекът е продукт на победа на доброто и любовта над злото,

а доброто и любовта са главните критерии за усъвършенстването на човека и прогреса на човечеството".

Вече дълъг период от време умишлено се формира масово съзнание към незачитане и постепенно изчезване на любовта между хората, изчезване на хуманното и чисто човешко отношение, дори между бедните хора. Останала е само чистата любов между младите двойки и любовта към децата, семейството, приятелите и др. Към всички останали се култивира масово отношение на равнодушия, незаинтересованост, не хуманно или жестоко отношение.

През последните няколко хиляди години, за да управляват населението на Земята богатите и техните васали, управляващите и други техни слуги нар. управляващи тъмни, лоши сили на богатите и техните васали, манипулират и промиват мозъците на обикновените хора с все по-манипулативни, нови и нови явни и тайни средства.

Това се осъществява чрез почти всички, контролирани или собственост на богатите (в редица случаи чрез подставени лица) средства за масова информация, като телевизията, радиото, ежедневниците и др. чрез специални предавания, анализи, дискусии и др. на едни и същи политици, журналисти, политолози, социолози, учени, експерти и др. специалисти, както и много други знайни и незнайни средства и методи за масово манипулиране на съзнанието на обикновените хора на Земята.

В резултат на това се създава масова психоза на търпимост и променено, изкривено съзнание, че лошото е добро и обратно.

В заключение наред със съществуващите различни мнения, следва да се приеме преобладаващото всеобщо мнение, че Доброто – това е хармоничното развитие на света, а злото е неговото противоречие – разрушаване на хармонията и умишленото препятствие на благото на всички хора на Земята.

1.5. Борбата между доброто и злото

Хилядолетия наред масово в съзнанието на човешката общност се формира представа, че се води жестока борба между доброто и злото, но на практика такава борба не съществува тя е измислена за манипулиране всеобщото съзнание на хората като надежда, че има добро. Разбира се в „неосезаемия свят" или „финото измерение",

които са отвъд разбирането на петте сетива, ума и интелекта съществува вероятно природосъобразна борба между тези понятия, но съвременната наука предстои да докаже подобно твърдение.

Създава е масовата психоза, че откакто свят светува, няма по-яростна битка от битката между доброто и злото, в която от 5 000 години насам неизменно печели злото, т. е. богатите. Затова борбата между доброто и злото е съпътствала от малки деца нашите прадеди, дядовци, бащи и майки, а също така и съвременните хора и вероятно ще ни съпътства до нашата физическа смърт.

Не е вярно, че никой не ни кара да бъдем лоши и да бъдем търпеливи към злото, тъй като нашите мозъци ежедневно са подложени на гигантска масова манипулация на търпеливост относно осъществяваното зло от страна на богатите – глад, бедност, мизерия, корупция, наркомания, тероризъм, войни и др.

Борбата между доброто и злото и битка между тях е в съзнанието на всеки човек. Затова съзнанието на всеки човек се развива в съответствие с това, доколко то е податливо на облъчването на мозъка на бедните от богатите, които използват различни средства от средствата за масова информация до използването на специални известни и не известни, тайни технологии за промиване на мозъци.

Хората първоначално се раждат добри. Всички деца се раждат с невинни и неопетнени души, те са символ на добрината, обичта и невинността, които не знаят какво е зло. Това е доказателство, че хората се раждат добри. Те не биха поели пътя на злото, ако няма фактори, които да манипулират тяхното съзнание, като напр. за бедни семейства – привикване към мизерия, глад и страдание, в семействата на престъпници. Децата постепенно приемат света като необходимост за осъществяват престъпления и зло, а на един по-късен етап те са манипулирани и пряко от богатите и управляващите.

Борбата между доброто и злото е умишлено създавана химера, тъй като тя специално е формирана в съзнанието на хората – хилядолетия наред от богатите, за да управляват по-лесно населението на Земята, и за да печелят и множат богатствата си на гърба на бедните, промивайки ежедневно техните мозъци.

Масово е формирано съзнание, че съществува и властва доброто и справедливостта, но които постоянно са изкривявани и размивани така, че злото да изглежда добро и да бъде приемливо. Напр.

приемането за нормално явление бедността, глада, престъпленията, тероризма, корупцията, наркоманията и др. тоест те започват да изглеждат като необходимо бедствие, към което трябва да се проявява търпимост.

През вековете различните философски школи, религии, учения и т.н. са давали определения на борбата между доброто и злото, но тъй като цяло повечето тях са били зависими от богатите и управляващите, официално почти всичко е в полза на богатите.

Обобщено съществуващото добро се свежда до свързването на доброто с дълга към държавата, тоест създава се законова матрица от богатите и управляващите, изпълнението на която е задължителна за обикновените граждани, т. е. на създадените от тях правила за поведение във формата на закони, за пълно послушание и т.н.

Историята доказва, че управляващите и дори отделни религии от една страна проповядват любов и състрадание, а от друга спрямо всички недоволни хора, заплашващи под някаква форма интересите на богатите, управленците или религията се анатемосват или са преследвани, арестувани, обявяване за еретици или престъпници и затварян в лудницата, затвора или направо убивани.

Те са осъществявани с масовото манипулиране на съзнанието, че се борят със злото, но нима насилието или проливането на кръв и убийства е добро?

На практика се получава така, че уж водената борба е в полза на доброто, но всъщност се увеличава злото (непрекъснато се увеличава глада, бедността, мизерията, безработицата, корупцията и т. н.).

Злото единствено е необходимо на света, за да осъзнаем, кое е добро, и как да се постараем да го променим. Хората на Земята трябва без да им се промиват мозъците да се освободят от негативизма, който им се насажда и предизвиква – страх, ненавист, омраза, желание за мъст и т. н., за да живеят нормално добре.

В случаите, когато не се изпълняват указанията съгласно матрицата на богатите, официално се обявява, че това е зло за държавата, деянието се обявява за престъпление срещу националната сигурност, за което се създават различни държавни органи и служби, които са длъжни да правят всичко възможно да защитават интересите на богатите.

Тоест съгласно съществуването на създаденото статукво, добро

и всичко, което е добро за богатите и техните васали, а е зло тогава, когато нещата не са в полза на богатите.

На практика се разбира, че борбата между доброто и злото е борбата между тях, за да се определи ползата на богатите.

Затова от хилядолетия насам се лансира идеята, че съществува постоянна борба между доброто и злото, че доброто и злото са не определима категория, и т.н. или са форма, идеал, оценка на човешкото съзнание.

Борбата между доброто и злото е умишлено създадена илюзия от двойствеността на света за прикриване интересите на богатите.

1.6. Доброто или злото е по-силно в човешкия живот?

Доброто и злото се развиват индивидуално в човешкото съзнание, в зависимост от условията на живот и външното влиянието върху него.

Раждането, появата на бял свят на всяко човешко същество е свързано с доброто, сияйното, светлината, радостта и щастието. Родителите и всички около тях са безкрайно щастливи и готови на всичко детето да получи най-доброто, за да е щастливо и да бъде далеч от злото като глад, недохранване, болести и др.

Децата като плод на любовта са израз на доброто, невинното, непорочното, неопетненото, на скрита светлина и т.н.

Повечето от децата растат в доброта, любов и нежност, но има и много, които растат в зависимост от това в какво семейство се отглеждат, които още от невръстни са подложени на глад, недохранване, бедност, насилие и тормоз, болести, формиране на престъпно и зло съзнание и др., които още от малки разбират за съществуването злото и лошото.

В съзнанието на децата израснали в беда още от малки се формира привкус към злото и израстват със злото и повечето имайки нерадостно и мъчително детство просто стават много лоши хора.

Повечето от престъпниците са имали лошо, нерадостно, изпълнено с мъки, глад и насилие детство, което е изключение от правилото, че децата са добри и невинни създания.

Необходимо е да си отговорим на въпроса, защо децата са считани за символ на доброто, а повечето възрастни точно обратното изповядват злото?

Защо всички хора, като деца са били добри, но в последствие след манипулиране на мозъка са се превърнали в зли и лоши души?

Всеки човек се ражда притежавайки индивидуални части от съзнанието добро и зло, които се развиват в съответствие с условията при които живее човек. Злото и доброто живеят под невидимата форма на светла и тъмна страна.

До 18 годишна възраст всяко човешко същество поради своята физическа и умствена незрялост се счита за дете и държавата, обществото и родителите са длъжни по отношение на неговото развитие, да полагат специални грижи и добро отношение в името на неговите висши интереси.

Веднага след като навърши 18 години човешкото същество преминава в суровия свят на възрастните и започват неговите несгоди и формиране на злото и покварата в неговата душа. Това се отнася до над 90 % от населението на Земята които живеят в бедност, сблъскват се с безработицата, корупцията, мизерията, гладуването и т.н.

Това обаче не се отнася до 2-3 % богати в света, чиито деца са се родили със сребърна лъжичка в устата и до края на своя живот живият в наслада и удоволствия, без да се лишават от каквото и да било.

Обобщено може да се приеме, че когато детето стане възрастен човек то се сблъсква с нещо неразбираемо и чуждо и различно от това, за което е възпитавано с години – с алчността, несправедливостта, злобата, лъжата, лицемерието и т.н., с които е свързан начина му на живот и конкретно с безработицата, бедността, глада, мизерията, корупцията, престъпността, наркоманията и др.

Живеейки в тези условия по-голямата част от населението на Земята са изправени пред дилемата: да стана ли представител на злото, като заживеят по правилата на злото в това общество или да му се противопоставят и да станат жертвен агнец.

Разбира се, като се има предвид използваните съвременни способи за промиване на мозъците, много малко са хората, които могат да разсъждават трезво и правилно да определят своя път на развитие, тъй като той е предопределен.

Да живееш правилно в съвременния свят е много трудно, тъй като ежедневно се сблъскваме с интересите на богатите и техните васали, които бранят установеното статукво и своето богатство със всички сили и средства.

При своето управление в много случаи те прибягват „уж законо“ до създаване на проблеми в семейството и на родните, употреба на всякакъв вид насилие от изпращане на данъчни власти, вкл. до вкарване в лудница, затвора и др., като се стигне до арести, уж свързани с националната сигурност или се стигне до физическа саморазправа чрез поставени лица.

Какъв израз е това на доброто или злото?

Колкото по-дълго живеят хората, които се поддават на облъчване със зло, толкова повече расте пропорционално и злото с тяхната възраст. Заедно с увеличаването на злото след облъчването на съзнанието на много хора, те стават по-лицемерни, по-нечестни и по-лоши, като в същото време си вярват, че са добри. Хората с по-силен дух се поддават по-малко на промиването на мозъка, поради което се отличават от малодушните, които се поддават на различни внушения.

Бедната част от населението на Земята от хилядолетия са принудени да живеят в свят покварен изцяло от злото и несправедливостта.

От самото създаване на човешката социална общност постепенно първоначално вождовете на племето, шаманите и гравитиращите около тях, а на по-късен етап след създаването на държавите на техните царе и царедворци обществото се разделя на две, като се образуват главно две класи – бедни, живеещи в беда и богати, бого-равни, пари-имащи.

Богатите, за да увеличават алчно и непрекъснато своите богатства използват управляващите, за да държат в подчинение и смиреност бедното население като безмилостно подлагат на различни манипулации тяхното съзнанието, осъществяват различни начини на преследване, наказания и дори отнемане на живота на тези, които не са послушни изпълнители.

Злото е свързано с манипулация на човешката душа, като се използва познаването на съзнанието на човека и се залага на неговите слабости. По този начин се разкриват облагите за богатите, които носят коварството, измамата, безсърдечието, безразличието, алчността, страха и т.н. Те осигуряват богатство, охолен живот и власт над другите.

Постепенно на всички етапи от развитието на човешкия род обикновените хора се подлагат на робство, феодална зависимост,

крепостничество, колониализъм, неоколониализъм, безработица, глад, бедност, тероризъм, корупция и т. н. Характерно зло за всички времена са войните, въоръжените конфликти, бедността, корупцията и др.

От създаденото от богатите статукво на нашата планета в почти всички държави, огромната част от населението живее в непоносими условия на бедност, глад, мизерия, болести, корупция, хомосексуализъм (джендарство), въоръжени конфликти, тероризъм и др.

Става напълно ясно, че бедното население на Земята живее със злото, което изцяло власта над доброто.

В заключение може да се отбележи, че хилядолетия наред, за да държат населението на Земята в подчинение и покорство (в последните десетилетия изключение правят само скандинавските държави и няколко др.), тъмните сили на злото – богатите умножават своите богатства, като в планетарен мащаб 1% богати притежават около 99 % от земните блага и богатства.

В живота на населението на Земята преобладава злото, а за доброто само се говори, но не се вижда и чувства, след като милиони хора умират от глад, мизерия, бедност болести, корупция, безработица, войни и въоръжени и други конфликти, тероризъм, замърсяването на околната среда и др.

1.7. Съотношение между доброто и злото

За да се изясни, какво е добро и какво е зло е необходимо да се изясни какво е съотношението между двете понятия.

Общопризнато е, че доброто и злото съществуват в съзнанието на човека като два отделни полюса. Човекът в зависимост от емоционалната нагласа в повечето случаи умишлено повлияна или манипулирана от външни фактори се ориентира към единия или другия полюс. В главата на всеки човек съзнанието в определен момент започва да се ориентира към извършването на добри или лоши действия, до голяма степен в зависимост от това към кой полюс на нагласа са ориентирани в повечето случаи умишлено съответните действия.

По правило човекът е създаден, за да твори добро на себе се и на всички хора около него, но в последствие се манипулира към обратното – да осъществява зли действия от хилядолетия насам.

Съвременното обществено съзнание е формирано към егоизма, като егоиста или егоистите по правило избират внушеният им полюс на злото, съгласно който се дава оценка на всичко. Този полюс съдържа разбирането за доброто или злото във Вселената, което означава, че на този етап силите на злото, които така са управлявали света хилядолетия отклоняват доброто и натрапват злото – войни, въоръжаване с оръжие за масово унищожаване, тероризъм, бедност, корупция, глад, безработица, дрогиране и др.

Всички тези ориентации към полюса на злото са донесли много беди и нещастие на цялото човечество от хилядолетия, известно като тъмната зима, която надяваме се, е крайно време да бъде сменена от светлата пролет за цялото човечество.

Наред с умишлено натрапваните неадекватни представи за борбата между доброто и злото в международен мащаб се лансират и идеи „Дали е възможно доброто да надделее над злото“, „Борбата със злото не е необходима, тъй като е без перспективна“, „Доброто е необходимо зло“, „Ела зло, че без тебе по-зло“, и др.

По този начин се подменят моралните ценности с толерантните ценности, т.е. да сме толерантни към съотношението на доброто и злото, затова подобна толерантност се формира умишлено от: бедни към богати, гладни към преяли, към бедността, към тероризма, към корупцията и др.

Както се разбира от лансираната и формираната толерантност върху бедното население на Земята, което е около 90 % от цялото население то следва да бъде толерантно към бого-избраните, т.е. към бог-атите, пари-имащите, право-имащите. Тоест цялата тази международна манипулация на съзнанието е, че бедните следва да са толерантни към злото,тоест към лошите, тъмни сили, зад които стоят в сянка богатите.

Проблемът е дали доброто и злото са предмет само на морално съотношение и дали те се вграждат само като нравственост?

Според Мишел Уелбек: Доброто и злото са разпределени в непроменимо съотношение у всеки човек.

В това отношение следва да се приеме, че е възможно чрез външно въздействие, т.е. промиване на мозъците, зомбиране, манипулиране и др. върху мозъка, а не природосъобразно, коренно да се измени съотношението между доброто и злото в самата биология на човека.

Може да се приеме, че природосъобразно в реалния не манипулиран начин на живеене доброто и злото съществуват в съзнанието на всеки човек в индивидуално съотношение, което зависи от дуализма на доброто и злото, от моралния релативизъм, прагматизма и т. н.

1.8. Науката за доброто и злото

Съвременната наука, която като цяло официално (защото са възможни тайни открития, които се държат в тайна от международната общност) е в начален етап на действителното опознаване на доброто и злото в живота на човека.

Едва през последните десетилетия учените бележат известен напредък в научните изследвания относно това, кое поражда доброто и кое злото.

Според науката и доброто и злото са свързани с емоционалната настройка на всеки човек емпатията – присъща на мозъка да преживява чувства и др., все още са неустановени със сигурност. Доказано е, че различните начини и средства за влияние върху функционирането на мозъка, оказват влияние върху това, до колко, какви и в каква степен да изпитваме емпатия към другите?

В науката се приема, че в единия край на моралния спектър са саможертвата, щедростта и други благородни черти, разпознавани като добри, т. е. доброто, а в другия край са разположени себичността, насилието, разрушителните импулси и др., които се приемат като зло, имащи тъмна, разрушителна сила.

Приема се също така, че влияние върху развитието на човека от биологичен индивид до социална личност е оказало създаването на социална общност, за да може да се развива съдействието и взаимната помощ, свързани с оцеляването.

Постепенно обаче възниква съревнованието между членовете на тези общност за ресурси, паралелно с което се развили и тъмните сили на злото породени от алчността за трупане ва все по-голямо богатство, което е свързано не само с използването на разбутване с мускули и лакти, но и с развитието на все по – голяма готовност за нараняване или убийство на тези хора, които не възпрепятстват богатите.

В много култури, злото символизира смъртта.

Съществуващите научни резултати до сега случайно или не, т.е. нарочно, умишлено не са послужили до сега със своите постижения, да убедят и накарат хората да не вършат зло. По правило, ако злото не е плод на манипулация, а е личен избор на всеки човек, защо до сегашната наука умишлено не е допринесла с нищо доброто да възтържествува, а на практика хилядолетия насам се наблюдава точно обратното.

Според науката насилието и злото като цяло има деструктивен ефект, а отмъщението чрез физическа саморазправа вредят както на отделния човек, така и на цялото общество.

Моралът като клон от науката е недоразвит и е необходимо постигането на научно доказване за доброто и злото, които са морални, а не религиозни категории, тъй като са съществували много преди появата на религиите.

Според Монтен, който не е постигнал чрез Науката ДОБРО, чрез всяка наука се носи само зло.

Тази мъдрост на Монтен призната през вековете, има и съвременно потвърждение в лицето на постиженията на много науки като генното инженерство, науката създала редица болести (напр. спин и др.) изкуствената дрога, науката създала съвременните оръжия масово поразяване и др.

Развивайки години наред науката на Злото се създават само негативни, унищожителни проблеми.

Злото е в основата на всички съществуващи в резултат на научните изследвания за катастрофи в света като напр.:

- Технически катастрофи (корабокрушения, автомобилни, железопътни, въздушни, космически и др.);
- Техногенни катастрофи (избухване на дирижабли и въздушни балони, взрив на нефтени платформи, взрив на заводи и фабрики с екологически опасно производство, попадане на опасни за здравето вещества в почвата, водата, въздуха и лекарствата и др.);
- Лични и обществени катастрофи, осъществени в резултат на неистовото желание за забогатяване (замърсяване на водите, почвата горите и т.н.);
- Духовни и нравствени катастрофи (основа за създаването на другите катастрофи);
- Епидемии и различни заразни болести (изобретени в лабора-

тории и пуснати в пространството);
- Криминални и други видове престъпления;
- Войните и въоръжените конфликти (използвани за пряко унищожаване на хората и др. ценности);
- Национални и трансгранични терористични актове и др. прояви на злото.

Практическото приложение на науката за добро и зло е пълното решение на всички въпроси, свързани с духовното, нравственото и физическото падение и катастрофи на човешкия род, решаване на проблемите свързани с предстоящата екологична катастрофа, въоръжаването и т.н. като напр.:

- Научните постижения трябва да служат само като основа за просперитет на човечеството, за оптимално развитие и живот;
- Сериозен научен анализ на историята и социално развитие без да бъдат допускани досегашните негативни развития на злото;
- Ново, научно еволюционно развитие на социалната еволюция чрез използването на нови наукосъобразни критерии и методи, основавайки се на съществуващите ресурси и създаването на нови;
- Изясняване чрез научен анализ на анатомията на социално-икономическото зло, което да послужи като основа за по-нататъшното развитие на живота на хората и др.

Привидно за сега науката и законодателствата в почти всички държави считат за Абсолютно Зло умишленото намаляване на качеството на живот на цялото общество, на държавите и на човешката цивилизация чрез непрекъснатите войни и въоръжени конфликти, терористични актове, замърсяване на екологичната среда, увеличаващата се мизерия и глад, корупцията, дрогирането и други форми за причиняване на вреда на здравето или отнемане на живот.

Въпреки фалшивите международни напъни осъществени на различни международни форуми за сега нито науката, нито практиката са допринесли за подобряване живота на обикновените хора.

Въпросът е, къде е доброто и защо научните постижения не са само в полза на човека, а се използват единствено за забогатяване на една малка част от населението и донасят непрекъснато зло за огромната част от населението на Земята?

2. Какво е добро?

Доброто е основата на нормалния и щастлив живот. Доброто и любовта са първоизточникът на нормалния живот и негов източник. Всяко раждане на човешко същество е плод на любов и желание за създаване на нов, сияен, прекрасен и добър живот. Доброто е в основата на създаването на живота на хората.

Всеки човек се ражда с определен от природата заряд на доброто в неговия мозък. Доброто е заложено в съзнанието на всяко човешко същество и ако той е добър в основата си неговите действия са добри. Без добро животът на човек е непълноценен, а той морално и физически неудоволетворен.

Доброто е морална категория, която в морално-етичен аспект означава действие, което носи добрина, от която се ползват всички хората дори всички живите същества и растенията, и то допринася за щастливото развитие и просперитета.

Доброто е израз на искрена любов, състрадание и чисти чувства. Любовта ражда добро, тоест доброто, произтичащо от любовта, която ще спаси света от пълно морално падение по който върви до сега.

Моралът е категория, с която се разграничава доброто и правилното от злото и неправилното и покварeното, който е значима част от стандартите и принципите на етичния кодекс.

Доброто е заложено във всеки човек и колкото повече добрини прави всеки човек, толкоз повече неговото съзнание навлиза в хармония и връзка с другите хора и със законите на природата.

Човекът е здрав, защото е добър, колкото повече добродетели има, толкоз по-здрав е народа. Затова в държави, в които преобладава злото, народа е болен и се нуждае от лекарска помощ. Когато злото е толкова голямо, че се нарича геноцид, тогава за народа изходът е смърт.

Доброто има значение към целия народ на всяка държава, към цялото население на Земята, а дори към Космоса.

Добрият човек никога не отлага и не планира да направи нещо добро, а го осъществява спонтанно без задни мисли, с желание и любов. Ако искате да станете добри, контактувайте и общувайте само с добри хора, тъй като те са носители само на позитивната енергия.

Доброто е това, което е добро за всички хора, а не само добро за

една малка група от населението на Земята, каквито са богатите и техните васали и други слуги.

2.1. Доброто като ценност

Доброто е най-голямата ценност в основата на пълноценния живот, тоест за да постигнем хармония с окръжаващата ни среда и природата, е необходимо да се окажем в равновесие със ценностната система на природата, както и с новите, прогресивни измерения и съвършенство.

Общоприето е, че доброто е ценност, която е благоприятна и полезна за всички.

Ценностите измерение на доброто в живота на всеки човек са:

- Добротата е най-важната ценност, която призовава всеки човек да прави добро и непрекъснато да го умножава, което да се извършва с любов, а не с меркантилни задни мисли за получаване на девиденти в последствие. Добротата се носи в сърцата на хората;
- Любовта е в основата на всичко добро, което се прави със желание, за да помогнеш и да си полезен на всички, както и да допринасяш за постигане на хуманните цели в целия свят ;
- Свободата е налице, когато всеки чувства, че истински са свободни и тялото и духът за постигане на добро, а не привидна свобода, която ни води към злото и по този начин се губи свободата. Тя е една от най-висшата ценност в живота, тъй като любовта и щастието са безсмислени, ако човек не се чувства свободен;
- Достойнството е неприкосновено поведение и уважение към всички, без разлика по каквито и да било признаци;
- Отговорността е необходима на всеки човек, за неговите действия или бездействие, както пред съвестта и обществото, така и според законите на природата;
- Справедливостта е необходима без значение на власт, материални или други придобивки, успехи или неуспехи, която се изразява в равенство на всички пред закона и пред обществото;
- Солидарността се изразява в споделена отговорност, когато хората взаимно си помагат и си осъществяват безкористна

взаимопомощ, участват в постигането на общи цели, съчувстват на неуспехите на другите и др.;
- Толерантността се изразява в уважение на различните ценностни представи, без да се отказваш от собствените си убеждения;
- Признаване на правата на човека като общочовешка ценност;
- Осъществяването на помощ на всички, изпаднали в беда;
- Внимателно и любезно отношение към всички без разлика по каквито и да било признаци;
- Грижата за другите е израз на добрина и топло отношение;
- Носенето на позитивна промяна и др.

През последните хилядолетия само се говори за доброто като ценностна категория, която уж постоянно е в борба за надмощие над злото, но превес винаги е имало злото, мрака и управлението от тъмните сили и манипулирането за толерантност към съпътстващите ги злини, болести, унищожение под различни форми и смърт.

Навред се шири бездуховност, алчност, печалбарство, егоизъм, песимизъм, злоба, бедност, корупция, проституция, хомосексуализъм (джендарство, лизбийство и др.), наркомания, престъпност, тероризъм и др., които специално са създадени от тъмните сили, защото, колкото хората са по-уязвими, толкоз по-лесно могат да ги управляват, това отнася се до цялото населението на Земята.

Това е израз на лицемерието на богатите и техните васали – управляващите и всички, които им пригласят, които използват всички методи и средства, за да манипулират общественото мнение във всички държави, прокламирайки фалшиво, че всъщност доброто като ценност побеждава злото, което не съдържа положителен ценностен елемент в живота, но всъщност злото хилядолетия насам властва на Земята.

В това отношение се манипулират мозъците на всички хора да повярват, че процесът на борба между доброто и злото е вечен и той никога няма да спре.

Рядко официално се признава, че доброто повдига ценностите на съзнанието на хората, докато злото ги понижава.

Доброто във всеки започва да се развива като ценностна система, която започва с малки ценностни качества, но постоянно растат, увеличават се и достигат до развитието на големите съставни части.

Хората, при които умишлено е забавено развитието на ценностната система на доброто стават лоши, което е израз на преобладаване на злото като античовешка ценност, макар, че се твърди, че злото е неизползвано добро.

Каква е действителната ценностна система за човечеството и природата сега:

– Какво се представя за добро – търпение спрямо съществуващата действителност за хората: бедност, глад, болести, мизерия, корупция, престъпления, наркомания, хомосексуализъм (джендарство и др.), проституция войни и въоръжени конфликти, тероризъм, унищожаване с конвенционално и съвременно оръжие за масово поразяване – химическо, бактериологическо, ядрено оръжие и др.;
– Кое се лансира като необходимо добро за природата от съществуващата действителност: надвиснали радиоактивни облаци, падането на киселинни дъждове, замърсяване на околната среда (почва, вода, въздух и др.), предстояща екологична катастрофа и др.

От съществуваща от хилядолетия действителност много малка част от ценностната система е предоставена за ефективно използване на хората от управляващите тъмни сили – богатите и техните васали.

Необходимо е към ценностната система освен необходимия минимум от материални блага да се осигури и минимума от духовни ценности, с които да се постигне обогатяването на духовния свят на заобикалящата ни природа в съответствие с нейните закони за постигането на пълна хармония.

Също така е необходимо задължително да бъде изградена ценностната система, съгласно която да бъде постигната вътрешна пълна хармония във всеки човек, хармония в съвместния живот между всички хора, както и тяхната пълна хармония с природата.

2.2. Какво е доброто всъщност?

Доброто е заложено естествено и индивидуално в мозъка на всеки човек и произтича от съзидателните принципи и закони на природата. Природата като цяло отразява доброто, което е хармония и красота, докато дисхармонията е израз на злото, лошото и некрасивото, което не съответства на законите на природата.

Да правиш добро в духовния свят е нещо закономерно и правилно и не можеш да бъдеш добър, ако не обичаш своите родители, приятели и всички хора и не правиш всичко с любов, желание и безкористност да помогнеш на нуждаещите се.

Добрите постъпки правят хората вътрешно по-свободни, по-щастливи, по-здрави, което е проводник на съзнанието към естеството на природата, като част от космическите принципи и закони на съществуване.

Доброто се прави спонтанно, без усилия или предварителна подготовка, и тогава удоволетворението и радостта от стореното са много големи.

Доброто трябва свободно без никакви пречки да преминава през човека, без никакви задни мисли, без връзка с негативи в миналото, без терзания за осъщественото до момента и т. н. Всеки е правил грешки през живота си, но има право на втори шанс да стане наистина добър човек.

За да бъдеш действително добър е необходимо задължително:

- Всеотдайно да извършваш само добри постъпки, от които произтича само добро;
- Извършването на добрите постъпки правят хората действително свободни;
- Само съгласно законите на доброто хората могат да бъдат щастливи (законите на злото носят на хората нещастие);
- Трябва да даваш всичкото възможно добро на другите хора (без да искаш или очакваш в замяна каквото и да било);
- Доброто трябва да се прави без усилия, трябва да бъде спонтанно с желание и радост;
- Никога не трябва да се отлага да се извърши добро, защото самото отлагане е един вид поставяне на преграда (или ограничение);
- Доброто трябва да се осъществява с много любов (съзнанието трябва да трасира пътя на любовта);
- За да си наистина добър, следва да уважаваш абсолютно всички хора, независимо от тяхното, материално, публично или друго състояние или по признак;
- След като си добър, това означава, че ще бъдеш духовно и физически здрав;
- Добрият човек със своите добрини може да помогне за добро-

то на всички хора на Земята (от малките до големите общности-семейство, приятели, квартал, град, народ и човечеството);
- Проявата на доброто трябва да бъде съзнателна и напълно осъзната и желана;
- Колкото човек е по-добър, толкоз по красиво и хармонично и красиво е неговото излъчване и т. н.

Доброто не е материална ценност, но всъщност е най-голямата ценност, която притежават хората.

2.3. Доброто за мен добро ли е за другите

Според природните съзидателни закони всеки човек се ражда със наличието на определен, индивидуален обем от наличието на добро и зло в своя мозък.

Доброто е израз на светлината, която грее в нашите души и ни прави добри, здрави и щастливи, а злото е израз на тъмната, мрачната и лоша страна на човека, която е деструктивна и носи страдание на хората.

Вярно е също така, че всеки човек беден или богат е в състояние да направи добро. Богатите се въздържат да правят добро, поради своята алчност и ненаситно отношение към непрекъснатото забогатяване. Не е вярно също така, че бедните, особено мизерстващите нямат ресурс да правят добро, защото са необходими и най-малките жестове и прояви, които да бъдат израз на доброта.

Доброто е израз на индивидуална проява и от практика са известни примери, когато и много богати и много бедни хора са правили добри и много добри жестове и прояви, с които са ощастливявали хората.

Най-голямата ценност в живота е всеки човек да бъде с по-голям израз на доброто в мозъка и наличието на добро сърце, както натрупването на мъдрост, с която да се прозре, че светът се нуждае от добрини.

Колкото повече добрина и любов има в света, толкоз по-светъл и щастлив е света. Съвкупността от доброто и любовта на всички човешки индивиди прави живота на Земята по-светъл и щастлив.

В това отношение е необходимо да разграничаваме индивидуалното добро от колективното доброто, т.е. от доброто за всички.

Като цяло доброто само за отделни индивиди не винаги е добро за всички, освен в случаите, когато има съвпадение, затова защото не може да се приеме като всеобщо добро, това добро, което е добро само за отделни хора.

За бедните хора е добро, когато задоволяват елементарните ежедневни нужди като достатъчно храна, вода и покрив на главата, а за богатите добро е, когато трупат милиони и милиарди.

Така например за богатите е голямо добро, че те алчно трупат богатства, но за бедните не е израз на доброто това, че те непрекъснато обедняват, гладуват и мизерстват, което произтичат от забогатяването на единици, и е израз на злото. Още много примери могат да бъдат разгледани в това отношение, когато доброто за едни е зло за други особено, когато се отнася за богатите.

За всеки отделен човек понятието ДОБРО е различно. Вътрешния свят на всеки човешки индивид е винаги различен, тъй като всеки човек е с различен емоционален заряд и има различни залож-би, включително и различно съзнание.

Отделен въпрос е, кой с какъв ресурс и възможности разполага, за да осъществява добри или по-добри жестове?

По рождение всички хора се раждат добри и растат като добри деца, докато преминат границата и навлязат в живота на възрастните и се сблъскат с мрачната, безперспективна действителност.

Повечето възрастни хора в зависимост от съвременните условия, в които живеят и са манипулирани не са добри, а са обзети от равнодушие, егоизъм и егоцентризъм особено към абсолютно бедните и другите хора. Телефоните, компютрите, телевизорите и другата техника също така допринасят за това, да направят обикновените хората зависими и да заменя човешкото общуване, човешка топлота и безкористна взаимопомощ с отчужденост, равнодушие, враждебност и т.н.

Да се прави добро на другите хора е вътрешна потребност, която днес е голям дефицит, тъй като съвременния живот е просмукан умишлено от злото, алчността, жестокостта и др., като все повече хора губят вярата си в доброто, благородството и безкористното отношение.

Днес след като хората масова са зомбирани всеки се е затворил в себе си и живее със своите проблеми без да се интересува и да иска да помогне за решаване на проблемите на другите хора. Всеки

човек живее с мисълта, че тези проблеми не го засягат, но когато проблемът влезе в неговата къща, тогава няма и на него, кой да се притече на помощ.

Колко прекрасно би било, ако всеки човек при нужда би се притекъл на помощ на другите хора. Светът би бил много по – радостен, по – щастлив и едно по-добро място за живеене на всички.

Да така е! Доброто осъществявано за решаване на проблемите на другите облагородява хората и ги прави щастливи и здрави. Доброто е и душевна отзивчивост към проблемите на другите и оказване на помощ при тяхното решаване. Ако останем равнодушни към мъката на другите и притъпим своята съвест ще загубим една от най-висшите ценности да правим добро.

Добри могат да бъдат само хората, които са доброжелателно настроени към решаването на проблемите на другите, а не мислят егоистично само за себе си.

Един от най-ценните добродетели за всички хора е да се постъпват винаги морално, но за това е необходимо в обществото да има повече морал.

Доброто е това, което е добро за всички, т. е. донася на всички хора, на природата и на всичко, което ни окръжава спокойствие, радост, удоволетворение и хармония и светлина.

Доброто в духовен план е благо, душевно спокойствие и равновесие.

Доброто за всички хора произтича от масовото притежаване на такива качества като състрадание, отзивчивост, жертвоготовност и др., което е трудно да се формират при съвременното промиване на мозъците, влиянието на научния прогрес и др., в следствие на което духовните качества постепенно изчезват.

Доброто е прогресът, който следва да постигнат не за единици, а всички хора без фалш, а с любов и желание. Преди всичко трябва да се формира съзнание за взаимопомощ, а не равнодушието към бедите на другите и решаването на проблемите на другите хора.

Особено важна е моралната и душевната помощ, наред с материалната.

Доброто прави хората непобедими, когато са единни и сплотени и могат да преодолеят всички възможни пречки. Необходимо е да се повиши духовната култура на цялото човечество развивайки такива качества като доброта, любов, благородство, отзивчивост,

състрадание, искреност, и др., за да се запази и защити ДОБРОТО като общочовешка ценност.

Доброто е Добро, когато е Добро за всички хора (а не само за отделни индивиди като напр. богатите).

2.4. Доброто с добро се заплаща

В света е разпространено мнението, че трябва да се мисли позитивно и се прави добро на другите, което рано или късно ще се върне под някаква форма макар, че на практика често се получава точно обратното.

Всеобщата психоза, която умишлено се формира хиляди години е „Прави добро, за да ти се връща добро", е необходимо да се анализира, как се прилага на практика и да се изясни дали е само на думи или на хартия и съществуват ли в действителност такива последствия?

В съответствие с израза „ прави добро, за да ти се връща добро", всички хора възприемат доброто, като нещо положително, нещо, от което всички ще имат полза. Тоест в този случай се осъществява добро, което е добро за всички.

Над 90 % от населението на Земята полага наемен труд, за да оцелее. С този труд всеки човек допринася за постигане на обществено благо като напр. построяване на жилищни домове, улици, паркове, магазини, театри, стадиони и т.н. не само за себе се, но и за всички останали.

Наред с тези хора на Земята съществуват една много малка група богаташи, включваща и техните васали и др. платени помощници, които алчно заграбват около 99% от световните блага и мислят само за себе си.

Те уреждат нещата само в своя полза, тъй като не дават пет пари за доброто и неговите позитивни последици, както и за да управляват всички останали умишлено създават непоносими условия живот – робство, мизерия, глад, проституция, хомосексуализъм, наркомания, корупция, тероризъм, въоръжени конфликти и т. н.

Огромната част от хората, които по правило се намират в нужда с удоволствие биха приели да им се помогне, но много малко са тези хора, които биха им помогнали добронамерено и безкористно.

Паралелно с това съществува една група от хора с особена пси-

хика и съзнание, които не смятат, че на доброто трябва да отвръщат с добро.

Затова е доста разпространеното мнението, че „няма не наказано добро“, т.е. ако направиш добро на някого рано или късно то се наказва неочаквано със зло, понякога много жестоко.

Защо съществува в житейската практика подобно явление?

На този въпрос са възможни най малко два отговора.

Първо, следва да се отбележи, че след рождение се формират много лоши хора по отношение на които, каквото и да се направи те не могат да станат по-добри. Хората за тях казват „до обяд мразят себе си, а след обяд всички останали“.

Тези хора се раждат зли и лоши и в по-голямата част от тяхното съзнание преобладава злобата, омразата и гнева към другите, което много трудно може да се промени при съществуващото статукво на Земята.

На второ място следва да се отбележи, че съществуват и една друга категория хора с изкривено съзнание, които вместо да запазят благодарност в сърцето към хората за сторена добрина, получават неочаквано болезнен удар в гърба от този, от който най-малко го очакваш. Тоест „няма не наказано добро“.

Защо и кога се получава така?

Психолозите обясняват тези случаи като феномен на съзнанието. Според психиката само на определени индивиди, в която преобладава злото те не могат да си простят това, че не могат, нямат ресурс, потенциал или друго, за да се справят сами с определен проблем, и затова насочват своя гняв и омразата към тези, които са им помогнали и притежават необходимата способност и ресурс, наказвайки ги за притежаването на тези възможности със зла постъпка носеща негативен ефект.

Това би могло да се възприеме, като изключение от правилото „направи добро и очаквай добро“ или „доброто с добро се заплаща“ или „да направиш добро и да ти се върне зло“ и др., но тъй като на практика се оказва, че злото живее в съзнанието на много хора, понякога хората са така манипулирани, че го възприемат по-скоро като правило.

В заключение следва да отговорим на въпроса какво е доброта?

Като цяло може да се приеме, че това са съзнателни, безкористни действия на човека, продиктувани от състрадание и отзивчивост, с

които се цели да се направи нещо приятно, което да предизвика на други хора радост, благодарност и други позитивни чувства.

Добротата е израз на стремежа да се помага на хората, да не си равнодушен към бедите на другите, да не се очаква каквато и да била благодарност за направеното добро.

Доброто произтича от думата „добро“, означаващо благо, тоест добрият човек допринася другите хора да получават благо, нещо приятно, носещо радост и светлина за душата.

3. Какво е зло?

Злото е действие или дейност, оказващи негативно влияние върху хармонията в природа, носи нещастие и безперспективно бъдеще на хората, а също така включва измъчване на другите живи същества, ненужното увреждане на растенията и т. н., с коет умишлено причиняване на вреда или страдание.

Въпросът свързан с появата на злото вълнува човечеството от дълбока древност, когато всеки народ разбирал произхода на злото по различни начини, обяснявали го по различни начини и разполагали с различни легенди и митове.

Така например под зло разбирали не само действията на отделния лош човек, но и приемали злото като носещо тъмнината и разруха, чрез природните стихии, болести, глада, както и всички други беди и нещастия, които връхлитали човечеството.

С този въпрос специално се манипулира човечеството, че винаги е актуален независимо от епохата, в която живеем.

Сега злото пронизва целия свят, подчинявайки се на него, живеейки в зло, страдания и несгоди, независимо, че първоначално той е създаден за добро. Съзнанието на хората е зомбирано дотолкова, че повечето от тях изпитват влечение към него и се отнасят напълно толерантно към него не можейки да направят точна разлика с доброто.

За зло може да се приеме всяко съзнателно действие извършено от разумно същество срещу други разумни същества или срещу други живи същества с цел причиняване на страдание, причиняващо дисхармония в природата, омраза, регресивно развитие на хората и т. н.

Може да се приеме, че увреждането на природата, носене нещас-

тие на хората, измъчване на другите живи същества, безпричинното унищожаване на растенията и др. е израз на голямото зло на Земята

Носителите на злото не само причиняват вреда на всички и на всичко, но и образно казано паразитират с тях, пиейки техните жизнени сокове, възползвайки се напълно от техните възможности във всичките им форми, за да умножават своите богатства.

Злото има различни измерения по отношение на хората, природата и др.

Така напр. всичко, което не е морално, етично, вредно, носещо нещастие и не носещо поне малко добро за хората е зло. То се оприличава на тъмна сила – това са организациите на богатите и техните слуги, които със своите действия свързани с властта и непрекъснатото забогатяване, изцяло допринасят за страданието на голяма част от хората по света.

Злото е израз на негативното, лошото, тъмното и мрака, поради което в много култури е символ на лошия живот и смъртта.

Откакто съществува организираната човешка общност, човечеството хилядолетия на ред е подложено от злите сили на непрекъснато на мъки и страдания от непрестанни войни и въоръжени конфликти, корупция, мизерия, глад, наркомания, престъпления и др.

3.1. Злото: понятие или реалност

От хилядолетия богатите и всички техни васали държейки населението на Земята в тъмно робство и подчинение, затова са наричани тъмни сили, които управляват населението на Земята в тяхна полза. За да множат богатствата си те умишлено са използвали различни понятия и други средства, с които са давали надежда на обикновените хора за по-добър живот. Всичко това обаче е само на думи или хартия, тъй като е всеобщо прокламирането, че на хората трябва да бъдат гарантирани определени права и свободи само по рождение, а не на практика.

Злото е нравствена категория на съзнанието, с която се определят отрицателните действия, които се характеризират и свързват с нанасянето на вреда, страдания, физически или умствени увреждания, мизерия, перманентно гладуване или смърт.

В различните времена са издигани различни понятия, оприличаващи злото като добро, които са давали фалшива надежда на огромната маса от бедни хора за по-добър живот и развитие, като напр. „злото ще бъде победено от доброто“, “злите хора ги очаква страшен съд и др., като почти всички религии са предвиждали края на злото. Но нищо подобно не се случва вече хилядолетия наред, а формулираните обещания единствено са подхранвали мечтите на бедните за по-добър начин на живот.

На практика реалността на живота доказва, че издиганите и многократно повтаряни фалшиви понятия на практика не се спазват. Реално са се създавали условия, при които по-голямата част от населението на всяка държава едва оцелява, като по-голямата част от хората са живеели в мъки, мизерия, перманентен глад и смърт.

Така например населението на Земята не случайно, периодично се подлага на различни изтезания и мъки и живот пълен с напрежение и несигурност.

През така нар. робовладелски строй бедните са били роби на богатите под различна форма. Напр. те са били роби в прекия смисъл, след закупуване стават собственост на богатия робовладелец или роби в не прекия смисъл, използване от богатите на бедното население така, както си пожелаят за наемане на работа срещу мизерно заплащане, като единствено не са имали право да ги убиват както е правено с робите.

През целия период на развитие на човешката цивилизация съществува изключителна власт на богатите над бедното население на Земята.

По време на феодализма (установен през V век при късната Римска империя) се създава военно-политическа социална система, която е свързана със собствеността на земята от богатите и носенето на военна служба, т.е. форма на робство изискваща безпрекословно подчинение от страна на бедните.

Селяните са крепостни селяни или роби с друго наименование, т.е. никой от крепостните селяни не може да напуска територията, на която е разположен дома им, без разрешението на собственика на земята. Водените войни са свързани преди всичко с увеличаването на земята, богатството и задоволяване на др. интереси от богатите, но за това са воювали и са умирали бедните и техните синове, в качеството на войници или мирно население.

И през този период се установява пълна власт над всички бедни бедните от една шепа богати в света.

След изчерпването и на този вид властване над населението на Земята се установява нов вид, наречен капитализъм, след като още през 14 в. в градовете на Италия възникват първите манифактури, но възникването на промишления капитализъм е в периода между 18 и 19 век, чиито критерий е стремежа богати да увеличават своя капитал чрез постоянно натрупване и умножаване на богатството, за сметка на постоянното още по-голямо обедняване на бедните.

Капитализмът от своето окончателно възникване през втората половина на 19 век се утвърждава като обществено – икономическа формация, основана на частната собственост върху производителните мощности и експлоатация на наемните работници т.е. като нова форма на робство над бедните).

Капитализмът се характеризира с различни видове като през различните периоди доминират различни форми като напр.:

- меркантилизъм (националистическа форма на ранния капитализъм);
- капитализъм на свободния пазар (това е система, в която цените на стоките и услугите се определят свободно);
- социална пазарна икономика (в която правителствената намеса в ценообразуването е сведена до минимум);
- държавен капитализъм (състои се от държавна собственост върху средствата за производство, корпоративен капитализъм (характерен с доминирането на йерархични, бюрократични корпорации;
- приятелски капитализъм, неокапитализъм, посткапитализъм и др.

Критиците на капитализма свързват неговото развитие с наличието на различни негативни социални явления, като напр. несправедливото разпределение на световното богатство и властта, образуването на монополии, олигополии, олигархично държавно управление, експлоатацията и източване на жизнените сили на работниците, възникване на огромна безработицата, съществуващата бедност, мизерия, глад и др.

Капитализмът се приема като изчерпан модел за управление и държане на бедните в така нар. нео-робство, затова се очаква

налагането на нов модел за поробване населението на Земята.

Съгласно сега съществуващата реалност злото е пропило изцяло ежедневието на хората, на които ежедневно се промиват мозъците от средствата за масова информация и други знайни и тайни средства, използвани за въздействие върху мозъците на хората и зомбиране на хората.

Специално и умишлено съзнанието на хората е дотолкова объркано, че те не могат реално да разграничат доброто от злото, с цел да не реагират негативно на злото.

3.2. Злото в човека

На всички е известно, че със самото раждане в мозъка на всеки човек е заложено и злото и доброто. Науката все още е безсилна да обясни, защо е различно съотношението, размерите и съдържанието на мозъка на всеки индивид?

На практика редица учения допускат, че доброто и злото в мозъка на всеки човек е предопределено – при едни човешки индивиди злото е повече, а при други по-малко, което вероятно е наследствено.

Така напр. в криминологията според една от теориите (теорията на Ламброзо) според формата на главата, човекът се ражда престъпник. Това е по-скоро в областта на теоретичните предположения, тъй като не съществуват безспорни доказателства, че това е така, макар, че и това е възможно.

Много по-силно е реалното отражение, което се практикува от управляващите, за да манипулират и влияят върху мозъците на хората чрез редица доказани ефективни средства, като средствата за масова информация и още много други известни и тайни средства, използвани за промиване на мозъците.

Кое реално може да се приеме като конкретен израз на злото в човека:

- Безмилостна алчност за трупане на богатства;
- Властолюбие и използването на властта за користни цели;
- Действия, които носят на другите нещастие и мрачно бъдеще;
- Действия насочени към обедняване, мизерия, глад и смърт на хората;
- Отсъствието на желание за безкористна помощ на другите;

- Отсъствие на хуманно отношение и чувство за справедливост;
- Етично и морално падение;
- Отсъствие на положителна ценностна система;
- Използването на розовата лъжа с усмивка;
- Лицемерие, подлост, заблуда, несправедливост, егоизъм, задкулисни враждебни действия и др.;
- Негативно настроено съзнание;
- Причиняване на страдание и болка;
- Извършване на безобразия и престъпления;
- Извършването на терористични актове;
- Наличието на корумпирано съзнание;
- Наличието на паразитна (тъмна) духовност и др.

3.3. Как се ражда злото?

Както вече бе изяснено по необясними от науката за сега причини всеки човек се ражда с мозък, чието съдържание вероятно включва различно съотношение между доброто и злото. За сега науката не може да даде задоволителен отговор, защо при различните хора съдържанието и съотношението доброто и злото е различно съотношение в мозъка на всеки отделен човек.

Зараждането на злото (т. е. какво предизвиква и активира неговата проява) в мозъка на всеки човек за сега е научно необяснено и си остава само в сферата на предположенията. Злото се ражда в пристъп на гняв, отрицателни емоции, страх, тъга, несподелена любов, омраза и др.

Според редица учени психолози, философи и др., децата се раждат с изграден вроден морал-чувство за справедливост, като доразвиват своите предпочитания впоследствие под влиянието на своите родители, възпитатели, обществото, а масмедиите и др. средства за манипулиране се използват за облъчване и манипулиране, когато преминат в лоното на възрастните.

Всеки човек става добър, много добър, лош или много лош в зависимост от условията, при които живее и от влиянието на различни външни фактори, като напр. възпитаване към добро или промиване на мозъка към зло и др.

Съществува една малка група от хора, които не се поддават на

външно облъчване и остават добри, но огромната маса се манипулират ежедневно от представителите на злото – богатите и техните слуги.

В света съществуват и се използват за масова манипулация на съзнанието много злини, които могат да предизвикат зараждането и осъществяването на зло след притъпяване на чувствата относно липса на морал и абсолютен негативизъм и формиране на пороци.

В зависимост от обема на пороците в човешкото съзнание се зараждат и осъществява злото в различни форми. Освен причиняването на злини на другите хора и живи същества, проявата на злото е също така и увреждане на природата, растенията и безсмисленото убийство на животни.

Най-общо може да се приеме, че злото и неговото осъществяване се предизвиква от формирането на различни отрицателни емоции, чувства, действия и др., като част от тях ще бъдат разгледани по-долу.

АЛЧНОСТТА е огромно зло, тъй като когато е присъщо на богатите, от алчното трупане на богатства произтичат почти всички злини от създадената бедност, мизерия и перманентен глад. Докато някои от богатите умират от преяждане, бедните умират масово от глад, което е най-голямото зло, което може да се случи-лишаването от живот.

Алчността е етическо понятие, което според психиката на всеки човек, който се изразява в прекомерна жажда да се придобива и притежава повече от другите пари и други ценности, повече от необходимото за живот и повече от това което заслужава или притежава потенциал.

Огромното зло възниква тогава, когато един човек не притежава умствения или друг ресурс, но е прекомерно алчен и ненаситен към трупането на все повече пари и богатство.

Богатството и многото пари не намаляват алчността, а напротив тя се увеличава. Колкото по богат става един човек, толкоз повече желае да стане още по-богат и да трупа все повече и повече пари, което толкова повече увеличава злото спрямо бедните. При наличието на ненаситна алчност човешкият индивид загубва всякаква хуманност и човешко отношение към другите и е готов да ги принуди със зло да живеят в мизерия и глад, за да се увеличава непрекъснато неговото богатство.

Съвсем малко са богатите в света, които проявяват милосърдие към страданието на бедните. Повечето ненаситно грабят населението организирайки се на национално и транснационално ниво. Почти всички държави и народи на Земята се управляват хилядолетия от организациите и интересите на богатите, които винаги са си сътрудничили на национално и международно ниво.

Алчността не е ново зло на Земята, тъй като тя през цялото време е съпровождала човечеството, но през последното столетие до толкова се е увеличили, че в някои публикации е обозначена като „епоха на алчността". Безогледната алчност предизвиква масова мизерия и глад по света, въз основа на които се пораждат зли емоции, чувства и действия.

ОМРАЗАТА е отрицателна емоция и враждебност към някого, зло което е причина за пораждане на насилие или е чувство, предизвикваща огромно желание да му се стори зло и се формира се цел за унищожаване на субекта или обекта, който се мрази. Мрази се всеки и всичко, които са препятствие за осъществяване на нещо, застрашават развитието на нещо, могат да разрушава направеното, разбиват надеждите за осъществяване на нещо и др.

Омразата е антипатия, отвращение или поражда желание за унищожаване на един определен човек, група от хора, организация, клуб, определена раса, етнос, религия, населението на др. държава и т.н.

Напр. честа практика е преди обявяването на война да се манипулира населението на една държава да изпитва ненавист и омраза към населението на друга държава, което като последна фаза поражда желание за саморазправа или тяхното унищожаване чрез военни средства.

Завистта също така е емоция, която изразява вътрешната злоба, породена от успехите и благосъстоянието на другите, от техните лични, семейни, професионални, служебни и др. успехи, като в повечето от случаите се оформя желанието да се допринесе те да ги загубят, тъй като за завистника са непостижими.

Хората, намиращи се в състоянието на силна, нестихваща и непреодолима завист са способни да осъществят злини на определен човек, много хора, семейства, етноси, религии и др.

Когато хората започнат да завиждат автоматично се превръщат от добри в зли, но това до голяма степен зависи от нивото на Духа на всеки човек.

В състояние на афект, силна възбуда и емоционално състояние се зараждат пороците на основата на които се осъществяват различни престъпления и други лоши, зли деяния и постъпки.

ЛЪЖАТА е малко зло, което може да породи и прерасне в голямо и много голямо зло. Тя представлява не истинно твърдение, което съзнателно въвежда в заблуда определен човек, група от хора или цялото общество, което когато е изречено с користна цел става измама.

Различават се различни форми на лъжа като напр. невинна лъжа – осъществена неволно, малка лъжа – без цел и последствия, голяма лъжа – осъществена с користна цел и имаща големи последствия, блъфиране – преднамерена заблуда, изфабрикувана лъжа – изкривяване на истината), дезинформация – изкривяване на информацията и др.

ПОДВЕЖДАНЕТО е въвеждането в заблуждение чрез измама на едно, група лица или цяла общност, за да бъдат изиграни, в следствие на което незаслужени се облаги за сметка на измамените. Подвеждането е вид зло, което може да породи възникването на непредвидими последствия, изразявайки обема на злото.

МАНИПУЛИРАНЕТО също така може да се квалифицира като зло, тъй като е свързано с индивидуалното или масово въздействие на съзнанието на хората, което поражда промяната на възприятието на действителността или на поведението, чрез използването на известни и неизвестни средства и тактики. Тези методи се определят в литературата като експлоататорски или насилнически, нечестни и измамни, които се използват от хилядолетия, за да могат богатите да използват безпроблемно бедните.

Манипулацията е средство за контрол на управляващите над гражданите и обществото като цяло, за да ги провокира да осъществят действия, към които ги подтикват.

Използват се непрекъснато различни ефективни техники за манипулация, като напр. ежедневното облъчване от средствата за масова информация, непрекъсната манипулация от едни и същи политолози, социолози, експерти, специалисти, използването на специални явни и скрити технологии и изобретения за въздействие на мозъка, за промиване на мозъка и др. като напр. не се гневете, не драматизирайте, не бъдете толкова чувствителни, не ставайте луди, не ме разбирайте погрешно и др.

Манипулаторът умело ви вменява чувство за вина, влиза в ролята на помагащ, използва нечестни методи, няма чувство за отговорност, а също така използва различни методи като отвличане на вниманието, създаване на проблеми и посочване на начини на решаване.

Методът на постепенното прилагане за постигането на непопулярни мерки се прилага постепенно ден след ден, месец след месец и т. н. Отлагане на изпълнението, отношение към хората като към малки деца, да се атакуват емоциите на човек в по-голяма степен, отколкото е мисленето му, да се държат хората в неведение, като се калкулира посредственост, насърчаване на гражданите да се възхищават на посредствеността и др.

Манипулацията е форма на психическо и емоционално насилие и тормоз, която за разлика от физическото насилие няма външни белези. Последиците от използваното емоционално насилие пораждат трайно въздействие върху психиката на хората във всички области-политическа, икономическа, социална и др., от които се възползват богатите и управляващите.

КРАЖБАТА също така може да се определи като малко зло, тъй като не е свързана с увреждане, измъчване, убийство и т.н., а е свързана с пораждането на чувство за беззащитност и безнаказаност за крадците. Кражбата е неморално и незаконно престъпно поведение, свързано с отнемането на имуществото, чужди движими вещи на друг без негово съгласие. Форма на кражбата са ограбване, обир, грабеж и др.

УВРЕЖДАНЕТО може да бъде психическо и физическо, целящо постигането на користни цели е голямо зло, което може да породи много лоши последици за обикновените хора.

Умишленото психическо и физическо масово увреждане на хората се осъществява главно за постигането на определени цели на богатите, свързани главно с увеличаване на техните богатства.

ИЗМЪЧВАНЕ за постигането на определени користни цели е свързано с раждането на много голямо зло.

Измъчването може да бъде психическо или физическо прилагано индивидуално или групово за постигането на определени политически, икономически, социални или други блага. Измъчването има различни форми прилагани от векове от богатите над бедните – мизерия, глад и др., като се стигне до индивидуална

или масова физическа саморазправа и увреждане на психиката.

Измъчването може да бъде придружено с особено психическо разстройство или физическо насилие и жестокост, за да бъдат постигнати целите.

НАСИЛИЕ е наименование на злото, чието отражение са агресивни или престъпни действия, които целят нанасяне на вреда (психическо и емоционално страдание), телесни увреждания или смърт на човешко или друго същество и др.

Насилието може да намери израз във всички форми на дехуманизация и форма на агресия на която оказват влияние различни фактори като напр. наследствеността, генетичното, психологическото, културното, емоционалното и др. влияния. Съществуват различни видове насилие като напр.:

- Психологическо (емоционално и др.);
- Вербално (с думи);
- Физическо (оставащо следи по тялото) – над хора, жени, деца, ученици и др.;
- Сексуално и основано на пола (изнасилване, принуждавано да проституира и др.);
- В брака и партньорството;
- Военно (с бомби, огнестрелно оръжие и др.);
- Икономическо (предизвикване на фалити, деструктивни действия и др.);
- Скрито и др.

Агресията бива физическа-вербална, активна-пасивна, директна-индиректна и др.

Насилието може да бъде разделено на спорадично (мало мащабно и не планувано), координирано (вкл. действия извършвани от позволени или непозволени насилнически групи) и др.

Под насилие се разбира всяко действие, свързано с употреба или заплаха за прилагането на сила, което може да доведе до нараняване, увреждане или смърт. В света всяка година на физическо насилие се подлагат милиарди хора, а в следствие на насилие губят живота си повече от 2 милиона души (а по отношение на насилието над другите живи същества, цифрата вероятно е стократно по-голяма).

С УБИЙСТВОТО се ражда най-голямото зло, което е свързано с отнемането на живота и може да застигне всеки човек, като и безсмисленото умъртвяване на животни или растения.

Лишаването от живот е крайната мярка е израз на най-голямото зло, тъй като не е възможно да се осъществи друго по-голямо зло, когато човек не е жив.

Причините за убийство могат да бъдат най-различни, като почти всички с изключение на убийството по невнимание, случайното убийство или убийство при катастрофа, авария, природно бедствие, не умишленото и др. са израз на злото.

Така напр. планираното, по време на война, настъпване на негативни, престъпни емоции и настроения като желание за убийство и др. на населението на една държава срещу населението на друга държава, както и след развод, след изневяра, след уволнение, след нанасянето на обида и др..

Съгласно международното право отнемането на живот може да се осъществи съгласно закона в качеството на наказание за извършено престъпление и може да бъде изпълнено само въз основа на окончателна присъда, издадена от компетентен съд.

Всяко умишлено отнемане на живот по друг незаконен начин е израз на най-голямото зло.

В заключение следва да се отбележи, че много поддръжници смятат, че трябва да се осъзнае от всички, че в действителност съществуват разрушителни сили на Земята, които се намират във всеки човек. Това са пораждането на желанията за мъст, за превъзходство над другите, желанието да се промени света и т.н.

Носители на злото са всички разумни същества, които умишлено вредят на другите същества и на природата.

Как бихте променили света, ако някой ви се противопостави?

Злото не се ражда от митологически същества с тъмни цели, а е продукт на манипулираните или на действия на човека.

3.4. От къде е злото в света

Съществуват различни елементарни, популиски версии, които обясняват появата на злото, като особено религиите го свързват с появата на сатаната. Това не може да се приеме като достоверно по няколко причини:

Първо, злото е съществувало много преди появата на религиите и ако се твърди, че появата на злото е свързано с появата на сатаната, то тогава кое зло създава сатаната, може да се приеме,

че злото не се създава от сатаната, а сатаната създава злото.

Второ, в природата това, което се приема като зло е съществувало много преди възникването на религиите и създаването на сатаната, напр. черните дупки които поглъщат светове са съществували много преди появата на сатаната, както и злините на Земята-войни, бедност, робство и др.

В литература се приема, че физическия свят във Вселената не е създаден с лоши подбуди и цели. Злото се появява неизбежно във физическия свят наред с доброто. Приема се също така, че Ада също така е човешко изобретение за сплашване и наказание за лошите. Бедните хора вече живеят в Ада на създадения от богатите физически свят.

Злото съществува около всички като могъща сила, която въздейства на мислите, емоциите и поведението и действията посредством създадените средства за въздействие.

Независимо, че света е прекрасен, тъй като всичко непрекъснато се променя, всеки момент се ражда нов живот, за сега развитие на човечеството се управлява от злото, което налага лош начин на живот на мнозинството – бедни, което не дава възможност на всички да оценят чудесните страни на физическия свят.

Историята на развитието на човечеството на Земята, за сега е история на налагането на злото в света и произтичащото от него насилие и страдание за обикновените хора, живите същества и растенията.

Ако направим опит да разгледаме всяка епоха от живота на всеки народ ще видим, че живота на хората е пропит непрекъснато от злота – безкрайни войни, насилие над бедните и слабите, повсеместна несправедливост, корупция, тероризъм, жестоки престъпления, жестоки наказания, мизерия, глад и т.н.

От хилядолетия винаги едно и също е съпътствало бедните хора – мъки, страдания, насилие, тероризъм, безработица, глад и смърт.

Съществуват много различни теории за произхода на злото на Земята – научни, религиозни и други, които са обединени в едно, че злото е присъствало паралелно в развитието на човешката история като насилие и господство на богатото малцинство над бедното мнозинство.

Общоприето е, че само победата над насилието ще означава

окончателна победа над злото. Много учени, психолози, антрополози, богослови и други считат, че най-дълбок е стремежа на обикновените хора към победата над насилието и страха от него като може би най-големия враг на населението на Земята.

Необходимо е да си отговорим на въпроса откъде произлиза злото?

Злото произлиза от съзнанието на хората, които са склонни към насилие и в определен момент то се отключва или манипулира и отключва от външни фактори, и определени хора започват да осъществяват злини на други хора, тоест действия съдържащи насилие спрямо другите – т.е. богатите над бедните.

Следователно, злото се намира както вътре в нас, така и извън нас, и неговата проява зависи и се провокира от това, какво е съотношението между доброто и злото в главата на всеки човек и какво е външното въздействие върху него като напр. манипулиране, промиване на мозъка, зомбиране и др.

В това отношение би следвало всеки човек да се усъвършенства, като приведе своята природа в такова състояние, че тя да не прави зло и насилие, което разбира се зависи от манипулираното, създаденото и наложено положително отношение към злото.

Отделен е въпросът дали човек се усъвършенства да бъде добър или е манипулиран да развива злото в себе си, което до голяма степен зависи от въздействие на семейството, обществото, държавата и множество други фактори дали да стане лош, много лош, дори свиреп като хищник – много зъл човек. Много малко са тези хора, които не се поддават на масовата манипулация и промиване на мозъци.

Със съжаление следва да се отбележи, че обществения живот в почти всички държави подтиква населението към насилие и търпимост към него, отколкото изкореняване на злото и насилието, намиращо се вътре във всеки човек.

От масмедиите постоянно ни манипулират, уж най-отговорните хора в държавата – политици, управляващи, бизнесмени, учени, политолози, журналисти и др., най-добрите специалисти и експерти оказват влияние и пропагандират неща, които оскверняват човешкото достойнство и подтикват човешката природа към осъществяването на зло и насилие.

Кое ще преобладава в човека добро или зло зависи от развитие-

то на неговите природни дадености, тяхното свободно, ограничено развитие или с промиване на мозъка и др.

Преобладаването на злото в човека зависи от много различни фактори, но преди всичко това зависи от степента на облъчване, от образованието, от културата, от обществения морал, от това какъв статус е изграден в обществото и как влияе върху тях.

Живеем във време, когато на обществени места не се говори за любов между хората, за морал, за справедливост, за безкористна взаимопомощ, за действителна борба със злото и т.н. Постоянно по целия свят се говори за насилие, безработица, глад, въоръжени стълкновения, тероризъм и смъртта на невинни хора, с което цели отвличане на вниманието от проблемите и приучаване към смирение и послушание.

Официално тази манипулация се оправдава с интересите на хората, но всъщност това не са интересите на всички хора, а само на тези, които печелят от това, т.е. от богатите, които печелят от създаденото насилие, от производството на оръжие, от трафика на наркотиците, от тероризма, от проституцията, от бедността, от гладуване дори и от смъртта на бедните.

Приема се, че в историята на развитието на човечеството се повтарят цикли на смяна на добро и зло. Ако един цикъл е няколко хиляди години, то злото -нерадостния и мрачен живот на населението трябва да си свърши, тъй като вече е време да дойде новия цикъл на доброто – радостното, сияйното, прекрасното и т.н., което да замени цикъла на злото, което хилядолетия наред управлява света с грозно и тъмно насилие под различни форми, изразяващо се в непрогледен безперспективен мрак, нещастие, бедност, глад и т. н.

3.5. Злото зад усмивка

Злото е опасно и вредно за хората под каквато и да било форма, но най-опасно е, когато е изненадващо и неочаквано, и когато те свари неподготвен, като нар. удар в гръб от този, който ти се е усмихвал и от когото най-малко го очакваш подобно действие.

Като цяло човечеството следва да разграничава източниците на злото, които главно се делят източници, от които е възможно да очакваш зло и източници от които не очакваш зло.

Източниците са физически и юридически лица, работодатели,

политици, бизнесмени, управляващи и разбира се в основата на всичко лежат интересите на богатите, от които можеш да очакваш злини като цяло са известни и те афишират в повечето случаи настъпването на злото, от което разбира се на хората не им става по-леко и не стават по-щастливи.

Така напр. от богатите винаги се очаква, че за да увеличават непрекъснато своите богатства те трябва да го вземат от бедните, поради което те трябва да бъдат доведени до мизерия и постоянно гладуване, т.е. в основата на злото винаги лежат парите или многото пари.

Много по-болезнено се понася злото, когато е така нар. „удар с нож в гърба", от хора, които са били привидно дружелюбни и усмихнати преди това и от тях такова нещо по принцип не се очаква.

Това по правило са роднини, приятели, близки и познати или хора, от които не се очаква, че не могат да ти сторят зло. Тези хора са външно доброжелателно настроени, водят разговор с усмивка, готови са да помогнат, но впоследствие се оказва, че са такива само на думи, а не на дело са зли и коварни хора.

Този тип хора са изключително зли и подли, с непроницаеми физиономии, демонстрират добронамереност, но вътрешно както казва народа „ти кроят капа как да ти отрежат главата".

Когато скроят и осъществят злото всички са много изненадани и не могат да повярва, че това е възможно. Това наистина е възможно от хора, които са много алчни и завистливи, а лъжата, подвеждането и манипулирането са техни вродени и развити качества.

За да се опознаят злите хора те реагират на успех, щастие, красота, любов и т.н. на другите.

Въпросът е можем ли да се предпазим от усмихващото се зло?

На практика това е почти невъзможно, тъй като трябва да си истински екстрасенс, за да разбереш точно мислите на усмихващите се зли хора, но има някои елементи, които биха подсказали злите мисли.

На първо място това са очите. Злият човек може да се усмихва, но очите му си остават зли и студени, което означава, че той не е искрен, а има задни, нечисти мисли и кроежи. Вижте дали тези очи блестят с пламъка на любовта и добрината или излъчват студенини, власт и надмощие.

Освен по очите злите хора ще познаете и по това, което правят и

проглушават ушите на всички със своите дела (от които обикновено имат полза само те).

На следващо място трябва добре да се запознаете със ситуацията около всеки човек, за да изтълкуват правилно неговата усмивка и поведение. Защо именно той постъпва така, каква е неговата игра и произтичаща полза от нея?

Друго, което трябва да се прецени, какво печелил той от конкретното развитие на дадена ситуация, крайно негативна за теб.

Радостта на лошите хора относно нещастието на другите и признак за наличието на огромна злоба.

Обща черта на злите хора е че те са властни и винаги си пробиват път с нечестни и непозволени средства.

Общоприето е, че злото може да бъде лукаво и уж добро, което означава, че добре се е специализирало в умението да манипулира хората, да жонглира с истината, да я видоизмени и да я поднесе така, както на него му е угодно.

В случаите, когато човек попадне в капана на злото той възприема информацията изкривена, с променени нюанси, с променен смисъл на определено послание.

Счита се, че злото се насочва към духовните хора, които го зареждат с духовна енергия, затова не се насочва към материалистите, които са забравили за съществуването на духовното, поради което нямат хуманно отношение към другите хора.

Не винаги хората, използващи красиви фрази и обещания с широка усмивка са добри и Ви мислят доброто, тъй като е възможно да са много зли. Тях следва също така да ги разграничаваме, тъй като едните съзнателно служат на злото, докато другите смята, че вършат добро, без да осъзнават, че са манипулирани от злото.

Затова следва в живота да не се доверяваме сляпо на никого, докато не разберем точно, какво представляват хората срещу нас, и какво точно целят, защото злото е хитро и си служи с много истини, за да спечели нашето доверие.

Когато човек се довери сляпо на някого и отвори на пълно своето сърце и съзнание той става напълно уязвим към провокации, манипулиране и промиване на мозъка и лоши действия.

Независимо от това, с колко голям авторитет имате работа не им се доверявайте сляпо, докато с безспорни доказателства не спечелят вашето доверие. Изградете си навика да тествате хората, кои-

то допускате близо до себе си, тъй като добронамерените хора са много наивни и подаряват своето доверие, но хората които не винаги са такива, каквито се представят при общуване. Понякога думите не отговарят на действията и злото поднася истината с много догатки и въпросителни.

Най-голям интерес имат злите хора към властта, медиите и духовните среди и по техния неистов стремеж към тях ще разберете, че те са зли хора.

Най-много трябва да се пазите от хора, които много искат да ви помагат без да сте търсили тяхната помощ.

При фалшивата усмивка не може в пълна степен да се контролира волево всички мускули на лицето – бузите и очите остават неподвижни, което дава основание да се смята, че човекът срещу вас се преструва, неискрен е и има задни цели.

Глава II.

Съотношението на доброто с правата на човека

Необходимо е точно да се изясни защо и как Доброто и Злото са свързани и оказват влияние върху прилагането на правата на човека в света?

В различните периоди населението на Земята винаги е управлявано и държано в нищета, глад, безперспективно, тъмно и зло бъдеще, от богатите и техните васали, затова ги наричат тъмни и зли сили, които държат населението в пряко или не пряко подчинение и робство, използвайки ги главно, за да умножават своите богатства.

На живеещото в бедност, мизерия, глад, болести и т.н. население, за да не губи надежда за живот, тъй като ако не са живи не могат да бъдат използвани, почти винаги са им създавани кухи надежди за живот, към които трябва да се стремят, като напр. възможности за по-добър живот, изтъкване на непрекъсната борба между доброто и злото и др., за да са живи и да могат да служат на интересите на богатите.

В определен период на развитие на човешката общност използваните от богатите ценности се оказват недостатъчни, за да се държи населението на земята в подчинение със старите постулати, затова се създава розовата мечта на цялото човечество, че по рождение всяко човешко същество – хомо сапиенс притежават определен обем от основни права и свободи.

След Втората световна война на мястото на ОН се учредява нова, универсална междуправителствена организация в рамките на която умишлено, за заблуда на международната общественост, че уж се прави нещо за хората, се разработват и приемат съставните части на Международната харта за правата на човека, послужила за основа на приетите по-късно стотици със същата цел универсални, регионални и други международни актове.

В това отношение не е необходимо да се доказва, че зад всич-

ко това стоят интересите на богатите и, че съществува Световна конспирация или световна окупация, а е необходимо да проследим съществуващите факти, на злините, на които е подложено по-голямата част от населението на Земята, като изключим богатите, тъй като те са злите – мракобесни, носещи нещастие, беди, мрачно и без перспективи бъдеще и мизерия сили, които ни управляват като си правят, каквото искат хилядолетия наред.

Следва да се отбележи, че тъмните сили, наричани така, защото тяхното правило е „дръж населението в тъмнина и мрак, за да му е ясно всичко" са богатите и всички управляващи света от хилядолетия, от името на бого-равните, бого-помазаните, пари-имащи, право-имащи, които не предприемат умишлено никакви действия в посока така, че на всяко човешкото същество по рождение да има права и свободи, които трябва ефективно да му се предоставят.

Едва след Втората световна война тъмните сили след като разбират, че са настъпили нови условия на живот и огромната част от населението на Земята не може да бъде манипулирано и управлявано по до начина, който е използван до това време, решават да променят тактиката на управление като официално обявят, но без реално да им предоставят права и свободи признати уж от името на така нар. международна общност.

Това те осъществяват в рамките на създадената през 1945 г. Организация на обединените нации, наричана без основание световна организация или световно правителство, в чиито рамките се приема официално, че цялото население на Земята, т.е. наред с богатите, включително и бедните по рождение разполагат с определен обем от права и свободи.

От доста време насам непрекъснато се лансира идеята, че ООН всъщност изпълнява ролята на Световно правителство, но не се обяснява защо?

ООН в действителност изпълнява ролята на световно правителство, а организациите от така нар. „система на ООН" определени от Устава като специализирани организации, изпълняват ролята на министерства в определена област, които контролират държавите членки, както и да организират и насочват тяхната дейност (напр. МБВР и МВФ – министерства в областта на банковото и финансовото дело, МОТ – Министерство на трудя, тоест по всички въпроси в областта на трудовата заетост, ЮНЕСКО – Министерство на обра-

зованието, СЗО – Министерство на здравеопазването и т.н. общо 17 специализирани организации) във всички области, включително и по отношение на „спазването“ на правата на човека.

Тези така нар. ООН и специализираните организации – изпълняващи ролята на световни министерства, зад които стоят Световното правителство в сянка, както и другите организации на мега-милиардерите, координират и насочват действията на почти всички държави-членки в желаната от управляващите – тъмни и зли сили света посока в специализираната от тях област.

Така в рамките на ООН се разработват последователно и приемат съставните части на Международната харта за правата на човека (МХПЧ), чиито главни съставни части -Всеобщата декларация за правата на човека (ВДПЧ), Международен пакт за граждански и политически права (МПГПП) и Международен пакт за икономически, социални и културни права (МПИСКП), които съдържаща строен набор от граждански, политически, икономически, социални, културни и др. права, които са само на хартия, тъй като тяхното предоставяне не се гарантира на всички хора, а само на право-имащите, т.е. пари-имащите.

Тъмните и зли сили, изразяващи злото популистки приемат тези международни актове, както и приетите на тяхна основа редица универсални, регионални и двустранни актове, но не полагат необходимите усилия, за да гарантират тяхното прилагане и на практика за по-голямата част от бедното населението на Земята, а също така не получават и не живеят с гарантирани права и свободи, което автоматично означава, че злото е постигнало своите цели.

1. Доброто е гарантирано от правата на човека

Доброто изразено от управляващите светли и добронамерени сили само в някои държави в света, гарантират стриктното предоставяне за упражняване на правата на човека на цялото население в определени държави (скандинавските държави и др.).

Правата на човека са доброто за човека и само те носят необходимия жизнен заряд за всеки човек във всяко отношение-граждански, политически, икономически, социални, както и във всички други области.

На всички е ясно, колко щастлив биха били всички хора, ако им

се гарантираха абсолютно всички права, но очевидно „някой“ не желае това и създава видими и невидими бариери.

Това би създавало пречка за една шепа хора на Земята безпрепятствено да трупат несметни богатства, защото гарантирането на правата на човека е свързано с определени разходи, а това би намалило размера на алчно трупаните богатства.

Именно затова правата на човека не се гарантират за бедното Население, тъй като това би намалило съществуващите привилегии, които са само за право-имащите, т.е. пари-имащите.

При разработването на Устава на ООН не случайно са включени седем члена, в които се изразява подкрепата на Организацията на обединените нации за защита на правата на човека, като след нейното учредяване се създава Комисията по международно право (КМП).

КМП започвайки работа през 1947 г. веднага се заема с въпроса за разработването на Международна харта за правата на човека (МХПЧ). При разработването на МХПЧ мненията на членовете на Комисията се разделят относно формата на акта дали да бъде декларация или международен договор. Като компромис се приема Хартата да бъде от три основни части: декларация, провъзгласяваща общите принципи, и пактове, включващи тези принципи като задължителни за държавите, които ги ратифицират.

Международни договори специално засягащи и уреждащи правния статус на бедните и абсолютно бедните няма и скоро едва ли ще има, тъй като едва ли ще бъде включена подобна точка от дневния ред на Комисията да правата на човека или друг международен орган.

Първоначално под егидата на Комисията по международно право на ООН се разработват и приемат съставните части на Международната харта за правата на човека (Всеобща декларация за правата на човека, Международен пакт за икономическите, социалните и културните права, Международен пакт за гражданските и политическите права и три факултативни протокола към пактовете), а в последствие на тяхна основа се приемат стотици универсални и регионални международни актове.

1.1. Доброто и правата на човека съгласно Всеобщата декларация за правата на човек

Първата съставна част на МХПЧ се приема на 10 декември 1948 г. от ОС на ООН под формата на препоръка (акт нямащ юридическа сила за държавите, тъй като не се ратифицира) нар. ВСЕОБЩА ДЕКЛАРАЦИЯ ЗА ПРАВАТА НА ЧОВЕКА (ВДПЧ) представлява манифест с всеобщо морално и политическо значение за всички държави и служи като обща мяра за демокрация, към постигането на която да се стремят всички народи и всички държави.

ВДЧП е международен акт, приет във формата на препоръка (която няма юридическа сила за държавите), поради което няма да бъде анализирана. Тя съдържа добро-права, които се отнасят до абсолютно всички човешки същества и обхваща както граждански и политически, така и икономически, социални и културни права:

- Право на свобода, равенство и достойнство се предвижда в чл. 1 (като цяло бедните хора са свободни да упражняват своята бедност, но в никакъв случай не са равни и не могат да се чувстват поради това достойни);
- Право на всички права и свободи без различия съгласно чл. 2 (бедните хора, като част от всички хора, уж имат право на всички права и свободи, но всъщност поради своята бедност не могат да си позволят упражняването им, тъй като те трябва да бъдат платени за да се упражняват-напр. правото на храна, правото на здравеопазване, правото на образование и др.);
- Право на свобода от робство или крепостничество в съответствие с чл. 3 (преди всичко бедните хора поради различни причини са обект на робство и търговия с роби във всичките им форми);
- Право никой да не бъде подлаган на изтезания или на жестоко, нечовешко или унизително третиране или наказание е предвидено в чл. 5;
- Право на признаване на правосубектност съгласно чл. 6 (в много случаи във връзка с външния вид и облекло на бедните не им се разрешава упражняването на всички права);
- Право на равенство пред закона и еднаква закрила пред закона в съответствие с чл. 7 (бедните като цяло са дискриминирани за това, че са бедни и не могат да си позволят адвокатска

и правна закрила, както богатите-т.е. всички са равни, но някои са по-равни);
- Право на ефективно възстановяване на правата от компетентна национална юрисдикция съгласно чл. 8 (това право е хипотетично само на хартия, тъй като до настоящия момент не са възстановени правата на нито един беден, който съгласно конституцията не трябва да живее в бедност или нищета);
- Право при пълно равенство, на справедливо и публично разглеждане на неговото дело в съответствие с чл. 10 (не винаги съдът е безпристрастен към парите, предлагани от богатите, поради това не можем да говорим за пълно равенство между бедни и богати);
- Всеки има право да бъде считан за невинен до доказване на неговата вина съгласно чл. 11;
- Право на свободно придвижване и избор на местожителство съгласно чл. 13;
- Право на брак и да образуват семейство в съответствие с чл. 16 (могат ли да сключат брак хора, които нямат пари за храна, или да създадат семейство, когато нямат къде да живеят);
- Право на собственост, индивидуално или съвместно с други лица в съответствие с чл. 17 (това право не може да се упражнява от бедните и особено от абсолютно бедните, които не могат да си позволят да си купят храна, а придобиването на някаква собственост е повече от лукс);
- Право на свобода на убеждение и изразяване съгласно чл. 19 (може ли човек с празен стомах да си позволи да има убеждения или да се изразява по каквито и да било въпроси);
- Право на участие в управлението на държавата в съответствие с чл. 21 (допускат ли се бедните и въобще обикновените граждани до управлението на държавите);
- Право на социална сигурност съгласно чл.22 (как ако не не си плащат социалните осигуровки и са безработни);
- Право на закрила срещу безработицата в съответствие с чл.23 (само на хартия при наличието на армия от безработни);
- Право на образование съгласно с чл. 26 (как може да се упражнява изцяло това право, когато са началното и основното е безплатно, а останалото включително висшето образование и професионалната преквалификация е платена, тоест недо-

стижима за бедните, а да не говорим за абсолютно бедните);
– и др.

Обобщено може да се приеме, че правата на човека са предвидени в ВДПЧ за абсолютно всички хора на Земята, но на практика бедните хора (които са около 90 % от населението на Земята) поради липса на ресурси не могат свободно да упражняват по-голямата част от правата.

ВДПЧ е международен акт, приет във формата на препоръка, която не поражда юридически задължения за държавите, но е акт с изключително висока политическа сила, който отразява демократичното положение във всяка държава, до колко доброто за населението е повече или по-малко от злото (по правило на по-голямата част от населението на Земята не са предоставени предвидените в Декларацията права, тъй като управляващите и стоящите зад тях богати не желаят да се разделят с част от богатството, което могат да получат и предпочитат да държат хората в бедност, мизерия, глад и др. несгоди, израз на злото).

1.2. Доброто и правата на човека съгласно Международният пакт за икономическите, социалните и културните права

Следващите две съставни части на МХПЧ са във формата на международни договори – нар. международни пактове за правата на човека и са приети от ОС на ООН на 16 декември 1966 г., които предвиждат точно определени права и свободи и имат юридически задължителна сила само за държавите, които са ги ратифицирали.

ПАКТЪТ ЗА ИКОНОМИЧЕСКИТЕ, СОЦИАЛНИТЕ И КУЛТУРНИТЕ ПРАВА признава основно доброто в икономическата, социалната и културната област, произтичащо от предвидените в него права, от които голяма част са неприложими и невъзможни за упражняване от бедните като напр.:

– ПРАВОТО НА ТРУД съгласно чл. 6 (поради изкуствено създадената безработица, тоест за да има по-голям подбор за по-ниско заплащане и наемане на по-послушни работници, обикновено бедните не са сред наеманите на временна или постоянна заетост, поради което правото им на труд е само на хартия) включва право на всеки човек свободно да избира и приема предлаганата трудова заетост.

Доброто, което произтича за всеки човек на наемния труд, т.е. който си изкарва прехраната и оцелява физически благодарение на трудовото възнаграждение е, че над 90 % от хората на Земята могат да оцеляват благодарение на упражняването на правото на труд.

На практика обаче много страни по пакта не гарантират умишлено упражняването на това жизнено значимо право (тъй като над 90 % от населението на земята, за да оцелее полага наемен труд срещу възнаграждение), като допускат огромна безработица, несправедливо ниско заплащане, не сключване на трудови договори, не осигуряване на ефективна профсъюзна защита и др.

От не гарантиране на правото на труд се възползват богатите собственици, които за да множат своите печалби, нарочно поддържат армия от безработни, от които избират само най – послушни и наивни работници, които няма да протестират срещу ниското заплащане, не регламентираното работно време, лошите условия на труд, липсата на почивки, платен отпуск и др. ;

– ПРАВОТО НА СПРАВЕДЛИВИ И БЛАГОПРИЯТНИ УСЛОВИЯ НА ТРУД СЕ ПРЕДОСТАВЯ ОТ СТРАНИТЕ в съответствие с чл. 7 (е също така само на хартия, защото бедните, ако изобщо бъдат наети на работа, работят при много лоши условия, с не нормирано работно време и най-ниско и не справедливо заплащане за положения труд) включва и правото на предоставяне на най-добрите условия на труд.

Доброто, което произтича за всички наемни работници е, че това право им дава възможност да претендират за най-благоприятните условия на труд, справедливо заплащане, отговарящо на качеството и количеството на положения труд, а не да става само по преценка на работодателя, която обикновено ощетява наетите работници. Работодателят е длъжен също така да осигури добри и най-подходящи условия за полагане на съответния труд.

Това право не е гарантирано във всички държави страни по пакта, чиито държавни органи умишлено си затварят очите пред лошите и нехигиенични условия на труд, при които работниците често се сблъскват с трудови злополуки, аварии, катастрофи, професионални заболявания и т.н. ;

– ПРАВОТО НА ОБРАЗУВАНЕ И ЧЛЕНУВАНЕ В ПРОФЕСИНАЛНИ СЪЮЗИ съгласно чл. 8 (това право е също на хартия, тъй като от една страна тъй като голяма част от хората са безработни,

те не могат да членуват в професионални съюзи, а от друга бедността не е призната за професия, за да могат бедните да създадат съюз на бедните в една държава, или международен съюз) включва и правото на членуване по свой избор в определен профсъюз.

Доброто за хората, което произтича от това право е, че хората имат право на свободно и независимо създаване на профсъюзи по свой избор, които действително да защитават техните трудови, социални и др. права и интереси.

Страните съгласно този текст не трябва да допускат никакви ограничения на това право, с изключение на предвидените в закона в интерес на националната сигурност или обществения ред или за защита на правата и свободите на другите.

В практиката на много държави-страни по пакта се допуска от управляващите свободно и разширено да тълкуват тази разпоредба, като своеволно в зависимост от своите интереси ограничават това право обявяващо го за застрашаващо националната сигурност и т.н. ;

– ПРАВОТО НА СОЦИАЛНА СИГУРНОСТ съгласно чл. 9 (това също така е хипотетично право, тъй като повечето бедни са безработни и не се осигуряват, но ако работят временно също така не се осигуряват още повече, че до сега не се е чуло, където и да било за предоставяне на пенсия по бедност) включва и правото на обществени осигуровки.

Доброто, което произтича от това право е, че независимо от това, каква позиция заема всеки човек в социалната стълбица има право на социална сигурност, включително и на социално осигуряване

Ако страните по пакта в действителност желаят да има социална сигурност за всички, биха заделили достатъчно средства, за да има социална сигурност за всички, независимо от тяхната трудова заетост или безработни ;

ЗАДЪЛЖЕНИЕ НА ДЪРЖАВАТА ДА ОКАЗВА НАЙ-ПЪЛНА ЗАЩИТА НА СЕМЕЙСТВОТО произтича от чл. 10, което е естествена и основна клетка на обществото.

Доброто, произтичащо за всяко семейство е, че държавата-страна по пакта е длъжна да му оказва най-пълна защита и помощ, особено по отношение на неговото създаване и по отношение на

възпитанието и издръжката на децата. Бракът може да се сключва единствено при свободно изразено съгласие. Майките имат право на специална защита преди и след раждане, като на работещите майки трябва да се дава платен отпуск със съответната компенсация от общественото осигуряване. Всички деца и младежи задължително се подпомагат и се защитават от икономическата и социална експлоатация.

Съгласно съществуващата практика в редица държави-страни по пакта това право е само на хартия, тъй като ефективно не са защитени като цяло семействата, които живеят в бедност и мизерия. Не са отделени особени грижи за младите семейства, които нямат къде да живеят, голяма част от тях всички в семейството са безработни, не се полагат не само специални, но каквито и да било грижи или гарантиране на средства за отглеждане на децата и т.н. Не се полагат никакви грижи за възрастните семейства, които са оставени на произвола на съдбата и се нуждаят от специална помощ. Никакви специални грижи не се полагат за развитие на децата и реализация на младежите.

– ПРАВОТО НА ПОДХОДЯЩО ЖИЗНЕНО РАВНИЩЕ съгласно чл. 11 се гарантира в страните-членки на цялото тяхно население (признава се правото на абсолютно всяко семейство на задоволително жизнено равнище вкл. и за бедните семейства), което включва достатъчно храна, облекло и подходящо жилище, както и непрекъснатото подобряване условията на живот).

Доброто, което произтича от това право е, че всички хора имат право на задоволителен, нормален начин на живот (вкл. нормално жилище, достатъчно храна, подходящо за сезоните облекло и т.н.) и неговото непрекъсната подобряване. Най-голямото добро за всеки човек, живеещ в мизерия произтича от ал. 2 на чл. 11, съгласно който той трябва да бъде защитен от глад от държавата.

За съжаление за сега страните по пакта милиони хора са бездомни, перманентно гладуват и умират от глад без да се докоснат до доброто произтичащо от това право;

– ПРАВОТО НА НАЙ-ДОБРО СЪСТОЯНИЕ НА ФИЗИЧЕСКО И ДУШЕВНО ЗДРАВЕ в съответствие с чл. 12 (това също така е право само на хартия, тъй като поради продължителното недохранване и глад бедните и особено абсолютно бедните са с

напълно разклатено здраве, а в съответствие с поговорката „здрав дух в здраво тяло“ особено при бедните можем да говорим за „болен дух в болно тяло“) означава, че сраните по пакта трябва да гарантират за всички възможно най-добро състояние на физическото и душевно здраве.

Доброто което произтича за всеки човек може да изисква от държавата, в която е постоянното му местожителство да вземе всички мерки, с които да гарантират това право, като включва и всестранното подобряване на околната среда и промишлената хигиена, предотвратяване и лекуване епидемичните, ендемичните и професионалните заболявания, осигуряването на всестранна медицинска помощ и медицинско обслужване и др.

В повечето страни по пакта допускат нарушаването на това право, т.е. населението не получава доброто произтичащо от текста за тях, като напр. най-доброто състояние на физическото и душевно здраве;

– ПРАВО НА ОБРАЗОВАНИЕ съгласно чл. 13 (защо бедните не могат да си позволят заплащането на скъпи училища у нас и в чужбина, или платеното висше и др. образование и професионална квалификация) следва да бъде насочено към пълното развитие на човешката личност и на съзнанието за нейното достойнство, както и да зачита основните права и човешките свободи.

Доброто за хората, което произтича от това право е, че то трябва да дава възможност на всички лица да играят полезна роля в едно свободно общество, да увеличават разбирателството по между си, да развиват търпимостта между всички народи и всички расови, етнически и религиозни групи.

За осъществяването на това добро държавите-страни по този пакт са длъжни да осигурят безплатно основно образование, общодостъпно средно образование, висшето образование следва да бъде достъпно на равна основа според способностите и въвеждането постепенно на безплатно обучение.

В редица държави-страни по пакта доброто образование е платено, което означава, че децата на по-голямата част от населението – бедните, не се допускат и не получават качествено образование, с което не се допуска пълното им развитие и бъдещ просперитет. Нарушен е принципа за равенството, т.е. за равния старт. Тоест де-

цата на бедните са неравно поставени още от самото раждане (качествена храна, грижи и т.н.), получаването на образование (в съответните безпалатни и не на много високо ниво училища) и накрая, реализацията в живота (несигурна, не престижна работа и т.н.).

– ПРАВОТО НА УЧАСТИЕ В КУЛТУРНИЯ ЖИВОТ ДА ПОЛЗВА ДОСТИЖЕНИЯТА НА НАУЧНИЯ ПРОГРЕС съгласно чл. 15 признават правото на всяко лице и защита на моралните и материалните интереси, произтичащи от всяко научно, литературно или художествено произведение, чиито автор е то.

Доброто за хората, произтичащо от това право е, че всеки човек има право на посещаване на театър, кино, концерти и др. културни мероприятия, които му доставят удоволствие, както и да се ползва свободно от последните достижения на науката в областта електрониката и други полезни за него научни постижения в ежедневния живот.

Държавите-страни по пакта, за да гарантират това добро за всички хора са длъжни да предприемат всички необходими мерки за запазване, развитието и разпространяването на науката и културата, да се зачита свободата и необходимостта от научноизследователска работа, както и да признаят ползата от развитието на международните контакти и сътрудничеството в областта на науката и културата.

Страните са длъжни да осигурят постепенното пълно осъществяване на тези права с всички подходящи мерки без каквато и да било дискриминация, основаваща се на раса, цвят на кожата, пол, език, религия, политически или други убеждения, народностен или социален произход, имотно състояние, рождение или всякакви други признаци.

Съгласно пактът не се допуска никакво ограничение или отнемане на основните права признати в отделна страна, под претекст, че този пакт не признава подобни права или ги признава в по-малка степен.

Обобщено може да се приеме, че доброто на практика не произтича от икономическите, социалните и културните права предвидени в МПИСКП особено за абсолютно бедните, тъй като те не могат да ги упражняват, защото не разполагат с необходимите ресурси и средства, но нарочно не са направени безплатно за тях, за да не ги упражняват, тъй като те ще им донесат добро, радост и щас-

тие. Като цяло доброто, което уж е за всички хора, всъщност не е предназначено за всички хора, а главно за бог-атите, бого-избраните (право-имащите, защото са пари-имащи).

1.3. Доброто и правата на човека съгласно Международният пакт за гражданските и политическите права

МЕЖДУНАРОДНИЯТ ПАКТ ЗА ГРАЖДАНСКИТЕ И ПОЛИТИЧЕСКИТЕ ПРАВА (МПГПП) уж е предназначен да се гарантира за всички хора, включително на бедните и абсолютно бедните на страните относно предоставянето на права и свободи в тази област, но на практика това не се получава, тъй като нарочно не са изработени гаранции, като в Пакта само са признати за всички хора следните права:

– ПРАВО НА ЖИВОТ съгласно чл. 6 (е най-важното, жизнено-полагащо се на всеки човек право, наличието на което е основа за упражняване на всички останали права, защото трябва да си жив за да можеш да упражняваш всички останали права и свободи) не е гарантирано за бедните и особено за абсолютно бедните, след като са поставени да живеят при изключително тежки, мизерни условия, така че те не могат да оцелеят умирайки от болести и глад.

Доброто, което произтича от този текст е, че под никакъв предлог никой не може произволно да бъде лишаван от живот, а може единствено това да бъде осъществено само на основа на окончателна присъда, издадена от компетентен съд съгласно законодателството на държавите. Геноцидът и другите форми на незаконно лишаване от живот са обявени за престъпления от съвременното международно право.

Държавите-страни по пакта са длъжни да предприемат мерки така, че да не остане ненаказано всяко незаконно отнемане на живот, а също така и мерки на всеки осъден на смърт да се гарантира право на поискване на помиване или смекчаване на присъдата. Също така държавата-страна по пакта трябва да осигури приемането на мерки, съгласно които да не се изпълнява смъртна присъда за престъпления, извършени от лица под 18 години, както и по отношение на бременни жени.

За съжаление съгласно съществуващата практика в много дър-

жави-страни по пакта се допуска умишленото отнемане на хиляди животи по различни причини (катастрофи, промишлени аварии, трудови злополуки, земетресения, пожари, наводнения, корупция, фалити, епидемии, замърсен въздух, некачествена вода, непитателна хана, заболявания, липса на средства за скъпи лекарства, перманентен глад и др.) без да се приемат мерки за тяхното отстраняване;

– ПРАВО НА НЕПРИКОСНОВЕНОСТ И ЛИЧНА СИГУРНОСТ на всички хора се предвижда съгласно чл. 7 (неприкосновеността на бедните, в следствие на умишлено създаваната и ширещата се безработица са свързани много случаи с осъществяването на незаконни действия, свързани с осъществяването на мъчения или на жестоко, безчовечно или унизително третиране или наказание на бедните и бездомните), който освен нехуманното отношение никой не може да бъде подлаган на медицински или други опити без тяхното доброволно съгласие.

Доброто, произтичащо от това право е, че никой не може да бъде незаконно лишаван от свобода, а следва да се гарантира личната сигурност на живеещите в нищета на улицата хора, които са оставени на произвола на съдбата като напр. убийства, отвличане за медицински опити (генно инженерство и др.), като принуждавани да бъдат донори на органи, за развлечение на богати компании и тъкани и др.).

Голяма част от държавите-страни по този пакт „странно защо“ не предприемат изключителни мерки за лична неприкосновеност и сигурно на всички хора, а си затварят очите и допускат осъществяването на всички посегателства (мъчения или жестоко, безчовечно или унизително третиране или наказания), като привидно се борят срещу тях;

– ПРАВОТО НИКОЙ ДА НЕ БЪДАТ ДЪРЖАНИ В РОБСТВО И ПРИНУДИТЕЛЕН ТРУД И РАЗЛИЧНИ ФОРМИ НА РОБСТВО е предвидено в чл. 8 за всички страни по пакта (но в България и други държави безнаказно се допуска бедните да бъдат отвличани и да бъдат продавани и държани под различни форми на робство) независимо, че всички форми на робство са забранени, както и принудителния труд.

Доброто, което произтича за хората от това право е значимо, макар и само на хартия, тъй като макар и формално на хората се дава

надежда, че те не могат произволно да бъдат насилвани да осъществяват принудителен труд или да бъдат продавани като роби във всичките им форми.

Страните са длъжни да не допускат държането в крепостничество, осъществяването на принудителен или задължителен труд.

Съгласно текста не може да се тълкува като забраняваща изтърпяването на наказанието каторжен труд, както и не се смята за принудителен или задължителен труд всяка работа и услуга осъществявана въз основа на законно разпореждане и всяка служба от военен характер и всяка национална повинност.

Също така не се смята за принудителен или задължителен труд всяка повинност, изискуема в случай на извънредни обстоятелства или бедствие, застрашаващи живота или благосъстоянието на общността, както и работа или услуга, съставляващи част от обикновените граждански задължения.

В редица държави-страни по този пакт се допускат различни форми на така нар. нео – робство и търговия с роби във всичките им форми макар, че формално за пред общността всички форми са забранени;

– ПРАВО НА ЛИЧНА СВОБОДА И СИГУРНОСТ произтича за всеки гражданин на държава-страна по пакта съгласно чл. 9, като никой не може да бъде обект на произволен арест или задържане, освен на основания и съгласно процедури установени от закона.

Доброто, което произтича от това право за хората е, че никой не би следвало да бъде произволно арестуван и задържан под каквато и да било форма, освен на основата на заповед от компетентните органи, издадена съгласно закона. Не е допустимо незаконното задържане от когото и да било, където и да било, когато и да било, само защото са били ощетени интересите на някой.

В държава-страна по пакта е задължително всяко лице, което арестувано законосъобразно по обвинение в престъпление да бъде съдено в разумен срок от време или да бъде освободено (ако е възможно срещу гаранция). Наред с това лишеното от свобода лице има право на жалба пред съд, който да се произнесе незабавно върху законността на задържането му (и да разпореди освобождаването му, ако задържането е незаконно и изплащане на обезщетение).

В много от страните по пакта се допускат произволни арести,

незаконно задържане или противоправно лишаване от свобода под различни форми, макар че на хартия са забранени ;

– ПРАВО НА ХУМАННО ОТНОШЕНИЕ И НА УВАЖЕНИЕ ПРИСЪЩО НА ЧОВЕКА е предвидено в чл. 10, с което се гарантира човешкото достойнство на всяко лице.

Доброто, което произтича за всички хора, независимо от тяхното положение в обществото е, че действителното се третират хуманно и с уважение към всяко човешко същество, като следва да се гарантира уважение на неговото човешко достойнство, независимо от настъпващите последствията, поради което той е бил обвинен или осъден.

В страните, в които са задържани лица, задължително следва обвиняемите да са отделени от осъдените и да се подложат на режим, съответстващ на не осъдени лица. По отношение на обвиняемите младежи е задължително да се отделят от възрастните, а техните случаи да се разгледат по-бързо.

В повечето страни се допуска нехуманното отношение особено спрямо беззащитните обикновени хора, а към бедните, бездомните и непослушните въобще не се зачита тяхната човешка личност и достойнство;

– ПРАВО НА СВОБОДА ЗА НЕ ИЗПЪЛНЕНИЕ НА ДОГОВОРНО ЗАДЪЛЖЕНИЕ произтича от чл.11, съгласно който никой не може да бъде затварян за не изпълнение на договорно задължение.

Доброто произтичащо за всички хора е, че никой не следва да бъде осъждан и затварян за неизпълнение на договорно задължение или лишаван от свобода или ограничавана неговата свобода, по какъв и да е друг начин.

В международната практика съществуват различни начини за ограничаване на свободата, принуждаване за връщане на договорните задължения със задължителен или принудителен труд и по друг начин (напр. мигрантите се договарят с работодателите да им предоставят подслон, храна и др., които ако не им върнат парите за това в определен срок ги превръщат в роби, а дългът след тяхната смърт дължимото се пренася върху децата. Подобна е ситуацията с лихварите и др.).

Правото и доброто произтичащо от чл. 11 за хората е само на хартия, тъй като страни десетилетия наред не го спазват, а със длъжниците се правят различни ужасни неща;

– ПРАВО НА СВОБОДА НА ПРИДВИЖВАНЕТО И ИЗБИРАНЕ НА СВОЕТО МЕСТОЖИТЕЛСТВО има всяко лице съгласно чл. 12, което се намира на законно основание на територията на една държава.

Доброто, което произтича от това право за всяко лице е, че то може свободно да се придвижва на територията на всяка държава и свободно да избира своето местожителство, а също така независимо от това, къде то се намира може да напуска свободно територията на всяка държава, включително и своята, когато пожелае.

Това право е също само на хартия, тъй като много лица, които са фактически роби (секс робини, роби-мигранти и др.) или осъществяват принудителен или задължителен труд и др. нямат право да напускат района, в който живеят или работят (тъй като са им отнети паспортите или други документи за самоличност);

– ЗАДЪЛЖЕНИЕТО НА СТРАНИТЕ ДА ЕКСПУЛСИРАТ ЛИЦА ОТ ТЯХНА ТЕРИТОРИЯ САМО НА ЗАКОНОСЪОБРАЗНО РЕШЕНИЕ произтича от чл. 13 за всички чужденци, които се намират на законно основание на територията на държавата-страна по пакта. Задължението включва и решенията, свързани с националната сигурност.

Доброто, което произтича за чужденците, които се намират на законно основание на територията на страна по пакта е, че държавните органи не могат своеволно да ги експулсират за незначителни провинения или по свое усмотрение, а само съгласно закона.

На практика голям брой държави-страни не се съобразяват стриктно с разпоредбата на този текст;

– ПРАВОТО НА БЕЗПРИСТРАСТНО И ПУБЛИЧНО РАЗГЛЕЖДАНЕ НА СЪДЕБНИ ДЕЛА съгласно чл. 14 имат всички лица, при разглеждането на каквото и да е наказателно обвинение или при оспорване на правата и задълженията им в граждански процес.

Цялото дело или част от него могат да бъдат разгледани при закрити врата по съображения, засягащи морала, обществения ред или националната сигурност. Всяка присъда обаче, издадена по наказателно дело, или решение по гражданско дело ще се обявяват публично, с изключение на решенията свързани с интересите на малолетни не налагат друго.

Доброто, произтичащо за всички лица е, че имат право на без-

пристрастен съд който счита, че всяко лице обвинено в извършването на престъпление, се счита за невинно до доказване на противното съгласно закона. Лицето, обявено за виновно за престъпление, има право за преразглеждане на обявяването му за виновно и на осъждането от висшестоящ съд.

За съжаление съдебната практика в много държави показва, че безпристрастността на повечето съдилища е зависимост до голяма степен от това, коя от страните дава повече и за съжаление няма конкретна процедура за проверка дали са безпристрастни съдилища;

– ПРАВО ДА НЕ СЕ ОСЪЖДА ЛИЦЕ ЗА ДЕЙСТВИЕ ИЛИ БЕЗДЕЙСТВИЕ, КОЕТО НЕ Е ПРЕДСТАВЛЯВАЛО ПРЕСТЪПНО ДЕЯНИЕ е предвидено в чл. 15 за всеки човек, намиращ се на територията на държава-страна по пакта за деяние, което не е представлявало престъпно деяние съгласно националното право или международното право.

Доброто, което произтича за всички хора от този текст е, че никой не трябва да бъде осъден за действие или бездействие, осъществено в миналото, когато то не е представлявало престъпно деяние, което по-късно е признато като престъпление от националното законодателство или международното право.

Текста предвижда също така, че не може да се налага по тежко наказание от онова, което е било предвидено по време на извършване на престъплението, но ако след извършването на престъплението законът предвижда налагането на по-леко наказание за това престъпление, престъпникът следва да се възползва от тази възможност.

Разпоредбата на този текст не пречи по никакъв начин лицата да бъдат съдени и наказвани за престъпно действие или бездействие, което по време на извършването е било престъпление съгласно общите правни принципи, признати от всички народи.

За съжаление все още съществуват страни, в които притежаващите власт изфабрикуват факти и доказателства, с които да осъждат неудобни за тях хора от населението.

– ЗАДЪЛЖЕНИЕ НА ДЪРЖАВАТА ДА НЕ ДОПУСКА СВОЕВОЛНО И НЕЗАКОННО ВМЕШАТЕЛСТВО В ЛИЧНИЯ ЖИВОТ, СЕМЕЙСТВОТО, ДОМА ИЛИ КОРЕСПОНДЕНЦИЯТА на всеки съгласно чл. 17, както и незаконното накърняване на честта и добро име.

Доброто за хората, което произтича за хората е, че държавата е длъжна да вземе всички подходящи мерки, за да не допусне своеволното и незаконно вмешателство в личния живот на всеки, на семейството му, на дома му, на кореспонденцията му, на неговата чест и добро име. Тази сигурност донася определено спокойствие на добрите хора, което по никакъв начин не провокират подобно самоволно и незаконно вмешателство.

В този текст е предвидена защита на всяко лице правото на законна защита от страната по пакта срещу всяко вмешателство в личния и семейния живот и накърняването на честта, достойнството и доброто име.

За съжаление съгласно съществуваща практика в много държави-страни се допуска грубо вмешателство в личния и семейния живот и безнаказно накърнявана на честта, достойнството на неудобните на властите, управляващите, богатите и др.

– ПРАВО НА СВОБОДА НА МИСЪЛТТА, СЪВЕСТТА И РЕЛИГИЯТА на всяко лице в съответствие с чл.18, но това право е за сега хипотетично (гладният човек не мисли свободно, съвестта му е обременена, а религията едва ли може да нахрани, освен с духовна храна, но докога?)

Доброто, което произтича за всички хора включва свобода да се изповядват или възприемат религията или убежденията по свой избор, индивидуално или колективно, публично или частно, чрез богослужение; ритуали, религиозни обреди или обучение. От това право произтича самостоятелна възможност всеки да определя начина си на мислене и съвестта, както и да определя дали да възприема и точно коя религия.

Страната е длъжна да вземе мерки никой да не бъде обект на принуда, накърняваща свободата му да изповядва или да приема религия или убеждение по свой избор. Тази свобода подлежи само на такова законово ограничение, което е необходимо за защита на обществената сигурност, ред, здраве и морал или правата и свободите на другите.

Като се имат пред вид практиките на много държави-страни по пакта, в които се използват най-различни мерки и средства за въздействие промиване на мозъка (масмедии, специални предавания и др.) свободата на мислене и съвестта са силно изкривени в полза на богатите и техните васали.

– ПРАВО НА СВОБОДА НА СЛОВОТО е предоставено съгласно чл. 19 и включва свободата на всеки да търси, да получава и да разпространява сведения и идеи от всякакъв вид, било устно или писмено, печатно или чрез каквото и да е средство по свой избор.

Доброто, произтичащо за хората е свободното и независимо разпространяване на сведения или изказване на собствено мнение без да им се търси каквато и да била отговорност за мирни изказвания.

Страната по пакта налага специални задължения и отговорности свързани с ограничаване на свободата на словото, когато са свързани с изрично предвидените от закона и са необходими за зачитане правата и доброто име на другите, за защита на националната сигурност, обществения ред, народното здраве или морал.

Не е свързано с доброто на населението на много страни, когато се налагат ограничение на словото по отношение на интересите на богатите, властниците, управляващите и техните васали.

– ПРАВО НА МИРНИ СЪБРАНИЯ се признава съгл. чл. 21 за гражданите на страните по пакта.

Доброто, което произтича за хората е, че абсолютно всички без ограничения или разрешения могат свободно да се организират и провеждат събрания, чиито характер е с мирна насоченост.

Страните на никакво основание не могат да ограничават това право, освен на такива, които са предвидени със закон, и които са в интерес на националната сигурност, обществената безопасност, обществения ред, за защита на националната сигурност и морал или за защита на правата и свободите на другите.

Недостатък на този текст е, че от една страна не се предвиждат ограничения, а от друга се отваря вратичка на забрана на всички случай, които се предположи, че са насочени към нарушаването на посочените по усмотрение на властите основани. Необходимо беше в текста точно да се посочи, кои точно случаи са забранени за ограничаване в зависимост от посочените основания, а не да бъдат предмет на свободно тълкуване от властите (както става в много държави).

– ПРАВО НА СВОБОДНО СДРУЖАВАНЕ с други лица съгласно чл. 22 (в света не са известни сдружения или сдружаване на бедните за отстояване на правото си да бъдат защитени срещу бедността) или организират и членуват профсъюзи за защи-

та на своите интереси за гражданите на страните по пакта.

Доброто, произтичащо за населението на държава-страна по пакта е, че те могат за да защитават, каквито и да било интереси, свободно да се сдружават или създават профсъюзи и да членуват в тях.

Страните уж нямат право да ги ограничават, но всъщност могат според своето тълкуване да ги забраняват със закон и да ги определят като ограничения в интерес на националната сигурност, обществената безопасност, обществения ред, защита на народното здраве и морал или за защита на правата и свободите на другите.

За съжаление повечето от съществуващите профсъюзи в света са под контрол на правителствата, богатите и работодателите.

– ПРАВО НА ЗАКРИЛА НА СЕМЕЙСТВОТО ОТ ОБЩЕСТВОТО И ДЪРЖАВАТА е предвидено в чл. 23 за страните по пакта.

Доброто, което произтича за всички семействата и особено за младите семейства и семействата на преклонна възраст е, че семейството като основна клетка на обществото трябва да се намират под закрилата на обществото и държавата. В редица действително социални държави се оказва ефективна помощ на семействата в нужда, а специална, законово уредена е началната помощ на новосъздадените семейства (с отпускането на дългосрочни, безлихвени заеми за дом, обзавеждане с всичко необходимо, кола и др. нужди), а също така специални грижи за много възрастни хора.

Съгласно текста е предвидено право на всички мъже и жени да встъпват в брак и образуват семейство след навършване на брачна възраст. Бракът е действителен само ако само, ако е сключен доброволно и пълно съгласие на страните.

Държавите – страни съгласно текста трябва да приемат всички необходими мерки, за да се гарантира равенство в правата и отговорностите по време на брака и при неговото разтрогване, включително и мерки за закрила на децата при разтрогване. В повечето страни са приети палеативни или не са приети никакви ефективни мерки за закрила на семейството.

– ПРАВО НА ДЕТЕТО НА ЗАКРИЛА ОТ СЕМЕЙСТВОТО, ОБЩЕСТВОТО И ДЪРЖАВАТА предвижда чл.24 на пакта.

Доброто, произтичащо за децата, като се има предвид тяхна физическа и психическа незрялост е, че те задължително до навършване на пълнолетие (18 г.) получават всестранна помощ за пълно

развитие на своите способности без разлика на раса, цвят на кожата, пол, език, религия, национален или социален произход, имотно състояние или рождение от страна на семейството, на обществото и на държавата, каквито състоянието им на малолетни изисква.

Страните съгласно текста са длъжни да регистрират детето веднага след раждането му, да му се даде име и да придобие гражданство.

За съжаление в много държави-страни по пакта не са приети почти никакви или са приети само частични мерки за защита на детето.

– ПРАВО НА ЕДНАКВА ЗАКОННА ЗАКРИЛА БЕЗ ДИСКРИМИНАЦИЯ има всеки гражданин на държава-страна по пакта съгласно чл. 26.

Доброто, произтичащо за всички граждани е, че те имат право и възможността, без каквато и да било дискриминация основана на раса, цвят на кожата, пол, език, религия, политически или други убеждения, национален или социален произход, имотно състояние, рождение или всякакви други признаци да взема пряко (или със свои представители) участие в ръководството на обществените работи, да гласува и да бъде избиран в избори, при всеобщо, равно и тайно гласоподаване, както и да има достъп до общи условия на равенство до държавните служби в своята страна.

Лошата практика на много държави – страни по пакта е, че голямата част от гражданите са дискриминирани и не упражняват правото на закрила, а са дискриминирани и до всичко посочено в този текст се допускат само свои (в много случаи гравитиращи около управляващата партия хора) партийни, симпатизанти, приятели и др. близки до кръга хора.

– ПРАВО НА ЕТНИЧЕСКИТЕ, РЕЛИГИОЗНИТЕ ИЛИ ЕЗИКОВИ МАЛЦИНСТВА НА СОБСТВЕН КУЛТУРЕН ЖИВОТ е предвидено в чл. 27 за държавите страни по пакта.

Доброто, което произтича за етническите, религиозните и езиковите малцинства в страна по пакта е, че членовете на съответната група имат право свободно, мирно и безпрепятствено да имат свой културен живот, да изповядват и практикуват собствената си религия или да си служат с родни си език.

Малцинствата не могат да бъдат лишавани от мирното упражняване на това право, освен ако то е насочено срещу националната

сигурност, обществения ред, народното здраве и морал или срещу правата и свободите на мнозинството в държавата – страна по този пакт.

По отношение и на правата включени в МПГПП може да се приеме, че повечето от тях поради липса на средства също така не могат да бъдат ефективно упражнявани от бедните.

След осъществения анализ като цяло може да се определи, че по-голямата част от правата на човека заложени в различни части на МХПЧ не носят очакваното добро за тях, тъй като те не могат да се упражняват от бедните и особено от абсолютно бедните поради липса на средства.

В заключение следва да се подчертае фактът, че по отношение на всички съставни части на МХПЧ, държавите-страни по тях вече повече от 60 години не правят нищо съществено, нищо добро, за да подобрят условията на живот, за да могат всички хора да упражняват правата, които уж им се полагат по право е само право на хартия. Тоест доброто, което произтича от тях на практика не е предвидено да го получат.

1.4. Доброто и правата на човека съгласно универсалните международни актове

Доброто е предвидено в редица международни актове, но за съжаление както вероятно е предвидено да бъде – то е само на хартия, т. е. много добре замислено, но не предоставено на практика на бедните.

Един от първите универсални многостранни международни договори разработен и приет в рамките на ООН е приетата през 1948 г. КОНВЕНЦИЯ ЗА ПРЕСЛЕДВАНЕ И НАКАЗВАНЕ НА ПРЕСТЪПЛЕНИЕТО ГЕНОЦИД с резолюция 260 А (III) на Общото събрание.

Доброто, което произтича за човечеството от преамбюла е, че геноцидът потвърдено е признат за престъпление против международното право, предвиден в Декларацията на ООН от 11 декември 1946 г. От геноцидът осъществяван през всички периоди на неговата историята се признава от договарящите се страни, че не е донесъл нищо добро, а само страдания и огромни загуби за човечеството, тоест геноцидът се определя за голямо зло.

Доброто произтичащо от чл. 1 на Конвенцията е, че независи-

мо от това дали е извършен в мирно или във военно време той е престъпление против международното право и страните са длъжни да предотвратяват или наказват.

Лошото, което е проекция на злото е, че управляващите не на всички държави признават и наказват формите на геноцид, предвидени в чл. 2.

В чл. 2 под „геноцид" се разбира всяко действие, извършено с цел да се унищожи (отчасти или изцяло) една национална, етническа, расова или религиозна група като напр.:

- Убиване на членовете на групата;
- Причиняването на сериозни телесни или душевни повреди на членовете на групата;
- Умишлено налагане на групата условия за живот, целящи физическото ѝ унищожаване изцяло или от части;
- Мерки за предотвратяване ражданията на групата;
- Насилствено предаване на деца от групата на друга група.

За съжаление следва да се отбележи, че в много държави-страни по Конвенцията съществуват практика за прилагането на един или няколко от посочените в чл. 2 показатели. Най-разпространен в различните страни е показателят, съгласно който умишлено се налагане от управляващите на такива условия за живот, които всъщност целят физическото унищожаване (тоест невъзможност за физическо оцеляване) особено на мизерия и глад на бедните, които обикновено са около 90 % от населението.

Доброто предвидено съгласно чл. 3 на Конвенцията е, че страните по нея, за да предпазят населението са задължават да наказват всички действия свързани с осъществяването на:

- Геноцид;
- Заговор за извършване на геноцид;
- Пряко и публично подстрекателство за извършване на геноцид;
- Опит за извършване на геноцид;
- Съучастие в геноцид.

Лошото в различни страни е, че те не се придържат стриктно към разпоредбите на Конвенцията и на практика допускат нейното не спазване.

Доброто, което има превантивен и въздържащ характер, произтичащо от чл.4 на Конвенцията е, че страните са длъжни да на-

казват всички действия, осъществени съгласно чл. 3 независимо от това дали са правителствени, държавни служители или частни лица.

Съгласно съществуващата практика в много страни това задължение на се спазва, а се поставя чадър над управляващи, симпатизанти, роднини, приятели и др., които си позволяват да осъществят наказуеми действия.

От текста на чл. 9 произтича добро за населението на страни, които решават, че тълкуването за прилагането на Конвенцията и техните отговорности по отношение на геноцид ще бъдат отнасяни до международния със, по молба на страните в спора.

За съжаление до сега няма данни Международният съд да е сезиран, което означава, че абсолютно всичко е наред с приложението на Конвенцията, което се различава от съществуващата практика в много страни.

В заключение следва да се отбележи, че международното сътрудничество по отношение на геноцид в света повече от 70 години след приемането на Конвенцията относно преследване и наказване на престъплението геноцид не е постигнало истинското добро за всички народи, напълно освобождавайки човечеството от това отвратително бедствие. Периодично в отделни държави пълно или частично безнаказно се осъществя отвратителното зло – наричано геноцид.

Друг значим многостранен международен договор, разработен и приет в рамките на ООН, признаващ права на човека и съответно носещ добро за всички хора в определена област е приетата през 1966 г. е МЕЖДУНАРОДНАТА КОНВЕНЦИЯ ЗА ПРЕМАХВАНЕ НА ВСИЧКИ ФОРМИ НА РАСОВА ДИСКРИМИНАЦИЯ.

В Преамбюлът държавите-страни по тази Конвенция следва да подпомагат и насърчават всеобщото зачитане и съблюдаване на човешките права и основните свободи на всички, без разлика по отношение на раса, пол, език или религия.

Доброто, произтичащо също така от преамбюла е, че всички човешки същества са равни пред закона и имат право на еднаква защита от закона срещу каквато и да било дискриминация и срещу каквато и да е подбуждане към дискриминация (на практика обаче доброто е само на хартия, защото съгласно съществуващата практика в много държави се прилага дискриминационния прин-

цип „всички са равни, но някои са по-равни“, като се имат предвид богатите, т.е. правоимащите, париимащите).

Също така в преамбюла е изразено убеждение, че всяка доктрина за превъзходство, основана на расова дискриминация е ненаучна, морално осъдима, социално несправедлива и опасна и няма оправдание за расова дискриминация на теория или на практика. Независимо от това вече повече от 50 години след приемането на Конвенцията редица държави и народи проявяват необяснимо показност на високомерие, величие и превъзходство над други държави и народи.

Конвенцията се разработва, вземайки предвид Конвенцията относно дискриминацията в областта на труда от 1958 г., Конвенцията за борба с дискриминацията в областта на образованието от 1960 г. и др. международни актове.

Съгласно чл. 1 на Конвенцията „расова дискриминация“ означава всяко различие, изключване, ограничение или предпочитание на основата на раса, цвят, потекло или национален или етнически произход, което има за цел или резултат да унищожи или навреди признаването, ползването или упражняването на равна основа на правата на човека и основните свободи в политическата, икономическата, социалната, културната или която и да е друга област на обществения живот.

Доброто, което произтича за населението на държавите-страни по конвенцията е, че те са длъжни да гарантират недопускането на изключване, ограничение или предпочитание, основано на раса, цвят на кожата, национален или етнически произход и т.н., да се навреди на признаването, ползването или признаването на правата и основните свободи, в която и да било област на обществения живот.

В този текст на конвенцията се отваря и вратичка за допускането на изключения, ограничения и предпочитания в една страна между граждани и не граждани.

Съгласно съществуващата лоша практика в много държави-страни по Конвенцията се допуска расова дискриминация по различни признаци от дълъг период от време, което е израз на злото по отношение на хората.

Доброто, което произтича от чл. 2 на Конвенцията за всички хора е, че страните са длъжни да провеждат политика на политика

на провеждането на расовата дискриминация във всичките и форми и да подпомагат разбирателството за всички раси.

Произтичащо добро за хората от чл. 3 на Конвенцията е, че всяка държава-страна по нея е длъжна да осъди расовата сегрегация и апартейда, както и да предотвратяват, забраняват и изкореняват всякаква практика от този вид.

Съгласно чл. 4 на Конвенцията произтичащото добро е, страните са длъжни да осъждат всяка пропаганда и организации, основаващи се на идеите или теориите за превъзходство на една раса или група лица от един цвят или етническа произход, или се опитват да оправдаят или да подпомагат расовата омраза и дискриминация в каквато и да е форма.

В б. „а“ на чл. 4 страните са длъжни също така да обявят за престъпление всяко разпространение на идеи основани на расово превъзходство или омраза, както и всяко подбуждане към расова дискриминация.

Съгласно чл. 4, б. „б“ произтичащо добро е, че страните са длъжни да обявяват за незаконни и да забранят организациите, които подбуждат расовата дискриминация, а в съответствие с б. „с“ на този текст страните са длъжни да не допускат националните или местните обществени власти и институции, да подпомагат или подбуждат расова дискриминация.

Много добро за хората произтича от чл. 5 на Конвенцията страните по нея са длъжни да забранят и премахнат расовата дискриминация във всичките и форми и да забранят без разлика по какъвто и да било признак дискриминацията при ползването на следните права:

- Правото на равно третиране пред съдилищата и всички други правораздавателни органи;
- Правото на защита на личността и защита срещу насилие или телесни повреди;
- Политически права;
- Граждански права (като напр. право на свобода на движение, право да напуска всяка държава, включително своята, правото на гражданство, правото на свобода на мисълта, съвестта и религията, правото на труд и свободен избор на занятие, правото на жилище, правото на образование и на обучение и др.).

Съгласно чл. 7 на Конвенцията страните са длъжни да предпри-

емат ефикасни мерки, с оглед борба срещу предразсъдъците, които водят до расова дискриминация.

За съжаление съгласно съществуващата от дълги години практика в отделни страни не се приемат всички необходими мерки и не се провеждат всички уместни средства за пълното изкореняване на расовата дискриминация във всичките и форми.

Друг универсален международен акт, който носи добро на хората с различен цвят на кожата в редица държави, в които се практикува апартейд е МЕЖДУНАРОДНА КОНВЕНЦИЯ ЗА ПРЕДОТВРАТЯВАНЕ И НАКАЗАНИЕ НА ПРЕСТЪПЛЕНИЕТО ГЕНОЦИД.

В преамбюла на Конвенцията държавите-страни отбелязват, че Общото събрание на ООН е приело много резолюции, в които политиката и практиката на апартейда се осъждат като престъпление срещу човечеството.

Доброто, което произтича от чл. I на Конвенцията е, че страните по нея твърдо заявяват и приемат, че апартейдът е престъпление срещу човечеството и че нечовешките действия, резултат на политиката и практиката, сходни на расовата сегрегация и дискриминация са престъпления, които нарушават принципите на международното право.

В чл. II за целите на Конвенцията терминът „престъплението апартейд", включва политиката и практиката на расова сегрегация и дискриминация, която означава нечовешки действия, извършени с цел установяване и поддържане господство на една расова група хора над каквато и да е друга расова група хора и нейното системно подтискане както следва:

- Лишаване на член или на членове на расова група или групи от правото на живот и свобода на личността:
  - чрез убийство на членовете на расовата група или групи;
  - чрез причиняване на телесни повреди или умствено разстройство чрез подлагане на изтезания или жестоко нечовешко или унизително отношение или наказание;
  - чрез произволен арест и незаконно задържане в затвор;
- Умишлено налагане на условия на живот, целящи да причинят пълно или частично физическо унищожение на расовата група или групи;
- Приемането на законодателни мерки, които да възпрепятстват лишаването на членовете на расовата група или групи

от основни права и свободи на човека, а имено правото на труд, правото на създаване на професионални съюзи, правото на образование, правото на свобода на убежденията и на изказванията и др.;
- Вземане на мерки насочени да разделят населението по расов признак чрез създаване на резервати и гета, чрез забрана на смесени бракове или чрез експроприация на недвижимото имущество;
- Експлоатация чрез прилагане на принудителен труд;
- Преследване на лица или организации, които се противопоставят на апартейда.

Произтичащо съгласно член III на Конвенцията добро за всички хора е, че той предвижда международна наказателна отговорност за всички лица, които са или членове на организации и учреждения, и представители на държави, пребиваващи на територията на държавата, в която са извършени действия на геноцид или друга държава-страна независимо от мотива.

Доброто, произтичащо за населението на държавите-страни е, че чл. IV ги задължават:
- Да вземат всички мерки, за да попречат или предотвратят всяко поощряване на престъплението апартейд и да се наказват лицата, виновни за това престъпление;
- Да вземат всички мерки за преследване, подвеждане под отговорност и наказване на лицата, носещи отговорност или обвинени в действия, посочени в чл. II на тази конвенция, които са граждани на тази, други държави или лица без гражданство.

Доброто за гражданите на държавите-страни по конвенцията е, че се задължават да приемат и изпълняват всички решения, взети от Съвета за сигурност, насочени към предотвратяване, ликвидиране и наказване на престъплението апартейд.

Съгласно чл. VIII доброто, което произтича за гражданите на държавите-страни по тази конвенция, е че държавата може да обърне към който и да е компетентен орган на ООН с искане да вземе в съответствие с Устава на ООН на всички необходими мерки по нейно мнение за предотвратяване и ликвидирането на престъплението апартейд.

КОНВЕНЦИЯТА ЗА НЕДОПУСКАНЕ НА ДИСКРИМИНАЦИЯ (ТРУД

И ЗАЕТОСТ) е следващия универсален международен акт е приет от МОТ през 1958 г., който предвижда добро за хората в тази област, предоставяйки им определени права.

В държавите – страни считат, че Декларацията от Филаделфия утвърждава правото на всички човешки същества независимо от раса, вяра или пол, да поддържат както своето материално благосъстояние, така и духовното си развитие в условията на свобода и чувство на лично достойнство, на икономическа сигурност и равни възможности.

Доброто, което се предвижда за всички хора в чл. 1 на конвенцията е приемането на определение на понятието „дискриминация", което включва:

- Всяко различие, включване или предпочитате на основата на основата на раса, пол, религия, политически убеждения, национална принадлежност или социален произход, водещо до премахване на равенството във възможностите или третирането в областта на труда и профсъюзите;
- Друго такова различие, изключение или предпочитане, което води до премахване на или нарушаване на равенството във възможностите или третирането в областта на труда или професиите и др.

Съгласно чл. 3 на конвенцията се предвижда добро за гражданите на държавите – страни по нея, които са задължени чрез национални методи:

- Да осигури сътрудничество на работодателите и трудещите се за съдействие при приемането на политика по заетостта;
- Да приемат закони и да насърчават образователни програми, които могат да осигурят прилагането на политиката по заетост;
- Да отменя всяка законодателна разпоредба и да отмени всяка административна разпоредба или практика, несъвместима с политиката на заетост;
- Да провежда политиката в областта на труда под прекия контрол на държавната власт;
- Да осигурява политиката в областта на труда в дейността на службите за професионално ориентиране, професионално обучение и устройването на работа под ръководството на държавната власт;

– Да посочва в ежегодните си доклади предприетите действия и постигнатите резултати.

Доброто произтичащо за населението на не самоуправляващите се територии е, че държавите – страни се задължават да прилагат разпоредбите на конвенцията съгласно Устава на МОТ.

През 1960 г. на XI-та сесия на Генералната конференция на ЮНЕСКО се приема КОНВЕНЦЯТА ЗА БОРБА СРЕЩУ ДИСКРИМИНАЦИЯТА В ОБЛАСТТА НА ОБРАЗОВАНИЕТО, която съдържа определено добро, конкретизирано в предоставените от нея права.

Доброто, произтичащо от преамбюла на конвенцията е, че държавите-страни признават в него също така, че ЮНЕСКО, като изхожда от многообразието на системите за образование, приети в отделните страни, е длъжна не само да отстранява всякаква дискриминация в областта на образованието, но и да поощрява всеобщото равенство на възможностите и еднакво отношение към всички в тази област.

В чл. 1 на конвенцията доброто, което произтича за всички хора е, че понятието „дискриминация“ обхваща всяко различие, изключение, ограничение или предпочитане по признак на раса, цвят на кожата, пол, език, религия, политически или други убеждения, национален или социален произход, икономическо положение или рождение, което има за цел или резултат да унищожи или наруши равенството в областта на образованието.

В настоящата конвенция думата „образование“ се отнася към всички видове и степени на образованието и включва достъпа до образование, равнището и качеството на образованието, а също така условията при които те се водят.

Доброто, което произтича от чл. 3 на конвенцията е, че с цел да се ликвидира и ликвидира и предотврати дискриминацията според определението държавите-страни са длъжни:

– Да отменят всички законодателни постановления и административни разпореждания и да спрат административната практика от административен характер в областта на образованието;
– Да вземат законодателни мерки, необходими за отстраняване на всякаква дискриминация при приемане на учащите се в учебните заведения;
– Да не се допускат плащане на обучението и никакви различия

по отношение на учащите се – граждани на дадена страна на държавните органи освен различията, основани на техния успех или нужди;

– Да предоставят на чуждите граждани, живеещи на тяхна територия, същия достъп до образование, както и на своите граждани и др.

Съгласно чл. 4 на конвенцията съдържащо добро е, че държавите-страни се задължават освен това да разработват, развиват и провеждат в живота общодържавна политика, която използва отговарящи на националните условия и обичаи методи за осъществяването на равенство на възможностите и на отношението в областта на образованието.

Голямо добро за всички хора произтича от чл. 5 на конвенцията, съгласно който държавите-страни смятат, че:

– Образованието трябва да бъде насочено към пълно реализиране на човешката личност и към по-голямо зачитане на правата на човека и основните свободи;

– На лицата, принадлежащи към национални малцинства трябва да се признава правото да водят да водят собствена просветна работа и ръководство на училища в съответствие с политиката в областта на образованието и т.н.

В съответствие с чл. 7 произтича доброто, че държавите страни трябва да съобщават в периодични доклади до Генералната конференция на ЮНЕСКО в срокове и форма за законодателните и други мерки взети от тях за изработването и развитието на общодържавна политика, за постигнатите резултати и за пречките, с които се е сблъскало.

Значим универсален международен акт е приетата от ОС на ООН с резолюция 2391 (XXIII) през 1968 г. КОНВЕНЦИЯ ЗА НЕПРИЛАГАНЕ СРОК НА ДАВНОСТ ПО ОТНОШЕНИЕ ТА ВОЕННИТЕ ПРЕСТЪПЛЕНИЯ И ПРЕСТЪПЛЕНИЯТА ПОТИВ ЧОВЕЧЕСТВОТО, която съдържа добро за хората, посредством предоставянето на закрила на права в тази област чрез премахването на пречките за съдебно преследване и наказание на лицата, извършили военни престъпления и престъпления против човечеството.

В преамбюла на конвенцията държавите-страни по нея наред с другото, признават необходимостта и навременността на утвърждаването в международното право на принципа, че не съществува

ограничение по отношение на времето спрямо военни престъпления и престъпления против човечеството и осигуряването на универсално приложение на този принцип.

Съгласно чл. 1 срок за давност не се прилага по отношение на следните престъпления независимо от времето на тяхното извършване:

– Военни престъпления, които се определят от Статута на Нюрнбергския международен военен трибунал;
– Престъпления против човечеството, независимо от това, кога са извършени, както се определят от Статута на Нюрнбергския международен военен трибунал.

В съответствие с чл. 4 на конвенцията страните по нея се задължават да вземат в съответствие с тяхната конституционна процедура всякакви законодателни и други мерки, за да се осигури принципът на срока за давност и други ограничения да не се прилагат във връзка с преследване и наказване на престъпления посочени в тази Конвенция, и там, където подобни ограничения съществуват, те да бъдат премахнати.

Друг значим универсален международен акт, които съдържа добро за хората, произтичащо от конкретни права на приетата през 1984 г. от ОС на ООН – КОНВЕНЦИЯ ПРОТИВ ИЗТЕЗАНИЯТА И ДРУГИ ФОРМИ НА ЖЕСТОКО, НЕЧОВЕШКО ИЛИ УНИЗИТЕЛНО ОТНОСЯНЕ ИЛИ НАКАЗАНИЕ.

В преамбюлът се предвижда също така от държавите-страни по конвенцията, че вземат предвид разпоредбите на чл. 5 от ВДПЧ и чл.7 на МПГПП, според които никой не трябва да бъде подлаган на изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унизително отнасяне или наказание.

Доброто, произтичащо за всички обикновени хора, че в чл. 1 на тази Конвенция се приема определение на терминът „изтезание“, който означава всяко действие, с което умишлено се причинява силно физическо или психическо страдание или болка на дадено лице, за да получат от него или от трето лице сведения или признание, за да бъде то наказано за действия, които то или трето лице е извършило или в извършването на което е заподозряно или, за да бъде сплашвано или принуждавано.

В съответствие с чл. 2 на Конвенцията, след ратификацията страните трябва да предприемат всички необходими мерки за пре-

кратяване на изтезанията на хората, намиращи се на всяка територия под нейна юрисдикция. За доброто на хората никакви изключения не може да се правят, било то в състояние на война или заплаха от война, вътрешна политическа нестабилност или каквото и да е друго, което може да служи като оправдание за изтезание.

Доброто за хората, произтичащо от чл. 4 на Конвенцията е, че всяка страна по нея, поема задължението всичките прояви на изтезанията да бъдат считани за престъпления според наказателното ѝ право. Същото се отнася и за действия, представляващи съучастие или участие в изтезаване.

Съгласно чл. 9 на Конвенцията също така произтича добро за хората, от сътрудничеството и взаимната най-пълна помощ във връзка с наказателно процесуални действия, предприети по отношение на престъплението между страните.

За точното приложение на Конвенцията в съответствие с чл. 11 трябва да се осъществява системен преглед на правилата, инструкциите, методите и практиката при разпит, както и на условията на задържане и отношението към лицата, подложени на каквато и да е форма на задържане или лишаване от свобода с цел предотвратяване на каквито и да е случаи на изтезание.

От чл. 14 на Конвенцията произтича добро за всички хора, които са били жертва на изтезание, като страните са длъжни да им осигурят справедливо и адекватно обезщетение, включително средства за възможно най-пълна реабилитация.

На планетата Земя съществуват два огромни проблема за населението и това са бедността и корупцията.

По отношение на бедността винаги много се е говорило и обещавало от богатите и техните протежета (управляващи, васали, платени слуги и др.), изказват се обещания на различни национални и международни форуми, но до сега не е приет нито един международен акт за защита правата на бедните (а също така до сега не е направено на практика нищо ефективно за облекчение на тяхната участ).

Във връзка с корупцията едва в края на миналия век в универсален и регионален мащаб бяха приети международни актове, които предвиждат известна закрила (добро) на правата на обикновените хора на Земята, тъй като тяхното обедняване е и в следствие на стотиците милиарди долари, които влизат в джобовете на корумпи-

раните, вместо да се реализират като социални помощи и грижи за бедните.

През 2003 г. в рамките на ООН бе приета КОНВЕНЦИЯ НА ОБЕДИНЕНИТЕ НАЦИИ СРЕЩУ КОРУПЦИЯТА, предвиждаща универсална закрила (универсално добро) за всички хора.

Доброто, което е заложено от държавите страни по Конвенцията в нейния преамбюл е, че наред с другото вече убедено се счита от всички, че корупцията не е местно явление, а транснационален феномен, който засяга всички общества и икономики и прави жизнено необходимо международно сътрудничество за преодоляването и контролирането ѝ.

От разпоредбите на чл. 1 на Конвенция се определят нейните цели от които произтича много добро за хората, ако бъдат постигнати като напр.:

- Да се насърчават и укрепват мерките за по-ефикасно и по-ефективно предотвратяване и борба с корупцията;
- Да се насърчава и подкрепя международното сътрудничество и техническата помощ в областта на предотвратяването и борбата срещу корупцията, включително и в областта на възстановяване на средствата;
- Да насърчава интегритета, отговорността и доброто управление на публичните дела и на публичната собственост.

Това, което произтича като добро за хората от чл. 13 е, че следва в борбата с корупцията да се ангажира цялата общественост като се насърчава активното участие на индивиди и групи извън публичния сектор, като гражданско общество, неправителствени и местни организации.

За доброто на хората съгласно чл. 14 всяка страна по Конвенцията е длъжна да вземе мерки за предотвратяване прането на пари, като създава пълен национален регулаторен и надзорен режим за банки и небанкови институции, включително и за физически и юридически лица, които предоставят официално или не официално услуги за превеждането на пари или ценности, като се изисква идентификация на клиенти, водене на регистри и съобщаване на съмнителни сделки и др.

В Конвенцията доброто на хората, ако се гарантират в действителност са изяснени:

- Подкуп в частния сектор (чл. 21);

– Присвояване на имущество в частния сектор (чл.22);
– Изпиране на облаги (чл. 23);
– Укривателство (чл. 24);
– Създаването на пречки пред правосъдието (чл. 25);
– Отговорност на юридическите лица (чл. 26);
– Съучастие и опит (чл. 27);
– Последици на корупционните актове (чл.33);
– Обезщетение и вреди (чл. 34);
– Юрисдикция (чл. 42) и др.

За съжаление въпреки прогресивните разпоредби на тази Конвенция в повечето държави-страни по нея продължават да съществуват високи нива на корупция.

В заключение след анализа на разгледаните по-горе и другите универсални, международни актове имайки предвид международната практика, можем да отбележим, че всъщност те са разработени и приети, за заблуда на обикновените хора, която да им дава фалшива надежда за по-добро и за по-светло бъдеще.

1.5. Доброто и правата на човека съгласно регионалните международни актове

На бедните хора в различни региони също така е дадена надежда за по-добър и справедлив живот, посредством разработването и приемането на редица регионални международни актове

В преамбюла на АМЕРИКАНСКАТА КОНВЕНЦИЯ ЗА ПРАВАТА НА ЧОВЕКА американските държави, които са я подписали признават доброто за своето население, като потвърждават намерението си да укрепят да укрепят в своето полукълбо чрез демократични институции една система на лична свобода и социална справедливост, основаваща се на зачитането на същностните права на човека;

Като имат предвид, че принципите са заложени в Хартата на Организацията на американските държави, в Американската декларация за правата и задълженията на човека и във Всеобщата декларация за правата на човека и са потвърдени и уточнени в други актове, както в универсален, така и в регионален план.

Доброто, произтичащо за населението на американските държави от чл. 1 на Конвенцията е, че те се задължават да зачитат признатите в нея права и свободи и да гарантират на всички лица сво-

бодно и пълно упражняване на тези права и свободи, без каквато и да било дискриминация, дължаща се на раса, цвят, пол, език, вяра, политически и други възгледи, национален или обществен произход, икономическо положение, рождение или друго обществено условие.

Друго добро са гражданските и политическите права, предвидени в Конвенцията като напр.:

- Право на живот – всяко лице има право да бъде зачитан живота му и никой не може произволно да бъде лишаван от живот (чл. 4);
- Право на хуманно отношение – всяко лице има право да бъде зачита физическата, умствената и моралната му цялост (чл. 5);
- Свобода от робство – никой не може бъде държан в робство или в недоброволно подчинение, които са забранени във всичките им форми, както и забранена търговията с роби и жени (чл. 6);
- Право на лична свобода – никой не може да бъде лишен от свобода, освен съгласно закона (чл. 7);
- Право на справедлив и безпристрастен процес – в разумен срок от компетентен, независим и безпристрастен съд (чл. 8);
- Законът не може да има обратна сила (чл. 9);
- Право на обезщетение – ако е било съдебна грешка в съответствие със закона (чл. 10);
- Право на неприкосновеност на личния живот (чл. 11);
- Свобода на съвестта и религията (чл. 12);
- Свобода на мисълта и словото (чл. 13);
- Право на отговор или опровержение за неточно или оскърбително изявление или идеи (ч. 14);
- Право на събрание (чл. 15);
- Право на сдружаване (чл. 16);
- Право на семейство (чл. 17);
- Право на име (чл. 18);
- Права на детето (чл. 19);
- Право на гражданство (чл. 20);
- Право на собственост (чл. 21);
- Право на участие в управлението на държавните дела пряко или чрез свободно избрани представители (чл. 22);

- Право на равна закрила от закона без никаква дискриминация (чл. 24);
- Право на съдебна закрила чрез използването на опростена и бърза процедура да се обърне към компетентен съд или трибунал (чл. 25).

В гл. III на Конвенцията са предвидени икономически, социални и културни права (добро за хората в тази област) с оглед обикновените хора все повече да са в състояние да осъществяват пълноценно права залегнали в Хартата на Организацията на американските държави, допълнен в Протокола от Буенос Айрес.

Като се има предвид сегашното бедно състояние на по-голямата част от населението на американските държави става ясно, че те не разполагат с това добро, което е предвидено да получат, ако бяха ефективно упражнявали предвидените в Конвенцията права (доброто произтичащо от правата са само на хартия).

Доброто, което е за хората от американските държави, произтича от ограничаване и премахване на корупцията, чрез която милиарди долари годишно вместо да се дадат за социалните нужди на бедното население, повишаване на заплатите и пенсиите и т.н. влизат в джобовете на корумпираните.

В това отношение през 1996 г. Организацията на американските държави приема МЕЖДУАМЕРИКАНСКА КОНВЕНЦИЯ СРЕЩУ КОРУПЦИЯТА, с цел да допринесе за повече добро на бедното население на тези държави.

Конвенцията съдържа Междуамериканско споразумение срещу корупцията, включващо 28 текста относно борбата с корупцията.

Доброто произтичащо за бедното население на американските държави е, че в чл. II за целите на Споразумението страните развиват механизми за предотвратяване, откриване, наказание и изкореняване на корупцията, за повече добро за бедните хора.

В чл. IV се определят действията и корупцията като „корупционни актове“ активните и пасивните подкупи на държавните служители, както и всяко действие или въздържане от действие при изпълнение на служебните задължения с цел незаконно получаване на изгода за себе си или за трети страни и др.

Доброто за населението се подкопава и от различни международни и трансгранични престъпления, поради което в чл. VIII се определя международното рушветчийство, като страните са длъжни

да забранят и наказват предложенията или предоставянето, пряко или косвено на техните граждани, хора имащи статус на живеещи постоянно на територията на страните, на юридическите лица и т.н.

Също така за доброто на хората е предвидено и квалифицирането на всяко незаконно забогатяване, като престъпно действие, когато то е свързано с неразумното (не е съгласно доходите) увеличение на имуществото на правителственото длъжностно лице и т.н.

За доброто на народите на американските държави-страните е предвидено и помощ и сътрудничество между държавите, които са длъжни съгласно чл. IX да си предоставят най-широки мерки за взаимна помощ и т.н.

Голям недостатък на Конвенцията е, че в нея не се съдържа определение на понятието корупция.

Още по-голям недостатък е продължаването на съществуващата корупционна практика в отделните американски държави, с което силно се подкопава получаването на добро от обикновените, честни, некорумпирани хора.

АФРИКАНСКА ХАРТА ЗА ПРАВАТА НА ЧОВЕКА И НАРОДИТЕ е приета от държавите-членки на Организацията за африканско единство (сега преименувана на Африкански съюз).

Африканските държави-страни на хартата в преамбюла наред с другото признават и доброто, че правата на човека произтичат от човешката същност, което е в основата на тяхната международна защита и от друга страна, че съществуването и уважението към правата на народите е необходима за гарантиране правата на човека;

Държавите –страни отбелязват също така, че са твърдо убедени в своето задължение да насърчават и защитават правата и свободите на човека и народите, като се отчита значението, което на традиция се придава в Африка на тези права и свободи.

Доброто, произтичащо чл. 2 на Хартата за гражданите на американските държави-страни по нея е, че всеки има право да се ползва от правата и свободите, провъзгласени в нея, без никакви различия, основани на раса, етническа принадлежност, цвят на кожата, пол, език, религия, политически или други убеждения, национален или социален произход, материално положение, рождение или някакво друго основание.

Съгласно чл. 4 на Хартата страните по нея признават най-голямото добро, че човешкия живот е неприкосновен и всеки има пра-

во да бъде зачитан неговия живот и никой не може произволно да бъде лишен от това право.

Друго добро произтича от чл. 5 на Хартата в съответствие, с който всеки има право на уважение на достойнството, присъщо за човешкото същество и право на признаване на неговата правосубектност. В тази връзка се забраняват всички форми на експлоатация и унижаване на достойнството, особено робството и други форми на жестоко отнасяне.

Наред с тези права са предвидени и други права, т.е. добро за хората като напр.:

- Правото на свобода и лична сигурност (чл. 6);
- Правото на публично гледане на делата (чл. 7);
- Свобода на съвестта и на изповядването и практикуването на религията (чл. 8);
- Правото на получаване на информация, както и изразяване и разпространяване на своите възгледи (чл. 9);
- Право на свободно сдружаване съгласно закона (чл.10;
- Право на свободно събиране с други лица (чл. 11);
- Право на свободно придвижване и установяване на местожителството в границите на една държава съгласно закона (чл. 12);
- Право да участват в управлението на държавата пряко или чрез свободно избрани представители (чл. 13);
- Право на собственост (чл. 14);
- Право на труд и получаване на равно заплащане за равен труд (чл. 15);
- Право на възможно най-добро състояние на физическо и душевно здраве (чл. 16);
- Право на образование (чл. 17);
- Право на закрила на семейството от държавата (чл. 18);
- Всички народи имат еднакви права и нищо не оправдава господството на един народ над друг (чл. 19);
- Право на народите на съществуване (чл. 20);
- Всички народи имат право свободно да се разпореждат с материалните и природни ресурси (чл. 21);
- Всички народи имат право на икономическо, социално и културно развитие (чл. 22);
- Всички народи имат право на национален и международен мир и сигурност (чл. 23§

– Всички хора имат право на задоволителна околна среда, благоприятна за тяхното развитие (чл. 24) и др.

Като се има предвид сегашното бедно или мизерно състояние, в което живеят народите на американските държави се оказва, че предвиденото в Харта добро за обикновените хора, произтичащо от правата които се съдържат в нея са само на хартия.

КОНВЕНЦИЯ ЗА ПРЕДОТВРАТЯВАНЕ И БОРБА С КОРУПЦИЯТА, приета през 2003 г. от държавните и правителствените глави на държавите-членки на Африканския съюз с цел допринасяне на доброто за обикновените хора с получаване на средствата ежегодно минаващи в сметките на корумпираните.

Доброто, съдържащо се в Конвенцията е, че тя е насочена към предотвратяване на корупцията чрез използването на специални правни механизми, носещи наказателно-правен или гражданско-правен механизъм.

В чл.1 на Конвенцията точно се определят, кои престъпления се отнасят към „активна и пасивна“ корупция като напр.:

– Приемане, издействане или предоставяне на неправомерна изгода на публично длъжностно лице;
– Използване с неправомерни цели на имущество, с което публично длъжностно лице е упълномощено да се разпорежда;
– Незаконно обогатяване на публично длъжностно лице;
– Използване или скриване на доходите, които публичното длъжностно лице е получило по корупционен начин и др.

Доброто съдържащо се в Конвенцията е, че включва и разпоредби, съдържащи задължения за страните засягащи широк кръг от области в борбата с корупцията, като напр.:

– Криминализация на корупционните действия;
– Приемането на антикорупционни законодателни и административни мерки;
– Приемането на антикорупционни мерки, свързани с въпроси, като достъп до информация за борба с корупцията, финансиране на политическите партии, усилване на участието на гражданското общество в дейността по противодействието на корупцията;
– Приемането на мерки свързани с борбата срещу изпирането на доходите, получени в резултата на извършени корупционни действия и др.

Допълните добро за хората е, че в Конвенцията страните се задължават също така да криминализират действията, образуващи пасивна и активна корупция на публичните длъжностно лица и др.

Анализирайки продължаването на съществуващата практика, когато чрез корупция продължават милиарди долари, които вместо да се използват за увеличаването на пенсиите и заплатите се разпределят в сметките на корумпирани единици. Очевидно е, че доброто с увеличаването на доходите на бедното население е отново само на хартия

В Европа като цяло в рамките на Съвета на Европа и Европейския съюз са разработени и приети редица актове, предвиждащи добро за гражданите на европейските държави с включените в тях индивидуални и колективни права, като напр. защитата индивидуалното право на живот, труд и др. както и колективното право на защита срещу изтезанията и нечовешкото третиране, защита срещу корупция и др.

Основната разлика между юридическите актове на двете регионални институции е, че юридическите актове на СЕ са задължителни за всички държави-членки, включително и за тези, които са членове на ЕС. Актовете на ЕС са задължителни само за държавите-членки на ЕС, но не са задължителни за европейските държавите, които са членки само на СЕ.

Един от най-значимите актове предоставящи добро за гражданите на държавите е ЕВРОПЕЙСКАТА КОНВЕНЦИЯ ЗА ЗАЩИТА НА ПРАВАТА НА ЧОВЕКА И ОСНОВНИТЕ СВОБОДИ приета от СЕ през 1950 г., и съдържа само около 20 права и няма да бъде анализиран, тъй като е актуализиран и допълнен с три пъти повече права от последващ съвременен акт.

В Ница през 2000 г. от ЕП, ЕК и Европейския съвет е приет ХАРТА ЗА ОСНОВНИТЕ ПРАВА НА ЕС във формата на препоръка (т.е. акт нямащ юридическа сила), която не измества и не дублира правата, включени в ЕКЗПЧ, а ги допълва съгласно съвременните изисквания и включва три пъти повече права в рамките на VII дяла.

В дял I „Достойнство“ е включено добро за населението на държавите-членки както следва:

Член 1 обхваща човешкото достойнство както следва:

– Човешко достойнство, което е добро, което е ненакърнимо. Накърняването на човешкото достойнство е всеки акт на:

- на насилие (подлагане на мъчение или жестокост, безчовечно или унизително третиране или наказание);
- унизително отношение по месторабота, местоживеене и др.;
- несправедливи съдебни решения и отношение;

– Дискриминация под каквато и да е форма или признак;
– Лишаване от основните права и свободи;
– Отсъствие на дискриминация (корупция и др.);
– Бедност и крайна бедност;
– Робство (включващо извършването на принудителен или задължителен труд);

Член 2 включва най-доброто за европейците – правото на живот:

– Никой не може произволно да бъде осъден на смърт или екзекуция;
– Никой няма право да лишава човек от правото му да живее, тъй като ако човек не е жив той не може да упражнява всички останали права и свободи;

В член 3 е уредено правото на неприкосновеност на личността като напр.:

– Всяко човешко същество има право на каквато и да е физическа и духовна неприкосновеност;
– Закрила срещу постиженията на науката и технологиите, генното инженерство и др.;
– Забрана за евгенични практики (селекция на хора);
– Забрана за използването на човешкото тяло и неговите части с цел финансово облагодетелстване и др.

Съгласно чл. 4 се забраняват изтезанията и нечовешкото или унизително отношение или наказание, като никой не може да бъде подлаган на:

– Физическо и духовно малтретиране;
– Не хуманно, унизително отношение;
– Несправедливи, унижаващи човешкото достойнство наказания;
– Медицински и научни опити и др.

В чл.5 се забранява робството и принудителния труд като напр.:

– Всички съвременни форми на робството и принудителен труд (заробване срещу дългове, принудителни бракове, експлоата-

ция на жени, детски труд, порнография и проституция и др.);
- Трафик на хора;
- Нелегална имиграция (подлагаща имигрантите на жестока, нечовешка експлоатация срещу нищожно заплащане) и др.

Дял II „Свободи“ обхваща следното добро за гражданите на държавите-членки на ЕС, ако им се предоставят:
- Правото на свобода и сигурност (чл. 6);
- Зачитане на личния и семейния живот (чл. 7);
- Защита на личните данни (чл. 8);
- Право на встъпване в брак (чл. 9);
- Свобода на мисълта, съвестта и религията (чл. 10);
- Свобода на изразяването на мнение и свобода на информацията (чл. 11);
- Свобода на събранията и сдружението (чл. 12);
- Свобода на изкуствата и науките (чл. 13);
- Право на образование (чл. 14);
- Свобода на избор на професия и право на труд (чл. 15);
- Право на собственост (чл. 17);
- Право на убежище (чл. 18) и др.

Дял III „Равенство“ би следвало да предостави следното добро:
- Равенство пред закона (чл. 20);
- Забрана за дискриминация (чл. 21);
- Културно, религиозно и езиково многообразие (чл. 22);
- Правата на детето (чл. 24);
- Правата на възрастните хора (чл. 25) и др.

В дял IV „Солидарност“ е включено следното добро, ако бъде гарантирано на практика:
- Право на информиране и на консултиране на работниците в предприятията (чл. 27);
- Право на колективни преговори и действия (чл. 28);
- Справедливи и равни условия на труд (чл. 31);
- Забрана на детския труд и защита на работещите младежи и др.

„Правата на гражданите“ на ЕС са определени като добро в Дял V както следва:
- Право на гражданите да избират и да бъдат избирани в изборите за ЕП (чл. 39);
- Право на добра администрация (чл. 41);

– Право да сезират европейския омбудсман (чл. 43);
– Право на петиции до ЕП (чл. 44) и др.

От дял VI „Правосъдие“ произтича следното добро ако бъде съблюдавано:

– Правото на ефективно средство на правна защита и правото на справедлив съдебен процес (чл. 47);
– Принципи за законност и пропорционалност на престъпленията и наказанията (чл. 49) и др.

Дял VII „Общи разпоредби относно тълкуването и прилагането на Хартата“ не съдържа конкретни права, които биха донесли добро на гражданите на ЕС.

В заключение като се вземе предвид съществуването на над 100 млн. бедни в рамките на ЕС след повече от десет години след като съгласно Лисабонския договор (ДФЕС), прие като задължителни разпоредбите на Хартата на основните права на ЕС, явно доброто, което следваше да допренесат правата, предвидени в нея са само на Хартия.

В държавите-членки на ЕС, тъй като цяло са едни от най-богатите държави в света, независимо от приетите многобройни антикорупционни актове, най-големи са обемите и корупционните практики в някои държави.

Най много антикорупционни актове, приети уж за повишаване доброто за населението на европейските държави (т.е. парите от корупция се насочват към издигане на благосъстоянието на европейските народи) са приети в рамките на Европа, като само от Съвета на Европа са приети:

– ПРОГРАМА ЗА ДЕЙСТВИЕ СРЕЩУ КОРУПЦИЯТА (1996);
– РЕЗОЛЮЦИЯ (97)24 ЗА 20-ТЕ РЪКОВОДНИ ПРИНЦИПА ЗА БОРБАТА СРЕЩУ КОРУПЦИЯТА (1997);
– РЕЗОЛЮЦИЯ (98)7 ОТНОСНО СЪЗДАВАНЕТО НА „ГРУПАТА ДЪРЖАВИ СРЕЩУ КОРУПЦИЯТА ГРЕКО“ (1998)
– ГРАЖДАНСКА КОНВЕНЦИЯ ЗА КОРУПЦИЯТА (1999) и други актове.

Така например в приетата от Съвета на Европа през 1999 г. НАКАЗАТЕЛНА КОНВЕНЦИЯ ОТНОСНО КОРУПЦИЯТА се съдържат редица разпоредби относно доброто, което тя би донесла на европейските граждани, ако се съблюдава ефективно с пренасочване на милиардите евро не към сметките и джобовете на корумпираните,

а за благото на обикновените граждани на държавите-членки на Съвета на Европа, ратифицирали тази Конвенция.

Доброто, което произтича наред с другите разпоредби от преамбюла е, че страните официално признават, че корупцията представлява заплаха за правовата държава, демокрацията и правата на човека, подкопава доброто управление, безпристрастността и социалната справедливост, накърнява свободната конкуренция, пречи на икономичесото развитие и застрашава стабилността на демократичните институции и моралните устои на обществото.

Предвижда се много добро за гражданите на държавите-членки на СЕ, като точно се определят:

- Активен подкуп на националните длъжностни лица (чл. 2);
- Пасивен подкуп на национални длъжностни лица (чл.3);
- Подкуп на членовете на националните публични събрания (чл. 4);
- Подкуп на чужди длъжностни лица (чл. 5);
- Подкуп на членове на чужди публични събрания (чл. 6);
- Активен подкуп в частния сектор (чл. 7);
- Пасивен подкуп в частния сектор (чл. 8);
- Подкуп на служители в международни организации (чл. 9);
- Подкуп на членовете на международни парламентарни събрания (чл. 10);
- Подкуп на съдии и служители в международни съдилища (чл. 11);
- Търговия с влияние (чл. 12);
- Изпиране на облаги, придобити от корупционни престъпления (чл.13);
- Счетоводни престъпления (чл. 14);
- Съучастие (чл. 15) и др.

Като се има предвид сега съществуващата корупция в редица европейски държави (с изключени на скандинавските и няколко др. държави), корупционните практики продължават да съществуват и да се ощетяват с милиарди евро гражданите на европейските държави.

В рамките на ЕС са приети също така редица актове като напр.:

- КОНВЕНЦИЯ ЗА ЗАЩИТА НА ПРАВАТА НА ЧОВЕКА И ОСНОВНИТЕ СВОБОДИ;
- КОНВЕНЦИЯ ЗА БОРБАТА С КОРУПЦИЯТА НА СЛУЖИТЕЛИТЕ

НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОЩНОСТИ ИЛИ СЛУЖИТЕЛИТЕ НА ДЪРЖАВИТЕ-ЧЛЕНКИ НА ЕС (1997г.);
- КОНВЕНЦИЯ ЗА ЗАЩИТА НА ПРАВАТА НА ЧОВЕКА И НА ЧОВЕШКОТО ДОСТОЙНСТВО ВЪВ ВРЪЗКА С ПРИЛАГАНЕТО НА ПОСТИЖЕНИЯТА НА БИОЛОГИЯТА И МЕДИЦИНАТА;
- КОНВЕНЦИЯ ЗА ПРАВАТА НА ЧОВЕКА И БИОМЕДИЦИНАТА;
- КОНВЕНЦИЯ ЗА ПРАВАТА НА ХОРАТА С УВРРЕЖДАНИЯ;
- ХАРТА ЗА ОСНОВНИТЕ ПРАВА НА ЕС И ДР.

Приети са също така и редица РЕГЛАМЕНТИ като напр.: РЕГЛАМЕНТ (ЕО) № 1568/2003 ОТНОСНО ПОДПОМАГАНЕТО НА БОРБАТА СРЕЩУ ЗАБОЛЯВАНИЯТА (СПИН, ТУБЕРКОЛОЗА И МАЛАРИЯ), ДЪЛЖАЩА СЕ НА БЕДНОСТТА В РАЗВИВАЩИТЕ СЕ СТРАНИ; ДЕЛИГИРАН РЕГЛАМЕНТ (ЕС) 1062/2014 ОТНОСНО РБОТНАТА ПРОГРАМА ЗА СИСТЕМНО ПРОУЧВАНЕ НА ВСИЧКИ СЪЩЕСТВУВАЩИ АКТИВНИ ВЕЩЕСТВА, СЪДЪРЖАЩИ БИОЦИДИ и др.;

Приети са също така и множество ДИРЕКТИВИ: ДИРЕКТИВА 2011(24)ЕС ЗА УПРАЖНЯВАНЕ НА ПРАВАТА НА ПАЦИЕНТИТЕ ПРИ ТРАНСГРАНИЧНО ЗДРАВНО ОБСЛУЖВАНЕ; ДИРЕКТИВА ЗА ИЗПЪЛНЕНИЕ 2012(25)ЕС ЗА УСТАНОВЯВАНЕ НА ИНФОРМАЦИОННИ ПРОЦЕДУРИ ЗА ОБМЕН МЕЖДУ ДЪРЖАВИТЕ ЧЛЕНКИ НА ЧОВЕШКИ ОРГАНИ, ПРЕДНАЗНАЧЕНИ ЗА ТРАНСПЛАНТАЦИЯ и др.

Регионалните международни актове също така, както и универсалните дават главно добро на обикновените хора само на хартия.

1.6. Доброто и правата на човека съгласно двустранните международни договори

Голямо добро за населението на всяка държави произтича от сключените различни двустранни договори свързани с гарантирането на техните права и свободи в определени области в съвременните междудържавни отношения, свързани с техния престой на територията на другата договарящата се държава.

Посредством тези договори държавите целят да решат въпроси от взаимен интерес засягащ главно правата на тази част от населението, които имат роднини в другата държава, граждани на едната държава като напр. напр. наследствени взаимоотношения, притежаването на земи и имоти, решаването на въпроси, свързани с изселването, когато граждани на една договаряща се държава

продължително или за кратко са работили в другата договаряща се държава и др..

Сключени са огромен брой двустранни международни договори между държавите в най различни области като напр. договори за правна помощ, договори в областта на здравеопазването, договори за туристически обмен, договори за изплащане на социални помощи и пенсии, договори за наследство и др.

Най-многобройни са двустранните консулски договори, тъй като почти всички съществуващи държави са сключили по между си договори за установяване на консулски отношения, една от функциите, която е защита на гражданите на изпращащата държава.

В сключените двустранни договори между държавите за установяване на дипломатически представителства също така е предвидена функция за защита на интересите на гражданите на изпращащата държава, но тези представителства изпълняват основно политически функции.[4]

Всички учредени консулски представителства имат функции, които изрично включват защита на своите граждани, т.е. в приемащата държава, всяко консулство на изпращащата държава е длъжно да защитава интересите на гражданите на изпращащата държава.

Съгласно чл. 5 на Виенската конвенция за консулските отношения всяко консулско представителство разполага с редица функции между които:

a) защита в приемащата държава на интересите на изпращащата държава и на нейните граждани, физически и юридически лица, в границите, допускани от международното право;
e) оказване на помощ и съдействие на граждани, физически и юридически лица, на изпращащата държава;
g) защита на интересите на гражданите, физическите и юридическите лица, на изпращащата държава в случа на наследяване на територията на приемащата държава…;
h) охрана в рамките, установени от законите и правилниците на приемащата държава, на интересите на малолетни и недееспособни граждани на изпращащата държа-

[4] Борисов О., Дипломатическо и консулско право, С., изд. Нова звезда, 2011, стр. 97

ва, особено когато се налага установяването над такива лица на настойничество и попечителство;

i) като се съблюдават практиката и процедурата, действаща в приемащата държава, да представляват гражданите на изпращащата държава или да вземат мерки, за да се осигури подходящото им представяне пред съдебни или други органи на приемащата държава, особено когато се налага установяването над такива лица на настойничество и попечителство и др.

Р. България има сключени над 100 двустранни международни договори, които установяват консулски отношения с много държави уреждащи различни въпроси със защита на правата на българските граждани в приемащите държави.

Ще бъдат анализирани само двустранните консулски международни договори (наричани консулски конвенции) с държави, в които има големи компактни маси от български граждани.

Така напр. съгласно Консулската конвенция между Р. България и Р. Австрия се уреждат следните въпроси, свързани с правата на гражданите на двете държави:

- Обща защита на гражданите на двете държави от консулствата и представителство в различните органи на приемащата държава – съгласно чл.14 (1) Консулското длъжностно лице има право, да предприема мерки, за да осигури необходимата защита на гражданите на изпращащата държава пред съдилищата или административните органи на приемащата държава и съгласно нейните закони за да бъдат взети решения, за да се защитят правата и интересите на гражданите на изпращащата държава;
- Упражняване на правото на сключване на брак – в съответствие с чл. 16(2) Консулското длъжностно лице сключва бракове, при условие, че двете лица встъпващи в брак, са граждани на изпращащата държава и ако това се допуска от законодателствата на изпращащата и приемащата държава;
- Съгласно чл. 18 консулското длъжностно лице изпълнява нотариални функции, доколкото законодателството на приемащата държава допуска това;
- Консулското длъжностно лице осъществява функции свързани с наследствени въпроси в съответствие с чл. 20 (1)по-

лучаване преписи от акт за смърт на гражданин на изпращащата държава (2) даване на сведения от съдилищата и други органи уреждащи наследство на гражданин на изпращащата държава (3) уведомяване от съдилищата и други органи, когато е заведено дело за наследство в приемащата държава се окаже, че гражданин на изпращащата държава са наследници по закон, включително и със запазена част, наследници по завещание или заветници (4) когато се касае до наследство и др.

Съгласно действащата Консулска конвенция между Р. България и Обединеното кралство на Великобритания и Северна Ирландия се предвижда следната защита правата на българските граждани:

- Съгласно чл. 34 б. "а" консулското длъжностно лице има право да защитава правата и интересите на изпращащата държава и на нейните граждани;
- В съответствие с чл. 35 консулското длъжностно лице да вземе лично или чрез упълномощен представител всякакви необходими мерки за запазване правата и интересите на гражданина на изпращащата държава пред съдебните и други органи на приемащата държава;
- Раздел В (чл. 42-49) урежда всички права на българските граждани, свързани с наследства (право на наследство, защита, запазване и управляване на наследството и др.).

Съгласно Консулската конвенция между България и Гърция са защитени правата на българските граждани от консулските ни представителства в Атина, Солун и др.:

- Общи права – съгласно чл. 26, т.1 Консулското длъжностно лице в границите на своя консулски район закриля и защитава правата и интересите та изпращащата държава, на нейните граждани и на юридическите лица;
- В съответствие с чл. 27, т.1 българските граждани имат право да ги съветват и подпомагат консулските длъжностни лица при техните взаимоотношения с властите на приемащата държава;
- Съгласно чл. 28, т. 2 българските граждани, когато са арестувани, задържани, затворени за изтърпяване на наказание лишаване от свобода имат право на поддържане на постоянна връзка с консулското длъжностно лице;

– Наследствените права на българските граждани (запазване, управление и влизане във владеене на наследеното имущество и други въпроси, свързани с наследството) са уредени в чл. 36 – 38 на Конвенцията.

В Испания живеят огромен брой българи (по не официални данни между 200 и 250 000) и е необходимо да имат предвид, че техните права и интереси могат да бъдат защитени, освен от консулският отдел към Дипломатическото ни представителство в Мадрид, от Генералното консулство във Валенсия и от почетните консулства.

През м. юли 2016 г. с решение на правителството на Р. България е открито почетно консулство и в Севиля, ръководено от почетно (нещатно) консулско длъжностно лице.

Седалището на почетното консулство е в Севиля и консулския окръг, включва територията на автономна област Андалусия, в който живеят голям брой български граждани и техните права и интереси ще бъдат защитени от почетното консулство.

Консулската конвенция между Р. България и Р. Италия, предвижда следната закрила на българските граждани:

– Чл. 11 – закрила на интересите на изпращащата държава и на българските граждани;
– Чл. 12 – представяне и защита правата на българските граждани от консулските длъжностни лица;
– Чл. 14 – защита на правата на българите относно гражданското състояние;
– Чл. 16 – защита на правата на българските граждани относно нотариалните и административните въпроси;
– Чл. 17 – защита на правата на българите, свързани с наследяване
– Чл. 18 – право на назначаване на настойничество и попечителство.

Правата на българските граждани съгласно Консулската конвенция между България и Русия се защитават:

– Чл. 28, т.1 предвижда защита на правата и интересите на българските граждани, намиращи се в Русия от консулските длъжностни лица;
– Чл.29 дава право на консулските длъжностни лица да защитават правото на гражданско състояние (сключване на брак,

да регистрира и получава съобщения и документи за раждане или смърт и др.);
- Чл. 31 дава правото и задължението на консулските длъжностни лица да издават, продължават и анулират паспорти, да издават документи за пътуване и да издават входни и изходни транзитни визи;
- Чл.32 българските граждани в Русия имат право на нотариални действия;
- Чл. 36 дава право на консулските длъжностни лица да представляват българските граждани пред органите на Русия;
- Чл. 37 консулските длъжностни лица имат право да влизат във връзка с българските граждани, които имат право да им дават съвети и да им оказват всякакво съдействие, особено когато са арестувани или задържани под друга форма.

В Консулската конвенция между България и САЩ се защитават следните права на българските граждани, когато се намират на територията на САЩ:
- Чл. 30, буква „б“ – консулството защитава всички права и интереси на българските граждани в САЩ;
- Чл.32 – консулството е длъжно да представлява българските граждани пред органите на САЩ;
- Чл. 33 – консулството е длъжно да издава паспорти или други документи за пътуване;
- Чл. 34 – консулството отразява правата на българските граждани относно гражданското състояние;
- Чл. 35 – консулството удоволетворява нотариалните правата на българските граждани;
- Чл. 37 – консулството се уведомява, когато се налага учредяване на настойничество и попечителство;
- Чл. 38 – консулството е длъжно да се свърже с българските граждани и да им окаже съдействие;
- Чл. 40 и чл.42 – консулството осъществява функции, свързани с наследство и представлява интересите на граждани по наследства.

Консулската конвенция между България и Турция предвижда защита на следните права за българските граждани:
- Чл. 25, т.1 – Консулските длъжностни лица защитават всички права и интереси на българските граждани в Турция;

- Чл. 26 – българските граждани, намирайки се на територията на Турция имат право на съвет и съдействие от консулските длъжностни лица;
- Чл. 27 – в случаите, когато българските граждани са арестувани от органите на Турция, те веднага уведомяват българското консулство, след което консулското длъжностно лице има право в най-кратък срок да влезе във връзка и да посети българина;
- Чл. 28 и чл. 29 – българските граждани имат право на уреждане на въпроси, свързани с гражданското състояние;
- Чл. 32-34 – българските граждани имат право за съдействие от консулството при получаване на наследство.

2. Израз на доброто по света

2.1. Живот

Животът е добро, но дали е добър живота е нещо съвсем различно, тъй като зависи от много фактори.

Животът е израз на най-голямото добро, тъй като е активната форма на съществуване на материята, при която на всички разумни същества, живите същества и растения имат свойството, да се извършват биологични процеси, вкл. и на физически и химически процеси, протичащи в клетката на които в различна степен са присъщи богатство, бедност, радост не радост, щастие или нещастие, любов или омраза, просперитет или невъзможност за развитие и т.н.

Животът се дефинира по различен начин от учените – биолози, биофизици и др., от религията, от философията, от отделни автори и от обикновените хора.

Обобщено могат да бъдат посочени някои от качествата характерни за живите същества, които ги отличават от неживата материя: метаболизъм, способност за развитие, адаптиране към среда на живот, реакция спрямо окръжаващата среда, възпроизводство, информация предавана чрез хромозомите и гените на потомството и др.

Общоприето определение за понятието живот няма, като на практика съществуват повече от сто различни, някои противоре-

чиви определения на понятието живот, но като цяло се приема, че под думата „живот“ се приема индивидуалната характеристика на всеки организъм от момента на неговата физическа поява или раждане до неговото прекратяване на биологическите и други процеси, т.е. до физическата смърт на материята.

Според учените на Земята съществуват над 8 млн. форми на живот, затова ще се ограничим с разкриването и протичането на живота само на човешките същества.

Преди всичко е необходимо да разкрием, какви видове начин живот живеят отделните хора?

Най-често срещаните начини на живот са: богат, беден, мизерен, добър, много добър, лош, много лош, щастлив, нещастен, радостен, нерадостен, перспективен, безперспективен и др.

Хилядолетия на ред, какъв живот ще живееш – добър или лош, щастлив или нещастен и т. н. зависи изцяло само от това дали си богат, беден или много беден.

Натрупалите богатства малка група от населението на нашата планета живеят на гърба на бедното мнозинство чрез неравномерното разпределение на световните блага, които са около 2-3 % от населението, наричащи се бог-ати, бого-равни, правоимащи и париимащи.

Тази малка група богаташи живеят много охолен, добър и задоволен начин на живот. Освен, че са от милионери до мултимилиардери в зелено, имат огромни дворци, частни самолети и скъпи автомобили и яхти, живеят презадоволен живот, ползват скъпи медицински услуги и лекарства, завършват скъпи, платени висши учебни заведения, преследват целите за непрекъснато, алчно забогатяване за сметка на бедните.

С ресурсът, с който живеят може да се каже, че живеят много добре, дори презадоволено и единственото лошо, което може да им се случи още от римско време е да преядат или умрат от преяждане.

Добре живеят също така и хората от средната класа, които могат да си позволят да получат почти всичко от потребителската кошница, имат добри жилища и коли и живеят добре благодарение на своите способности.

Лошо живеят бедните хора, които живеят под прага на бедност, които представляват по – голямата част от населението на Земята, наричат ги бед-ни, защото постоянно са в бед-а, бед-ност. Това са

хората, които нямат средства и възможност да задоволят основните си нужди, поради липса на необходимите доходи, за да живеят добре. Те не могат да си позволят много атрибути от потребителската кошница, затова са полугладни, живеят в малки и е не съвсем хигиенични жилища, не получават качествено здравеопазване и образование и др., поради което живеят труден и лош живот.

Най-лошо живеят абсолютно бедните – т.е. хората живеещи в мизерия, които не могат да си позволят почти нищо от потребителската кошница, тоест абсолютно лишени от основни човешки нужди като напр. храна, вода, без дом или дом без елементарна хигиена, липса на сервизни помещения вода и т.н.

Липсата на здрави грижи и образование и т.н. показват, че те се намират под долния праг на бедността. Това са хората представляващи вероятно над 50 % от населението, което живее най-лошо на Земята.

Необходимо е да се изясни също така от какво и в какъв обем хората се нуждаят ежедневно, за да живеят един или друг от начините на живот?

Преди всичко хората се нуждаят от енергията на слънцето, въздух, вода, храна, сън и всичко останало, което е надстройка над тези основни атрибути.

Въздухът е атмосферата на Земята, които представлява газова обвивка, от която 99 % са азот и кислород на земното кълбо, която предпазва живите организми от вредните ултравиолетови лъчи. Независимо, че въздуха е много лек, макар и минимално той си има тегло. Така напр. в еднолитровото шише се съдържа 1,5 грама, така че цялата земна атмосфера тежи около 5 000 трилиона тона.

Въздухът е най-необходимия атрибут, за да живее на човека, т.е. за поддържане на неговите жизнени функции. Вдишвайки въздух всеки човек поема част от кислорода и увеличава въглеродния диоксид, който издишваме. Въглеродния диоксид се поема от растенията и дават на човека кислород.

Без въздух човек може да живее само няколко минути, след което умира. За сега, макар и доста замърсен в някои райони на Земята въздухът може да се ползва неограничено от абсолютно всички хора, като за сега богатите не са поставили ръка само върху него. Приема се, че „чист въздух“ е въздуха с повече кислород и с по-малко прах е много полезен за организма. Някои богаташи от доста

време живеят в барокамери, в които дишат стерилизиран въздух.

Водата е вторият необходим за поддържането на живота на човека атрибут след въздуха. Тялото на всеки човек съдържа около 70 % вода и за поддържа водния баланс е необходимо ежедневно да се изпиват до 2 литра прясна вода. За да сме здрави е задължително ежедневно да поемаме вода която: изхвърля вредните вещества от организма, регулира телесната температура, подобрява храносмилателната система, влияе върху кръвното налягане, подпомагане функционирането на бъбреците и т. н.

Без вода – няма живот. Човек може да живее без вода само няколко дни, т.е. около седмица. Недостига на вода първоначално забавя, а впоследствие прекратява функциите на организма, предизвиквайки смърт.

Чистата вода е живот, здраве, храна, отдих и енергия за всеки човек.

За хората водата е не само жизнена физиологична необходимост, а ресурс, който ползваме ежедневно с различни цели.

Условията на живот в различните държави са различни.

В по-голямата част от държавите условията на живот са ужасни, като до 90 % от населението живее в мизерия и само няколко процента са богатите, които разпределят националните блага изцяло в своя полза, в следствие на което стават все по-богати, а бедните все по-бедни.

Храната е третият задължителен за ежедневно приемане атрибут, без който човешкото същество не може физически да оцелее повече от няколко седмици до един месец.

С приемането на храна, тоест с храненето-което е физиологичен акт, започва нейното преработване от организма за усвояването на енергията, която се съдържа в нея.

Така се осъществява един от основните жизнени процеси, свързан с обновяват на клетките и тъканите в човешкия организъм, след компенсирането на изразходваната енергия, като най-значими са продуктите, които съдържат белтъчини, въглехидрати, мазнини и минерални вещества.

Главна цел на ежедневното хранене е подаването на организма на необходимата енергия, която всеки човек трябва да получи от питателната храна, за да бъде здрав и активен всеки последващ ден.

В случаите, когато приеманата храна не съдържа достатъчно

енергия, т.е. не е с качеството, от което се нуждае човешкия организъм, тоест не попълва изразходваната енергия или пък се доставя повече енергия от необходимото на организма се казва, че са на лице хранителни аномалии.

Когато в една държава са създадени условия на живот, при които голяма част от населението ежедневно се недохранва или гладува и човешкия организъм перманентно не получава необходимата енергия, енергоразхода не се възстановява, организма отслабва, заболява от различни болести и след време настъпва физическа смърт.

Това са случаите, когато храненето е недостатъчно или е небалансирано консумирането на храна, която е необходима на организма, за да я превръща в жизнена енергия. Първоначално организма използва всички свои въглехидратни резерви, а след това и белтъка като енергиен източник.

След изразходването на енергийните резерви в следствие на перманентно гладуване, организмът на човека се разболява, който след комбинация на продължаващо гладуване и липса на необходимите лекарства настъпва смърт.

Бедните, които могат да си позволят само купуването на някои храни от потребителската кошница и мизерстващите, които не могат да са позволяват ежедневното ползване на повечето храни от потребителската кошница ежедневно приемат не достатъчно храна, която не покрива получения дефицит от енергия за организма, не съдържа достатъчно енергия, поради което те се разболяват и след това умират.

Здравето на по-голямата част от населението на Земята, зависи от това дали богатите ще им осигурят необходимите средства след неправомерното разпределение на благата и ще могат ли те да си купят необходимата ежедневна храна за възстановяване на енергията, която са изразходвали предишния ден.

Повече от 50 % от населението на Земята ежедневно е подложено на постоянно недохранване, в следствие на което първоначално загубват своето здраве и в последствие умират, което както се твърди целите за намаляването на населението на Земята, което е една от целите на богатите.

На нашата планета съществува и една много малка група от богати хора, които могат да си позволят да си поръчват всичко от потребителската кошница, много от тях поглъщат прекалено мно-

го храна, и които страдат от прехранване или преяждане и дори се наблюдават редица случаи на смърт от преяждане.

С преяждането организмът получава излишна енергия, излишъка се превръща в мазнини, причиняващи затлъстяване, съпроводено с хипертония, захарна болест, болести на мастната обмяна, високо кръвно налягане, атеросклероза, ставни заболявания и др. поради тази причина по-голямата част от богатите спазват определен режим на хранене и поемат в малки количества разнообразна и само много качествена и енергийна храна.

Храната е необходима на човешкия организъм за възстановяване на запаса от жизнено необходимата енергия, тоест за нормалното развитие физиологичните процеси на жизнената дейност.

Не допускането на по-голямата част от населението на Земята до рационално необходимо хранене, чрез разнообразно, балансирано, пълноценно хранене и т. н. води постепенно до загубване на здравето. Поради тази причина по-голямата част от населението не са здрави и имат големи проблеми със здравето.

В литературата се приема, че е необходим стремеж, с който да се промени живота към по-добро здраве чрез:

- повече усмивки и повече смях;
- стремеж да бъдеш винаги вежлив;
- излизане от зоната на личното удобство;
- откриване вълшебството на музиката;
- изразяване на страстта без страх;
- малко вълнение относно това, как останалите те приемат;
- свободно показвай любовта си;
- оценяване и опазване на природата;
- изпълнение стриктно на поставените цели;
- повече грижи за подобряване на здравето;
- промяна на личността към по-добро;
- непрекъснато правене на добро на хората;
- прощаване за всичко, на всички;
- искането и научаването, как да се чувстваш щастлив;
- не преследвайте щастието, защото няма да го намерите другаде, тъй като то е във вас (ще открие чрез развиване на своите способности и оценка на постиженията си);
- планиране на действията и добро организиране на живота ще последва щастието;

- превръщане на щастието в приоритет;
- изхвърляне на всичко, което е вредно и не носи щастие и радост;
- показване на щастието, което се намира вътре в човека;
- научаване на малки техники за позитивно мислене и справяне със стреса;
- разбиране как да сбъднеш желанията си;
- чрез търсенето на нещо ново, когато почувстваш, че се намираш в застой;
- прекарване на времето си с правилните хора, с които ви обича, ценят и насърчават да се развивате и ви карат да се чувствате по живи и да показвате най-доброто от себе си;
- решаване ежедневно на всички проблеми, тъй като те сами не могат да се решат и се натрупват;
- започване да бъдете честни със себе си за всичко, като намерите истината в душата си, за да можете наистина да знаете, коя е тя;
- забелязване и живеене в настоящето, научете се да бъдете „тук и сега“ и да живеете в настоящето, което е гарантирано, а не да се основавате на вече миналото или неясното бъдеще;
- започване на пълна оценка на това, което е научено от направените грешки, тъй като това са стъпалата към прогреса;
- изпитване на радост към това, което имате;
- започване на слушане на вътрешния глас;
- овладяване на науката да живеете за себе си, както и да не чувствата нужда да се доказвате постоянно на другите и др.

Много важно е всички показатели да показват доброто в човека и те да са израз на вътрешна потребност и сърдечност.

В заключение следва да се отбележи, че животът след смъртта, така нар. в литературата „задгробен живот“ е засега хипотетичната представа за живота на духа, на човешкото съзнание след физическата смърт на материята според различните религиозни и философски учения. Науката за сега не дава окончателен и научнообоснован отговор за съществуването на този феномен.

2.2. Здраве

Най-доброто за човека, след правото му да бъде жив е правото му да бъде здрав, като основание да ползва пълноценно всички останали права и произтичащите от тях добрини за всеки човек. Само напълно здрав човек може пълноценно да упражнява всички права и свободи.

Здравето при хората е израз на доброто съществуване нормалното ниво на функционалност и уравновесеност на ума, тялото и духа. В случаите, когато здравето е добро хората се чувстват бодри, щастливи нямат болка, основана на определена болест или оплаквания от определен недъг за дисконфорт, т.е. намират се в състояние на пълно физическо, психологическо и духовно благополучие.

При здрав организъм липсват отклонения от нормалните показатели – структура, метаболизъм, функция на органите и др. по правило съществуваща тенденция към съхраняване и продължаване на живота на човешкото същество.

Отклонението от нормалното функциониране на човешкия организъм означава, че процесите в организма и контакта с външната среда не протичат нормално, следователно е налице определено заболяване.

Здравето на всеки човек се влошава от наличието на редица фактори като напр. от некачествено хранене, лошото качеството на водата, липса на почивки, физическата активност и претоварването и др. като напр.:

- Перманентно боледуване и липса на средства за скъпоструващо лечение, операции, лекарства, и др.;
- Бедността, мизерията и гладуване са сигурен фактор за ранно или по-късно постоянно заболяване и смърт;
- Нездравословно и непълноценно хранене с некачествена храна пълна с консерванти, оцветители и др.;
- Нездравословен и нехигиеничен начин на живот, като липса на санитарни помещения в дома, липса на течаща вода и др.;
- Пристрастеност към нездравословни и вредни навици като пушене, употребата на алкохол, наркотици и наркотични вещества и др.;
- Неподвижен, залежал начин на живеене, без физически упражнения, без разходки, без спорт и т.н.;

- Отсъствие на пълноценен сън – безсъние, недоспиване, нощна смяна, работа до късно и др.;
- Стрес свързан с работата, в къщи, когато много се лъже или друг вид напрежение, когато се премине към състояние на дисстрес, с огромно и постоянно напрежение се изпада в болестно състояние, когато заболяването в определена област е неизбежно;
- Депресия, която е свързана с пълно само изолиране от хората, не излизане от дома и др.;
- Ненавист и злоба, имат разрушителната сила по отношение на здравето, като напр. склонните към агресия, постоянна омраза към всеки и към всичко, лош характер и т.н.;
- Стареенето, ако не се води целесъобразен начин на живеене се стига до различни заболявания, характерни за възрастта и др.

Всички фактори, които влошават здравето на хората в една държава, зависят изцяло от създадените от управляващите и тези зад тях условия на живот, в следствие на които е налице бедност, мизерия, глад, липсата на достъп до скъпоструващо, качествено лечение и скъпи лекарства и др.

Наемането на работа при много лоши условия на труд, заплащане или безработица и др., осъществяването на ежедневни, седмични и др. почивки и размера на платените отпуски в случаите, когато е осъществено наемане с нерегламентиран, нископлатен, опасен и т.н. труд и др.

Поддържането на здравето е постоянен, непрекъсваем процес, който трябва да се осъществява от управляващите и тези, които са зад тях, следва да е свързан с отделянето на всички необходими средства за общата грижата на здравето на цялото население, гарантиране на компетентна лекарска помощ, медицинско оборудване, осигуряването на всички лекарства, особено на животоспасяващите и др.

По правило в много държави, за да се увеличават богатствата на богатите, под тяхно въздействие управляващите съкращават средствата за здравеопазване и по-добри условия на живот, труд и почивки.

Особено значимо е за постигането на много доброто публично здраве е използването на науката за предотвратяване на заболя-

ванията, удължаване на продължителността на живота чрез ефективно подпомагане на здравето и изследване на заплахите към общото здраве на обществото базирано на популационното здраве. Но за постигането на тези условия е необходимо провеждането на стриктна държавна политика в държавата.

Общоприето е, че здравето на всеки човек се влияе от различни фактори като напр.:

- Независими фактори имащи значение за индивидуалното здраве:
  - начин на живот;
  - заобикаляща среда;
  - биомедицински-генетични и семейни фактори;
- По-специфични ключови фактори, влияещи на здравето на хората:
  - доходи и социален статус;
  - социална среда;
  - физическа среда;
  - условия на работа;
  - здравеопазване;
  - образование и грамотност;
  - здравословно развитие в детството;
  - биология и генетика;
  - култура и др.

Общопризнато е също така, че съществуват редица мероприятия и системи, които подпомагат здравето като напр.:

- Доброто хранене;
- Почивката;
- Здравно обучение;
- Спорта;
- Йога;
- Акупунктура;
- Психотерапия;
- Религия
- Фен Шуй и др.

2.3. Радост

Радостта е израз на доброто, положително чувство вътре в човека, което намира външна проява чрез емоции, приповдигнато настроение, вълнение, възбуда или по друг начин, като напр. изразява се при раждането на дете, купуването на жилище или кола, назначаването на дългоочаквана работа и др.

Това е вътрешно чувство, изразяващо удоволетворение, удоволствие и добро настроение. Радостта е много силна емоция, която всеки човек изпитва индивидуално в зависимост от различни фактори.

Радостният живот е живот, при който тялото и душата са заредени с много положителна енергия, в следствие на което светът изглежда добър и светъл. В случаите, когато това чувство протича през тялото и духа, живота се приема като по-добър и по-спокоен.

Трябва също така да се отбележи, че всеки човек в зависимост от своето съзнание по различен начин възприема и разбира радостта в своя живот като за едни това е трупане на богатство, за други материалните ценности – самолети, яхти, палати и др., за трети значение имат духовните ценности и т.н.

Приема се, че за да се постигне пълно радостно и добро настроение е необходимо всеки човек да се освободи от нещата, които са му в тежест и не му носят радост, а затрудняват начина му на живеене.

Така напр. на първо място трябва да се освободите от ежедневните неща, които не ви носят радост, като напр. вещи, приятели, навици, задължения и др., а след това изяснете и премахвайте нещата, които не ви носят радост, а мъка, стрес, страхове и др.

Ежедневно почти всеки човек ходи на работа и ако тя не му носи удоволетворение, той не се чувства удобно и тя не му носи радост. Той ходи без удоволствие на работа само защото той дълго време е учил, как да е осъществява. Оказва се, че има нещо друго, за което не сте учили, но ви се отдава и ви носи удоволетворение и радост. Не мислете дълго, а сменете работата, ако можете.

Също така ежедневно всеки човек се среща през повечето време с едни и същи хора по местоживеене, месторабота, приятели и др., контакти, които не винаги ви носят добро настроение, удоволетворение и радост. Със съседите и колегите не можеш да се разделиш, но можеш да ограничиш контактите с някои от тях, като само се поздравяваш.

Приятелите, с които контактите не ви носят радост, а ви дразнят или по друг начин са ви неприятни направо се разделете или престанете да контактувате.

Съществуват една категория от хора, които не се радват не само на успехите на другите, но и на своите успехи, тъй като са постоянно сърдити на живота, който за тях той е безинтересен, сив и скучен (те се намират в постоянно състояние подобно на депресия).

Друга категория от хората на Земята не познават постоянната радост затрупани в своето ежедневие от многото работа и задачи за изпълнение, информационния шум, ненормалните темпове на живот, ръководени от желанието да постигнат всичко и др. довеждат до умора, вялост, апатия, повишено чувство за раздразнителност и др.

Голяма част от тези хората изпадат в депресия, която СЗО определя като състояние на униление и загуба на интерес към дейности, които обикновено носят удоволетворение, а също така и неспособност да извършват всекидневните си дейности в рамките най-малко на две седмици. Приема се също така, че на хората страдащи от депресия са присъщи симптомите като: недостатъчна енергия, намаление на концентрацията, нерешителност, безпокойство, самочувствие за нищожност, вина или отчаяние, а също така мисли за само причиняване на телесни увреждания или самоубийство.

В тази връзка френският психолог Теодюл Рибо въвежда термина АГЕДОНИЯ – като ненормално състояние на психиката, при което човекът загубва способност да се радва, да се наслаждава и да получава удоволствие. Буквално, въобще престава да се радва на живота, става унил и губи мотивация, т.е. на лице е психическо отклонение.

Причини за възникване на Агедония са: хроничен стрес, склонност към претоварване с проблеми, психически разстройства, медикаментозна терапия и др.

За преодоляване на негативното, безрадостно състояние е необходимо:

- Умение да се радвате на малките неща в живота;
- Мирис и вкус на утринното кафе;
- Нежен аромат на свежа, пролетна трева;
- Приемане на душ;
- Шум и мирис на море;
- Разходка в планината;

- Среща с истински приятели;
- Мечти без ограничение;
- Да имаш домашни питомци;
- Наслаждаване на всеки момент от живота;
- Физическа активност;
- Разходки;
- Спорт;
- Медитирайте;
- Изпитвайте благодарност;
- Грижи за физическото здраве;
- Прави неща, които обичаш;
- Търси повече преживявания;
- Живей в кръг от само от хора, които те вдъхновяват;
- Музика и танци;
- Общуване с хора;
- Откажете се от нещата, работата и постъпките, без които можеш да минеш;
- И др.

Синоними на думата радост са удоволствие, доволство, задоволство, ликуване, наслада, драгост, възторг и др.

В заключение следва да се отбележи, че състоянието на радост произтича от добро събитие, което отразява вътрешното задоволство на ума и сърцето, което всъщност изразява нашето вълнение, което е нашата радост.

2.4. Щастие

Щастието е емоционално състояние на всеки човек, което е предизвикано от много добри и приятни обстоятелства, означаващи много голямо душевно добро за отделния индивид.

Щастието се състои от чувства, които са израз на много голямо приятно усещане, гравитиращо от задоволство до пълно блаженство.

Всеки човек се стреми към щастие, което осмисля същността на неговия живот. Когато един човек е щастлив, той се смее, чувства се окрилен и му иска душата му да литне, защото се чувства се великолепно, което е израз на сполетяло го много добро. В тези случаи се казва „доброто е дошло“.

Изследването на щастието заема трайно място в историята на човешката мисъл и е търсен отговор на въпроса какво е щастие и къде се намира то?

В античната философия, бащата на науката – Аристотел, въвеждайки етиката като нейна категория, нарича щастието най-висшето благо, тъй като човешкото поведение в крайна сметка е мотивирано от стремежа към щастие. Учението на епикурейците за блаженство всъщност описва един съвсем умерен идеал за земно щастие.

Феноменът щастие се изследва от науката – психология, философия, физиология, социология, икономическата теория и др., от различните религии и др.

Според един от най-големите философи Аристотел истинското щастие идва преди всичко от израстването на вътрешното АЗ, а не от мимолетното удоволетворение. Всеки човек през живота си има прозрения и преживявания, които ни помагат да се развием и да разберем повече за своите желания. Едновременно с това следва да имаме предвид, че живота е поток, в който се редуват блаженството или болката, а не безкрайно блаженство.

Аристотел счита, че „живеем в делата, а не в годините, живеем чрез мислите си, а не чрез вдишванията, живеем чрез чувствата, а на чрез цифрите…живее този, който мисли, чувства и действа по най-добрия начин."

Различните религии по подобен начин разглеждат щастието, като го свързват със задгробния живот и рая, след угасване индивидуалното съзнае се влива във всемирният дух и т. н.

Според някои публикации са необходими четири качества, за да намериш щастието:

Първо качество: да умееш да различаваш реалното от нереалното, т.е. да се научиш да различаваш реалното от нереалното, не прави компромиси между доброто и злото, а трябва да се стремиш да правиш добро;

Второ качество: отсъствие на нереални и лоши желания или стремеж към богатство, слава, власт и др.;

Трето качество: добро поведение към абсолютно всички, независимо от тяхното социално или друго положение;

Четвърто качество: любовта към всички и към всичко и да не причиняваш вреда и страдание на никое живо същество, а винаги да помагаш на другите с каквото можеш.

Какво е необходимо да се направи за смелото търсене и постигане на пълно щастие:

- Обичайте всички и всичко;
- Изразяване на благодарност към всичко, което ви заобикаля;
- Бъдете винаги активни и бодри (постига се с физически упражнения, разходки, танци и др.);
- Не яжте лоша и некачествена храна, т.е. за да сте спокойни и щастливи избягвайте вредните храни;
- Старайте се да имате винаги позитивно мислене, тъй като негативизмът предизвиква нещастие;
- Всички сме смъртни, но това не бива да ни депресира и да намалява устрема към личното щастие и да изживяваме пълноценно всеки нов ден;
- Посветете се на кауза или на някого, като напр. отдайте се изцяло на това да правите околните щастливи;
- Извършвайте добри дела, правете по-често добри жестове към другите, които дори не познавате – пари на бездомник, дарете вещи, добри обноски, комплименти и др.;
- Дръжте се като щастливи хора, не се оплаквайте, а показвайте с поведението, че сте щастливи-поздравявайте ведро, усмихвайте се по-често, задръжте тъжната си физиономия за 30 секунди в „насилствена усмивка и др.;
- Редовно повтаряйте любимите си занимания, тъй като това е вашият отдушник, който ви зарежда с щастие, всеки човек трябва да отключи творческия си потенциал;
- Трябва да определите, коя цел е № 1 в живота, която е свързана с личното ви развитие и усъвършенстване, в тази връзка изхвърлете пагубните емоции, обърнете внимание на премахването на недостатъците и т.н.;
- Владеене състоянието на стрес;
- Мечтайте;
- Търсете подкрепа от близките си;
- Не очаквайте да се случи невъзможното;
- Освободи се от разочарованията;
- Прощавай с лекота;
- Приеми факта, че по принцип на никой с нищо не ти е длъжен, и никой с нищо не ти е длъжен, освен в случаите, когато си взел заем, изрично си поел ангажимент и т. н.

Необходимо е, да се разграничава щастието от удоволствието, което също има пряка връзка с доброто, но не е същото.

Щастието е преди всичко емоционално и дълбоко вътрешно състояние на духа, което има по-дълготраен характер от удоволствието. Щастието идва от мислите и чувствата, които понякога съдържат и елемент на удоволствие, но засяга цялото ни същество.

Домът на щастието е в душата на всеки човек и представлява духовна извисеност, вътрешен мир и любов към ближния.

Удоволствието е моментно преди всичко физическо на плътта, част от нашата телестност, т.е. много приятно телесно изживяване, като напр. яденето на шоколад е моментна наслада почувствана с устните, езика и др. сетива. Удоволствието се чувства чрез тялото на човека. Удоволствието не винаги гарантира щастие, тъй като се нуждаят от смисъл. Можеш да чувстваш удоволствие без да щастлив и обратно.

2.5. Вежливост

Вежливостта също е израз на доброто във всеки човек, който искрено и винаги е с добри обноски, добро държание, учтив, любезен, мил, възпитан, услужлив, отзивчив, коректен и т.н. с абсолютно всички хора.

Може да се приеме, че вежливостта е нравствена категория, която характеризира доброто или лошото поведение на всеки отделен човек, а също така и уважението му към всички останали хора.

Може да се подкрепи изразеното в литературата мнение, че вежливостта е черта на характера, чиято особеност са добрите маниери, добрите постъпки и образованост на всяка конкретна личност. Под вежливост се приема умението на една личност уважително и тактично да общува с хората, намирането на компромис, както и да изслушва внимателно различните гледни точки.

Вежливостта се счита, че е израз на съчетаването на доброто във всеки човек с добрите маниери и с познаването на етикета.

Приема се, че вежливостта е културен феномен и тя може да се приема като израз на доброто в една култура, но в друга да не е съвсем приемлива. Различията на нормите на поведение в различните култури и субкултури могат да доведат до конфузни ситуации, като напр. в държава с друга култура е неприемливо определено поведе-

ние, което се счита за добро поведение в твоята държава, попадане в смешни или обидни ситуации, определено поведение, нормално в твоята държава се счита за грубост дори агресия в държава с друга култура и т.н.

Затова е задължително преди посещение на държави с друга култура, религия и т.н. да се запознаете с основните изисквания за правилно поведение и приетите обществени и др. забрани.

Така напр. японските учени твърдят, че в източната култура, в отличие от западната, вежливостта не е произволен акт, а отразява социалната йерархия

В литературата се примат главно два вида вежливост: негативна вежливост, която подчертава правото на избор на поведение в една или друга ситуация и положителна вежливост, коятоизразява уважение към изискванията на хората, да ги ценят и уважават.

Вежливостта има редица преимущества като напр.:

- Достойното излизане от всяка ситуация;
- Умението всеки да се владее;
- Даването на възможност за проявяването на най-добрите качества на всеки човек;
- Даването на радост от общуването с хората;
- Осигуряването на яснота на думите, мислите и поведението;
- Осигуряването на човек на не допускането на нетактична грубост и др.

Вежливостта следва ежедневно да има прояви в:

- Битовите ситуации, като напр. проявата на елементарна вежливост като „Благодаря“, „моля“, „поздрави“ и др.;
- Семейната среда, избягване на употреба на нецензурни думи пред децата, изразяване на благодарност за малки услуги и др.;
- Общуване на работното място, изразяващо се в уважително отношение не само към началниците, но и с тези, които са равнопоставени или по-млади и неопитни и др.;
- Поведението и общуването на всякъде в обществото, вкл. и с непознати, бедни и т.н.;
- При общуване с чужденци, от проявата на вашата вежливост и отзивчивост те правят заключение за вашата държава;
- Международното сътрудничество е проява на така нар. международна вежливост, етикет, държавен протокол и др.

Следва да отбележим, че специалното обучаване в елитни училища по-добри маниери на богатите деца не винаги след присъединяването към така нареченото общество на хай лайфа, те показват добрина към бедните и страдащите, по скоро те демонстрират незаинтересованост от тяхното състояние.

Вежливостта не винаги означава задължително, че те са добри хора. Повечето от тях се интересуват единствено от осъществяване на своите интереси и увеличаване на богатството, а не от положението на бедните, защото както е известно богатият на бедният не вярва или по-скоро не ги интересува, че те гладуват и мизеруват.

Ако всеки човек от детските години е приучван към доброжелателно и много добро отношение към другите хора това намира отражение в културата на общуване, което е съставна част, на която е вежливостта.

2.6. Приятелство

Приятелството е израз на доброто отношение между определени хора отразяващо много добро разбирателство, взаимно разбиране, уважение и привличане, както и проява на безгранична помощ при необходимост.

Приятелството е едно от най-добрите нравствени чувства, които като цяло характеризират лично безкористно взаимоотношение между двама или по-широк кръг от хора, основаващо се на общи интереси, влечение, симпатия, привързаност, взаимно уважение и взаимопомощ и др., които засягат душевните връзки.

Добрите, истинските приятели са хора, които са много доволни и взаимно се радват на взаимоотношенията си и проява на безгранична лоялност един към друг. Приятелите обикновено споделят сходни вкусове и осъществяват съвместна дейност и си имат безгранично доверие. Истинските приятели никога не си оказват негативни въздействия или създаване на неудобство.

Добър и всеотдаен приятел много трудно се намира.

В живота на всеки човек се появят различни „приятели“, които осъществяват подобна връзка единствено, за да те използват, което означава, че той не е никакъв приятел, а по скоро е използвач, който при определени обстоятелства ще те предаде.

Истинското приятелство е една от най-големите ценности в све-

та, което не се продава и е безценно. Искреното приятелство извира от сърцето и изразява доброжелателство, естествено себеотдаване, безгранична вярност и привързаност, истинска взаимопомощ, безкрайна доброта и изключителна толерантност.

Приятелството означава искрени взаимоотношения, при които е немислим егоизма, егоцентризма или всякакво желание за доминиране или егоистично използване по някакъв начин на другите.

Човекът не може да избира родителите си и родните си, но той може и трябва да избира само подходящи приятелите си. Всеки човек сам решава, кога и кого да допусне до себе си и да му има доверие, но някои приятелства не могат да издържат изпитанието на времето. С течение на времето хората се променя, помъдряват и разбират, че някои приятели не са тези хора, за които са ги възприемали и, че не отговарят на вашите изисквания за истинско приятелство.

Едно от най-големите разочарования в живота е приятелското предателство, тоест, когато напълно се довериш на приятел, а той да те предаде зад гърба ти и тогава разбираш с мъка, че това не човекът, за когото си го смятал.

Необходимо е известно време, за да разбереш дали един човек притежава необходимите качества, за да ти бъде най-добър, добър или просто приятел.

От доброто, истинско приятелството произтича редица ценности:

- Поведение, от което произтича желание за помощ за постигане на най-доброто от приятелите;
- Изразяване на искрена радост от постигането на успехи от приятелите;
- Взаимно разбирателство;
- Безгранична симпатия и лоялност към приятелите;
- Винаги честно отношение един към друг (между приятели);
- Взаимна отзивчивост и взаимопомощ;
- Безгранична и всеотдайно уважение и доверие;

Съществуват различни видове приятелство като напр.:

- Най-добър приятел е човекът, с когото има изключително добра и силна връзка, споделя се абсолютно всички тайни и проблеми, и от когото се очаква безрезервна помощ при необходимост;

- Много добро приятелство може да има между семейства, между група приятели, между колеги, между съседи и др.;
- Добро приятелство е възможно да има между много и различни хора и др.;
- Романтично приятелство е интимно, любовно и др.;
- Приятели могат да бъдат семейства, колеги, на битова основа и др.;
- Сродни души са налице, когато откриваме другата половина от себе си в свой приятел;
- Интернет приятелство е запознаване и ставане на приятели чрез интернет комуникация;
- Приятелство за изгода е запознаване с цел едностранно извличане на определена изгода;
- Социално приятелство обикновено е израз на отношенията между мъж и жена, които не живеят заедно, но периодично се срещат за осъществяване на социално общуване, включително и за сексуални контакти;
- Духовно приятелство е възможно между мъж и жена, които са сродни души със силна духовна връзка, без сексуално обвързване, поради което може да издържи дълго във времето и др.

Доброто приятелство е добро, което се доказва от времето и затова остава за цял живот.

Приятелството е феномен, който се изучава от такива научни дисциплини като социология, антропология, философия, зоология и др. Освен това приятелството е предмет на разглеждане от всички основни религии и митологии и е основна тема на редица литературни и драматургични произведения и много филми, театрални постановки и др.

Най-голям процент вид приятелство в света има романтичното приятелство, тъй като всички млади хора, преди да сключат граждански брак или създадат семейство са имали силна романтична приятелска отношения, свързани с държане на ръце, прегръдки, целувки и т.н., без любовни отношения, което често преминава в романтична връзка. Романтичното приятелство, макар и в по-малък процент се осъществява и от хора на средна и друга възраст.

Приятелството като цяло характеризира не само тесните отношения между двама и повече приятели, но може да изразява и

по-широк кръг от приятелски отношения като напр.: приятелски добри взаимоотношения, приятелски съвет, приятелска беседа, приятелски шарж, приятелско сътрудничество, приятелски народ, приятелски държави и др.

В заключение следва да се отбележи, че приятелството е широко понятие, но всички видове се отличат от истинското приятелство по това, че то идва от сърцето и е толкова чиста и безкористна загриженост за благополучието на истинския приятел, че звучи обидно, дори когато се благодари за поредния добър жест, постъпка, грижа, пожертване и т.н.

2.7. Мир

Мирът и не воденето но война и въоръжени действия са свързани с едно от най-голямото добро за хората по света, тъй като трайния мир гарантира правото на живот не само на воюващите, но и на мирните граждани на воюващите държави и държавите с вътрешни или участващи в международни военни конфликти.

От както съществуват държавите, те непрекъснато водят войни по между си по различни поводи, в които загиват хиляди, дори милиони войници и невинни мъже, жени и деца.

Една от положителните страни на дейността на ООН е, че от началото на нейното съществуване до сега не е допуснала избухването на нова Световна вече термоядрена война, след която жертвите ще са милиарди невинни хора, а съществуват мнения, че не е съвсем ясно дали ще продължи да съществува човешката цивилизация след нея.

След Втората световна война, независимо че ООН не допуска избухването на нова световна война са избухвали периодично различни локални въоръжени конфликти, при които са загинали стотици хиляди военни и невинни хора от мирното население. Според съществуващи данни след 1945 г. до сега на Земята е имало само 26 мирни дни.

За съжаление международната общност в рамките на ООН и другите международни органи не успяха да постигнат траен международен мир, т.е. осигуряването на лична и обществена безопасност, спокойствие и хармония в световен и регионален мащаб, както и отсъствието на каквито и да било въоръжени конфликти,

които обикновено са придружени с много голямо насилие, ранени и убити.

Трайният международен мир осигурява време, за просперитет в социалното, икономическо състояние на държавите, а също така и културна и религиозна толерантност, а такъв като цяло на Земята не е осигурен.

За опазването на мира на Земята съществуват различни международни органи, но специално създадена за тази цел е ООН, чиято главна функция е поддържането на мира в света, въобще не бе осъществено, след като за повече от 70 години от нейното функциониране е имало само 26 мирни дни на Земята.

В рамките на ООН са разработени редица принципи на съвременното международно право, които са призвани да защитават международният мир, като значимо средство за постигане на доброто на хората и да упражняват правото си на живот като напр.: суверенно равенство, ненамеса във вътрешните работи на държавите, териториална цялост на държавите, цялост на границите, равноправие и самоопределение на народите и др.

Най-голямо добро, гарантиращо правото на живот на всички хора е, че за да живеят в мир трябва да се прилагат стриктно принципът за не използване на сила, вкл. пълен отказ на суверенните държави на използването на въоръжена сила против друга държава с което се гарантира не само териториалната цялост, но и упражняването на правото на живот от обикновените граждани и др. от населението.

Принципът на мирно разрешаване на спорове е свързан с избора на една държава да приеме решение да разреши определен международен спор без никакво използване на въоръжени сили, а само със мирните средства изброени в чл. 33 от Устава на ООН.

Като се има предвид съществуващата военна действителност в практиката по света, независимо, че принципите на международното право звучат много добре, то те нямат необходимото приложение и естествено не произтича необходимото добро за живота на хората.

Пацифизмът е антивоенно движение за доброто на човека, чиито участници се борят за предотвратяване на всички войни и въоръжени конфликти, като осъждат дори и военните действия свързани с освободителните въстания. Те считат, че не трябва да се

използва каквато и да било форма на въоръжено насилие, и вярват, че войната може да бъде избегната и предотвратена по дипломатически път.

Насилието е идеология, която носи много добро за обикновените хора, тъй като отхвърля използването на физическо насилие като форма на разрешаване на конфликти и проблеми, напр. използването на гражданско неподчинение, мирни демонстрации, словесно убеждаване и др.

Международното бюро за мир е най-старият международен орган, който се занимава с мирното решаване на конфликти. От Наполеоновите войни насам редовно се провежда Световен мирен конгрес, на който се събират представители на мирните общества, главно от Европа и Северна Америка.

Въпреки, че основните задачи на Бюрото са свързани с улесняване на връзките между групите и индивидите работещи за мир, а ООН и други международни органи „полагат големи усилия" за да има мир на Земята от 1945 г. до сега е имало само 26 мирни дни.

Нобелова награда за мир се дава за големи заслуги за доброто на човека, но защо се присъжда като за около 100 години е имало мир само 26 мирни дни, а за хората не произтича необходимото добро.

В тази връзка не е много ясно, защо ООН е създало международни сили за поддържане на мира, т.е. мироопазващи сили така нар. „Сини каски", след като няма траен международен мир и никога не е имало, а те са призвани да възстановят международния мир и сигурност под командването на ООН. Следователно те не са сили за поддържането, а за възстановяването на мира.

Отсъствието на мир и наличието на война и епидемиите от самото начало на съществуването на човешката цивилизация са основен фактор за отсъствие на доброто и наличието на злото, които са причинявали смърт на хората.

Всички опити още от Платоновата „Държава" за установявянето на траен международен мир са неуспешни. Всяко премирие е затишие преди буря, тъй като в основите ва въоръжените сили, лежат интересите на богатите, т.е. на злото.

В природата мирът е израз на хармонията и равновесието, т.е. на доброто, светлото, градивното, а не зависимост от интересите на злото, които се изразяват днес от собствениците в световен мащаб

на военно-промишлените комплекси, произвеждащи и продаващи конвенционални и други много скъпи свръхмодерни оръжия и боеприпаси.

2.8. Наличието на заетост и правото на труд

След доброто, произтичащо от право на живот, правото на труд е най-голямото добро за огромната част от населението на нашата планета. Над 7 милиарда души на Земята, за да оцелеят работят като наемни работници или са ангажирани с така нар. трудова заетост.

Тази по – голямата част от хората на Земята, за да могат да съществуват полагат труд, срещу което получават парично възнаграждение, което е голямото добро за тях, тъй като така е могат физически да оцелеят, като могат да си купят храна и др. необходимо, за да живеят.

Независимо от това, че правото на труд е предвидено за всички хора на Земята в редица универсални международни актове (ВДПЧ, МПИСКП, Конвенция 122 относно политиката на заетост на МОТ, Европейската социална харта, ХОПЕС и др.), в света съществува огромна безработица и те не могат да се възползват от това добро, което е само на хартия.

Създаването на безработицата като цяло е нарушаване на правото на труд, тоест не получаване на едно много значимо добро за повечето от хората, което е свързано главно с липса на средства за препитание, тъй като на практика отсъства реализация на правото на труд е налице търсенето на такава от даден индивид или група от хора в трудоспособна възраст.

Реалната, включваща и нерегистрираните безработни и скритата безработица, обикновено е много по-голяма от официалната съгласно официално заблуждаваща статистика за безработицата.

Не нормираният работен ден и отказът от адекватно заплащане на труда са другото най-често нарушаване на правото на труд в света.

Много работодатели неправомерно наемат работници за осъществяването на определена работа, като не сключват трудови договори и ги принуждават да работят не по 8 часа на ден, а по 10,12 и повече, като не ползват платен отпуск и др.. Това „Добро“ оказва много лошо влияние върху здравето на работещите, които обикно-

вено нямат друг избор и след време получават трайни заболявания.

Не получаване на необходимото добро, изразяващо се в необходимия размер на заплащане за полагания труд оказва много лошо влияние върху живота и здравето на трудещите се, поради невъзможността да се хранят и живеят пълноценно и здравословно.

За да не съществува безработица е необходимо всяка държава да провежда справедлива политика на заетост, тъй като правото на труд и политиката на заетост са тясно свързани помежду си и решават един и същ проблем – осигуряване на трудова заетост и гарантиране упражняването та правото на труд на всички трудоспособни жители на Земя.

Силно ограничен е кръгът на държавите, в които съществува пълна заетост (напр. Китай и др.) е гарантирано оцеляването на всички хора от населението на държавата –тоест гарантирано е най-голямото добро, осигуряването на правото на живот със средствата получени от упражняването на правото на труд.

Международната организация на труда и другите международни органи действащи в тази област, въпреки че съгласно Филаделфийската декларация „призна тържествено задължението на МОТ“ да подпомага държавите в света „за пълна заетост на трудещите се“, за 100 години от нейното създаване (през 1919 г.) не е приела Конвенция относно защитата на правото на труд, поради което доброто, произтичащо от правото на труд и трудова заетост не е налице за милиардите трудоспособни хора, които са безработни и обречени на мизерно съществуване, болести и дори на смърт.

Правото на труд в различните му приложения налага активното му гарантиране от държавата, а също така и предполага право на безопасни и здравословни условия на труд, право на хигиена на труда, право на почивки и отпуски, право на справедливо и достойно възнаграждение, защита срещу неправомерно съкращение или уволнение, право на подпомагане при безработица и др.

2.9. Хуманизъм

Хуманизмът е система на човечността, в която висша ценност е човешкия живот и човешкото благоденствие.

Хуманизмът е израз на доброто на Земята и е проява на човеколюбие от човек към човека, безкористна човечност и от този тер-

мин поизтичат понятията хуманитаристика, хуманни науки, хуманност и др.

Думата „хуманизъм“ (лат. humanitas – хуманност, човечност,) намира трайно място в речника на науката в началото на XIX век и е философско тълкуване на действителността, която е открила, че човешкото същество в своята същност има огромна значимост.

Развитието на хуманизма бележи своето начало от антични времена и е свързано с моралната страна на битието на човека, т.е. с развитието на морала. В античността хуманизма еволюционира от епична форма до вътрешна, духовна на Сократ като античния хуманизъм отразявал възгледите на древния свят (напр. на Конфуций, Платон, Хипократ и др.).

Средновековният хуманизъм се основава на идеите на теоцентризма, т.е. като творение на бога, по късно се развива като ренесансов хуманизъм (напр. от Данте Алигиери, Еразъм Ротердамски, Томас Мор и др.), неохуманизъм (от Волтер, Гьоте, Шилер и др.) и т.н.

В съвременната епоха идеалите на хуманизма са тясно свързани с борбата срещу войната и въоръжените конфликти, производството и продажбата на оръжие, тероризма, наркоманията, бедността, мизерията, глада, нарушаването на правата на човека и др., които са свързани преди всичко с интересите на богатите и гравитиращите около тях тъмни сили.

Древноримският политик и философ Цицерон определя хуманизма като висше културно нравствено развитие на човешките способности в естетическа завършена форма съчетана с мекотата на човечността.

Определението, прието в Устава на Международния хуманен и етичен съюз – …хуманизмът призовава към създаване на по-хуманно общество чрез етиката, основана на човешките и другите естествени ценности, чрез духа на разума и свободното търсене, използвайки човешките способности…“.

Американската асоциация на хуманистите приема, че хуманизма е жизнена позиция, която без помощта на свръхестественото утвърждава нашата способност и задължението да води етичен начин на живот за самореализация и стремеж да донесе по-голямо благо на човечеството и др.

Според друго определение това е културно-историческо поня-

тие, с което се обозначават определени периоди или епохи в културната история.

В хуманното общество благото за човека е критерий за оценка на справедливостта на това общество и се определя от отношението на държавата към социално слабите и тези, които не могат да се самоиздържат като напр. инвалиди с малки помощи, пенсионери с ниски пенсии, деца, бедни, мизерстващи, гладни и гладуващи и др. Когато всички нуждаещи водят нормален живот, това означава хуманизъм в действие.

Друг критерий определящ хуманното общество е отсъствието на дискриминация в държавата по признак пол, възраст, раса, етнически, национален или други признаци, т.е. като цяло съблюдаване на правата на човека, даващи право на всеки човек да живее хуманно, т.е. като човешко същество.

Главната отправна точка на хуманистичните възгледи е идеята, че схващането за доброто и злото следа да се основава на индивидуалното и общественото благо.

В литературата се приема, че крайните цели за процъфтяването на индивида е постигането на по-добър живот за всички хора, като най-съществено е правенето на добро и хармоничното живеене в настоящето и постоянното положително надграждане на постигнатото в света, който да се оставя във все по-усъвършенстван ред за всяко следващо поколение.

Хуманизмът под въздействието на различни фактори в различни исторически епохи е съществувал в различни форми или течения като напр.:

- Религиозен хуманизъм;
- Хуманистичен юдаизъм;
- Християнски хуманизъм;
- Ренесансов хуманизъм;
- Неохуманизъм;
- Трансхуманизъм;
- Постхуманизъм и др.

Съвременният хуманизъм е свързан пряко със социалната справедливост, като ценност и критерий, които позволяват да се разбере дали в една държава съществува хуманно отношение към всички нуждаещи се хора и дали това отразява нравственото отношение на обществото.

Преди всичко доброто за човешкото същество и неговото нормално развитие трябва да се издигне като първостепенен хуманен приоритет за държавата, а не постоянно да измислят различни други приоритети, а хуманизмът да остава на заден план, тъй като той не е приоритет за забогатяване.

Злото е свързано преди всичко с причиняването на нещо много лошо с умишленото нарушаване или не предоставяне на подходящи условия, за да могат да се упражняват свободно и хуманно правата на човека, за допринесат за доброто на всички хора на Земята.

Глава III.

Как Злото въздейства върху нарушаването правата на човека

По отношение на хората злото се проявява главно чрез действията на управляващите и стоящите зад тях тъмните сили управляващите света-организациите на богатите, които чрез своите васали и слуги използват разнообразни начини, за да управляват и държат в подчинение населението на света (с малки изключения, напр. в скандинавските държави), ги държат в бедност, мизерия, мрак и тъмно и неясно бъдеще, несигурност, страдания, мъки глад и др.

Първоначално хората на Земята са манипулирани и заблуждавани, че имат права и свободи, но след това ги лишават почти напълно от възможността да упражняват широко прокламираните основни права и свободи в МХПЧ и другите международноправни актове, ето това е пряка проява на злото на Земята.

1. Използвани от Злото форми и средства за нарушаване правата на човека

Средствата и формите, които използват злите сили – богатите, техните слуги и др., чрез които управляват всичко на Земята, включително и не недопускането на упражняването на правата на човека, т.е. чрез умишлено нарушаване на правата на човека, което може да бъде разграничавано главно на международно и в национален аспект. Тези явни и тайни средства предвиждат как доброто за обикновените граждани да не се предоставя и др.

1.1. Използвани от Злото форми на контрол в международен мащаб

Управляващите тъмните сили – богатите, управляващите и др. на Земята манипулират международното обществено мнение, като популистки твърдят, че уж са създали и осъществяват стриктен международен контрол върху държавите за предоставянето на правата на човека съгласно ратифицираните от тях международни договори, предвиждащи конкретни права и свободи в определени политически, икономически, социални и други области за тяхното население.

Тъмните сили са предвидили осъществяването на международен контрол така, че всъщност да не се гарантират правата на човека стриктно или въобще да не бъдат предоставяни.

Така напр. в рамките на междуправителствените организации (ООН, МОТ, ЮНЕСКО и др.) са приети редица конвенции съдържащи конкретни правата в определена област, по отношение на които се предвижда международен контрол от страна на организацията по отношение на приетите от нея и ратифицирани от държавите-членки конвенции.

Този контрол е замислен още в своя генезис да не бъде стриктен и всеобхватен и ефективен.

Първо, защото този контрол не се предвижда, да се осъществява постоянно (ежегодно) като във всяка държава като се осъществява проверка на това, как точно се предоставят на практика правата на населението в тази държава.

Второ, този контрол се състои само в рамките на периодични доклади, в които официалното се отразяват единствено мнението на управляващото правителство, което е склонно да скрива истината, поради възможността да влязат в черните списъци на държавите не прилагащо стриктно разпоредбите на определени конвенции.

Предвиден е контрол само чрез доклади, тоест почти нулев контрол, тъй като в тях не е задължително изискването да се взема предвид и мнението на населението на държавата и не се оценява съществуващата практика.

Трето, по никакъв начин не се взема пряко мнението на населението, дали те действително упражняват правата и свободите съгласно определена, ратифицирана конвенция. В почти всички

държави населението дори не знае, че съществуват конвенциите и, че от тях произтичат определени за тях права, които държавата е длъжна да им осигури упражняването. Прилага се принципа дръж народа в мъгла, за да му е ясно всичко.

Четвърто, международният контрол се осъществява само чрез проверка на периодични доклади по определени конвенции от междуправителствените организации в рамките, на които са приети и ратифицирани. Всъщност в междуправителствената организация единствено се прави сравнение на текстовете и правата на конвенцията, дали стриктно са пренесени в националните закони. Не се осъществява никакъв действителен контрол на съществуващите и прилагани на практика права и свободи (доброто за хората).

Пето, междуправителствените организации като цяло не се интересуват от това, как тези закони се прилагат на практика в държавата и упражняват ли в действителност хората своите права. Това е така, защото богатите не желаят да отделят пари и средства за ефективното прилагане на правата на човека и произтичащото добро от тях.

Шесто, междуправителствените организации не ги интересува, а това именно е същността на международния контрол, че повечето държави само на хартия в конституцията или други нормативни актове са правови и демократични държави.

Тоест на практика има приети закони, които не винаги съответстват на ратифицираните международни договори, но на практика те не се прилагат и хората не упражняват предвидените права.

Всъщност това е и замисъла за осъществяване на нулев, псевдо – международен контрол и нулево добро за хората.

Седмо, като цяло в следствие на нарочно създадения мижав международен контрол в повечето държави, по голямата част от населението на Земята изобщо не знае, че имат права, които трябва да им бъдат гарантирани от държавата.

Държавата е длъжна, но не предоставя тези права, и тъй като населението не знае, че има определени права те естествено не знаят, че правата им са нарушени и не търсят причините за тяхното не предоставяне и нарушаване от страна на държавата.

Ето затова тъмните сили, за управляват злото така, че да няма добро за хората, затова популистки уж създават права на човека, но

които всъщност не им се предоставят, а те дори в повечето случаи не знаят за тях (с малки изключения в скандинавските държави и др.).

Злото е на лице в пълна сила, тъй като е предвидено правата на човека да съществуват само на хартия, освен разбира се за правоимащите т.е. париимащите.

1.2. Използвани от Злото форми в национален мащаб

В рамките на почти всички държави действа създаденото национално зло – това са националните богаташи, управляващи в сянка всяка държава и гравитиращите около тях васали и платени слуги, под чиито диригентство се осъществява всичко в държавата, включително и негативното отношение към много чувствителната материя – права и свободи на човека.

Знаещите и желаещите да упражняват и защитават своите права хора са много опасни за тъмните сили на богаташите, които печелят всичко на гърба на не познаващите правата и свободи си, тъй като когато те знаят своите права те са склонни на протести и отстояване премахване на причините за тяхното нарушаване.

Много по-лесно се управлява един народ, който е невеж и не знае, че разполага с права и свободи, поради което управляващите тъмни сили в държавите се придържат към отработеното правило „Дръж народа у мъгла, за да му е ясно всичко".

Как на практика управляващите държат хората в мъгла?

Разпоредбите на ратифицираните международни договори, съдържащи конкретни права на човека или не намират изобщо място в приетите закони или намират място, но не се предоставят за упражняване, или не са публични и не са достъпни за всички и никой не знае и дори не е чувал за тях.

Свидетели сме на влиянието на черните управници по цял свят, които държат народите на почти всички държави (с изключение на скандинавските държави и др.) в черна без перспективна тъмнина, непрогледен мрак, мъгла, заблуда и подчинение не знаейки своите права.

В рамките на ООН отчитайки факта, че народите не знаят своите права досега са организирали няколко декади (десетилетия), в рамките на които във всички държави хората трябваше да се запоз-

нят със своите права, но резултатът както се предполага продължава да бъде плачевен.

В повечето бедни, корумпирани, с диктатури или др. държави 99 % от населението не познава своите права, поради което и не търси защита на нарушените им права, тъй като не знаят за тяхното съществуване.

Така например, умишлено под диктовката на тъмните сили на населението на Земята не се предоставят най-основните, жизненоважни права съгласно МХПЧ и др. международни универсални и регионални актове като напр.: Конвенцията за геноцид, Международните договори за не дискриминация, Международните договори против корупция, Хартата за основните права на ЕС и др.

1.3. Несъвместимостта на Злото с правата на човека (доброто)

Злото е несъвместимо понятие с понятието права на човека, тъй като са взаимно изключващи понятията добро и злото.

Зло означава отсъствието на права на човека, отсъствието на добро за обикновените хора, което пък за злото – богатите това е израз на добро.

Това е така защото в действителност правата на човека са ценност, чието предоставяне е равно на извършването на добро. С правата на човека всеки човек задължително полага добро начало в определена област при упражняването на това право.

2. Израз на злото по света

Злото на Земята може да се определи като тъмна сила, която препятства със всички негативни последици, хората да живият добре, както и да се радват на доброто произтичащо от правата на човека и основните свободи. Злото може да бъде определено както само като общо зло, а така също и като общо зло, в което намират много и различни изражения, съставни части, които ще бъдат анализирани.

2.1. Смърт

Най-голямото зло на Земята е насилието, с което едно човешко същество се лишава от живот и настъпване на така нар. физическа смърт, т.е. спиране на жизнените функции на физическото тяло.

След настъпването на смъртта пълно и необратимо се прекратяват всички жизнени процеси, с което се отбелязва края на живота.

Връзката между живота и смъртта от край време са предмет на разглеждане от философи, различни религии и др., повечето от които се основават на вярата в задгробен живот или прераждане.

В съвременната наука, изследваща смъртта (нар. тантология) повечето учени са настроени атеистично и считат, че религиозните вярвания почиват на антинаучна основа.

От социална и правна гледна точка смъртта може да бъде ненасилствена, т.е. настъпваща в резултат на заболяване и естествена – от старост и насилствена, когато е свързана с незаконно убийство или умишлено, незаконно отнемане на живот по всеки друг начин.

Насилственото отнемане на живота на всеки човек винаги е конкретен израз на злото.

Убийството е акт на насилствено отнемане на човешки живот, в следствие на което настъпва смърт по различни причини като напр.:

– Планиран замисъл, вкл. намерение и подготовка;
– По време на война или въоръжен конфликт;
– При катастрофа и др.;

Убийството е един от видовете насилствена смърт, към което в широк смисъл се отнасят различните умишлени или използвани по не предпазливост начини на отнемане на човешки живот.

Всички видове умишлено убийство на хора, като напр. по криминални подбуди, въоръжени конфликти, диверсия, геноцид, тероризъм или всяко друго деяние използвано за незаконно отнемане на човешки живото и др. са конкретен израз на злото.

Не са дело на злото убийствата по невнимание, не предпазливост, нещастен случай, автомобилна или друга случайна катастрофа, трудова злополука, при законна самоотбрана и други случаи, които не са умишлени или свързани с насилие.

Самоубийството извършено по лични мотиви и собствено желание не е продиктувано от злото, но самоубийство извършено с

външна интервенция и принуда е дело, произтичащо изключително от злото.

В края на човешкия живот организма престава да функционира, като сърдечно – съдовата система колабира, а белите дробове и мозъка спират своята дейност.

Израз на злото е, когато умишлено е умъртвено човешко същество независимо от това, дали го е осъществило по собствени зли подбуди му е платено, наредено или принудено по някакъв друг начин да осъществи убийство.

За мъртъв се счита човек, когато настъпи мозъчна смърт.

Никой за сега не може да даде точен отговор – какво се случва с душата, след като тялото напълно спре да функционира т.е. настъпи мозъчна смърт. Основавайки се на някои научно установи факти можем само да предполагаме.

Според отделни публикации, когато човек умира има следните усещания:

- Внезапно изпитване на чувство на мир, щастие и любов;
- Вашите роднини ви посрещат, поради което изпитвате невероятно чувство на радост;
- Душата на всеки човек присъства на собственото си погребение или помен (тя се намира няколко дни в обкръжението на близки и любими хора преди прехода в другия свят);
- След връщане в духовния дом всяка душа преразглежда като на лента целия си земен телесен живот;
- Душата на починалия получава достъп до творчески начинания, които не е могъл да направи по различни причини.

Според различни публикации безсмъртието означава вечен живот и според повечето религии душата или духа са безсмъртни.

Според други публикации:

- в рамките на първите 9 дни след смъртта, душата на умрелия се намира на ниво долен астрал, т. е. в период на енергийно-информационно завършване на всички връзки, които го задържат на земята;
- на 9-тия ден се осъществява преход на централното съзнание и енергиен пъшкул в по-високо ниво на астрала;
- до 40-тия ден душата може все още да се връща на места, където са запазени някакви връзки на енергийно или информационно ниво;

- след 40-тия ден центъра на съзнанието, вече с относително дефрагментирана информация се засмуква в така нар. ментален тунел;
- достигането до светлината в края на тунела съпровожда процеса на прехода на точката на формиране на структура на Индивидуалния Дух;
- следват други процеси на това ниво, както и процес на реинкарнация (ново въплащаване) и др.

2.2. Болести

Болестите са второто по големина създадено умишлено зло за човека след смъртта, като в повечето случаи болестите предхождат смъртта. Те представляват трайно нарушаване на дейността на организма, нарушаване на неговата структура и последващи функционални изменения до физическата смърт.

Според редица публикации супер-богатите за да намалят изкуствено населението на Земята чрез своите васали, слуги, управляващи и други платени служители прилагат множество способи за унищожаване на населението на планетата като напр.: недохранване, гладна смърт, безработица, бедност, умишлено допускане на масови професионални заболявания, не предотвратяване на катастрофи и инциденти, непрекъснати въоръжени конфликти, не прекратяване на бялата смърт – наркомании и др.

Недохранването повишава риска от заболявания, като острото недохранване е единствената причина за настъпване на смърт. Според СЗО недохранването е най-голямата заплаха за общественото здраве в света.

Една от целите на богатите е изкуственото намаляване на населението на Земята, чрез глад, недохранване, въоръжени конфликти, бедност, безработица, бялата смърт – наркотици и др. Според експерти на СЗО смъртта, причинена от недостиг на храна е над 50 % процента от общата смъртност под диктовката на богатите – злото.

В СЗО специалистите считат, че недохранените деца са с лошо здраве и имат по-ниски показатели от децата на богатите в областта на образованието и в други области. Недохранените деца, т.е. децата на бедните са със значително по-лошо здраве от децата

на богатите, налице е тенденция да бъдат по-дребни, а също така имат много по-ниски умствени резултати в областта на образованието.

Злото причинява чрез недохранването увеличение на риска от инфекции и инфекциозни заболявания, а жертвите на недохранването, които много трудно се сдобиват с храна и поради липса на енергийни и хранителни вещества, се засягат функциите на мозъка са засегнати, поради което техните действия не са съвсем адекватни, напр. при гласуване, при вземане на отношение по значими за населението въпроси и т.н.

Следва да се отбележи, че не всички болести са продукт на злото като напр.: Синдром на Даун, мигрена, порок но сърцето, подагра, настинки и др. след индивидуални нездравословни действия, или заболявания след употребата на цигари, алкохол и др.

Повечето от болестите са израз на злото, като са създадени по поръчка на богатите (напр. СПИН, вирусни инфекции и др., създадени в лаборатории) и пуснати навън или са продукт на човешка дейност, диктувана от злото.

Професионалните заболявания са свързани с негативното влияние на един или няколко неблагоприятни фактори, като напр. вредни условия на труд на конкретна професия – промишлен прах, индустриални фактори от химически характер, физически фактори на производство, фактори от биологичен характер и др. Като цяло фактори, които се поддържат от злото, за да се трупат повече богатства, а не разходи за опазване на здравето на трудещите се.

Тези професионални фактори са най-често срещани при трудещите се преди всичко осъществяващи труд във вредни за здравето условия на труд, като работа с химикали, изотопи и др., тежък физически труд – миньори, шофьори, сапьори и др., непривлекателен труд, нощен труд, труд с нерегламентирано работно време и др. Много други професионални фактори също така оказват комплексно въздействие върху целия организъм на човека.

В следствие на осъществяване на тези видове труд, които не са придружени с необходимите здравословни условия, които уж са задължителни за богатите работодатели, работниците получават различни заболявания от химически фактори, от физически фактори и пренапрежение, прахови и алергични заболявания, инфекциозни и паразитни заболявания, злокачествени заболявания и др.,

като напр.: апцеси, Хепатит А,Б и Ц, Рак, язва, гастрит, белодробни, диабет, инсулт, инфаркт и др. заболявания.

Всички професионални заболявания са израз на злото, те са резултат от умишленото не предоставяне от богатите собственици и работодатели на необходими средства за защита на здравето и живото на работниците.

Основната на хигиената на труда е изучаването и качествената и количествената оценка, която оказва вредно въздействие върху здравето на хората. Премахването на вредното влияние на човешкия организъм на различните фактори на производствената среда означава профилактика на професионалните заболявания.

Богатите – нар. тъмни, зли сили са създали световни условия на живот за системно недохранване на огромната част (милиарди хора) от населението на Земята, в следствие на което те масово започват да боледуват от различни болести.

След продължително недохранване и постоянно не получаване на определени хранителни вещества, като напр. недостатъчно протеини, калории, витамини, минерали и др., човешкият организъм започва да има сериозни здравни проблеми, като напр. забавен растеж, очни проблеми, диабет, сърдечни заболявания и др.

Недохранването може да причини: отслабване, загуба на мазнини и мускулна тъкан, кухи бузи и потънали очи, суха коса и кожа, умора, депресия, тревожност и др.

Причините за недохранването включват:

- Липса на достъп до достатъчно питателна храна, поради липса на средства;
- Прекомерна консумация на алкохол, което може да доведе до неадекватен прием на протеини, калории и микронутриенти;
- Нарушено психическо здраве, като напр. депресията увеличава риска от недохранване и др.

Недохранването и причините за недохранване са плод на действията на силите на злото, които са свързани с прекалената алчност на богатите и предимно се свеждат до непрекъснатото увеличаване на богатството.

Друг използван начин за масово отнемане на живота на хората е масовия глад, определян като социално бедствие, съществуващо в резултат на недостатъчното ежедневно количество храна.

В световен мащаб богатите – злите сили са създали планетарна

система за постигането на гладна смърт, т.е. смърт след продължително гладуване.

Милиарди хора на Земята са обречени на гладна смърт, като според ООН населението само в Южен Судан, Сомалия, Йемен, Нигерия и др., които живеят на границата с постоянния глад умират десетки милиони. Генералният секретар на ООН Антонио Гутереш подчертава, че смъртната заплаха от гладна смърт засяга част от населението на много държави, освен посочените.

Съгласно създаденото статукво, изразяващо интересите на богатите в световен мащаб като цяло милиарди хора ежедневно гладуват, въпреки, че в света се произвежда храна достатъчна да изхрани 12 милиарда души.

Богатите производители и собственици на вериги продоволствени магазини предпочитат да изхвърлят на боклука излишната храна или храната с изтекъл срок на годност, отколкото да намалят цените, но е не допустимото от тяхна гледна точка да ги дадат без пари на гладуващите.

Според международните експерти около 60-70 % от общата годишна смъртност на Земята е в следствие на недохранване и глад, от които голям процент детска смъртност.

Според експертите на СЗО годишно умират около 6 милиона деца от глад, а от родените в резултат на недохранване на бременните майки (и ограничения вътрематочен растеж) са налице средногодишно над 2 милиона смъртност на деца. Недостатъчното или напълно липсващо кърмене са причина за около 1,5 милиона смъртни случаи на кърмачета, а други последици от недохранване, като липсата на витамин А или цинк, са причина за смъртта годишно на над 1 милион деца.

Глад това е състояние на организма предизвикано от недостатъчно постъпване на вещества, необходими за жизнените функции на човешкото тяло.

След като гладуването продължи дълго време постоянно настъпват все по-големи негативни последици за организма. На последния етап от дългото гладуване настъпва смъртта, като причините за това могат да бъдат различни като напр.: аритмия, сърдечен удар и др., органите прекратяват своята дейност и едно от първите е сърцето.

По-голямата част от населението на Земята са бедни и нямат

необходимите средства, за да се хранят пълноценно и затова са обречени на перманентно гладуване. Не поемайки ежедневно необходимото количество храна (и недостига на много вещества) и не получаване на съответната жизнена енергия от нея се отразява на умственото и физическото развитие на човека. Организмът на човека отслабва постепенно, след което настъпва физическата смърт, което е целта и желанието на богатите – злите сили.

2.3. Омраза

Изгарящата омраза е израз на злото, която се проявява чрез отрицателна емоция, много негативно и злобно чувство, силна антипатия, отвращение или враждебност, придружени с огромното желание да се премахне или унищожи всичко, което представлява обект на омразата.

Омразата може да бъде най – различна, но главно може да се раздели на явна ----не прекрита, силна, изгаряща, разрушителна, унищожаваща и т.н. и скрита, която не се показва, а се таи вътре в човека и го разяжда, и не винаги има външна проява. И явната и скритата са изгарящи и разрушителни, и са конкретен израз на интересите на злото.

Силната омраза се формира като цяло чрез манипулация, външно внушение и изкуственото създаването на всеобща психоза от потребност на хората от унищожителна омраза и враждебност между тях. За осъществяване на целите на богатите е необходима не истинска любов между хората, а силна омраза, неуспехи, неудачи и др. Те трябва да са налице в отношенията между така нар. мнозинство от бедни, които се управляват съгласно принципа разделяй и владей).

Конфликтите между хората са продиктувани от силната омраза, не са следствие от някакви реални причини, а от необходимостта от освобождаване от манипулираното негативно напрежение, което може да бъде насочено към един или друг обект.

От друга страна, силната омраза може само да се проявява в конфликта, като агресия наред с него, и нямаща пряко отношение към обекта, причиняващ конфликта, а като част от психическия механизъм, създаден, за да поражда конфликтни ситуации и да усилва враждебността.

Обекти на силната омраза могат да бъдат едно определено лице, група от хора, партии, конкретни органи или организации, правителства и др., като напр. основани по признак раса, религия, етнос и др. Омразата се формира, когато по една или други причини е застрашено развитието и благополучието чрез корупция, безработица, глад, болести, смърт и др.

Омразата може да бъде индивидуална и масова. Най-много мразещи хора са тези, които са ощетени от други хора, като напр. най-много мразещи хора са бедните и мизерстващите на Земята, чиито омраза и ненавист е насочена към богатите – тъмните и зли и манипулиращи сили, които са виновни за тяхното състояние, които трупат алчно богатства на техен гръб.

Този е един от феноменалните случаите, когато злото, което е главен източник на силната омраза, като е последствие, като бумеранг от действията на зли действия и е породило омраза насочена обратно към злото. Според науката омразата е ответна реакция към действията на една група хора, чиито интереси са коренно различни от тези на други хора, т.е. възпрепятстват тяхното благополучие и съществуване чрез психически и физически тормоз, а също така нанасят преки щети и вреди.

Омразата често е повод за насилие чрез осъществяването на различни видове криминални, военни и др. престъпления. По голямата част от криминалните престъпления са осъществени от бедните, а бедността както е известно е предизвикани от действията на богатите.

Така напр. преди да започнат война, богатите, чиито интереси са засегнати, за да национализират проблема за водене на война, манипулират съзнанието на населението на тяхната държава така, че силно да мрази населението а друга държава и да иска тяхната смърт и унищожение с воденето на война.

Населението на планетата би следвало да се отнася с по-голяма любов и разбиране един към друг, защото по различни причини диктувани от злото се формират индивидуални и масови емоции на омразата, които варират от не удоволетворение и разочарование до непоносими чувства, които не позволяват душевен покой, а развиват силна ненавист, отвращение и чувство за унищожение.

Силната и изгаряща омраза е предвидено да се формира, за да

има разрушителна сила. Хората казват, че от любовта до омразата има само една крачка, тъй като днес обичаме някой, а утре го мразим силно, а обяснението е, че уж така е устроен света.

Необходимо е да си отговорим логично, кой и защо е устроил така света?

Интересите на богатите, наричани зли, разрушителни сили, за да постигнат безпрепятствено своите цели, ги насочват главно към действия, свързани с умножаване на богатството им умишлено манипулират и противопоставят обикновените хора на Земята към това да си причиняват постоянно зло, чрез психическото формиране на непрекъсната силна омраза.

Това е необходимо да бъде постигнато за някой, защото злото поражда зло, а този на когото е причинено голямо зло, си го връща двойно и обратно. И така затворен кръг, в който посредством силната омраза злото се повтаря и възпроизвежда отново и отново, което е добре дошло за богатите, за да отвличат вниманието на хората от тяхното алчно забогатяване.

Най-мащабните разрушения в света са плод на силна омраза между хората, внушена от външни източници и интереси на богатите.

2.4. Скръб

Естествената дълбока скръб е много силна душевна мъка, която е продукт на злото-богатите, пораждаща се от техните насилствени, не природосъобразни умишлени действия, с които богатите умишлено довеждат бедните до състояние на мъка, страдание, тъга, песимизъм, горест, болезнена меланхолия и т.н.

Това е един от способите, които богатите използват, за да накарат обикновените хора образно казано „да излязат от релси", т.е. да бъдат душевно затормозени, да бъдат не адекватни, за да ги препятстват под някаква форма, за да постигат своите цели, които в крайна сметка се свеждат винаги до алчното забогатяване.

Тук не става дума за скръб породена от природосъобразните процеси като скръб породена от преходността на красотата на природата, ежедневни несполуки, естествени заболявания, естествена смърт и др., а скръбта породена от умишлените, преднамерени и злобни действия на богатите.

Злите сили, за да постигнат своите цели използват различни методи и средства да деформират психическото състояние на обикновените хора чрез формиране на чувство на дълбока скръб, породена от различни източници.

Така напр. милиардите бедни са подложени умишлено от богатите на нечувана мизерия и глад и т.н. ЗАЩО?

Затова защото, когато бедните мизерстват и гладуват, тоест не поемат ежедневната необходима енергия чрез качествена храна, тяхното тяло започва продължително да боледува и линее, което довежда техните роднини и приятели до неочаквана и стресираща скръб от това състояние, която ги разконцентрира и прави не адекватни, което е в полза на богатите.

Нещо повече скръбта може да стане много по-силна и дори непоносима за близките и роднините след настъпилата гладна смърт в следствие на дългото боледуване. Това състояние ще ги направи напълно непригодни за дълго време, на което разчитат и което е добре дошло за богатите.

На следващо място най-много скърбящи хора има след умишленото разпалване от богатите зли сили на война и след края на избухване на войни и въоръжени конфликти, когато става ясно, колко са убитите и ранените. Близките и роднините и семействата на ранените и убитите изпадат в тежка, непоносима скръб, която ги извежда от нормално състояние за дълъг период от време.

Традиционно войната и военните действия се изобразяват като конфликт между държавните, племената и др., които се провеждат във формата на въоръжено противоборство, т.е. въоръжени действия в рамките, на които се убиват хиляди, дори милиони войници и част от мирното население на воюващите държави.

На практика почти винаги зад официалните лозунги, с които се манипулира общественото мнение стоят интересите на богатите зли сили и политическите и др. групировки, които се стремят да наложат на другата страна своята воля за решаване на техните интереси.

Войната и въоръжените действия всъщност са продължението на диалога, при който не са постигнати необходимите интереси с мирни средства от богатите, а се използват други насилствени средства. Тоест те оказват определящо влияние и дикат върху формирането на вътрешната политика на държавите и пълното съгла-

сие между външнополитическите ръководства и военните командвания.

Общата цел на войната по правило се състои главно в обезсилване на другата държава и постигането на целите на богатите от държавата победител, които не са могли преди това да го постигнат с мирни средства.

Съгласно рационалистките теории, двете страни във въоръжения конфликт разумно желаят да получат най-голяма изгода, но не за целия народ, а предимно за богатите.

Според икономическите теории войната може да се разглежда като даваща развитие на икономическата конкуренция между държавите, но всъщност като се има предвид, че икономиката е в ръцете на богатите, икономическата конкуренция е между богатите собственици, поради което е и започнала войната.

Богатите зли сили не потъват в дълбока скръб след края на войната, тъй като обикновено техните деца не участват в нея и вероятността да бъдат убити е нулева, в почти всички случаи случайна.

Когато умират роднини, близки, приятели и др. и особено ако тя е внезапна, насилствена или по друг неестествен начин за роднините и близките настъпва много дълбока скръб, която много трудно се преживява от близките, а от родителите никога.

Точно на това разчитат богатите.

2.5. Нещастие

Нещастието е емоционално подтиснато състояние на духа, изразяващо се в неприятно чувство подобно на много дълбока тъга, в което изпада човек след определени много неприятни обстоятелства, негативни събития или случки, които са израз на много неприятно усещане гравитиращо от неприязън до дълбоко душевно разстройство.

Нещастието, когато умишлено е предизвикано от богатите – злите сили може да изведе всеки човека от нормалното му състояние за дълъг период от време, особено когато е свързано с огромен неуспех ли загуби да бъде напълно неадекватен, за да могат те безпрепятствено да осъществяват своите крайни цели-постоянното увеличаване на богатството.

Всеки човек може по много причини да бъде нещастен като напр. след осъществени – зло, злина, злощастие, злочестина, беда, бедствие, трагедия, катаклизъм, катастрофа, акцидент, инцидент, злополука, болка, мъка, гибел, скръб, нещастен случай, премеждие и др.

Нещастието може да бъде незначително-случайно, голямо, много голямо или с безвъзвратен край, когато то е създадено умишлено, преднамерено и целенасочено в интерес на злите сили на богатите.

Причините могат главно да бъдат разделени на случайни и преднамерени.

Случайните причини са тези, които се осъществяват естествено, без външна намеса на човека като напр. инцидент, природно бедствие, болест, естествена смърт и др.

Много по-голямо е нещастието, когато произтича от преднамерените, умишлени действия на злите сили-богатите, които за да умножат своите богатства са готови да извършат обикновено чрез трети лица всякакви злини и уж случайни злощастия, злополуки, катастрофи, бедствия, инциденти и др., които са свързани с физически увреждания, лабораторно създадени болести или насилствена смърт.

Богатите наречени зли сили, управляващи Земята от хилядолетия са създали условия за живот в почти всички държави, в които по-голямата част от населението са нещастни, мизерстващи, гладни и умиращи.

Най-голяма част нещастни от населението на Земята, които варират около 90% са бедните и гладните, намиращи се в това състояние по вина на богатите и злите сили, пряко свързано с тяхното забогатяване. Голямата част от тях, когато се събудят сутрин не са наясно дали през този ден те ще се хранят нормално или ще си легнат полугладни или гладни.

Нещастен е всеки човек, който е с празен стомах по-голямата част от времето или постоянно.

Бедните и гладните са нещастни, защото им е известно, че след продължителен период на приемане на некачествена храна и гладуване, организмът не получава необходимата ежедневна доза жизнено необходима енергия, която би следва да поемат чрез храната. Като следствие на гладуването, както е известно организмът

започва продължително да боледува, неговите функции постоянно намаляват и отслабват, и след известно време прекратяват жизнената си дейност и настъпва физическа смърт.

Другата голяма група нещастни на Земята са хората, подложени ежедневно на въоръжени действия, сражения, стрелби и убийства. Тези действия нямат нищо общо със случайността и случайното нещастие, тъй като те са плод на продължаването на интересите за увеличаване на богатства на злите, богати сили с не мирни средства от една страна.

От друга страна въоръжените конфликти са конкретен израз на интересите на богатите, чрез продажбата на произведените съвременни оръжия, бомби, ракети, самолети и др. от военно-промишлените комплекси, принадлежащи на най-богати хора на Земята.

Всъщност се оказва, че от една страна чрез разпалването на въоръжени конфликти печелят богатите, произвеждайки оръжия и боеприпаси, а от друга след закупуването и използването на оръжия и боеприпаси, печелят отново богатите. Те са щастливи, защото техните богатства се увеличават по единия или другия начин, а нещастниците са отново бедните хора, които дават живота си по време на войната, а богатите стават още по-богати.

Голямото нещастие на Земята е предизвиквано преди всичко от действия на богатите – злите сили, които не се спират пред нищо, и правят всичко възможно, за да изкарат от равновесие голямата част от обикновените хора, включително да бъдат нещастни и неадекватни, за да могат те безпрепятствено на умножават своите богатства.

2.6. Грубост

Грубостта е израз на малкото зло, която в повечето случаи изразява невежливото, пренебрежителното, високомерно, унизително, обидно, и надменно поведение по отношение към други хора.

Грубостта също така е израз на простащина и наглост, чрез които злите хора желаят да унижат събеседника си, от което злите хора получават не съответстващо на нормите на човешко общуване удоволетворение.

Повечето богати и зли хора притежават социално-психологическа характеристика, отличаваща се с жестокост по отношение на

зависимите от тях хора, никакво уважение и съблюдаване на социалните норми на общуване.

Много хора също така се зомбират и им се промиват мозъците чрез масмедиите и другите средства за манипулиране да бъдат груби, да притесняват другите хора, да ги унижават или оскърбяват, с безцеремонно отношение и желание нагло да обиждат и притесняват други хора.

Като цяло може да се приеме, че грубостта е формирано отрицателно морално качество, характеризиращо се с незачитане на културното и вежливо поведение и стремеж към унизяване и обиждане на другите хора.

Грубостта се изразява чрез различни форми като напр. преднамерени обиди, не вежливо отношение или поведение, непристойни думи или действия, нарушение на нормите на общуването между хората, не съблюдаване на социалните норми на общуване, налагане на своята воля и желания, обиждане на достойнството, неуважение на чуждите интереси и мнения, хулигански действия, девиантност и др.

Често явление в живота е грубост на езика, а също така грубост в поведението, като признак на невъзпитание и жестокост.

Под влияние на грубостта попадат главно хората, които са неуравновесени и със слаба психика, докато силните духом и стабилни хора никога, освен ако е необходимо не говорят високо и не се държат грубо и невъзпитано.

Езикът е много важна част от поведението и личността, душата и ума, както и на способността на всеки човек да не се поддава на чуждо влияние и манипулация.

Грубостта е социално-психологическа черта на отделни хора, която се изразява в проявата на жестокост в отношенията с други хора и не съблюдаване социалните норми на поведение (нар. етикет).

Грубостта е формирано качество на отделната личност, проявяваща склонност към отклоняване от вежливостта във формата на жестокост или неучтивости, като цяло изразяващо зла душа.

Всяко отклонение от стандарта на човешките отношения, което е свързано с донасянето на страдание на хората е част от злото и колкото е по-голямо страданието, толкоз по-голям израз получава злото.

Синоними на грубост са бруталност, неучтивост, простащина, жестокост, свирепост, агресивност, обидност, невъзпитание и др., които са умишлен израз на злото.

Зло е всичко, което причиняват грубияните, което неизбежно довеждащо до страдание на другите хора.

2.7. Недоброжелателство

Недоброжелателството е пряк израз на злото, тъй като хората с не добра, а враждебна нагласа не желаят добро нито на хора, нито на живите същества, нито на природата, а понякога дори на себе си.

Недоброжелателството е негативно човешко качество на духа, което се характеризира с огромна злоба, не-приязно, нерадушно и недружелюбно отношение към почти всички хора, независимо от това дали те носят вина за формирането на това състояние.

Недоброжелателството е израз на злобата, неприязненост, враждебността, недоволството и др., които са формирани пряко от злото-богатите, които създават умишлено лоши условия, начини на живот и взаимоотношения между всички обикновени хора.

Повечето от половината от население на Земята ежедневно и перманентно живеят в тези умишлено създадени условия, предизвикващи злоба, гняв, недоволство и др., които постепенно формират чувството на недоброжелателност към всички и към всичко.

Това е част от създадената световна система за манипулиране на обикновените хора, с което тъмните, зли сили преднамерено предизвикват това състояние, за да противопоставят хората (защо всяко действие има противодействие след това обратно действие и така до безкрайност) на принципа разделяй и владей, като се стремят да отвлекат вниманието на бедните от техните алчни дела, свързани главно с увеличение на богатството и управлението на населението на Земята.

Гнева предизвикван постоянно от нечовешките условия, при които живеем е реакция на недоволство, предизвикано от липсата на нормален живот и човеколюбиви отношения между хората.

Когато гнева е силен, човек става враждебен и недоброжелателен към останалите обикновени хора, които нямат никаква вина. Гневът е предизвика от несправедлива обида и въз основа на него

се формира недоброжелателно негодуване и се стоварва върху тези, които са около него и тези, които пречат на постигането на неговите цели.

В литературата се приема, че гнева и негодуването могат да се отнесат към реалната несправедливост и към нарушаване на ПРИНЦИПИТЕ НА СПРАВЕДЛИВОСТ, което се считат за ЗЛО, които Джон Ролз нарича „МОРАЛНИ ЕМОЦИИ".

В случаите, когато гнева е безсилен и не може да накаже причините за неговото възникване хората изпадат в състояние на ярост, която се трансформира в огромно недоброжелателство.

Според Карен Хорн острата реакция на гнева и яростта може да бъде насочена към това:

1. Да бъде овладяна (ако не е насочена не към който се очаква да бъде насочена);
2. Тя може да бъде свободно изразена или прочувствена;
3. Човек може да изпадне в състояние на дълбоко страдание и самосъжаление и да попадне в пълно унение.

Ото Каренберг счита, че проявата на ярост е основен афект на АГРЕСИЯТА, тъй като яростта като всеки друг афект (т.е. проява на емоционалното състояние) е една от главните комуникативни функции.

В яростта си в много случаи хората се стремят към унищожение не на причината, която е предизвикала, а към всеки, който се изпречи пред изпадналия в състояние на ярост, крайно недоброжелателен човек. На това разчитат тези, които желаят да формират като недоброжелателни.

Създадената световна система манипулира населението на всички държави да се озлобяват дори от успехите на други хора, т.е. недоброжелателността може да възникне от обикновена завист (тоест да се завижда на другите, че те притежават нещо, което те нямат и не могат да имат).

Озлоблението може да оказва влияние върху всички отношения и постъпки на злия и недоброжелателен човек с другите хора, които нямат нищо общо с причината, която го е довела до това състояние.

В редица случаи, когато недоброжелателността се формира в следствие на явна несправедливост, и която е толкоз разтърсваща, че човек губи ориентация, убеден е, че нещата не могат да се

оправят, чувства се попаднал в безизходица изпада в дълбоко отчаяние.

В редица публикации се приема, че когато недоброжелателността се изразява в чувство на враждебност на практика се обхваща цялото многообразие на психическата патология, при някои от които се наблюдават агресивно поведение като на психически болните. Тоест може да се приеме, че умишлено доведените до състояние на враждебност са психически болни.

В заключение може да се отбележи, че умишленото създаване на недоброжелателни хора е всъщност умишлено разболяване на хората, които се поддават на подобни внушения, манипулиране и промиване на мозъците.

2.8. Слабост

Слабостта се създава умишлено от злото, т.е. от злите сили на богатите, и има главно две изражения – физическа и умствена. Слабостта на милиардите бедни на Земята е много изгодна за богатите – злото, за да могат безпрепятствено да ги управляван, алчно и непрекъснато да увеличават своите богатства и да постигат всички поставени цели.

Слабостта е състояние на физиката и ума, върху които умишлено се въздейства от създадени от богати – злото, злите сили, чрез създаване на условия на живот за бедните хора, при които да могат придобиват слаба енергия и воля, причинена от различни заболявания.

Като изключим родените с природни, естествени аномалии в следствие на специално създадените от богатите – злото, злите сили условия, те въздействат с редица физиологически и психически фактори, които определят начина на живот – гладуване, бедност и мизерия, корупция, наркомания, стрес, преумора, вирусни инфекции, различни болести, епидемии създавани по лабораторен път и др.

Обикновено хората, които са изпълнявали ежедневните си задължения, в зависимост от условията на живот – глад, бедност, мизерия, стрес и др., след определено време получават различни видове заболявания, които се изразяват и в различни видове физическа или умствена слабост.

Състоянието на слабост възниква в резултат на постоянно недохранване и гладуване, в следствие на което организма непрекъснато отслабва и хронически или остро заболява, особено след физическо голяма напрягане, силно емоционално или нервно напрягане и др. В следствие на отсъствие на получаването на ежедневната енергия за тялото и ума, необходимата пълноценна почивка, организмът отслабва с всеки изминал ден.

Слабостта има различни прояви, които зависят от индивидуалните дадености на всеки човек, като за едни хора се изразява в обща физическа слабост – липса на енергия, умора и др., за други слабост на отделни части на тялото, като напр. на ръцете, на краката или др., а трети получават умствена слабост – напр. слаба памет, психически отклонения, разсеяност, загуба на внимание, главоболие и др.

Една от най-честите причини за възникване на слабост при обикновените хора е острото вирусно инфекциозно заболяване – грип. Слабостта на болния от грип се влияе от следните симптоми: висока температура, световъртеж, главоболие, потене и др.

Много често причината за възникването на слабостта са сърдечно съдовите заболявания предизвикани от стрес, тютюнопушене, захарна болест, глад и др., след които е нарушена дейността на сърцето, поява се сърцебиене, аритмия, нарушава се съня, а също така възникват и други отклонения.

В резултат на недохранването и гладуването се появява постоянна слабост, наричана анемия, за която е характерно намаляване на хемоглобина, съдържащ се в еритроцитите, което довежда до кислороден глад за организма на човека.

В следствие на воденето на умишлено създадения лош, напрегнат и стресов начин на живот настъпва и хроничната умора, което е защитна реакция на организма след постоянно претоварване. Хроничната умора е свързана не само с физическата слабост, но и с умствена слабост, тъй като емоционалното пренатоварване може да изтощи нервната система, което се отразява със слабост на организма.

Като цяло може да се приеме, че слабостта е сигурен симптом за физическо и умствено пренатоварване (рискова група са хората, които работят в състояние на постоянен стрес, лоша екологична среда, тежък физически труд, нарушен биоритъм, бедност, по-

стоянен глад и др.), а постоянната слабост се изразява в сънливост, раздразнителност, липса на апетит, загуба на концентрация, разсеяност и др.

Постоянна слабост се наблюдава при приемането на некачествена храна, която е лишена от необходимите витамини и други хранителни вещества – наричана авитаминоза, заболяване свързано с поемането на недостатъчно витамини.

Силна слабост при хората се причинява със замърсяването на въздуха, водата, храната и др., които се поемат ежедневно, в резултат на които се отравя организма.

Слабостта възникнала в следствие на умишлено създадените от богати условия на живот може да бъде предизвикана и от следните заболявания:

- Атеросклероза;
- Ботулизъм;
- Гангрена;
- Гастрит;
- Дезинтерия;
- Злокачествена анемия;
- Инсулт;
- Инфаркт;
- Колит;
- Енцефалит;
- Епилепсия;
- Полиомелит;
- Рак;
- Скарлатина;
- Хипертония;
- Язва и др.

Обикновените хора биха могли да преодолеят различните заболявания предизвикващи слабост, ако подобрят начина си на живот, като избягват стресовите ситуации, въздържат от употребата на наркотици, алкохол, кофеин, захар, подсладители и др., хранят се само с качествена храна, пият чиста вода, почиват пълноценно и т.н.

Това обаче е невъзможно, поради създаденото статукво за милиардите бедни хора на Земята, тъй като богатите – злите сили, злото не допускат повишаването на доходите, за да живеят бедните

нормално, защото това трябва да стане за сметка на справедливото разпределение на благата, т.е. да намалят ежемесечно увеличение на тяхното богатство.

2.9. Война

Войната и въоръжените конфликти са израз на най – голямото зло, изразяващо почти винаги интересите на богатите по отношение на обикновените хора, тъй като те по правило са голямата част от тези, които по време на военните действия губят най-ценното-живота или здравето, като военнослужещи или като мирно население. По правило богатите и техните семейства могат да бъдат само случайни жертви по време на война.

Въоръжените конфликти се използват като форма за налагане на волята и интересите на богатите на една държава над друга, за да я застави или принуди да промени своето поведение, да се откаже от своята идеология, от своята собственост или използването на територията, акваторията и др.

Войната е предизвикана преди всичко от конфликта на интересите на богатите в различни области, като напр. печелене на нови територии за търговия, производство и продажба на оръжие или други стоки и интереси, от които те алчно печелят много пари и трупат огромно богатство. Разбира се, макар и рядко войните и въоръжените конфликти възникват спонтанно между държавите, но повечето тлеят с години и в крайна сметка отново печелят богатите производители на оръжие и боеприпаси след тяхната продажба и др.

Съществуват и редица случаи на избухването на военни действия, след конфликт между политически образования, политически групировки и др., свързани с различни претенции, но в крайна сметка печелят отново богатите производители и продавачи на оръжие, а обикновените хора губят живота си.

От политическото ръководство на държавата, чиито действия по правило са зависими от интересите на финансовата олигархия и по конкретно от външнополитическото ръководство и военното командване зависи официалното обявяване ва война и започването на война или въоръжен конфликт и определянето на врага или създаването на съюз или коалиции.

Войната е продължение на вътрешната мирна политика, водена с икономически, идеологически, дипломатически, информационни или др. средства, с въоръжени, насилствени средства, чиято цел официално е държавната политика, но тайната, неизвестна цел зависи от интересите на богатите.

Общата цел на войната е завладяването на територията на вражеската държава след победата над нейните въоръжени сили – армия, авиация и флот, както и пълно разпореждане с територията, акваторията и пласиране на продукция на нейното населението.

Не всички войни са тотални, тоест въоръженото насилие да достига до крайни предели, което е в зависимост от интересите на управляващите и особено от интересите на тези, които стоят зад тях. Войните също така могат да бъдат колониални, информационни, студени и др., като много рядко избухват и световни, но е възможно да избухне и ядрена война, от която богатите нямат никакъв интерес, защото се предполага след войната няма да има печеливши.

Повечето въоръжени конфликти имат локален характер и могат да бъдат международни или вътрешнодържавни – сухопътни, морски, въздушни и др.

Съществуват поведенчески теории, според които хората се програмират чрез манипулиране и промиване на мозъците така, че преобразуват тяхното недоволство в предубеждение, желание за унищожаване и ненавист към други раси, религии, нации, идеологии и др. В това отношение по отношение на обществото в държавата се стимулира агресия във формата на война.

Съществуващите специално разработени теории, относно сблъсък на нациите, мултизианаските, за младежите и др., които изобщо не разглеждат и не посочват реалните причините за избухването на войните, а в повечето от тях се посочва демографския ръст, наличието на много млади хора и отсъствието на достатъчно работа, и дори се правят намеци, че войните са продукт на желанието на по-голямата част от населението на една държава.

Реално погледнато само няколко войни в цялата история на човечеството са водени в следствие на воляизявлението на народите на някои държави.

Никъде обаче дори и не се споменава, че войните и въоръжените конфликти като цяло отразява интересите на богатите. Под тяхно въздействие чрез управляващите почти винаги народите на

воюващите държави са били въвлечени във войните, от които народа няма абсолютно никаква полза, тъй като са жертвите, но някои умножават богатствата си след всяка война.

Реалистичните теории предполагат, че и двете страни във въоръжения конфликт действат разумно и имат желание да получат най-голяма изгода при наличието на най-малки загуби.

Тоест причината за война според тези теории са получаването на най-голяма изгода, но не се уточнява или посочва, кой има изгода от воденето на военни действия, но едно е ясно, че изгодата не е за бедното население.

Бедните, в качеството си на наемни военнослужещи пряко участват във въоръжените сблъсъци с единствената цел за повечето от тях е, че те могат да бъдат ранени или убити. Мирното население и военните на другата воюваща държава също така са бедни – жертви, наред със техните войници. Така, че обикновените и бедните хора не печелят абсолютно нищо, но голяма част от тях могат да бъдат ранени или убити, за разлика от богатите, които печелят.

Единствено икономическите теории се доближават до действителността, макар умишлено да не я разкриват изцяло.

Съгласно икономическите теории войната се разглеждат като следствие на нарастване на ръста на икономическата конкуренция между държавите и опит за овладяване на пазарите и природните ресурси, тоест овладяване на богатството на едната от воюващите държави от другата, тоест отново от богатите от държавата-победител.

На практика това означава, макар и умишлено да се премълчава в икономическите теории, че става дума за ръста на икономическата конкуренция между частния капитал, тоест конкуренция между богаташите на двете държави. Както е прието богаташите непрекъснато се нуждаят главно от две неща – от нови пазари и нова суровина, т.е. природни ресурси, които са източник за разширяване на производството и следователно непрекъснато увеличаване на богатствата.

От друга страна увеличаването на производството се нуждае от нови пазари за пласиране на произведеното, което означава изтласкването на едни продавачи на пазара от други. Един от бързите начини е завладяването на пазарите със сила, а ако се наложи и с военна сила, тоест чрез война.

Съгласно историята през последните векове, с увеличаване на промишлеността, новите технологии и т.н. са избухвали войни и въоръжени конфликти, включително и световни.

Според Е. Форм причините за избухването на Първата световна война са били интересите на елитарните групи от населението на воюващите държави с цел икономическо господство и окупирането на колониални територии.[5]

Главно икономически наред с идеологическите и политическите причини са причините за избухването и на Втората световна война, тъй като до голяма степен за това допринася така нар. Голяма депресия. Затова има много публикации относно това, че тя е своеобразно продължение на Първата световна война, в опита за налагане на нов световен икономически ред. От този нов световен икономически ред са заинтересовани преди всичко богатите и най-богатите, за да реализират успешно своите печалби и интереси.

В литературата се приема, че до 19-ти век войните са имали сравнително малки икономически основания, но от втората половина на 19-ти век и особено от 20-ти век под голямото влияние и икономическо напрежение се намират воюващите държави, в следствие на което често тяхното население обеднява и гладува.

Известни са и чисто икономическите т.н. търговски войни, които са резултат на пряко и остро търговско съперничество или спорове между богатите на две или повече държави, провеждани с цел завладяването на чужди пазари. Разбира се, на всички е пределно ясно, че и при тях основно са замесени интересите на богатите финансовата олигархия.

Търговските войни могат да се разгърнат в много по-широк фронт от „бойните действия"-нар. икономическа война, които по мнението на специалистите те могат да доведат до намаляването на икономическото благосъстояние на държавите, което засяга преди всичко обикновените граждани и бедните.

Воденето на настъпателни търговски войни по правило се използват при:

– Понижаване на износните митнически тарифи:
– Повишаване на износните квоти;

[5] Эрих Формм, Анатомия человеческой деструктивности. М.: Республика, 1994, с. 447

– Икономическа блокада и ембарго;
– Обявяването на продукцията за вредна за потребителите или екологията и др.

Търговските войни по правило могат да прераснат във въоръжени конфликти, особено в случаите на нарушаване на търговската блокада и др.

В заключение следва да се отбележи, че независимо от това дали войната е икономическа или се води с въоръжени средства, тя е форма за налагане на интересите на богатите, които винаги под една или друга форма печелят.

2.10. Робство и търговия с роби

Робството е пряк израз на злото, т.е. свързано е с интересите на богатите, което е свързано с развитието на производителните сили и развитието на икономиката, от която печелят основно богатите собственици на робите и другите форми на съвременно робство, които притежават средствата за производство.

Робството е създадена от богатите, зли сили в социално-икономическа система, за да могат почти безплатно да увеличават своите богатства още от дълбока древност, но се проявява в различни форми при различните цивилизации.

Така напр. за културния разцвет на древна Атина и древния Рим е допринесла икономиката, изразяваща интересите на богатите, която е основана изцяло на милионен робски труд.

Терминът „роб“ като цяло означава безправен човек, подчинен и изцяло зависим от друг човек, който го притежава.

Робите не притежават лична свобода и са подложени на задължителен и принудителен труд в полза на робовладелеца. Те са притежавани от него от момента на тяхното купуване и могат да бъдат продадени, когато той пожелае на определена от него цена. След тяхната покупка те са лишени от правото на придвижване, нямат право да отказват да работят или да искат заплащане за положения труд.

По време на робовладелския период съгласно правните системи в някои държави собствениците на роби са имали право да изтезават дори да убиват своите роби. В тези случаи робите не са считани за човешки същества от богатите собственици. Ползата за богатите

е безплатно ползване на работна ръка, която оскъпява произвеждания продукт.

При прехода от робство към феодализъм, а след това и към другите периоди на развитие на човешката цивилизация, робите не са вече единствената работна сила. Богатите започват да прилагат нова форма на робство, като създават условия и задължения, които заробват по нов, не пряк начин работещите за тях работници.[6]

Официално робството се премахва в редица държави през 18-ти век (последната държава е Мавритания, която отхвърля робството едва през 1981 г.), но започват да се прилагат и до днес нови форми на робство, като напр. за дългове, за помощ при осъществяване на незаконна миграция, за проституция, за сключване на фиктивни бракове при които булката се купува, за работа и др., като съвременните роби в света наброяват над 40 милиона души.

Голя част от съвременните роби са главно в Южна Азия, загубили своята свобода в следствие на неизплатени дългове, т.е. новото робство на крепостното право под формата на обезщетение, домашни прислужници, трафик на хора и др.

В съвременната епоха в различните държани се наблюдават използването на различни форми на нео-робството, от които се възползват богати пряко или за реализирането на печалба.

Съвременното робство не се осъществява легално, използват се други наименования, а тайно. Характерна черта на съвременното робство е, че попадналите под него не могат да избегнат или да предотвратят експлоатацията и да се освободят от принудителния или задължителен труд или от другите форми на насилие.

Понятието „модерно робство“ се използва по отношение на прилаганите различни форми на подчинение и експлоатация като търговия с хора, принудителен и задължителен труд и др. Често границите на така нар. модерно робство са размити.

Модерното робство засяга почти всички държави, включително и европейските, в които особено се търгува с хора за експлоатацията им в качеството на работна ръка, като напр. в строителния бранш, месопреработването, селското стопанство и др.

Сексуалното робство е широко разпространено в света, като особено голям е броят на жените, принудени да проституират. Една

[6] Alessandro Stanziani. Bondage: Labor and Rights in Eurasia from Sixteen to the Early Twentieth Centureies. New York: Berghahn Books, 2014

сравнително нова форма на сексуална експлоатация е клиентите да си наемат жена или дете по интернет, включително и от други държави. По интернет се задоволяват и педофилски наклонности.

Един от много широко разпространените форми е заробването на длъжници, т.е. заробването за дългове, известно като полагането на принудителен труд като откуп, който представлява залог, обещание за труд или услуги като обезпечение за погасяването на дълг или друго задължение. По правило те не са определени предметно и във времето, като могат да се наследяват от поколение на поколение.

Друга форма на съвременното робство е използването на деца за военни цели, като напр. пряко участие във въоръжените действия, като шпиони, куриери, съгледвачи, използването като жив щит и др. Деца са участвали във въоръжените действия още по време на Първата и Втората световни войни, а днес се използват в някои държави на Централна Америка, в Централна Африка и др.

Широко се практикуват в някои държави и една друга форма на робство посредством насилствените бракове, когато се осъществяват насилствени бракове, против волята на едната отстраните в брака.

Принудителните бракове са признати като форма на съвременното робство, което е част от културата на някои държави, особен в някои държави на Южна Азия и Африка.

Фиктивни са и принудителните бракове, които се осъществяват като сделка или след закупуване на така нар. „булка“.

Трафика на хора е също така една от формите на съвременното робство, когато търговията с хора се осъществява с цел сексуално робство или за осъществяването на принудителен и задължителен труд. Трафика а хора може да бъде осъществен също така за сключване на принудителни бракове, извличането на органи и тъкани, сурогатно майчинство и др.

Робството е умишлено създадено от богатите зли сили, за да служи на техните интереси и е съществувало и е използвано от тях под различни форми през цялата история на човешката цивилизация.

2.11. Геноцид

Геноцидът е зло, чиято същност е расово надменното отношение на богатите-злите сили, с което желаят да унищожат физически, или да създадат непоносими условия на живот за определена неудобна от обикновените хора, с което показват, че над бедната група от човешката раса надмощие има групата на богаташите.

Богатите чрез изпитани, многобройни ефективни средства формират негативно обществено мнение към определена неудобна национална, етническа, расова, религиозна или друга исторически образувана културна-етническа група, което в последствие се изразява във формата на насилие, предполагащо пълното или частично унищожаване на определената група.

Геноцид под различни форми се осъществява от дълбока древност до наши дни по отношение на неудобните на богатите национални, етнически и религиозни и др. групи, като те инициират и организират напр. изтребителни войни и нашествия, завоевателни походи, вътрешнодържавни етнически и религиозни сблъсъци, колониални заробвания и др. свързани с преразпределението на блага в света.

Геноцидът се провежда по рядко явно-чрез държавни актове, в повечето случаи прикрито-главно с цел икономическа изгода. И в двата случая зад геноцида стоят интересите и печалбите на богатите-злите сили, управляващи както света, така и почти всички държави по отделно.

Едва през 1933 г. в Мадрид на международна конференция по унификация на международното право полския юрист с еврейски произход Рафаел Лемкин за пръв път въвежда в употреба терминът „геноцид“ (гр. yevo-род, лат. caedo-убивам) целенасочено и систематично частично или пълно унищожаване на етническа расова или религиозна група.

В приетата от ООН през 1948 г. Конвенция за преследване и наказване на престъплението геноцид, геноцида се признава за престъпление според международното право като в съответствие с чл. 2 под „геноцид“ се разбира:

- Убиване на членове на групата;
- Причиняване на сериозни телесни или душевни повреди на членовете на групата;
- Умишлено налагане на групата условия на живот, целящи фи-

зическото ѝ унищожаване изцяло или от части;
- Мерки за предотвратяване на ражданията на групата;
- Насилствено предаване на деца от групата на друга група.

По политически и дипломатически причини във втората редакция на Конвенцията се изключва определението на политическите убийства.[7]

През 20-ти век са осъществени редица актове на геноцид, като особено крупни са:
- Унищожаването и депортирането на християните (убити над 1,5 млн. арменци) в Османската империя през 1915-1925 г.;
- Унищожаването на евреите от нацистка Германия по време на Втората световна война;
- Унищожаването на три милиона камбоджанци от режима на Пол Пот и Янг Съри през периода 1975-1979 г. в Камбоджа;
- Геноцида в Руанда през 1994 г. (в резултат на който са убити около 1 млн. човека) и др. по времето на който са убити стотици хиляди човека.

2.12. Безработица

Безработицата е пряк резултат от умишлено създадените от богатите-злите сили на социално-икономически условия, които отразяват несъответствието между предлаганите от богатите работодатели ограничен брой работни места и огромния брой работна ръка от възрастното работоспособно население.

Като се има предвид, че над 90 % от работоспособното население на Земята може да оцелее физически само след като бъде наето на работа, след получаване на работна заплата (трудовото възнаграждение), която в някои държава са направо мизерни, но все пак е средство за препитаване.

Много по-лоша е ситуацията, когато трудещите се не могат да намерят работа и са краткосрочно или дългосрочно безработни. В тези случаи, хорото изпадат в бедност, мизерия и гладуване за цялото семейство.

Според определението, прието в рамките на МОТ, това са хората на възраст между 10 и 72 години, които са признати за безработни,

[7] Robert Gdllately, Ben Keiman. The Specter of Genocide: Mass Murder in Historical Perspective. – Cambridge, UK: Cambridge University press, 2003. P. 267,406

ако при обследване на населението по проблемите на заетостта те едновременно:

- не са имали работа;
- търсили са работа, но не са намерили;
- са били готови да започнат работа.

По данни на МОТ официално през 2017 г. в света е имало 192 млн. безработни (5,6 % от населението на планетата)[8], но неофициално като се има предвид огромната безработица в повечето държави вероятно безработицата достигаща до 95 % от работоспособното население те вероятно са над 2-3 милиарда от населението на Земята.

Създаваната от богатите макроикономическа фалшива нестабилност е всъщност социално-икономическото явление, при което трайно отсъства трудова заетост, наричана безработица свързана с всички последици.

Богатите работодатели-силите на злото и техните верни васали чрез средствата за манипулиране формират общественото съзнание, постоянно внушават, че явлението безработица е обективно съществуващо явление, което съпътства наемния труд.

Създава се неправилното впечатление, че безработица зависи до голяма степен от взаимодействието между пазара на труда и работната сила и има цикличен характер.

Безработицата е явление, при което трудоспособното население на държавата в следствие на реализиране на интересите на богатите работодатели дълготрайно стоят без работа, независимо, че са способни и желаят да бъдат наети за определена работа, но никой не им предлага и по този начин не разполагат със основни средства за препитаване.

Изключително важно за борбата и постепенното премахване на безработицата е разкриването на истинските причини и за тяхното премахване в противен случай те се възпроизвежда. Като цяло в международен мащаб истинските причини не се разглеждат, а се обръща внимание на второстепенни причини като напр.:

– От съществуващото ниво на производителните сили зависи това, че много отрасли на производството имат сезонен характер (като напр. селското стопанство, строителството и др.), което довежда до спад на производството в несезонния

[8] Индикатор в света. Ниво на безработицата. Theworldonly. Org. (10.05.2018)

период и съкращаване на работната сила или възникване на сезонна безработица;
- Структурните промени в икономиката, т.е. внедряването на нови технологии и оборудвани, довежда до съкращаване в производството на работната сила и възникване на постоянна безработица;
- Икономически спадове или депресията, принуждават работодателите да намаляват наетата работна сила, за да имат по-голяма печалба от използването на ресурси, което също така е източник на постоянна безработица;
- Счита се, че абсолютната трудова заетост е невъзможна, тъй като е не балансирано развитието на отделните предприятия и отрасли на производството, което довежда до диспропорция между желаещите да си намерят работа и съществуващите работни места;
- Съществуването на определена част от хората на трудоспособна възраст, които не желаят да работят и др.

За съжаление главната причина, а именно отсъствие на хуманно отношение на богатите работодатели към бедните трудещи се, не се разглежда, тъй като задължително се свързва с печалбата и безмилостното увеличаване на богатството. Необходимо е наличието на повече човечност, за да се разберат проблемите на безработните.

За заблуда на населението с изпитаните средства се формира мнение, че съществуват различни видове безработица като напр.:
- Текуща (фрикционна) безработица – когато работниците са напуснали определено работно място и търсят работа на друго място, което съществува постоянно и обхваща 2-3 % от работната сила. Валидна е само в случаите, когато даден индивид прекратява текущата си работа при налично предложение или договор за друга фирма;
- Структурна безработица – при която търсенето на работна сила и предложенията не съвпадат, тъй като структурата на работната сила не съответства на структурата на работните места. Така напр.: научно-техническият прогрес довежда до структурни изменения в производството и намалява търсенето на определени професии, като наред с това се появяват нови отрасли и видове дейност, на които не достигат работници за новите професии, поради което възниква необходи-

мост от квалификация и преквалификация на безработните;
- Технологична безработица – тя е разновидност на структурната безработица;
- Циклична безработица – свързана е с цикличния характер на развитие на пазарната икономика;
- Скрита безработица – включва сезонната безработица в туризма, хората работещи не-пълен работен ден и др.;
- Застояла безработица – включва хората на трудоспособна възраст, които вече не търсят работа, която са загубили отдавна и нямат надежда да получат нова (обикновено статистиката не ги отчита заедно с другите безработни) и др.

Счита се, че естественото ниво на безработица се променя под въздействието на:
- Изменянето на демографския състав на работната сила;
- Разширяване на програмите на помощи за безработните и др.

Ситуацията е трагична в световен мащаб, защото международните институции признават, че в много държави безработицата е между 50 и 95 % и хората гладуват и живеят в мизерия. Най-високо е нивото на безработица в Зимбабве (обхваща 95 % от населението), Либерия (85 % от населението), Демократична Република Конго (78 % от населението), подобна е ситуацията и в някои азиатски държави, а колкото странно да звучи, неофициално се признава безработица над 50 % в някои европейски и американски държави.

Международната общност признава официално, че бедността е в основата на всички беди и всички престъпления, които тормозят и мъчат обикновените хора. На свикания под егидата на ООН VIII-ми Международен конгрес по превантивност на престъпността, като основна коренна причина за възникването на престъпността, наред с бедността се посочва безработицата.

Възниква въпросът, защо богатите работодатели, които печелят на гърба на работещите и безработните не финансират социалната си система (напр. така както е в скандинавските държави), която независимо от това колко са безработните, те всички ще получават социални помощи и няма да има нито един гладуващ, в следствие на което перманентно гладуващите трайно тежко заболяват и умират?

2.13. Бедност

Бедността е много голямо зло за огромната част от населението на Земята, възникваща в следствие на изкуствено създаване от богатите-злите сили на бедност и мизерно състояние на живот на около 90 % от населението – бедните на Земята, управляващи ги по този начин от хилядолетия, за да увеличават непрекъснато богатствата си.

Бедните хора в почти всички държави се управляват при условия на умишлено създадена бедност, крайна бедност, мизерия и глад, за да могат богатите-злите сили алчно да трупат и умножават богатството си.

В ежегодните доклади на Международната хуманитарна конфедерация Оксфам се доказва, че Златният един процент на човечеството става неизменно все по-богат, а ножицата между богати и бедни се разтваря.[9]

По правило управляващите зли сили на богатите не допускат официалното признаване на истината пред международната общност, но пред ОС на ООН, в качеството си на президент на САЩ, Барак Обама заяви, че не може да бъде стабилен света, след като в него 1 % богати притежават колкото останалите 99 % от населението на Земята.[10]

Богатите-зли сили и техните васали и слуги ежедневно, целенасочено облъчват и промиват мозъците на обикновените хора, чрез масмедиите и различните други средства и способи, за да ги държат в подчинение.

Създадената пропагандна система от богатите в цял свят непрекъснато тръби по всички възможни национални и международни форуми, масмедии, чрез платени предавания и публикации, предавания по радиото и телевизията и др., че бедността е естествен спътник на развитието на човечеството, което е неизбежен процес. Премълчава се обаче, че за бедните хора това състояние е непоносимо зло, което всъщност е нарушаване на правата на човека, а според официалната статистика бедността е нито толкоз голяма, нито толкоз лоша.

Всъщност бедните поради липса на средства не могат да си осигурят нормалното упражняване на правото на живот, считано за

[9] https://clubz.bg/62218-utopiqta_kogoto_shte_prebori_bednostta

[10] https://www.yaplakal.com/foum7/topic161318.html.

най-висше добро, защото за да се живее нормално са необходими наличието на достатъчно средства за хигиенично жилище, качествена храна и вода, добро здравеопазване, добро образование на основата на което да си осигури работа с добро заплащане и т.н.

Официалната статистика, представляваща световна система, създадена, финансирана и служеща на богатите-злите сили, която е създадена специално от тях, за да манипулира и да натъкми информация, затова я наричат стъкмистика, т.е. скалъпена, нагласена и др. статистика и информация според интересите на богатите.

Спорадично честни хора от време на време успяват да публикуват истината за съществуващото състояние напр. отбелязвайки, че „изопачаването и фалшифицирането на данните и фактите, свързани със задълбочаването и разпространяването на бедността в света, не дават възможност на националните общества да разберат значението и последствията от историческия процес…“[11]

В следствие на това промиване на мозъците се притъпява реалното мислене на хората, тяхната човечност охладнява все повече, стават все по-безсърдечни и все по-безчувствени към страданието на другите, като умишлено се формира от богатите-злите сили всеобща психоза, бедните да се интересуват само от собствените си грижи, а грижите на другите се надяват да ги отминат, но уви те не ги подминават и тогава се оказва, че няма кой да му помогне, тъй като и другите са манипулирани да мислят като тях.

Това статукво е създадено преди хиляди години и продължава да се задълбочава и да увеличава пропастта между богатите (нар. право-имащи защото са пари-имащи) и бедните (които са право-нямащи, защото са пари-нямащи).

Бедността е в основата на мизерията, недохранването, гладуването и острите заболявания, след които следва смъртта. Официално се признава, че около 1 милиард души живеят без достъп до чиста питейна вода, около 2 милиарда души живеят с по-малко от 1 долар на ден, около 6 милиарда души живеят с по-малко от 10 долара на ден, а 80 % от смъртните случаи в Африка са от малария, поради липса на средства за закупуване на лекарства, с които маларията се лекува.

През 1990 г. на проведения в Хвана – VIII-ми Международен конгрес под егидата на ООН по превантивност на престъпността

[11] http://www.lifeaftercapitalism.info/critiguque/52-globalization-poverty

и третиране на престъпниците като основни коренни причини за възникване на престъпността се определят: БЕДНОСТТА (на първо място); изостряне на социалното неравенство; безработицата; неграмотността; отсъствието на перспектива за живот и др.

Бедността, от която произтичат всички злини, поради липса на средства за хигиеничен дом, храна, облекло и др.) е призната от международната общност като главна, коренна причина за осъществяването на всички национални и трансгранични престъпления.

Така напр. в основата на трансграничния тероризъм почти изцяло лежи бедността, тъй като срещу пари се вербуват и обучават терористи, които срещу заплащане са готови да извършат винаги и навсякъде терористични актове.

Днес множество политици, професионалисти, експерти и всички други васали на богатите тръбят за унищожаване на опасните терористи и прекратяване на техните терористични акции, но умело отклоняват темата за унищожаване на причините и условията пораждащи тероризма.[12]

През 2006 г. ОС на ООН с резолюция № 60/288 приема „Глобална антитеористична стратегия“ съгласно която между съвременните предизвикателства предизвикващи тероризъм на първо място е поставена БЕДНОСТТА, която тайно се използва от богатите спонсори, които поради корпоративните си и други интереси, скрито финансират терористичната дейност (затова тероризма е таен, скрит, непредвидим и т.н.).

Световното статукво е създадено с непрекъснатата подкрепа, публикации и предавания по масмедиите, от които по-голяма част са платени или собственост на богатите, както и чрез използването на другите изпитани средства и методи като оръдие за пропаганда, използвани от васалите на богатите.

Много рядко, богатите-злите сили, които владеят и притежават почти изцяло информационния ефир, допускат пропуски и на бял свят излиза грозната истина. Така напр. бившият редактор на Ню-Йорк нюз – Джон Свинтън откровено признава по отношение на поръчковата, манипулативна роля на повечето масмедии и конкретно по отношение на много платени журналисти, че „Ние сме оръдие на

[12] Борисов О., Трансграничен тероризъм в глобалния свят, с., изд. Нова звезда, 2017, стр. 36

васалите на богатите, действащи зад кулисите, че ние сме марионетки – интелектуални проститутки“[13]

От почти всички експерти, тъй като са васали на богатите, се премълчава истината, че в основата на всички престъпления, включително и тероризма почти изцяло произтичат от бедността и особено от крайната бедност (мизерията), когато хората изпаднали в това състояние за шепа монети са готови да извършат всичко, включително и всякакви престъпления или терористични актове.

Съгласно съществуващото статукво не се унищожават причините пораждащи бедността, тъй като някой печели и не е много трудно да се досетим, че това отново са богатите-злите сили, които са недосегаеми от почти всички престъпления пазени зорко от частни бодигардове и охранители, пазени зорко и от „силите на реда“, пазени в техните домове, вили, коли, яхти, самолети и др.

Васалите на богатите на всички нива лансират основно следните възможни групи причини за възникването на бедността:

- Наследствена бедност:
  - произтичаща от социалното неравенство на предците;
  - родени в бедни семейства и др.;
- Икономическа бедност:
  - възникваща в следствие на безработица;
  - съществуваща в следствие на много ниска работна заплата;
  - полагане на ниско заплатен труд, тъй като е в конкурентна област и др.;
- Социално-икономическа бедност:
  - тежко заболяване;
  - инвалидност;
  - ниски пенсии и др.;
- Образователно-квалификационна:
  - настъпваща в следствие на некачествено образование;
  - низка професионална подготовка и др.;
- Политическа:
  - настъпваща в следствие на въоръжен конфликт;
  - в следствие на принудителна миграция;
  - за бежанци и др.;

[13] http://razuznavane.com/?p=1609

– Религиозно-философски:
  - изискване на определени религии и секти;
  - самоопределяне и др.

Независимо от различните внушения и манипулиране на общественото мнение относно възможните причини е очевидно, че главната причина въз основа на която е възможно създаването на посочените вторичните подпричини е, че за да трупат повече богатства нехуманните, богатите-злите сили въздействат върху създаването на нови, все по-тежки и неприемливи условия на живот, които са в основата на все по-голямото обедняване на населението на планетата, възникващо поради неравномерното, несправедливо разпределение на благата в почти всички държави.

Въз основа на казаното следва да отбележим, че в следствие на умишлените действия на богатите-злите сили, обикновените хората изпадат в състояние на бедност.

В тази връзка може да приемем следно изведено определение на понятието бедност „с бедност се определя като състоянието на отделен индивид, група индивиди или общности, които временно, трайно, исторически, наследствено, придобито или по друг начин се намират под линията (прага) на бедност, т.е. не могат да задоволят основните жизнени потребности от първа необходимост от така нар. „потребителска кошница“: не може да се осигури снабдяването с основни продукти, адекватно здравеопазване, осигуряването на подходящ за живеене дом, промишлени стоки и др.“[14]

Интересите на почти всички богати-злите сили на Земята не допускат да се предостави добро на обикновените хора, които изпадат в състояние на бедност в почти всички държави поради не предоставянето на възможност да ползват доброто, което произтича от правата на човека.

В много ограничен кръг от държави, като напр. скандинавските държави крайна бедност, мизерия и глад няма, тъй като хуманното държавно отношение е най-високо ниво, а на границата на бедността са само няколко процента.

Низкото ниво на бедност се дължи на скандинавския модел, който изрично предвижда преразпределение на доходите от богатите към бедните, тоест богатите доброволно са съгласни да плащат, за да няма бедност.

---

[14] Борисов О., Бедност и правата на бедните, С., изд. ХЕЛИОПОЛ, 2019, стр. 25

Този модел е трън в очите на богатите от почти всички богати на Земята несоциалните държави, които в платени публикации непрекъснато ги оплюват и подлагат на съмнение като напр. „Митът за успехите на скандинавската социална държава“, „неуспех на скандинавския социален модел“ и други подобни.

Не е нито мит, нито неуспех на скандинавския модел, че според всички международни статистики и проучвания, скандинавците са най-щастливите хора в света, няма бедни гладуващи, за разлика от почти всички други държави.

В заключение следва да отбележим, че независимо от съвременното международно право, което на хартия гарантира, че всички хора на Земята, включително и бедните имат право на добро и добър живот, гарантиран им от правата на човека, като в приетата от ООН – МХПЧ изрично се произтича, че независимо от това дали са бедни или богати правата на човека са еднакви за всички.

2.14. Корупция

Корупцията е голямо зло, сполетяло обикновените хора на Земята от дълбока древност, като през цялото време тя непрекъснато е подкрепяна и поддържана от богатите-злите сили през хилядолетното си управление с изпитаните средства на манипулацията.

През цялото си корумпирано управление богатите умишлено са формирали търпимост и толерантност към корупционните схеми и практики в държавите, като към нещо, което естествено съпътства развитието на човешката цивилизация.

Едва в края на 20-ти век, за да удоволетворят увеличеното обществено недоволство се приемат редица универсални и регионални международни договори за борба с корупцията, но разбира се без почти никакъв практически ефект.

Добро за обикновените хора няма защото годишно в света в следствие на корупционни действия стотици милиарди долари изчезват в джобовете на корумпираните. Вместо насочване на паричните потоци за доброто на хората за повишаване на заплати и пенсии, за социални дейности и помощи и др. по незнайни пътища и способи преминаван в портфейлите и сметките на корумпираните и увеличават техните богатства.

Необходимо е да се има предвид, че корупцията, осъществявана

от богатите е така нар. „голяма корупция“ и се изразява в милиони и милиарди долари печалба, което не може да се сравнява с незаконната кокошкарската печалба на корумпираните не милионери.

Като цяло може да се посочи, че основната причина за възникване на корупцията е наличието или умишленото формиране на корупционно съзнание, въз основа на което човек е природно склонен към осъществяването на корупционни действия. Не може да бъде корумпиран човек, който притежава антикорупционно съзнание.

Причините за възникването на корупция е възможно да се развият при следните условия в света, които малко или повече са създадени от богатите – злите сили, които ни управляват вече няколко хилядолетия:

- Концентрация на безконтролна власт;
- Липса на прозрачност при решаване на въпросите, свързани с корупцията;
- Наличието на затворени и клики и мрежи от „наши хора“;
- Отсъствие на ефективно законодателство и естествено липса на правораздаване;
- Ограничена свобода на словото или свобода и независимост на масмедиите;
- Липса на формиране на антикорупционно съзнание и др.

В случаите, когато корупционното съзнание съществува или умишлено е формирано от създадената система корупционни действия могат да бъдат осъществени по различни причини като напр.:

- Отсъствието на точен закон или наличието на двусмислен с много вратички закон;
- Умишленото отсъствие на взаимодействието между институциите, както и нарочното създаване на много институции и органи;
- Зависимост на стандартите и принципите, лежащи в основата на бюрократичния апарат от политиката на управляващите и стоящите зад тях интереси на богатите;
- Политическо и партийно покровителство, което довежда до сключването на тайни споразумения, които отслабват контрола над корупцията;
- Умишлено създаване на ниско ниво на гражданите в контрола над корупцията и др.

Корупцията се развива бързо и в големи размери, когато държавните институции и органи не могат или не желаят да се ограничат и премахнат корупцията, тъй като управляващите и стоящите зад тях богати – зли сили печелят от нея.

Корупционните практики се осъществяват най-успешно в сферата, където обществения ресурс се намира под контрола на един или няколко души, а съществуващия и приложим на практика принцип е, колкото по-високо е корумпираният в ейрархията, толкова по-печеливша е корумпционата схема.

Най застрашените от корупция зони са:

– Възлагането на държавни поръчки;
– Даването на разрешителни и разрешаването на лицензионни режими;
– Приватизация;
– Концесия;
– Събирането на глоби, мита и такси и др.

Корупцията по света съществува под много различни измерения, видове и форми като напр.:

– Служебна, обществена, битова, частна и др.;
– Индивидуална, групова, организирана или неорганизирана, колективна и др.;
– Политическа, административна, партийна и др.

Всички посочени начини на корупция могат да се осъществят:

– Пряко – материално с директен подкуп (с пари, подаръци във вид на къща, апартамент, вила, кола, яхта дори малък самолет и др.) или други блага;
– Косвено – посредством трети лица и др.;
– Не-пряко – не материално, когато с не регламентирани услуги се облагодетелствуват съпартийци, приятели, роднини, близки, познати и др. чрез протекционизъм, непотизъм (шуробаджанащина), фаворитизъм, лобизъм, търговия с влияние, поставяне на чадър и др. насочени към незаконно обогатяване.

Имайки предвид всичко това можем да се присъединим към приетото определение на понятието „КОРУПЦИЯ (лат. CORRUMPO –покварявам, развращавам, развалям), която има различни измерения на антиобществените явления, която се характеризира с морална поквара на една личност или социална група, облаго-

детелствувана от противозаконна облага в различни материални (пари, имоти, самолети, яхти, коли и др.) и нематериални (търговия с влияние, незаконен лобизъм, непотизъм, фаворитизъм и др.) форми“.[15]

Под натиска на международната общност управляващите света хилядолетия богати – злите сили са принудени да допуснат едва през последното десетилетие приемането на редица неефективни универсални и регионални международни актове за борба с корупцията.

Така например въпреки обвързването с международноправни задължения, повечето държави ратифицирайки тези международни договори не се направили нищо във вътрешнодържавен план, за да премахнат корупцията.

Като цяло са прието следните международни актове за борба с корупцията:

– Универсални:
  - Международен кодекс за поведението на длъжностните лица (1996 г.);
  - Конвенция за борба с подкупването на чужди длъжностни лица в международните търговски сделки (1997 г.);
  - Конвенция на обединените нации срещу корупцията (2003 г. и др.
– Регионални:
  - Междуамериканска конвенция срещу корупцията (1996 г.);
  - Конвенция за борба срещу корупцията на служителите на европейските общности или на служителите на държавите – членки на ЕС (1997 г.);
  - Наказателна конвенция относно корупцията (1999 г.);
  - Африканска конвенция за предотвратяване и борба с корупцията (2003 г.) и др.

На практика нито преди, нито след приемането на международните актове за борба с корупцията е водена сериозна борба срещу корупцията, тъй като под диктовката на богатите-злите сили международната общност води на борба само на хартия, но не е на практика борба за премахването на корупцията.

В национален план само в отделни държави (напр. в Сингапур,

[15] Борисов О., Корупцията по света и в България, изд. ХЕЛЕИОПОЛ, 2019, стр. 45

Скандинавските държави, Естония и др.), които сега са с най-ниски нива на корупция след смяна на цялата корупционна система.

За да се преборят ефективно с корупцията е необходимо във всички корумпирани държави да се промени корупционното съзнание и на негова база да се изгради истинска политическа воля на управляващите за борба с корупцията.

Само на тази основа следва да се разработи ново антикорупционно законодателство, като се вземат творчески най-прогресивните норми на антикорупционните закони на държавите, които вече имат сигурен успех срещу корупцията (сингапурски, шведски модел и др.).

2.15. Наркомания

Наркоманията е нарастващо зло, създадено от богатите-злите сили от дълбока древност, за да неутрализират и маргинилизират една голяма част от населението на Земята, които биха могли да препятстват под някаква форма тяхното непрекъснато увеличаване на обогатяването. Изпадайки в блажена еуфория наркоманите не са способни да осъществят абсолютно нищо смислено, а от това полза имат само богатите.

Наркоманията е умишлено създадената необходимост и „зависимост от наркотици“, която довежда до психическа и физическа зависимост към даден наркотик, който въздейства разрушително върху здравето на целия организъм и конкретно върху централната нервна система, трайно увреждане на мозъка, а прекомерната и продължителна ежедневна употреба и предозирането водят до така нар. „бяла смърт“.

След зарибяването и умишленото пристрастяване към определено наркотично вещество – опиати-хероин, морфин и др., кокаин, бензинодиазипини, психостимуланти, барбитурати и др., голяма част от населението на Земята стават наркомани.

От поддаващите се хора на наркотична зависимост, те постепенно увеличават дозите, както се увеличава тяхната зависимост (токсикомания) от наркотични вещества. На един по-късен етап се появяват и страничните ефекти, които се характеризират с психически разстройства, безумие, еуфория, сънливост и др., настъпва физическо отслабване, пълна физическа и психическа разруха, а последната фаза е смърт.

Различните наркотици и обема на тяхната ежедневна или периодична употреба предизвикват в различна степен физическа и психологическа зависимост.

Наркоманите са зависими емоционално, психически или физически от използваните наркотици и формираното силно след зарибяването пристрастяване, желание да употребяват постоянно наркотични вещества, което ги принуждава да използват всякакви средства за получаване на дрога, т.е. да бъдат удоволетворени от получаване на съответната доза, дори и с цената на загуба на работа, дом, приятели, семейство и др.

Според различни публикации наркоманията преминава през следните етапи на развиващи се синдроми:

- Синдром на изменящата се реактивност (комплекс на наркоманите от взаимосвързани симптоми, свързани с формирането на определено заболяване);
- Синдром на психическа зависимост (вкл. зависимост и влечение към вещества, влияещи на психиката и достигането до психическо блаженство);
- Синдром на физическа зависимост (възниква след продължителна употреба на наркотични вещества и техните прекурсори и трите синдрома се обединяват в общ наркотичен синдром);
- Синдром на последствията от хроническата наркотизация (пристрастените към хероин, синтетични наркотици и др. заболяват, постепенно физически отслабват, залиняват и накрая настъпва така нар. „бяла смърт“).

Тийн наркоманията е най-опасна за развитието, здравето и живота на не укрепналите и недоразвитите физически и неукрепналите психически детски организми. Децата се зарибяват след няколко опита на предоставяне на безплатни дози, след което всеки наркотик вече е платен. Родителите могат да усетя това по изменените навици и промяната на настроението на децата си, зачервени очи, стеснени или разширени зеници които стават мрачни, непокорни, незаинтересовани от училище, лъжат, крадат пари и предмети, които продават, за да си купят дрога и т.н.

За съжаление има много случаи на зарибяване на деца не само в началото училище, но дори и в детските градини с бонбони-наркотици, дъвки-наркотици и др. Наркоманията сред учениците е при-

зната официално като много висока около 30-40%, а средната възраст за зарибяване, т.е. на така нар. „запознаване“ с наркотичните вещества е около 13 години, не официално процентът е вероятно два пъти по-голям, тъй като това се счита между учениците за модно. Разпространява се мнението, с помощта на наркодилърите, че тези които не опитват са „загубеняци“ и се отхвърлят от опиталите и зарибените.

Според официални данни публикувани от ООН най-широко от наркотичните вещества се употребява канабиса (около 150 млн. потребители), амфетамини и метамфетамини (около 30 млн.души), морфин и опиум (около 15 мл.), кокаин (около 13 млн.), хероин (около 10 млн.) екстази (около 8 млн.).

За последните 10 години смъртността сред наркоманите се увеличила в Германия 5 пъти, В Италия 4 пъти, в Русия 12 пъти, а в Люксембург 24 пъти!

Като се има предвид, че ООН и другите международни организации, действат под диктовка на мега милиардерите (стоящи зад държавите, плащащи най-висок членски внос) силно занижават общия брой на наркозависимите на Земята, така че вероятно техният брой е десетократно по-голям, вероятно надхвърля вече няколко милиарда души.

Защо борбата с наркоманията, особено след наркотичния бум през 19 –и век е неефективна. Затова, защото след търговията с оръжие, търговията с наркотици заема второ място в света по печалба и официално е признато, че тя е около 500 милиарда долара годишно, което на практика означава, че неофициално сумата е няколко пъти повече.

На всички е ясно, кой печели най-много от продажбата на наркотици в света и затова, че богати-злите сили не желаят да спират този поток от пари, без изобщо да ги смущава това, че милиарди животи, особено на младите хора са заложени, тъй като те заболяват и умират след продължителното ползване на наркотици.

Глобалната комисия по въпросите на наркополитиките като цяло констатира, огромен неуспех във „войната с наркотиците“, както и с наркотрафика и доставянето, така и с репресия срещу потребителите.

Имитацията на борба срещу производството, продажбата и упо-

требата на наркотици е неефективна и фалшива и така ще бъде, докато не се смени ценностната система на Земята, а установеното статукво от богатите-злите сили да се промени.

2.16. Национални и трансгранични престъпления

Престъпленията са зло, които от дълбока древност умишлено се допускат от управляващите света, богати-зли сили, за да се извършват по отношение на обикновените граждани на всяка държава и да бъдат притеснени и стресирани постоянно. Престъпленията по отношение на богатите се извършват рядко и случайно, тъй те са зорко пазени от държавните органи, от армията частни охранители, от личните бодигардове и др.

Престъпленията са деяние на определени личности, които са нарушение на правилата на поведение съгласно закона, преследване и осъждане на извършителите съгласно националните законодателства и международното право.

Престъпленията са национални или трансгранични действия или бездействия, с които се нарушава съществуващия законов ред, но „странно Защо“ те вечно съществуват?

За да бъде населението на държавите държано в покорство и послушание те трябва да са подложени непрекъснато под ударите на престъпниците, срещу които управляващите имитират непрекъсната и сериозна борба, но странно защо от хилядолетия те не се унищожават. Безпомощността на обикновените граждани е очевидна, поради което те трябва да са „много благодарни“ на управляващите, които на думи и обещания уж полагат всички усилия за борба с обикновената и организираната престъпност.

Борбата ще бъде безкрайна, тъй като в почти във всички държави с престъпните национални и трансгранични организации и организирана престъпност са свързани богати, хора от висшите органи на властта, полицията, митниците и др. В това отношение престъпниците разполагат с необходимата информация, за да избегнат почти винаги предстоящите сериозни наказателни акции и арести.

Почти всички опити престъпните национални или трансгранични действия или бездействия за наказателно преследване се оказват напразни. Разбира се, за замазване очите на обществеността от време на време се правят показни акции и арести, които в повечето

случаи завършват с освобождаване, а не с осъдителни присъди.

Националните престъпления са деяние в разрез с обществените интереси, т.е. обществена опасност, която се изразява в застрашаване или увреждане на интересите на населението в рамките на една държава, като напр.:

- Престъпления против личността – убийство, телесна повреда, злепоставяне, принуда, клевета, изнасилване и др.;
- Престъпления против собствеността – кражба, грабеж, присвояване, измама, изнудване, унищожаване и повреждане на собственост и др.;
- Престъпления увреждащи здравето и околната среда – отровителство, заразителство, различни способи за увреждане на околната среда (като напр. замърсяване, палеж, химическо увреждане и др.) и др.

Във вътрешнодържавен план обикновено се предвиждат и наказания, за действия с които увреждат интересите на богатите, като напр.:

- Престъпления увреждащи всички финансови и корпоративни интереси на богатите;
- Престъпления против паричната и кредитната система;
- Компютърни престъпления – хакерство;
- Отвличане на бизнесмени или членовете на техните семейства;
- Престъпления, свързани със собствеността на богатите – взривява, палеж, грабеж, присвояване и др.

Необходимо е да се подчертае, че от почти всички престъпления, независимо дали са против личността, собствеността, околната среда или друго някой печели, а народа винаги е губещ.

Далеч по значими са печалбите от осъществяваните трансгранични престъпления, като незаконна продажба на оръжие, нарко трафик, трафик на хора и др., а политическите престъпление нямат цена.

Тези трансграничните престъпления се осъществят главно от организираната престъпност, със съдействие на богатите-бизнесмени с корпоративна цел, корумпирани правителства, политици и др. печеливши.

Основната разлика е, че националните престъпления се осъществяват на територията само на една държава и се наказват съ-

гласно националното и законодателство, а трансграничните (през границите) престъпления се извършват най-малко на територите на две държави, а отговорността в зависимост от престъплението се носи или от държава или от физическо лице.

Според приетото в научната литература определение на понятието трансгранично престъпление „Трансграничното престъпление е обществеоопасно деяние, засягащо интересите на две, повече или всички държави, посредством нарушаване на международния правопорядък, в съответствие с което възниква Международноправна отговорност за нанасяне на ущърб на международното сътрудничество в различни области на международните отношения и представляващо опасност за живота и здравето на човека, както и за международния мир и сигурност на човечеството“.[16]

В международноправната доктрина под трансгранични престъпления се разбират два вида престъпления, които са в зависимост от това, кой носи международноправна отговорност – международни престъпления и престъпления с международен елемент.

Първият вид това са международните престъпления, при които се нарушават принципите на международното право, т.е. засягащи стабилността на международния мир и сигурност, за които отговорност носи държавата, т.е. висшите длъжностни лица-държавен глава, правителствен ръководител, министри, а също така и прекитe изпълнители на престъпната държавна политика и други виновни лица.

Това са най-тежките международни престъпление, признати от международноправната доктрина като напр.:

- Престъпления срещу човечеството;
- Геноцид;
- Престъпления против мира;
- Агресивна война;
- Военни престъпления;
- Апартейд;
- Расова дискриминация;
- Екоцид;
- Биоцид и др.

Вторият вид трансгранични престъпления са така нар. престъ-

[16] Борисов Ат., Трансгранични престъпления, изд. Нова звезда, С., 2017, стр. 34

пления с международен елемент, за които носят отговорност физическите лица, в качеството на частни лица, лица участващи в групи или организирани престъпни групи и др.

Носенето на международноправна отговорност за този вид престъпления се решава от различни национални съдилища (отговорност се носи пред националния съд на държавата, на чиято територия е извършено престъплението) или международни трибунали.

Общоприето е, че престъпления с международен елемент са:

- Незаконна трансгранична търговия с оръжие;
- Незаконна трансгранична търговия с наркотици и психотропни вещества;
- Трансгранична търговия с хора;
- Робство и търговия с роби;
- Подправка на парични знаци;
- Отвличане на заложници;
- Трансграничен тероризъм;
- Пиратство;
- Проституция;
- Порнография;
- Контрабанда;
- Кражба на произведения на изкуството и предмети на културата и др.

В съвременната световна практика голяма част от националните и трансграничните престъпления са свързани с последните достижения на науката, високите технологии, биотехнологиите, генното инженерство и др.

Според отделни, неподвластни на богатите експерти и професионалисти националната и трансгранична престъпност е възможно да се премахнат за много кратко време, само ако богатите пожелаят.

Това може да се осъществи само ако богатите пожелаят да въздействат върху правителствата, които:

- Да формират истинска политическа воля и действително желание за борба с националната и трансгранична престъпност (а не както до сега само демонстрация на голо желание);
- Да разработят ефективни национални законодателства и международни норми за борба с престъпността;
- Разработените нови национални и международни норми ще

се прилагат ефективно по отношение на абсолютно всички престъпници в абсолютно всички държави (без никакво прилагане на двойни стандарти);
- Постепенно унищожаване на всички условия и причини, пораждащи националната и трансгранична престъпност, а не само на следствията (получените пари, ценности, корпоративни, политически, икономически и други облаги);
- Изграждане на ефективни национални и международни системи за търсене на отговорност на нарушилите на националните наказателни законодателства и нормите на международното право;
- Приемането на конвенция за борба срещу националната и трансграничната престъпност и др.

2.17. Създаване на Оръжия за масово поразяване

Богатите-злите сили с цел реализиране на големи печалби създават конвенционални – хладно, огнестрелно и други оръжия, което е огромно зло с непредвидими последици особено след финансирането, изобретяването и използването на оръжието за масово поразяване (ОМП).

В исторически план богатите-злите сили винаги са се стремяли и финансирали изработването на нови стратегически оръжия, с които да завладеят нови икономически територии и да увеличават своето богатство. Разработването на ново стратегическо оръжие винаги е изисквало сериозни инвестиции в науката, които са им се отплащали след това многократно.

Богатите в различните периоди на развитие на човешката цивилизация са отделяли сериозни инвестиции:
- В древността – тарани, копия, мечове, бойни колесници, бойни слонове и др.;
- В средновековието – гръцки огън, морски военни кораби (напр. гръцката трирема) и др.;
- В модерната епоха – огнестрелно оръжие, артилерия танкове, линейни кораби, подводници, бомбардировачи, изтребители и др.
- Оръжия за масово поразяване – биологично, химическо, ядрено, радиологично и др.;

– В нови, съвременни технологии за производство на други видове ОМП – геофизично, озоново, лазерно и др.

ОМП дори при ограничено използване причиняват огромни разрушения, огромни човешки жертви и загуби, включително необратимото увреждане на околната природна среда и биологичното разнообразие.

На 6 август 1945 г., американците хвърлят първата атомна бомба над Хирошима и за секунди са убити десетки хиляди японци, а почти целия град е разрушен (а няколко дни по-късно и над Нагазаки и ситуацията е същата). Проект, в който са инвестирани над 2 милиарда долара за убийството на хиляди невинни души, за да спечелят по правило богатите, които не вземат никога участие във военни стълкновения.

Към ОМП се отнасят ядреното, химическото, биологичното и радиологичното оръжие, но развитието на науката и технологиите способстват възникването на принципиално нови средства за масово унищожаване, като напр. оръжията, създавани на нови физически принципи, геофизично, лазерно, озоново, климатично и др..

ОМП е оръжие специално създадено от богати, за да предизвика след използване на масови загуби на воюващите, въоръженията и техниката за много кратко време и съответно големи печалби от завоюваните нови територии.

Огромната опасност за живота на хората и действията на богатите производители на оръжия възмущават международната общност още след използването на първите бактериологическо оръжия и бойни средства със задушаващи, отровни и други подобни газове.

За да успокоят международната общност богатите производители оказват въздействие върху приемането на редица международни актове.

Още през 1899 г. на проведената в Хага Първа мирна конференция се приема Декларация за ограничаване прилагането на бойни средства, съдържащи задушливи и вредни газове, а през 1925 г. е подписан Женевския протокол забраняващ използването по време на война на задушливи, отровни или други подобни газове и бактериологични средства.

По късно са сключени редица международни договори, като напр. през 1963 г. Договора за забрана изпитанието на ядено оръжие в атмосферата, космическото пространство и под водата, през

1972 г. Конвенция, забраняваща разработването, производството и натрупването на запаси от бактериологично (биологично) и токсично оръжие и др.

Независимо от приемането още на първите международни договори през 1899 г. богатите собственици на оръжейни заводи и военно-промишлени комплекси продължават да финансират изработването на нови ОМП, в следствие на което са изобретени напр. нови химически, ядрени и продължават да се изобретяват други нови оръжия, а след това се приемат международни договори за тяхното забраняване. Лицемерието на богати – злите сили и безкрайно щом това се отнася до печалба и умножаване на богатството им.

ОМП са огромно зло за човечеството, не само защото е възможно да бъдат използвани по време на война, но е голяма опасността от използването им в мирно време от фанатизирани терористи.

Вероятността от осъществяване на тероризъм с ОМП е възможно да се осъществи:

- Ядрен тероризъм – той стана възможен след изобретяването на най-мощните три типа бойни устройства (атомни бомби-използващи реакцията на ядреното деление на ядрата, водородни бомби-използващи реакцията на синтез на ядрата и ядрена бомба);
- Биотероризъм – когато се използват биологични агенти (напр. бактерии, вируси, паразити, гъбички и др.), за да причинят заболяване или интосикация или за да доведат до катастрофални последствия за хората, извършен чрез авиационни бомби, ракети, снаряди, мини, балони, контейнери със заразени животни и др.;
- Химически тероризъм – използването като химическо оръжие (бойни отровни вещества) като най-достъпното ОМП по сравнение с другите видове;
- Високотехнологичен тероризъм – кибертероризъм, екологичен тероризъм, енергиен тероризъм и др.

Ако богатите – злите сили желаят да проявят малко повече човещина към обикновените хора-воюващите и мирните граждани, те щяха да инвестират в изобретяване и произвеждането на оръжия, които не убиват хората и не разрушават различни ценности създадени от човека. Техните усилия следваше да бъдат насочени към производството на куршуми, които не убиват, а временно за-

шеметяват и изкарват от строя войниците (като напр. шокови и гумени куршуми и др.) и бойната техника (напр. противотанковите снаряди биха били създадени да неутрализират танка обливайки го с пяна за няколко дни). Подобни биха могли да бъдат бомбите, снарядите, ракетите и др.

Но богатите – злите сили не желаят да преминат към подобно производство, защото печалбите и трупането на богатство биха били по-малки.

2.18. Увреждане на природата

Увреждането на природа е зло с непредвидими последствия за населението на Земята, особено за бъдещите поколения, което произтича от редица дейности главно на богатите-злите сили, които осъществяват производства без да са осигурени с необходимите филтри и катализатори за пречистване на въздуха, при които природата се замърсява и унищожава постепенно вследствие на ежедневно отделянето на производствени газове, отработени газове от произведени от тях автомобили, запрашване на въздуха при изкопни работи и строителство на заводи, фабрики, жилищни сгради, изпускане на замърсени води директно в природата и др.

Умишленото унищожаване на растенията е умишлено унищожаване на природната фабриката за кислород, без който ние не можем да живеем.

Освен огромното замърсяване на природата, чрез действията на богатите за трупане на богатства. Макар и частично в много по-малки размери увреждането на природата настъпва в резултат на злоумишлени действия, небрежност или бездействие на всички хора, включително и от богатите, като напр.:

- Ежедневно злоумишлено изхвърляне на отпадъци и опасни вещества на „незаконните сметища“ от много хора, включително и от богатите;
- Злоумишлено не спазване от богатите производители на екологичните норми, с цел икономия на средства за ефективни филтри за пречистване на въздуха, за да бъде печалбата по-голяма;
- Злоумишлено замърсяване на природата от производствата

на богатите, които вследствие на химическите и други производства, изпускане на замърсени води директно в природната среда без отделяне на необходимите средства за пречистване и др.;
- Небрежното транспортиране от богатите на опасни вещества, които в следствие на пътнотранспортни произшествия замърсяват природата и др.

Вследствие на безконтролното замърсяване на природната среда от алчното гонене на печалби от богатите производители се замърсяват и почвата, водата, атмосферата и др.

Сушата заема около една трета от площта на Земята, от която една малка част е заета от селскостопански цели, друга от планински масиви, трета е застроена и др.

Почвата разполага със свойства необходими за растеж и развитие на растенията, но непрекъснатото увеличаване на замърсяването ѝ с киселини дъждове, строителни, минно-технически дейности, ежедневното изхвърляне на отпадъци и опасни вещества, изпускането на замърсена вода от химически и други производства и др. се намалява плодородието и я прави негодна за селскостопански цели.

При натрупването на токсични вещества в почвата, осъществявано с цел безконтролното трупане на богатства, нейния химически състав се променя и се нарушава естествената среда за нормалното развитие на растенията и живите организми и се разграничават:
- Замърсени почви, които в резултат на антропогенната дейност имат повишено съдържание на вещества с вредно въздействие върху растителността, животните и човека;
- Нарушени почви, които временно или безвъзвратно са лишени от естествените им функции, като основа за селскостопанско или горскостопанско производство, като напр. земите, отнети за различни видове строителство, за миннодобивна и кариерна промишленост, както и за други видове дейности;
- Деградирани почви, които са унищожени или добивите от тях са намалени вследствие на ерозия, на вкиселяване, на заблатяване, на засоляване и др.

В световен мащаб под въздействие на интересите на богатите-злите сили не се осъществя необходимото възстановяване на почвата като напр.:

първо, техническа рекултивация, при която се извършва подравняване на терена за окончателен вид;

второ, биологично възстановяване на почвата, обхващаща комплекс от агротехнически, технологични и мелиоративни мероприятия за възобновяване на продуктивността и плодородието на земите.

В това отношение е необходимо богатите в световен мащаб да осъществят всичко необходимо за въздействие върху правителствата, отделяне на необходимите средства за пречиствателни съоръжения, загърбване на безогледно и безконтролни опасни производства, съблюдаване на принципите на международното екологично прави и др., необходимо за опазване на природата от замърсяване и унищожавате.

В един от последните си трудове, изтъкнатият специалист проф. Георги Пенчев прима извода, „че концепцията за характера на принципите на екологичното право като особен вид правни норми е преобладаваща в екологоправната доктрина у нас и в чужбина“[17]

Водата е химическо съединение (водород и кислород), която е необходима за жизнената дейност на всички форми на живот на Земята.

Водата заема около 71 % от повърхността на Земята, като от повърхностните води 97 % се намира предимно в океаните, около 2.4 % заемат ледниците и полярните шапки и около 0,6 % в други водоеми като езера, реки и др.), около 1,6 % са подземни води и около 0, 001 % се намира във вид на пара и облаци.

Замърсяването на водата може да доведе до непредвидими негативни последици, включително и до живота на Земята, тъй като е считана за дробовете на нашата планета.

Замърсяването на водата е налице, когато във водните басейни – океани, езера, реки и др. се внасят или образуват физически, химически или биологични вещества, или протичат процеси, които водят до надвишаването на определени показатели за качеството на водите или имат вредно въздействие върху живите организми, растенията и природата като цяло.

Основен причинител на замърсяването на водите са вредните

[17] Пенчев Г., Принципи на българското екологично право, С., Фондация „Граждани на нова епоха“, 2017, с.163

производства и дейности на богатите производители, които не желаят да отделят средства за пречиствателни станции като напр.:

- Изхвърлянето във водата на твърди и радиоактивни отпадъци, на нефт и нефтопродукти във водните басейни;
- Изпускането на отпадъчни индустриални води и от други производства;
- Умишлено не отделяне на средства от богатите за пречиствателна дейност и др.

В следствие на тази дейност на богатите-злите сили, редица затворени, полузатворени морета и други крупни водоеми се намират в много критично състояние и са най-замърсените водоеми в света.[18]

Атмосферата позната като въздух се състои от 99 % газове азот и кислород около Земята и се нарича газовата обвивка на земното кълбо, която предпазва живите организми и растенията от вредните ултравиолетови лъчи, която е съставена от няколко пласта – тропосфера, стратосфера, мезосфера и екзосфера. За крайната височина на атмосферата се счита слой с дебелина до 20 000 км.

Озоновият слой съставлява около 90 % се съдържа в стратосферата и е част от атмосферата на Земята. Той е изключително важен за климата и безопасността на всички и на всичко, като напр. предпазва от рак на кожата, увреждане на ретината и др..

Първите сведения за изтъняването на озоновия слой са от 1958 г., но богатите правят всичко да омаловажат този факт, тъй като вземането на ефективни мерки, би се отразило на печалбите. Едва през 1974 г. за пръв път е съобщено на света за намаляването на стратосферния озон и започва да се говори за наличието на Озонова дупка.

Озоновата дупка се появява всяка година над Антарктика и през последните десетилетия нейните размери непрекъснато се увеличават достигащи площ от около 25 млн. кв. км.

Озоновата дупка се формира в резултат на образувани облаци в стратосферата, които съдържат озон и вещества отделяни от не филтрираните, което следва от производства от богатите. Когато атмосферата започва да се затопля от слънчевата енергия, между тях настъпва химична реакция, която формира изтъняването на озоновия слой.

---

[18] Борисов О., Международноправен режим на Черно море, изд. „Ч. Храбър“, Варна., 2014, с. 90

Под натиска на международната общност през 1985 г. във Виена се подписва Виенската конвенция за защита на озоновия слой, а през 1987 г. се подписва Монреалския Протокол за защита на озоновия. Независимо от тяхното съдържание, богатите производители продължават да замърсяват озоновия слой безконтролно и необезпокоявани.

2.19. Измъчване или убийство на животни

Ненужното убийство или измъчване на животни е зло, присъщо на умишлено формираното извратено съзнание от богатите-злите сили, за да могат да отвлекат вниманието на хората от техните проблеми.

Животните на Земята са същества, които дишат, движат се и се размножават, но следва да бъдат убивани само за храна от други животни.

Например едноклетъчните организми притежават характерните признаци на животните, но не влизат в групата, които биха могли да бъдат третирани от хората.

Животинският свят се обозначава като „фауна", а най-много представители животинския клас насекоми.

Разбира се животните не трябва да ги третираме като хората, но трябва се отнасяме хуманно, а не жестоко, грубо или да бъдат безпричинно убивани, защото ние живеем съвместно с тях вече милиони години на тази планета.

Хората по правило при среща с животните изпитват спектър от емоции като напр. от умиление, възхищение, уважение, обич и т.н. до сковаващ страх от определени видове.

В науката терминът животно засяга тези същества, които живеят (живот-но), тоест те са живи същества като напр. риби, птици, насекоми, червеи и др. общо около 2 млн. вида на Земята, от които синият кит достига маса до 150 тона, а амебата е организъм, която може да се види само с микроскоп.

Отношението на хората към животните зависи до голяма степен от това дали те се отнасят към дивите или към домашните животни. Разделянето на животните на домашни и диви, започва от момента, в който човекът превърнал дивото животно в домашно, като напр. първоначално човекът превръща вълка в домашно ку-

че-сега вече са около 400 вида, а след това постепенно превръща коня, кравата, овцата, различни птици и т.н.).

Опитомяването на някои диви животни като лъва, мечката, крокодила и др., не означава, че техния вид се е превърнал в домашно животно.

Озлобените хора се отнасят жестоко предимно с домашните животни, като ги третират непрекъснато с жесток побой, без да ги хранят, не се грижат за тях ако са болни, не ги пазят от лошите атмосферни условия, в следствие на което много от тях умират.

Определени злобни хора третират жестоко безпризорните кучета, котки, птици и др., като ги пребиват, влачат с колите се, бесят или просто ги убиват.

Домашните животни могат да бъдат разделени на няколко категории:

- Селскостопански животни – коне, крави, овце, свине, биволи, магарета, камили, северни елени, лами, зайци и др., които се отглеждат като източници на месо, мляко, кожа, за превоз и др.;
- Домашни птици – кокошки, патици, гъски, пуйки, лебеди, фазани, гълъб, щрауси и др., които са източник на месо, яйца, пух и пера.;
- Домашни насекоми – пчели за мед, копринена буба за коприна и др.;
- Животни компаньони – кучета, котки, риби, зайци, канарчета, папагали и др., използвани за развлечение, доставяне на удоволствие и радост и т. н. и др.

Вторият вид са животни, които живеят в дивата природна среда, в която отсъства намесата на човека, затова се наричат диви животни. Дивите животни са огромен брой и съществуват, като живеят на сушата или във водата.

Основната разлика с домашните животни е, че дивите животни сами трябва да си търсят храна-жертви, като в много случаи самите те могат да бъдат жертви на други диви животни.

Към дивите животни хората имат няколко подхода два подхода – лов, ловен туризъм, бракониерство, садистично убиване за удоволствие и др.

Ловът е дейност, при която се преследват, залавят или убиват животни с различна цел, като напр. запазване и контролиране на

популацията, като се убиват стари, слаби и болни животни, убиване на опасни хищници, вредни птици и др.

Ловът се осъществява от физически лица за лична употреба на убитите животни с ловно огнестрелно оръжие, с хладно оръжие, арбалет, капан и др. с помощта на кучета, птици, заслепяване, отрова, взривове, звукови източници имитиращи определен вид и др. Ловът служи също така като източник на месо, кожа, рога, пух перушина и др. Целта може да бъде също така за отстрел на опасни хищници, вредни животни ли птици, или за намаляване на популацията на прекомерно увеличен брой на даден вид и др.

За осъществяването на ловен туризъм съществуват многобройни ловни стопанства в Европа, Азия, Африка, Северна и Южна Америка, които срещу определено заплащане в ловен дом се осигурява хотел, ресторант и организиране на лов – убиване на различни животни като напр. слонове, носорози, жирафи, лъвове, мечки, вълци, чакали, тибетски як, зубър, елени, сърни, антилопи, зебри, муфлони, дива свиня, лисици, язовец, зайци, глухар, дива пуйка, фазани, токачки и др. птици, както и друг дребен дивеч и хищници.

Бракониерство е незаконен лов на животни, който се осъществява от зли хора за удоволствие, като безмилостно и безогледно убиват животни. Бракониери също така могат да бъдат и хора, които убиват животни, тъй като се нуждаят от храна, кожи и др., но без разрешение, не на разрешени места, извън разрешеното време и т.н.

Ловът е убийство на животни за удоволствие и развлечение, който се осъществява от дълбока древност от богаташите, които обучавали за лов стотици ловни кучета, както и специални коне за лов, много викачи и други помощници.

Богаташите започват да използват огнестрелно оръжие, вместо лов с лъкове, хладно оръжие и др. от края на 15 век до сега.

Богаташите за удоволствие и от скука убиват в Африка, както и животни в други континенти, така и много редки и огромни животни като напр. слонове, носорози и др., а също така и лъвове, жирафи, зебри, антилопи и др. В редица случай богатите, които не са ловци си поръчват слонова кост, нос от носорози, препарирани животни и птици, за които плащат огромни суми на бракониерите в африканските и други държави.

Особено тревожно е положението с намаляването на дивите животни в Африка, където популацията на едрите бозайници в националните паркове са намалели средно с 60 % през последните четири десетилетия, като особено сериозно е положението в Западна Африка, където бозайниците са намалели с около 85 % през последното десетилетие.

Според учени от Зоологическото дружество в Лондон и Университета в Кеймбридж, лъвовете, жирафите и зебрите в някои защитени зони като националния парк Серенгети в Танзания и Резервата Масай Мара в Кения са застрашени от бракониерство.

Бракониерите в Африка са убили през 2013 г. общо 1004 носорога, тъй като богаташите плащат за един техен рог повече от половин млн. долара (т.е. повече отколкото за килограм злато).

В Ботсвана близо до делтата на река Окаванго през м. септември 2018 г. са убити 90 слона заради бивните им от бракониери. Като цяло африканските слонове стават все по-малко през последното десетилетие, тъй като всяка година се избиват около 30 хиляди за слонова кост, купувана главно от богатите.

2.20. Умишлено и ненужно унищожаване на растенията

Ненужното унищожаване на растения е също така израз на злото, тъй като те са основна част от живота на Земята – произвеждат кислород, с който ние живеем.

Растенията макар, че не са живи организми те могат да бъдат подложени на тормоз и унищожаване, което е равно на убийство на живо същество. Затова, защото и те като живите същества са организми, които дишат, хранят се, растат и се размножават, макар и по различен начин от тях.

Богатите-злите сили считат, че населението на Земята вече е твърде голямо и следва да се намали и един от способите който те прилагат е, унищожаване чрез трети лица, напр. чрез палеж, създаване на болести, умишлени наводнения или унищожаване по друг начин на растенията, особено по отношение на тези, които се използват за храна-зърнени храни, плодове, зеленчуци и др.

Това е част от международната демагогия на злите сили, които внушават на населението на Земята, че храната, която се произвежда в света вече е недостатъчна за всички, макар, че според специа-

листите в света се произвежда храна за около 12 милиарда души дневно.

Демагогията на злите сили е огромна, като се има предвид, че богатите продавачи на хранителни стоки и собственици на хранителни вериги, вместо да намаляват цените или да ги дават на бедните безплатно, предпочитат да изхвърлят милиони тонове храна дневно. Освен това според някои специалисти сега на Земята има население около 7 милиарда души, а те са изчислили, че в света се произвежда храна, достатъчно да изхрани 12 милиарда души.

Безсмисленото унищожаване на растенията не подпомага развитието на планетата Земя, а точно обратно може да я затормози при масови, огромни унищожения на растителни масиви. Те са източник на основната част от свободния кислород, който те отделят при тяхното функциониране – нар. фотосинтеза, при който те извличат необходимата за жизнените им процеси енергия от слънчевата светлина (някои видове растения са паразити и не фотосинтезират).

С кислород живеят повечето екосистеми, особено тези, които живеят на сушата и както е известно той основна съставна част на въздуха, а също така и на водата, който се диша постоянно и без който след няколко минути настъпва смърт.

Растенията са организми във формата на дървета, цветя, треви, храсти, лиани, папрати, мъхове, а според някои специалисти дори и зелените водорасли, като точния брой на видовете растения се предполага, че са около 300-350 хиляди, като се счита, че основната част около 290 хиляди вида, са семенни растения.

Според Международният съюз за защита на природата съществуват около 320 хиляди вида растения, от които 280 хиляди цветоносни, 1000 вида голосеменни, около 16 хиляди мъхообразни и около 12 хиляди висши спорови растения.[19] Следва да се има предвид, тъй като постоянно се откриват нови видове, броят на видовете растения расте.

За растенията са характерни два вида размножаване – полово и безполово, като напр. за повечето висшите растения е широко разпространено безполовото размножаване, което се нарича вегетативно размножаване

Ботаниката е науката, която класифицира всички свободно

[19] International Union for Conservation of Nature and Natural Resources, 2010.1.IUCN Red List of Threatened Species:Summary Statistics, 2010

растящи в природата видове растения. Под дял на ботаниката се приема, че е растениевъдството, като източник за храна на хората, производство на вино, лекарства и др., чиито сфери се разделят на различни области, като напр.:

- Земеделие – за отглеждане на зърнени фуражни култури;
- Градинарство и овощарство – за отглеждане на зеленчуци и плодове;
- Лозарство и винарство – за отглеждане и култивиране на различни видове грозде и преработката му на вино;
- Цветарство – за отглеждане на цветя и храсти и дървета с декоративна употреба;
- Билкарство – за събиране, сортиране или култивиране на растения с лечебна цел;
- Гъбарство – отглеждане на гъби за консумиране;
- Лесовъдство и дърводобив – залесяване с цел създаване на трайни горски или паркови насаждения и ежегодно се употребява огромно количество дървен материал за строителството, за получаването на целулоза и др.

За съжаление производствата от тези области на растениевъдството се саботират често от злите сили, като на се изкупуват плодовете и зеленчуците, купуват се на безценица, продават се на много високи цени, за да не се купуват и т.н. с цел да се намали и спре тяхното производство и като цяло храната за изхранване на човечеството да намалее, с което да се оправдае геноцида на богатите над бедните.

По правило някои видове растения са защитени и се предвижда особена правна защита на лечебните растения[20] за разлика от растенията – паразити.

Вреда на растениевъдството нанасят растенията-паразити, които виреят както при висшите, така и при низшите растения.

Освен паразитите съществуват и повече от 500 вида хищни растения, които виреят на обикновено в почвите, които са бедни на хранителни вещества и минерални соли. Хищността на тези растения е предизвикана от недостатъчното азот в почвата, поради което те са се приспособили да извличат азот от насекомите и други животинки, които улавят с помощта на разнообразни капани (напр. мухоловка, дарлингтония, расолист и др.).

[20] Пенчев Г., Екологично право. Специална част, С., изд. Сиела, 2019, стр. 232

Между стотиците хиляди видове известни на Земята растения, около десет хиляди вида се считат за отровни за хората и домашните животни. За да не се стига до трагичен край, тъй като те съдържат вещества, които са потенциално опасни за организмите, трябва да се научим как да се пазим от тях.

В заключение следва да се подчертае, че съществуването на всички живи същества, включително и на хората е невъзможно без растенията, което определя тяхната значима роля за живота на Земята. От всички съществуващи организми главно растенията са способни да акумулират енергията на Слънцето и да извличат от атмосферата въглероден двуокис и да го преобразуват в кислород. Освен това растенията са значима част от хранителната верига (за някои тревопасни животни единствената храна), а също така техните корени непосредствено участват при образуването на почвата, предотвратяват нейната ерозия и т.н.

Глава IV.

Доброто и злото в действителност след предоставянето и след нарушаването на правата на човека

1. Доброто в живота означава, че правата на човека се прилагат успешно

Правата на човека са добро, което намира израз в етичните принципи на социалните норми, създаващи доброто в живота на всеки човек и само реалното им гарантиране могат да осигурят достоен (нормален) живот както като цяло, така и в определени области. Под нормален живот се разбира, че човешкото същество следва да живее достойно, без каквито и да било лишения, в която и да било област на живота.

1.1. Нормален (достоен) живот

Всяко човешко същество има право да води нормален (достоен) живот, където и да се намира – в своята родина или на територията на друга държава. Това означава, че всеки човек притежава естествен обем от права и независимо от това къде се намира трябва да му бъде гарантирано правото на задоволително ниво на съществуване.

Съгласно Международната харта за правата на човека (МХПЧ) като цяло на всяко човешко същество във всяка държава-страна по пактовете за правата на човека следва да се гарантира задоволително ниво на живот.

В една от съставните части на МХПЧ съгласно чл. 11 от Международният пакт за икономически, социални и културни права (МПИСК) в точка 1 е предвидено, че на всяко лице и семейството му

се признава правото на задоволително жизнено равнище, включващо достатъчно храна, облекло и жилище, както и на непрекъснато подобряване на условията на живот.

При тълкуването а тази разпоредба изрично произтича, че всички хора на Земята имат правото на задоволителен начин на живот, което означава, че на всеки човек, гражданин на държава-страна по този Пакт, държавата е длъжна да осигури достатъчно храна съдържаща достатъчно енергия необходима за добро здраве ежедневно, достатъчно количество удобни и подходящи дрехи за всеки сезон, жилище отговарящо на всички необходими санитарни изисквания и др.

Текста изисква също така и непрекъснатото увеличаване на условията на живот, тоест непрекъснатото подобряване на условията за духовно и физическо развитие на всеки човек. От раждането всички деца трябва да бъдат поставени на равен старт за развитие на техните умствени и физически способности.

Право на образование следва да се реализира според умствените способности на всеки човек и получаване на съответната квалификация. Образованието трябва да бъде насочено към пълното развитие на човешката личност и на съзнанието за нейното достойнство, както и да засили зачитането на правата на човека и на основните свободи.

Друг съществен елемент, свързан с условията на живот е намиране на работа според полученото образование, т.е. колкото е по-квалифициран полагания труд, толкова е по-добре платен и живота им е по-разнообразен. Разбира се това е правило, което е добро, само когато се прилага. Милиони хора работят не по придобитата специалност, но това не се отнася за децата родени със сребърна лъжичка в устата, чиито родители са богати.

Здравеопазването е част от необходимото ниво на условията на живот и е добро само тогава, когато е достъпно за всички и не зависи единствено от способността на заплащане на хората. То е свързано със създаването на условия, които да осигурят на всички медицинска помощ и медицинско обслужване.

Освен това е необходимо всестранното подобряване хигиената на околната среда, на промишлената хигиена, предотвратяване и лекуване на епидемичните, ендемичните, професионалните и други заболявания, както и борбата с тях.

Право на участие в културния живот е част от добрите условия на живот във всяка държава.

Право на ползване на постигнатото от научния прогрес и приложението му е необходимо условие за добър живот във всяка цивилизована държава и непрекъснато подобряване и на други условия живот.

Освен тези разпоредби в т. 2 на чл. 11 от МПИСКП е предвидена и специална закрила на всяко човешко същество предвиждайки правото на всеки човек да бъде защитен от глад, което както и останалите права е само на хартия, т.е. като се има предвид, че повече от половината от населението на Земята повече от 50 години след приемането на този Пакт ежедневно са недохранени, перманентно гладуват, а мнозина умират от глад всеки ден.

Анализирайки съвременната практика в отделните държави определено може да се каже, че по-голямата част от населението на Земята не води задоволителен начин на живот, тъй като са бедни, болни, инвалиди и др.

1.2. Живот с други хора

Още в дълбока древност биологичните индивиди „homo sapiens“ са разбрали, че ако живеят заедно ще живеят много по-добре, по-сигурно и безопасно, по-лесно ще е осигуряването на храна в екип и т.н.. Първоначално създавайки малки общности (първобитно – общинни орди) биологичните индивиди се превръщат в социални индивиди, които постепенно разработват обичайни правила за поведение в рамките на общност, които на един по-късен етап се приемат като норми на поведение в рамките на закони.

В социален смисъл общността е категория на съвместното битие или взаимодействие, в рамките на която естествено се урежда съвместния живот на група хора, свързани с еднакъв произход, сходни възгледи, обща съдба и насоченост, имащи определени цели и др.

Мъжете прилагайки общи съвместни ловни тактики са осигурявали храна за ордата или племето като са ходели ежедневно на лов, а жените са се грижили за децата, приготвяли са храна и са вършели почти всичко останало, свързано с бита.

Хората още в древността са разбрали, че създаването на со-

циална общност, т.е. съвместния живот им носи добро, свързано с изхранването и сигурността.

Социалната общност е родово понятие на общество и представлява устойчиво обединяване и взаимовръзка на определен колектив за социална дейност, т.е. исторически се разбира, че това е човешка общност и за първа общност се приема родовата общност, като форма на социалната организация, в която участниците притежават общи признаци.

Общностите като цяло могат да се характеризират като род, племена или община, които оказват положително влияние на процеса на развитие на човешката цивилизация.

Първият тип взаимовръзка между хората са известни като архаичното – първобитно-общинно и традиционното – робовладелски и феодално общество, а втория като индустриалното общество – капиталистически тип.

След възникването на държавите, в рамките на техните територии общностите като цяло започват да се наричат народност, а на един по-късен етап поданици, а след това граждани. Формирането на народност е свързано и с разлагането на родово-общинните общности, но общностите продължават да съществуват в рамките на народността.

Постепенно в рамките на народността се развива общественото разделение на труда, а също така и отделянето на умственият от физическия труд и се оформя политическото разделение на общността на класи.

Съвкупността от хората, които живеят в определена пространствена система – държавната територия е прието съгласно международното право да се нарича население. Населението е териториалната общност от хора, които се разграничават от другите човешки общности със съответното отношение към определена територия.

В литературата съществуват мнения, съгласно които като общностите могат също така да се разглеждат професионалните групи, производствените колективи, както и всички елементи на социалната структура на обществото.

През епохата на индустриализацията се наблюдава отделяне на определени хора от обществото – самотници, индивидуалисти и др., които водят на полу-самостоятелен начин на живот.

Днес много хора предпочитат да живеят сами, като отделят

по-голямо внимание на себе си и полагат по-големи грижи за собственото си пространство. С изключение на творците, които имат нужда от общуване със собственото си въображение, то на единаците след време в главите започват да се появят изкривени мисли, които могат да определят самотата като психическо заболяване.

В случаите, когато няма кой да внесе корекция в посока реалност, самотниците след продължително отделяне от обществото започва да си вярва и стават роби на собствените си изживяванията, които ражда обременения мозък.

Една част от индивидуалистите-самотници интуитивно стават работохолици и прекарват повече време сред трудовите колективи като по този начин са по – близо до хората.

На практика се оказва, че всички хора имат нужда от споделяне на човешко присъствие и имат нужда от човешка топлина, грижи и взаимоотношения.

Социалните общности могат да се класифицират по различни основания – напр. формиране в сферата на общественото производство, класи, професионални групи и др., образования на етническа основа – народности, етноси и др., на демографска основа, семейно-брачни и други обединения на хората.

Например социалните класи могат да бъдат определени като големи групи от хора, които се различават по своите икономически възможности, които значително влияят на начина на живот.

Общностите могат да се разделят на социални групи, социални кръгове, социални слоеве, класи, касти, кланове, народи, териториални общности, семейна общности.

За голямо съжаление общностите в почти всички държави са разбити, противопоставени една на друга и обезсмислени от злите сили, за да могат по-лесно да бъдат управлявани и трупани богатства. Единствено в скандинавските държави общностите продължават да бъдат на много добро ниво, което дава и своите резултати, народите на тези държави са най-щастливи на земята, а поради тази причина най-богати и живеят най-добре от всички държави на Земята.

1.3. Физическо и духовно здраве

Правото за постигането на пълноценно физическо и духовно здраве е най-доброто, което може да се случи на всяко човешко същество, след правото на живот независимо от това на територията на коя държава живее.

Здравето е ниво на функциониране на всеки човек, като отразява общото състояние на ума, тялото и духа, състояние на пълно физическо, психическо и социално благополучие и е значително по различно от наличието на болести или недъг.

Пълноценно физическо и духовно здраве може да се постигнато само в държави, в които съществува управленско разбиране, че трябва да се отделя необходимият ресурс, за да могат всички хора да се развиват физически и духовно, за да постигнат най-добро състояние на физическо и духовно здраве.

Дълъг период от време управляващите и богатите – зли сили само са демонстрирали желание на думи пред населението на Земята да постигне добро физическо и духовно здраве.

За пръв път след създаването на ООН се разработва универсален международен акт – МХПЧ, в който изрично се предвижда правото на всички хора на най-добро физическо и духовно здраве.

Съгласно чл. 12 на МПИСКП (една от съставните части на МХПЧ) държавите – страни по този пакт се задължават всяко лице да постигне най-доброто състояние на физическо и душевно здраве.

За постигането на тази цел и предоставяне за упражняване на това право, страните трябва да предприемат всички необходими мерки включително осигуряването на всички на качествена медицинска помощ, висококвалифицирано медицинско обслужване, всестранна борба с епидемичните, ендемичните, професионалните и други заболявания, всестранното подобряване на хигиената на околната и промишлената среда и др.

В последствие са разработени редица универсални и регионални международни актове, в които също така се предвижда постигането на най-доброто физическо и духовно здраве.

Така напр. съгласно чл. 35 на Хартата за основните права на ЕС в дял IV. „Закрила на здравето", се предвижда право на достъп до здравна профилактика и ползването на медицински грижи на всяко лице на високо равнище на здравеопазване.

Предвижда се изрично здравна профилактика и медицинските

грижи за всички граждани на държавите-членки на ЕС, в които да се осигури високо равнище на здравеопазване.

В дял I. „Достойнство“ на Хартата съгласно чл. 4, б. „а“ никой не може да бъде подлаган на физическо и духовно малтретиране. Това изрично означава, че доброто състояние на физическото и духовно здраве по никакъв начин не може да се поставя в опасност чрез унизително и не здравословно физическо и духовно малтретиране.

Правото на физическа и духовно развитие може да бъде гарантирано само ако има политическа воля от управляващите и естествено на богатите които стоят зад тях, наистина на гражданите на една държава да бъдат предоставени условия, които да гарантират упражняването на правото да се развиват на най-високо ниво.

В това отношение се приема, че една от функциите на всяка държава е опазването на здравето на населението, а в световен мащаб принадлежи на Световната здравна организация, но управляващите и богатите могат да повлияят на това дали населението да бъде здраво или нездраво, в зависимост от това дали гарантират:

- Здравословно развитие още от раждане на всички деца;
- Медицински грижи и здравеопазване за всички хора;
- Превенция и ранно лечение на заболяванията;
- Необходимия доход и социален статус на всяко лице;
- Ежедневното приемане на необходимото количество здравословна храна и вода;
- Истинска социална среда за цялото население;
- Здравословна физическа среда за всички;
- Високо ниво на медицинско образоване и грамотност за всички;
- Здравословни условия на работа и начин на живот и др.

В достъпната литература се приема, че за постигането на високо ниво на физическото и духовното здраве е необходимо държавата, в която е постоянното местожителство на всеки човек да създаде условия за:

- Наличието на здравословен сън, след който всеки човек възстановява жизнените си сили. Това не възможно за голяма част от населението, които не разполагат с удобни жилища, подходящи спални помещения и др., а въобще не можем да говорим за нормален сън за клошарите и бездомниците, които спят на вестници по пейките или в картонени колиби и др.;

- Да се събуждаш всяка сутрин бодър и жизнерадостен, е много трудно като се има предвид нерадостния живот, мизерстването и гладуването на по-голяма част от населението на Земята, които се събуждат уморени и гладни;
- Наличието на добра памет, за да преосмисляме грешките си, за да се развиваме добре. В повечето случаи това е невъзможно, тъй като повечето от хората живеят в затруднено положение в бедност, мизерия, глад и др., а залогът за добра памет е ежедневното приемане на необходимото количество здравословна храна;
- Честност, като необходимо условие за духовна чистота, за да бъде достоен за доверие и уважение в живота, в който залогът е оцеляването и често себе доказването става с измама и престъпления честността не е на мода, а се оценява агресивните качества, послушковците и др.;
- Смирение, за което е необходимо да се освободим от гордостта, високомерието и тщеславието, което днес е невъзможно, защото това се котира в създаденото статукво на живот;
- Благодарност е усещане за благоволение и благодарност за оказана каквато и да било помощ, от когото и да било. Това е невъзможно в свят, в който съществува статуквото „не прави добро, за да не получиш зло“, „какво добро съм ти направил, за да ми причиняваш зло“ и др.;
- Любов е необходима, за да може всеки да бъде физически и душевно здрав, когато тя е насочена към всички и към всичко, защото омразата разяжда и разболява всеки, който е таи дълго в себе си и др.

Постигането на добро физическо развитие е гаранция за физическо здраве, което е една от главните причини за състоянието на душевното здраве.

Душевното здраве се изразява в способността на всяко човешко същество да има адекватно поведение и отношение към всички и към всичко, за да се справя с всичко в живота.

Физическото и душевното здраве са предпоставка за пълноценно развитие на всеки човек, за дълголетие, за изпълнение на всички функции в живота и т.н.

Като се има предвид международната практика се оказва, че богатите-злите сили са решили преди повече от 50 години да пре-

доставят правото на физическо и духовно здраве на населението на Земята само на хартия, след приемането на МХПЧ и другите международни актове, тъй като огромната част от населението на Земята независимо от съществуващи международни права живеят физически и душевно непълноценно и не здравословно.

1.4. Човек без ограничения

Голямо добро в живота на човека е тогава, когато съществуват, колкото е възможно по-малко ограничения на правата, в следствие на което чувството за свобода и независимост за развитие е огромно.

Свободни ли са обикновените хора на Земята или се ограничават чрез законодателна или друга матрица умишлено от богатите-злите сили и техните васали и слуги?

Всяко човешкото същество има право на развитие и естественото право да упражнява права в различни области, които не могат произволно от когото и да било да бъдат ограничавани.

Международната харта за правата на човека съгласно разпоредбите на нейните съставни части не допуска ограничаването на правата на човека. Така напр. в съответствие с чл. 5, т. 2 на МИСКП „не се допуска никакво ограничаване или отнемане на основните права на човека, признати или съществуващи в отделни държави…“.

Съществуващото общоприето правилото, което никой не оспорва е, че всички хора са равни, т.е. раждат се равни, имат право на равен старт в живота, имат право на най-доброто образование и развитие, което би следвало да се осъществява в съответствие с индивидуалните способности, ум, талант, физически дадености и др.

За съжаление това правило съществува само на хартия (МХПЧ и др.), тъй като съгласно установеното статукво от богатите на Земята е „всички са равни, но някои са по-равни“ тоест по-равни са така нар. правоимащи или париимащи (богатите), които се раждат със сребърна лъжичка в устата и за тях не е валиден равния старт, равните възможности, равното развитие и т.н.

Съществуващото статукво е създадено под въздействие на богатите независимо, че съгласно чл.24, т.1 от МПГПП изрично се постановява „всяко дете, без разлика на раса, цвят на кожата, пол, език, религия, национален или СОЦИАЛЕН ПРОИЗХОД, ИМОТНО

СЪСТОЯНИЕ или рождение имат право на еднаква закрила…“. По всичко личи, че богати осъществяват своите действия и интереси без да се съобразяват, с каквото и било, дори с МХПЧ.

За децата на богатите не е валидно правилото за равните възможности, умствените и физически способности, а от значение е това, че за тяхното развитие и реализация се заплащат огромни суми, напр. за скъпи детски градини, училища и ВУЗ-ове, струващи десетки хиляди месечно и независимо от техните умствени и физически възможности получават възможно най-доброто.

Всъщност всички хора, които не са от семействата на богатите, т.е. бедните, съставляващи над 90 % от населението на Земята са подложени на ограничения още от самото им раждане като напр.:

- Получаване на непълноценна храна от бебета до юноши и др.;
- Записване в детски ясли за бедни (в които храната, водата, играчките, заниманията и др. са евтини и второ качество);
- Получаване на некачествено образование (в непрестижните училища за бедните);
- Бедните не могат да си позволят да плащат огромните такси в редица престижни ВУЗ-ове (които са само за богати деца);
- Не получават престижна работа и заплащане и т.н.

Като цяло може да се приеме, че огромната част от населението на Земята живеят с крайно ограничени възможности, поради което те са ограничени да развиват своите умствени, физически възможности и таланти още от самото им раждане.

Бедните още от самото си раждане поради липса на достатъчно средства не могат да си осигурят необходимата качествена храна от потребителската кошница, поради което тяхното умствено и физическо развитие не е на необходимото ниво, за да си осигурят добро образование, здравеопазване, дом, реализация и т.н.

Богатите и техните васали използват всички възможни начини, за да ограничат възможностите и мечтите на бедните за развитие.

През 1986г. ОС на ООН приема първият международен акт, уреждащ правото на развитие в универсален международен мащаб – Декларация за правото на развитие, която се основава на гарантиране упражняването на правата на човека като основен елемент за премахване на бедността.

Индексът за човешкото развитие, съставен от Програмата на ООН според един от индексите засяга качеството на живот, грамот-

ност, образование, стандарт на живот, равенство и социално подпомагане на децата.

Огромният проблем свързан с правото на развитие, който днес засяга цялото човечество е, че повечето от младите хора не могат да се реализират пълноценно, живеят бедно и не виждат никаква перспектива за своето бъдещо развитие.

В литературата се отбелязва, че съществуват доказателства, че в много държави младите хора, които израстват в бедност, като цяло са по-уязвими, с по-голям процент влошено здраве, изпитват образователни и поведенчески трудности, показват по-лоши резултати в училище, момичета забременяват по-рано, имат по-малки умения и стремежи, по-ниско са платени, по-голямата част от тях са безработни и зависими от социалното подпомагане.[21]

Очевидно е, че когато се касае до интересите на богати, те не се съобразяват с нищо и ограничават правата на обикновените хора използвайки най различни методи и средства.

Така напр. съгласно чл. 5, т.2 на МПИСКП „ не се допуска никакво ограничаване или отнемане на основните права….по силата на закони, конвенции, правила или обичаи…“.

Приемането на закони, чиито норми действително отразяват интересите на народа, съдържат норми, които създават справедливост, ред и правила за поведение на цялото население е необходимо, но приемането на закони от поставени хора (определени от точно определени партии), отразяващи интересите на богатите са не приемливи.

Поставените от богатите – управляващи и нормотворци под тяхно въздействие приемат ограничителни мерки за обикновените хора в рамките на приети несправедливи закони, кодекси, правилници, наредби дори и конституции, които са в интерес единствено на богатите.

В редица случаи, за да не се ощетят интересите на богатите по отношение на правата на човека се изфабрикуват ограничения уж, защото е застрашена националната сигурност, ред или обществено здраве.

Така напр. приети са международни разпоредби отварящи вратичка за защита на правата на богатите и управляващите, които съгласно чл. 4, т. 1 от МПГПП „В случай на обществена опасност, която

[21] https://www.coeqintibg/web/commpas/powerty

застрашава съществуването на нацията и която е официално обявена, държавите-страни по този пакт, могат да вземат мерки, дерогиращи техните задължения по Пакта….“.

Богатите са си осигурили перфектното средство за ограничаване на правата на обикновените хора, когато нещо не е в техен интерес да го обявят веднага, че е заплаха за националната сигурност, обществения ред, народното здраве и т.н.

На всички е ясно, кой определя кога съществува обществена опасности съществуването на опасност за националната сигурност и т.н. и то се налага на населението независимо дали е съгласно или не.

За да могат обикновените хора на Земята да живея в действителност свободни и без ограничения са необходими не само празни обещани, но ефективно упражняване, без ограничения на всички права и свободи, предвидени в действащите международни актове.

Правото на развитие без ограничения на всеки човек е възможно да бъде реализирано само ако всички права на човека се упражняват в пълен обем и нито едно от ограничено или нарушено. За съжаление както показва международната практика в почти всички държави правата на бедните са ограничени или нарушени, т.е. съществуват само на хартия повече от 50 години и празни обещания от богатите и управляващите от хилядолетия.

1.5. Човечност (хуманност)

Човешкото (хуманното) отношение е възможно най-доброто отношение за всеки човек, особено за тези обикновени хора, които не могат да си позволят много от съдържанието на потребителската кошница.

Хуманността е добро, изпълнено с любов и загриженост отношение към обикновените хора и съществува само там, където в действителност правата на човека се прилагат.

Човечността-хуманизмът (от лат. human – човек, човечност) е система от норми, които формират отноше`нието на тази част от човешката общност, която възприема като висша цел живота на хората, т.е. това е проява на най-голяма любов към човека, човеколюбие, човещина, които не следва да бъдат разводнявани, като към тях не трябва да бъдат прилагани разнообразни определения

и класификации, съдържащи различни идеи, методи или философски теории (които имат противоположен, дори противоположен смисъл според различните автори и течения).

Съвременният хуманизъм представлява многообразие от идейни движения, като в съвременната литература се прави опит под въздействието на богатите да се размие понятието хуманизъм (човечност) като се осъществява класификация на хуманистичните възгледи като напр. древен хуманизъм, класически хуманизъм, натуралистичен хуманизъм, нормативен хуманизъм, еволюционен и др.

Това разделение е напълно не приемливо защото може да има само един вид човечност – действително хуманно отношение към всички хора и помощ за воденето на достоен начин на живот, присъщ на всички човешки същества, независимо за кой период на развитие на човешката общност се отнася.

Очевидно богатите, които за да печелят от нехуманното, жестоко и алчно отношение към обикновените хора желаят да раздробят понятието хуманизъм и да го разделят на различни видове, за да изгуби своето значение и смисъл.

Истинската човечност и грижа за хората може да бъде проявявана само във една форма – доброта, любов, състрадание и т.н. и не трябва под никакъв претекст да бъде разделяна тя е постоянна и неделима.

Или си наистина човечен и правиш най-доброто за хората, или търсиш начини да прикриеш своят нечовечност и вършиш злини под най – различни форми.

Израз на голяма човещина, т.е. проява на човечност е необходимо безкористното предоставяне и ползване на правото за упражняване на правата на човека.

Човечността е нравствено качество и отношение към всички хора и се основава на духовното равноправие на живот и развитие и на доброжелателни и безкористни взаимоотношения между всички хора.

Човешкото достойнство е достойнство на човечността и в него се съдържа източникът на доброто сърце, състраданието, благодарността, самоуважението и уважението на другите хора.

За да има повече човечност в света е необходимо да има повече усмихнати и щастливи хора. При създаденото от силите на злото статукво на Земята освен богатите има много малко хора, които са

щастливи и живеят достойно освен правоимащити-париимащите. Богатите, за да задоволят своето алчно желани да трупат все-повече и повече пари, ощетяват жестоко голямата част от населението, създавайки условия, при които те не могат да упражняват свободно човешките права, т.е. да получават добро и са нещастни.

Един от най-големите недостатъци на съвременния живот е липсата на човещина и на човешко (хуманно) отношение на абсолютно всички нива към обикновените хора – безработните, пенсионерите, болните, с психически и физически увреждания, особено към бедните, просяците мизерстващите, гладуващите и др., на които да се даде възможност да упражняват правата на човека, тоест да получат добро от човещината и да бъдат щастливи.

1.6. Действия в полза на хората

Саможертвата и безкористните, всеотдайни действия в полза на другите е едно от най-голямото добро, което може да съществува на Земята.

В основата на това добро за хората е добродетелта, която е положително, нравствено свойство на характера на определен човек, което определя неговата воля и морално действие в полза на хората.

Според философските системи (Кант, Хегел и др.) понятията свобода на духа и висшето благо ограничават понятието добродетел като етичен принцип. Други философи пък считат, че добродетелта е тясно свързана с истината за пълно човешко щастие. Независимо от това как се приема добродетелта от философи или от религията добродетелта е задължително необходима в отношенията между хората, да бъдат те щастливи.

Това днес е не възможно при създаденото статукво от злите сили – богатите, тъй като то е създадено за – да няма чевеколюбие, да няма взаимопомощ, да няма човещина, да няма действия в полза на другите – алтруизъм и т.н.

АЛТРУИЗМЪТ е една от съществуващите на Земята форми, които отразяват действията в полза на хората

Алтруизъм (от лат. Alter – друг, други) е понятие което осмисля действията, свързани с безкористната грижа за благополучието на другите, достигащо до саможертва заради общото благо.

Понятието алтруизъм е въведено от френския философ, основател на социологията О. Конт, който го определя като безкористно действие на човек в полза на другите хора, съгласно принципа „Живей заради другите".

Опозицията действаща по указание на богатите (Ч. Харди, М. Вугт и др.) приемат, че алтруизма и алтруистичното поведение не са свързани с получаването на пряка изгода от хората, тоест за богатите.

В основата на действията в полза на другите лежи само чистия алтруизъм, който може да се характеризира като принцип или практика на загриженост за благополучието на другите и е традиционен добродетел в много култури и основа на много религиозни традиции.

За обикновените хора само чистия алтуризъм може да им донесе щастие, а останалите видове алтуризъм са създадени по поръчка на богатите, за да замъглят и обезличат положителните резултати на чистия алтуризъм.

Само същността на чистия алтруизъм означава пожертване за другите, без да очаква нещо в замяна. Така напр. алтруизмът може да бъде действие, породено от чувство за дълг, отговорност, лоялност и др.

Големият въпрос е доколко е пригоден и възможен ли е при съществуващото статукво да се осъществява действие нар. чист алтруизъм?

Периода, в който сега живеем, в който всичко е позволено, за да завоюваш някакви позиции или да дойдеш на власт, да забогатееш и т.н. от незаконни действия чрез безогледно разбутване с лакти, лъжи, кражби, продажба на опиати (наркомания), официално признаване на джендърство, корупция, до извършването на криминални и други престъпления и предизвикване от алчност на мизерия и глад, не предоставя условия за извършване на действия наричани чист алтуризъм

Възможно ли е в този период, специално създаден от богатите, за да умножават своето богатство, хората да действат алтруистично – да осъществяват чист алтуризъм и да нарушават плановете на богатите?

Умишлено от богатите и техните васали се създава впечатление, че алтруизма е нещо, което противоречи на идеята за естест-

вения подбор, т.е. по принцип при него оцеляват „най-добрите“ (естествено това са богатите), но се създава впечатление, че индивида, който самоотвержено помага на другите пречи на собственото си оцеляване.

Как при създаваната психоза хората масово ще започнат да си помагат и да стават алтруисти?

Как ще започнат да осъществят безкористна грижа за благото на другите хора?

На сегашния етап на развитие, т.е. при съществуващото световно статукво това е невъзможно, а тези които дръзнат да го направят масмедиите веднага го изкарват психически нестабилен (тоест луд) или друго.

Макар и рядко се среща и друга форма на човеколюбие и действие в полза на хората, това е МИЛОСЪРДИЕТО, което също така е общочовешка ценност означаваща оказване на помощ на изпадналите в беда и се характеризира със себеотрицание, отказ от егоизма и суетата, преодоляване на хладното и незаинтересовано отношение към страданията на другите хора. Милосърдието е последствие от добротата.

СЪСТРАДАНИЕТО се приема като едно от най-великите добродетели във философията и етиката. Състраданието или съчувствието (съприживяване на негативните емоции и чувствата на другите), предизвикани от чуждата болка или страдание, което създава желание да се помогне, да се облекчи страданието на другите.

Със-страданието е съпреживяване на чуждото страдание и съдържа израз на алтруизъм, грижа с любов към другите. Страданието е причинено от мъчителни усещания, при които се изпитва болка, стрес, мъка или емоционален дискомфорт, вследствие на нанасяне на физическо или психическо увреждане (от леко до непоносимо).

До същността на алтруизма до известна степен се докосва ФИЛАНТРОПИЯТА (от гръцки-любов към хората), при която обикновено богатия човек-филантроп е благотворител, финансов дарител и влага своето богатство в полза на обществото и нуждаещите се. Филантропът посвещава своите пари за благотворителни, като по този начин се доближава до известна степен до действията на алтруистите.

В САЩ частната благотворителност традиционно, играе по-голяма роля, отколкото в Европа и другите континенти.

Необходимо е формирането на такова психическо съзнание, че освен безкористната помощ, всеки да бъде готов да жертва личните интереси пред общите (разбира се това е крайната фаза на чистия алтруизъм, достигането до която е далеч в бъдещето).

2. Съпътстващо зло от началото на развитието на човешката цивилизация

2.1. Робство и търговия с роби

Робството е голямо зло, което съпътства развитието на човешката цивилизация от началото на нейното развитие още преди появата на писаната история.

Първоначално за роби са използвани само военнопленниците, но на един по-късен етап богатите хора са започнали да плащат за заробването на хора, след което са ги използвали за работна ръка, препродавали и търгували с тях и те са били разглеждани като собственост на робовладелците.

Робовладелският период на развитие ва човечеството е свързан с появата на класи – бедни и богати, в който бедните са свободни или изцяло подвластни на богатите, както и пленниците и поробените хора, купени от богатите, вследствие на което възниква и разделението между бедните, т.е. наред със свободните или полу-свободни граждани съществува и друга прослойка – робите (възниква института на робството).

Първите робовладелски държави възникват през четвъртото и трето хилядолетие преди Хр., като напр. Египетското царство, Асирия и др., в които, робите са собственост, която се приравняват към собствените животни, предмети или продукти.

Международното сътрудничество на богатите срещу бедните и робите започва от древността и с променящи се през различните периоди методи и средства за манипулация и управление, с голяма сила продължава и съгласно създаденото за днешно време статукво.

Така напр. още с първите международни догори, сключени между богатите от различни държави, тогава пряко като държавни гла-

ви, а сега предпочитат да стоят в повечето случаи в сянка по отношение на борбата срещу бедните и робите. Така напр. съгласно сключения през 1296 г. пр. Хр. между царя на Хетите-Хатушил и фараона на Египет-Рамзес II, се сключва Договор, с който се уреждат реда, условията и други въпроси свързани с връщането на избягалите роби.

Робите от момента на тяхното залавяне, покупка или раждане от роби са считани като безправни същества, изцяло подчинени и зависими от робовладелците, които в някои държави са имали право да ги изтезават и убиват според съществуващото национално законодателство.

Робите не са били разглеждани като хора, а като частна собственост без никаква свобода и собственост и главно са били използвани като оръдия на принудителен и задължителен труд без никакво заплащане.

Робството е известно още от дълбока древност и както бе посочено първоначално е свързано с практиката на военнопленниците, използвани за работа, а също така и населението на завладените и поробени народи.

Робството е известно в почти всички ранни цивилизации – Шумер, древен Египет, Акадското царство, Асирия, при маите, ацтеките, инките и др., като в редица национални законодателства пряка се урежда въпроса с наказанията, включително убийството на бедните роби.

Така напр. в Месопотамия части от законника на Хамурапи действал през 18 век пр. Хр. се предвиждало смъртно наказание за тези, които подпомагат бягството на роби.

Свидетелствата за наличието на роби в древна Гърция датират от Микенската епоха, като напр. повече от половината население на Атина в определен момент, напр. през 6-ти и 5-ти век пр. Хр. робите са наброявали около 80 000.

Робството в Древен Рим е възниквало след териториалното разширяване на римската империя, когато в робство попада населението на цели географски области и притока на роби е голям – гърци, илири, бербери, траки, гали, евреи, араби и други, като общия брой на робите е бил над 100 милиона души.

Икономиките на древна Гърция и древен Рим почти изцяло са били базирани на робския труд.

През ранното средновековие Византийската империя и мюсюлманския свят са дестинациите, а езическа Централна и Източна Европа са основен източник на роби, като в търговията с роби са участвали викингски, арабски, гръцки и рахдонитски еврейски търговци.

Византийско-османските войни, водени между 16 – 19 век, също така допринасят за залавянето на стотици хиляди европейци и след това продавани като роби предимно от пирати в Северна Африка и Османската империя.

Историците смятат, че в периода от 650 г. до 1900 г. между 10 и 18 милиона души са поробени от арабските търговци на роби и са взети от Европа, Азия и Африка прекосили през Червено море, Индийския океан и пустинята Сахара.

В Османската империя робството е широко разпространено, като в роби се превръщат предимно славяни и европейци от север, така и африканци от юг, като през 1609 г. робите достигат до една пета от населението. Според реформите на Танзимата, робството постепенно се премахва, като към края на 19-ти век търговията с роби в Османската империя се осъществява само контрабандно.

През средновековието се осъществяват колониализация на много държави в света, а трансантлантическата търговия с роби е може би най-емблематичната картина на робството, продължила с векове (прекарани няколко десетки милиона роби) оказала особено влияние върху САЩ и Африка. Така напр. почти всички африкански държави с изключение на Етиопия и Либерия попадат под колониална власт, подобна е била ситуацията в Южна Америка, Азия и др.

Независимо, че през целия период на развитие на робството и търговията с роби е свързано с робските въстания, движения против робството и др., които през 18-ти век довеждат до официалното премахване на робството в много държави, а по-късно се приемат редица национални и международни договори (Конвенция за премахване на робството от 1926 г. и др.), забраняващи робството и търговията с роби, но ситуацията в световен мащаб не е много променена.

В днешно време в много малко държави са запазени старите форми на робство, съществуват нови форми, чрез които богатите и техните васали, по различен начин превръщат всички бедни на Земята в роби под една или друга форма, а на голяма част от тях дори

отнемат свободата и самостоятелността и ги задължават да полагат принудителен или задължителен труд без никакво заплащане.

Според различни оценки от съществуването на нови, различни съвременни форми броят на съвременните роби е около 45 милиона души, като по данни на МОТ общия доход от незаконното използване на принудителния труд, възлизат на около 150 млд. долара годишно, от които около 100 млд. дол. се получават от секс индустрията.

В съвременната международна общност са познати различни форми на нео-робството като напр. заробване на длъжници (принудителен труд като обезпечение за погасяване на дълг-форма на съвременно робство според ООН), насилствени бракове осъществени след продажба, трафик на хора използвани главно за сексуално робство, принудителен труд или друга форма на експлоатация, незаконна трудова миграция, след която се работи за работодателя безплатно за връщане на парите за транспорт, квартира, храна и др.

Днес роби на богатите са всички бедни, които са или наемни роби или безработни роби, които уж имат свобода, но всъщност са затворници в рамките на мизерията, не могат да се възползват от правата на човека, затова гладуват и умират от глад уж свободни.

Светът може да заживее истински свободно само ако злите сили-богатите преосмислят своите действия и променят съществуващото статукво не към алчното, безогледно не човешко трупане на богатства, а към действия гарантиращи свободното упражняване от всички права на човека и основни свободи, за да не живеят над 90 % от населението на Земята като роби.

2.2. Война и въоръжени конфликти

Войната и въоръжените конфликти са голямо зло за населението на Земята, тъй като много обикновени хора или като войници, или като част от мирното население губят здравето или живота си на сраженията.

Въоръжените конфликти съпътстват човечеството още преди писаната история и създаване на държавите и се състояла от малки между племенни набези. Войните от дълбока древност до днес се водят главно за територия и други териториални спорове, като

изключим редките случаи на религиозни, селски, граждански, колониални, национално-освободителни и др. войни.

След възникването на първите държави преди около 5 000 години са започнали по-големи военни действия. Войните са водели предимно от най-богатите хора в държавите – императори, царе, крале, шейхове, султани, емири и др., а на един по-късен етап от президенти, премиери и др., предимно поставени лица на богатите, главно за завладяване на нови земи и територии, пазари, работна ръка и др.

Давани са много жертви предимно от обикновените хора и бедните, които са намирали препитание от военната служба, а богатите или печелят или губят финанси в зависимост от това, дали са от печелившата страна.

Жертвите по време на война значително нарастват с изобретяването на барута и технологичното развитие на огнестрелното оръжие, заместили стрелите, копията и хладното оръжие (около 15 век).

В края на двете Световни войни се правят анализи, свързани с неискреното желание на богатите производители на оръжие (стоящи зад управляващите на договарящите държави) за ограничаване и елиминиране на възможностите за нови войни.

Нито създадените проформа ОН и ООН успяват да предотвратят нови войни и въоръжени конфликти и да постигнат траен международен мир. Голям късмет за човечеството е, че не избухва това Трета световна война – термоядрена, по отношение на която първоначалният автор на атомната бомба – Алберт Айнщайн казва „не знам с какви оръжия ще се води Третата световна война, но Четвъртата световна война ще се води с камъни и тояги“.

Съвременната международна практиката доказва, че изобретяването и производството на нови оръжия вместо да намалява, финансирането, производството и продажбите в световен мащаб многократно се е увеличило.

Според учените между 3500-та г. пр. Хр. и края на 20-ти век са водени около 14 500 войни, в които са загинали около 3,5 милиарда души, като за този период е имало само 300 г. мир. Напр. най-дългата е стогодишната война с основни противници Англия и Франция започнала през 1453 г. и завършила през 1553 г. а най кратката е продължила само 38 минути между Англия и Занзибар през 1896 г.

Развитието на военните технологии в последните години са свързани с нарастването на тяхната разрушителност.

Главната причина за избухването на войни е желанието на богатите владелци на крупните заводи на така нар. световен военно-промишлен комплекс да произвеждат, да продават и да печелят от търговията с оръжие и боеприпаси.

В това отношение войните са разпалвани умишлено от богатите собственици и биват международни и вътрешно държавни въоръжени конфликти, тоест важното е да се купува, продава и използват конвенционални и други съвременни ракетни системи, бойни самолети, бойни кораби, други оръжия и боеприпаси без значение, каква е войната или въоръжения конфликт (малка, студена, мрежовоцентрична, сухопътна, въздушна, морска и др.).

Избухналите световни и локални войни през 20-ти век са били 90 % главно след териториални претенции между съседни държави и завоюването на нови територии с цел търговско влияние и печалба от богатите, които се интересуват главно от парите, като това е скрито зад други причини.

Провежданите в последно време войни и въоръжени конфликти – локални, регионални или вътрешнодържавни са заплаха за международния мир и сигурност, но истински сериозна заплаха за цялото човечество е избухването на въоръжен конфликт между великите – ядрените сили и най-вече между Русия и САЩ, които притежават огромен брой ракети с ядрени глави и други съвременни оръжия.

След края на така нар. „студена война“ Русия продължи да бъде военен противник на САЩ и държавите-членки на НАТО и през 1993 г. бяха моделирани всякакви сценарий за въоръжен конфликт и опасността от военен сблъсък нараства. Така напр. като спорно пространство може да бъде възприето пространството –обхващащо териториите на бившите държави, които са били държавите под съветско влияние, Близкия изток и други спорни територии, където е възможен въоръжен сблъсък.

Единственото, което може да ни успокои, че това не е ставало и вероятно няма да стане, тъй като двете държави осъзнават, че ако употребят ядрено оръжие или друго оръжие за масово поразяване, това би било по всяка вероятност края на нашата цивилизация и затова те поддържат непрекъснато връзка чрез така нар. „червен телефон“.

Дълъг период от време под въздействието на богатите в рамките на международните органи само се говори и обещава, производството на военна техника да мине на мирни релси, напр. вместо танкове да се произвеждат трактори, вместо бойни самолети, самолети за гасене на пожари и др., но практиката показва, че производството на оръжие не намалява, а се увеличава.

Обещанията и намеренията са само на думи и на хартия, в декларации, меморандуми и др. международни актове, приемани на различни международни правителствени форуми.

В световен мащаб годишно за производството на оръжия годишно се изразходват стотици милиарди долари, а експертите са изчислили, че отделянето от тях само на един процент ще извади от бедност и мизерия около 2 милиарда деца. Можем да си представим, какво значение ще има за развитието хората на Земята и изваждането от бедност и нищета на човечеството, ако 10 % от средствата за производство на оръжие биват пренасочени към задоволяване на социалните нужди на хората.

В заключение следва да се отбележи, че какво ще бъде отношението на международната общност към войната и мира зависи от богатите-злите сили, които управляват света.

Дали те ще проумеят и решат, че могат да се откажат от свръх големите печалби, които те трупат от производството и продажбата на всякакъв вид оръжие в полза на благоденствието и изчезването на бедността, мизерията и гладуване на 90% от населението на Земята ще покаже бъдещо, но сега е малко вероятно.

2.3. Военни престъпления

Военните престъпления съпътстват развитието на човечеството паралелно с началото на въоръжените действия между хората и е израз на голяма зло, свързано с излишното нараняване и убийство на хора.

Военни престъпления срещу военните от въоръжените сили и мирните граждани на воюващите държави винаги е имало, но за съжаление за нарушаване на законите и обичаите на водене на война рядко е имало наказания-победителите не ги съдят.

Следва да отбележим също така, че редица действия в миналото не са били считани за престъпления, като напр. командирите са

издавали заповед на войниците „днес пленници няма да бъдат вземани, всички, които се предат или пленят да бъдат убити“ и др.

Наказанията за извършени военни престъпления започва да се осъществява едва след като то става наказуемо съгласно международното право, т.е. за нарушение на обичаите и законите за водене на война.

Дълъг период от време са действали само обичаите за водене на война, като техните норми не винаги са били спазвани. Военните престъпления договорно са определени за пръв път от Хагските конвенции от 1899 г., които по-късно са доразвити от други международни актове, между които и Женевските конвенции от 1949 г. и допълващите ги протоколи и др.

За пръв път международната общност сериозно обсъжда въпроса за наказанието на виновниците за избухването на Първата световна война, но до реални действия (присъди) не се стига.

Едва след Втората световна война международната общност организира в лицето на държавите победителки Нюрнбергския и Токийския военни трибунали, на които осъждат на смърт няколко души, а други са осъдени на различни срокове на лишаване от свобода.

Съвременното хуманитарно право предвижда не само лична международна отговорност за военни престъпления, но и отговорност на командирите съгласно чл. 86 от I-ви протокол към Женевските конвенции от 1949 г., отнасящ се до случаите, когато те са знаели за възможността за извършване от тях на престъпление, но не са предприели необходимите мерки, за да го предотвратят.

Съгласно чл. 8 на Римският статут военни престъпления са:

- Преднамерено убийство;
- Мъчение;
- Нечовешко отношение;
- Включване в биологични експерименти;
- Умишлено причиняване на големи страдания;
- Незаконна депортация и преместване;
- Вземане на заложници;
- Нападение на цивилни;
- Прекомерни смърт, нараняване и щети при инциденти;
- Убийство или нараняване на лица извън боя;
- Осакатяване;

– Унищожаване или завладяване на собственост на противника;
– Използване на отрови и отровни оръжия;
– Използване на глад по време на война и др.

Държавите носят международноправна отговорност, вследствие на водена на престъпна държавна политика от висшите държавни служители, когато нейните действия се квалифицират като международни престъпления.[22]

Съгласно Конвенцията за не прилагането на давностен срок от 1968 г. и други международни актове съвременното международно право не предвижда давностен срок за извършването на военни престъпления.

Никой не може да нарушава нормите на международното хуманитарно право и след време да остане не наказан, тъй като отговорността за извършени военни престъпления е валидна за винаги. Независимо, че за международните престъпления наказания са строги днес все още най-разпространени са следните военни престъпления: убийство или нараняване след приключване на битката, умишлено причиняване на големи страдания, нечовешко отношение към противника, нападение на цивилни и др.

В заключение следва да се отбележи, че за да се намалят до минимум военните престъпления, е необходимо таза част от военната наука, която се занимава с военната психология наред с изучаването на стреса и влиянието му върху морала на военните, да отдели повече внимание на откриване на причините, които пораждат военните престъпления и да се открие начина тяхното отстраняване.

2.4. Престъпления против мира и човечеството

Престъпленията против мира и човечеството са зло което съпътстват развитието на човечеството в по-ново време и са свързани с различни злодеяния продиктувани от богатите – злите сили.

Престъпленията конкретно са насочени срещу мира, към войната като едно от средствата за намаляване на човечеството, тоест за съкращаване на нарастналия брой на хората, които живеят на Земята. Според тях вече трудно се изхранва населението, което е над 7 млд. души, но това е само повод за такива твърдения, тъй като

[22] Борисов Ат., Трансгранични престъпления, С., изд. Нова звезда, 2017, стр. 81

според независимите експерти на Земята с произвежда храна, достатъчно да изхрани около 12 млд. души.

Така например в една от многобройните обединения на мега-милиардерите – Римският клуб, в който се обединяват представителите на политическия, финансовия, културния и научен елити според някои публикации, наред с някои положителни дейности, той изпълнява роля, свързана с налагането на неомалтусианската политика, която следва да установи мизерия и смърт на населението на Земята, тъй като една от целите е намаляване на населението на планетата.

Терминът „престъпления против мира и човечеството“ е възприет като заблуда за цялата международната общност, че уж се набелязват и осъществяват позитивни действия в полза на оцеляването на обикновените хора на Земята.

В това отношение умишлено са откроени и става дума за два вида престъпления – престъпления против МИРА и престъпления против ЧОВЕЧЕСТВОТО, които след това изобщо не намаляват, а напротив някои се увеличават.

Престъпленията против МИРА обхващат всички действия, насочени към публична пропаганда за война, подстрекателство към война чрез печат, слово радио или по друг начин, планиране, водене или подготовка на агресивна война, нарушение на нормите на международното хуманитарно право и неписаните норми на обичаите за водене на война и др.

Престъпленията против мира за пръв път в универсален международен план са обявени от Обществото на народите през 1923 г. като международни престъпления.

В приетия от ОС на ООН през 1947 г. с резолюция 177 – проект на Кодекс за престъпления против мира и сигурността, агресията се определя „като използването на въоръжени сили от една държава срещу суверенитета, териториалната цялост или политическата независимост на друга държава или по друг начин, несъвместим с Устава на ООН“.

Основен международноправен източник е приетият през 1945 г. Устав на ООН, чиято главна цел съгласно чл. 1, т.1 е „Да поддържа международния мир и сигурност…чрез отстраняване заплахите на мира и за потушаване действията на агресия или други нарушения на мира….“.

След приемането на УООН са избухнали стотици локални агресивни войни и въоръжени конфликти, което доказва, че или ООН не си е свършила уставните задължения или умишлено си затваря „очите“ при явните нарушения на международното право в интерес на богатите.

Почти зад всички действия свързани с подстрекателството и избухването на агресивни войни и въоръжени конфликти стоят интересите на богатите-злите сили, свързани преди всичко с техните интереси и умножаване на богатствата и другите блага.

Обект на агресия като цяло са основите на мира, т.е. на мирното сътрудничество между държавите при решаване на проблемите, изключващи всички форми на насилие, а обект е посегателството срещу мира и сигурността на човечеството.

Субекти на престъпленията против мира и сигурността на човечеството са всички вменяеми лица, които са навършили 16 години, извършили деяния нарушаващи международното право. Субективната страна на всяко престъпление се определя от вината във формата на пряк умисъл.

Гарантирането на мира и сигурността на човечеството е задължително условие за тяхното нормално развитие, т. е. както на общността като цяло, така и по отделно на всеки човек. Това може да бъде гарантирано само, ако богатите спрат производството и употребата на оръжие, а средствата бъдат пренасочени към постигането на социален мир.

Престъпленията срещу ЧОВЕЧЕСТВОТО според международното право е извършването на жестокост и нехуманни действия срещу големи маси хора, представляващи най-високата степен на криминална дейност.

В своето историческо развитие различни етноси, големи маси или народи на човешката общност са били подлагани многократно на различни жестоки и нехуманни действия и престъпления.

За пръв път в човешката история на 24 май 1915 г. Съюзническите правителства на Великобритания, Франция и Русия правят публично заявление, с което обвиняват Турция, че е извършила „престъпление против човечеството“ за геноцида над арменци.

В международен договор за пръв път терминът се включва в чл. 6 на Устава на Международния военен трибунал в Нюрнберг, в който за пръв път се включва състава на международните престъпле-

ния – убийство, изтребление, поробване, заточаване и други жестокости, осъществени по отношение на гражданското население до или по време на война.

Геноцид е унищожаване на отделни групи от населението по расови, национални или религиозни мотиви и е считано за едно от най-тежките престъпления срещу човечеството. Целта на геноцида е унищожаване изцяло или отчасти на определена национална, етническа, расова или религиозна група чрез причиняването на смърт, тежка телесна повреда или постоянно разстройство на съзнанието.

С влезлият в сила през 2002 г. Римски статут в чл. 7, ал. 1 престъпленията против човечеството са определени като действия, които се извършват, като част от широко или систематично съзнателно нападение срещу гражданското население, като напр.: убийство; физическо унищожаване; поробване, депортиране или насилствено преместване на население; лишаване от свобода и др.

Друго престъпление против човечеството е апартейд, който се приема като расова дискриминация, при която една народност се лишава от избирателни права, свобода на движение, преселване и др. Целта на апартейда е установяване или поддържане на господство, или систематично подтисничество на една расова група хора над друга група от хора чрез налагане на непоносими условия на живот, за да се причини пълно или частично физическо унищожаване на расова група хора.

В съвременната международна практика най-често извършвани престъпления против гражданското население са – вземане на заложници, незаконни депортирания, преследвания или задържания, изтезания, подлагане на нечовешки мъки и др.

Според съвременното международно право всички физически лица, които в качеството си на частно лице, членове на група, които са граждани на една държава, но извършили престъпления от международен характер в друга държава, носят наказателна отговорност. За съжаление обаче в международната практика се прилагат двойни стандарти и лицата, близки до богатите и тези които изразяват техните интереси не носят никаква или необходимата строга отговорност.

В заключение следва да се отбележи, че докато в международен план не започне безпристрастното и еднообразно прилага на нор-

мите на международното и националното право и без да се поощряват и да се поставя защитен чадър над определени лица престъпленията против мира и човечеството няма да намалеят.

2.5. Пиратство

Пиратството е израз на злото, което съпътства развитието на човечеството от момента, когато човешкият гений изобретява голямата лодка за плаване по море след малката лодка, с която се осъществява плаване по реки.

След изобретяване на кораба за пресичане на морските пространства започва и неговото използване за превоз на пътници, товари, поща и др. Веднага с това се открива начин (чрез пиратство) за незаконно бързо забогатяване чрез завладяване и отвличане или потапяне на морските пътнически, търговски и др. плавателни съдове.

Пиратството в първоначалната си форма е морско насилие, изразяващо се в неправомерно задържане и грабеж, което се осъществява от крайбрежните племена, овладяли мореплаването.

Според някои автори „пиратството може да се счита за първото „престъпление против човечеството“ като особено варварското му качество произтича от отнемането на живот в зона извън защитената сфера, на която и да било нация, поради която се счита за особено уязвима постъпка“.[23]

Лоша е славата в това отношение на най-добрите мореплаватели за времето си – финикийците, а античните пирати като цяло нападали не само морските плавателни съдове, но и крайбрежните селища, населението на които продавали като роби или за които на по-късен етап се искат откупи.

Разцвета на античното пиратство се осъществява в епохата на анархията, предизвикана от Гражданските войни в Рим с основна база на пиратите в Киликия и Крит.

В средните векове най-разпространения начин на пиратско нападение е абордаж, когато пиратите захващали с абордажни куки атакуваните кораби, след като корабите се доближавали борд до борд, пиратите преминавали на другия кораб и го превземали. По това време са известни следните видове пирати: берберовски пи-

[23] Робъртсън Д., Престъпление против човечеството, СИЕЛА, 2005, стр.305

рати (Северна Арика); флибустери (морски разбойници, които през XVII век ограбвали испанските кораби и колониите на Америка); корсари (появили се през XIV век); капери, приватири и др.

След Първата световна война се възражда китайското пиратство, които основно се базират в Хонконг и Макао, които в периода 1918-1923 г. с така нар. пиратски джонки ограбвали японски и европейски параходи.

Съвременното пиратство се осъществява от края на 1990-те до началото на 2 000 г. в Малакският пролив (считано за най-опасното място в света), когато десетократно се увеличават пиратските набези. Това принуждава властите на Малайзия от 2004 г. да организират постоянно патрулиране на военно-морските сили.

През 2000 г. след установяването на нестабилна обстановка в Сомалия започват своите незаконни действия Сомалийските пирати, действащи активно около бреговете на Сомалийския регион и Аденския залив.

През 2008 г. пиратските нападения са вече 134, през 2011 г. са 97 (от извършените на света общо 142 нападения) като сомалийските пирати са задържали 480 моряка в очакване на откуп и т.н.

Пиратите в Гвинейския залив (Атлантически океан) използват насилствени методи за завладяване на нефтопродукти, който от американската организация „Океани без пиратство“ за 2016 г. са признали Гвинейския залив за най-опасното място на Земята за корабоплаване.

Пиратството в Гвинейския залив и Нигерия се развива в продължение на първото десетолетие на 21-век, като само през първото тримесечие на 2017 г. пиратите са нападнали 43 кораба и взели малко повече заложници от същия период за 2016 г.

В началото на 21-и век морското пиратство е значим проблем за международната общност, която губи годишно около 16 милиарда щатски долара, като най-големи са щетите, нанесени във водите между Червено море и Индийския океан, Сомалийското крайбрежие, а също така в пролива Малака и Сингапур.

Съвременното морско пиратство включва отвличането на кораби и стоките, а екипажи, пътниците и др. вземане за заложници. След пребоядисване продават корабите и стоките, а за екипажа и пътниците, и всички заложници се иска откуп.

Въпреки взетите международни антипиратски мерки, явно с

помощта на тези, на които са изгодни пиратските набези, пиратски действия продължават да се осъществяват няколко места за отвличане на петролни танкери, товари, круизни кораби и др., въпреки присъствието в региона на многонационални военноморски сили на ЕС, САЩ, Русия и Китай.

Според Международната морска организация в света действат голям брой пирати около Малака и Южнокитайско море, Карибите, Западна Африка, конкретно по крайбрежието на Сомалия, Бразилия и др.

Съгласно съвременното международно морско право пиратството е признато престъпление с международен елемент.

Определение на пиратството и начините за борба с него са регламентирани от Конвенцията на ООН по морско право (КООНМП).

Съгласно разпоредбите на чл. 101 от КООНМП са определени, кои действия се считат за пиратство (морско или въздушно) като напр. „всеки неправомерен акт на насилие или задържане или акт на грабеж, извършван с лични цели от екипажа или от пътниците на частен кораб или частно въздухоплавателно средство".

В чл. 103 на КООНМП се определя кой кораб или въздухоплавателно средство се смятат за „пиратски кораб или пиратско въздухоплавателно средство, ако лицата, които ефективно го контролират, възнамеряват да го използват, за да извършат някое от действията, предвидено в чл. 101".

В рамките на ООН през 1999 г. с приема Конвенция за преследване на незаконните действия, насочени срещу сигурността на морското корабоплаване, която през 2005 г. е изменена и допълнена с Протокол.

В началото на 20-ти век изобретяването и започване на използването на въздухоплавателните средства за превоз на пътници, товари и поща се появява и се появява и нов вид въздушно пиратство, което е свързано с похищението и отвличането на самолети и намиращите се в тях екипажи, пътници и товари и др.

За пиратски днес се определят действията, освен завладяването на пътнически, търговски, товарни и др. кораби, също така и нападението по време на война на бойните кораби, подводниците, военните самолети на неутралните държави.

Наред с морското пиратство от началото на миналия век се осъществява и въздушно пиратство, което представлява незаконна

дейност на въоръжени лица или групи,, които завладяват по време на полет въздухоплавателни средства, поставяйки в опасност живота на пътниците и екипажа, вземайки ги за заложници или с друга цел.[24]

Приети са редица международноправни актове за борба с въздушното пиратство, т.е. срещу незаконното завземане на въздухоплавателни средства.

Хагската Конвенцията за борба с незаконното завладяване на въздухоплавателни средства (от 1970 г.) доразвива разпоредбите на Токийската конвенция относно правонарушенията и други актове на борда на въздухоплавателните средства (от 1963 г.) като квалифицира незаконното завладяване като престъпление.

В приетата в Монреал през 1971 г. Конвенция за борба с незаконните актове насочени срещу сигурността на гражданската авиация, съдържа разпоредба, че всяко лице извършва престъпление, ако незаконно и преднамерено:

а) извърши акт на насилие по отношение на лица, намиращи се на борда на въздухоплавателно средство по време на полет, когато актът заплашва сигурността на това средство;
б) разруши въздухоплавателното средство в експлоатация или му причини повреда, която го изважда от употреба;
в) постави или извърши действие, с което се предизвиква поставяне на въздухоплавателното средство в експлоатация на устройство или вещество, с което може да се разруши това средство или го повреди, с което се изважда от употреба, или му се причини повреда, която може да заплаши неговата сигурност по време на полет;
г) разруши или повреди аеро навигационно оборудвани или наруши неговата експлоатация, ако този акт заплаши сигурността на въздухоплавателното средство;
д) даде лъжлива информация, вследствие на което се създаде опасност на въздухоплавателното средство по време на полет.

Пиратството представлява огромна опасност за хората, но продължава да съществува във все по-нови форми и начини, но за да се премахне изцяло е необходимо правителствата на всички държави

[24] Борисов О., Международно публично право, изд. Нова звезда, С., 2015, стр. 428

и на стоящите зад тях – богати-зли сили да предприемат всеобщи ефективни мерки за не допускане и подпомагане под каквито и да е форми осъществяването на пиратски действия.

Независимо от това, кой има интерес от осъществяването на пиратски набези и завладяването на морски или въздухоплавателни съдове е необходимо да се унищожат всички пиратски групировки.

2.6. Геноцид

Геноцидът е голямо зло, което съпровожда развитието на човечеството под различни наименования и форми на колективно насилие, през целия период на неговото съществуване, но едва през 20-ти век получава международно приемане и се признава като международно престъпление.

Развитие на човешката цивилизация е съпроводена от редица случай, които не ги наричали геноцид още от древността във формата, но е характерно явление при опустошителните нашествия, завоевателните походи, вътрешни етнически и религиозни сблъсъци, в периода на колонизацията, при ожесточените борби за преразпределение на света, по време на двете световни войни, при последвалите колониални войни след Втората световна война и др.

За пръв път терминът „геноцид“ е предложен на Международната конференция по унификация на международното право, проведена в Мадрид през 1933 г. от полския юрист Р. Лемкин.

Международноправен статус терминът „геноцид“ получава през м. декември 1948 г., когато под егидата на ООН се приема Конвенцията за предотвратяване и наказване на престъплението геноцид. В чл. II на Конвенцията се определят действията, считани за геноцид, а в чл. III е определят следните действия за наказуеми: геноцид; заговор за извършване на геноцид; пряко и публично подстрекателство за извършване на геноцид; опит за извършване на геноцид; съучастие в геноцид.

Влезлият в сила през 2002 г. Римски статут „геноцид“ се определя като действие, извършено с намерение да бъде унищожена изцяло етническа, национална, расова или религиозна група (като напр. убийство на членовете на групата, насилствено предаване на деца от групата на друга група, умишлено налагане на непоносими условия на живот, целящи пълното или частично физическо унищожаване).

Наред с геноцид имащ международен характер през 20-ти век се осъществява и геноцид, имащ национален характер.

Най-известните случаи на геноцид през 20-ти век след Втората световна война са:

- Изтребването на около три милион камбоджанци от режима на Пол Пот и Янг Съри в периода 1975-1979 година в Камбоджа;
- Изтребването на милиони от кюрдското население в Северен Ирак от иракските войски в периода 1987-1989 година;
- Геноцида в Руанда през1994 г., в резултат на което племето хуту унищожават 800 000 души от племето тутси и др.

В началото на 21-ви век престъплението против човечеството геноцид продължава да бъде актуален международен проблем.

2.7. Наркомания

От дълбока древност обикновените хора са подложени на манипулиране с най-различни видове средства за опиняване и изпадане в блажено състояние.

В Шумерските клинописни глинени плочки от Нипур от 5 хил. години пр. Хр. се съдържа свидетелство за приготвянето и използването на опиум (нар. gil – радост) и други растителни субстанции.

Китайските традиции от древността говорят за познаване свойствата на хашиша, а през 3-то хилядолетие пр. Хр. здравната традиция използвала хашиша като лекарство срещу разсеяност, кашлица и хрема.[25]

Крито-микенската култура през 3-2 в. пр. Хр. познавала богинята на мака, чиято статуя са окрасявали с нарязани макови главички.

Индийската ведическа традиция познавали напитката на боговете „сома", която се приготвяла от сока на различни растения, включително и от индийски коноп.

Друидите, жреците на древните келти, били запознати със свойствата на различни растения и ги използвали с магически и медицински цели.

Викингите употребявали мухоморката като стимулатор за придобиване на свещено безумие в боя.

---

[25] Исаев Игор, В поисках забвения. Всемирная история наркотиков, М., ЭТП, 2003, с. 28

В най-известните Елвсински мистерии почти преди 2000 години били използвани халюциогенни гъби съдържащи веществото спорин, което е близо по състав до ЛСД-25.

Наркотиците като вещества, които след употреба променят физическото и психическото състояние на хората, са били известни на древните гърци и на древните римляни

Мюсюлманската мистика на практика използвала наркотици, като в суфизма – мистично течение в исляма, за достигане съзерцание на Аллах в състояние на транс.

През 11-ти век популярност добива сектата на източните исмаили или хашишни, които използвали хашиш и други наркотични средства.

През 1803 г. е изобретен морфина, като продукт, получен след преработването на опиума, а през 1853 г. е изобретена инжекционната игла чрез която наркотика попадал директно в кръвта.

В 1915 г. кокаина завладява Европа като се ползвал основно от войниците и проститутките, но за по-широката му употреба попречило избухването на Първата световна Война.

Пред 1919 г. получавания от мексиканските кактуси-мескалин, започва да се произвежда чрез химичен синтез и това е първият халициоген, като чисто вещество предизвикващо „умствени илюзии“ и друга промяна на чувствата получено по химичен начин.

След това започват да се произвеждат по химичен начин и други синтетични накотици, като напр. амфетамини, които ограничили използването на кокаин.

През 1930 г. активно в американското общество, особено от шофьорите на камиони започва да се употребява бензедарин.

Нов етап в развитието на историята на наркотиците е свързан с отриването на нов, синтетичен наркотик през 1943 г. – ЛСД, чието производство официално е прекратено през 1963 г.

През 1967 г. за използващите инжекции се разработва нов вреден наркотик – метиламфетамин (метадрин).

Очевидно е, че наркотичните вещества са оказвали значително влияние при формирането на религиозния и културния живот както в древността, така и в по-късните периоди.

Епидемията на наркоманията е следствие на духовната криза на обществото, което когато попада под властта на богатите-зли сили започва да използва наркотичните средства за отвличане на

вниманието на обикновените хора от ежедневното обедняване и непрекъснатото обогатявате на богаташите.

Постепенно хилядолетия на ред хората попадат по наркотично робство наричано наркозависимост.

Цялата история на човечеството потвърждава факта, че поощряването на употребата на наркотичните вещества се осъществява под прякото въздействие на богатите-тъмните, зли сили управляващи света с цел непрекъснато обогатяване, включително и от продажбата на наркотици.

Необходимо е да се отбележи, че наред с наркотиците се използват и редица други печеливши начини и средства за зависимост на хората, от които също така се забогатява като напр. алкохолизъм, тютюнопушене и др.

Алкохолизмът е един от най-старите създадени вредни човешки навици, които са свързани с пристрастяването към алкохол. Алкохола предизвиква физиологична и психическа зависимост, като след честа употреба на алкохолни напитки, човек се превръща в алкохолик.

След дълго време на употреба на алкохол човешкото тяло тежко заболява и се започват негативни последствия, някои от които със смъртоносен край, тъй като алкохола разрушава клетките на главния мозък и разлага черния дроб и други органи.

Борбата с алкохолизма не може да бъде ефективна, докато „някой“ не печели от огромното производството и продажби на алкохол и реализирането на огромни печалби.

От дълбока древност също така е изобретен и масово внедрен един друг вреден навик за здравето на човека е тютюнопушенето, което предизвиква заболяване на белите дробове, но някой непрекъснато забогатява и от това.

Тютюнопушенето е вреден навик на огромен брой хора на Земята – мъже, жени и деца, който оказва унищожително влияние върху дихателната система, както и върху здравословното състояние на организма като цяло.

За сега опитите за намаляване на производството и продажбите на цигари в световен мащаб е неуспешен, тъй като това до голяма степен зависи от печалбите на богатите.

Наркоманията, особено някои видове наркотици се произвеждат на един по-късен етап на развитие на човечеството, но като цяло съществуват от древността.

Наркоманията също така е създаден много вреден навик за здравето на хората, довеждащ хората до летално състояние. Възприетият вреден навик предизвиква тежка форма на зависимост от наркотичните вещества.

Наркозависимите след дълъг период на редовно приемане на наркотици стават неадекватни, а също така влече след себе си деградация на личността, извършване на престъпления, неизлечими болести и смърт след предозиране или в крайната фаза на заболяването.

Наред тютюнопушенето, употребата на алкохол и наркотици, са изобретени масово от богатите още много различни видове психическа зависимост, от които печелят отново те като напр.:

- игромания (патологично увлечени от компютърните игри, особено вредни за децата);
- шопохолизъм (зависимост от пазаруване);
- преяждане (безконтролно хранене предизвикано от психическо разстройство);
- телевизионна зависимост (телемания);
- зависимост от интернет (невъзможно разделяне от интернет за воденето на нормален живот);
- техномания (непреодолимо желание за закупуване на нова техника) и др.

2.8. Тероризъм

Тероризмът е много голямо зло, което съпътства развитие на човешката цивилизация от дълбока древност под различни форми.

От момента на разделение на обществото на класи и обедняване на по-голямата част от население възникват възможности за алтернативно управление на хората и лесно забогатяване. Терористичните актове се извършват от отделни хора, от групировки, от институции, от държавни органи и др., като алтернативен начин за водене на война или за постигането на определени цели.

Историята на развитието на човечеството доказва, че в почти всички държави богатите са управлявали своето население чрез потисничество и страх, което всъщност означава, че управлението със страх си е държавен тероризъм (лат. терор-страх).

Държавният тероризъм, който е израз на насилието на богати-

те-злите сили (в повечето случаи чрез управляващите) над бедното население се осъществява за поставянето му в абсолютно подчинено положение и диктат във всяко отношение на обикновените хора.

В една от първите изградени империи Месопотамия (държавата на Сарагон) според историците е била основана на управление чрез терор – страх от вдигнат меч, който ще се стовари върху главите на тези, които ще се опитат да се надигнат и изразят недоволство от управлението. Този успешен начин на управление на населението на земята от богатите е запазен и се прилага до сегашно време.

Така напр. държавният тероризъм се осъществява чрез незаконни или полу-законни действия на държавните силови структури – полицията и други репресивни и право охранителни органи и служби и др., чрез обявяване на неудобните и непослушните за психическо болни и вкарване в психиатрични заведения, чрез преки и не преки заплахи, чрез наказване на непослушните граждани без съд и присъда, чрез незаконни арести, похищения, убийства и др.

Държавният тероризъм включва също така и терористични актове на насилие спрямо обикновените граждани, осъществявани от специализирани държавни органи чрез управляващите по указание на богатите за удоволетворяване на техни интереси, с оглед преди всичко на забогатяване, от дълбока древност до днес.

Държавният и военният терор се използва в деспотичните общества като преминават през вековете и тяхното прилагане служи за наказване на непослушните и за назидание на другите, за да възпира техните духове и гарантиране на раболепие и подчинение.

От дълбока древност се използва и тероризъм, поддържащ държавата в тези случаи, когато държавните органи не са пряк извършител на терористичните актове, а държавата финансира и поддържа терористични групировки.

За най – ранните терористични групировки се счита юдейската групировка на сикариите, действали в Юдея през 1-ви век пр. Хр., които основно използвали сика (къс меч) или кама, действията на които съчетавали религиозния фанатизъм и политически тероризъм насочен срещу римляните.

Класически пример за терористичните организации през Средните векове, които развили изкуството на тайната война, диверсионната практика и насилствените средства за постигането на

целите е сектата на асасините (хашашините „ядящи трева“), които съществували от 1-ви до 18-ти век, когато били унищожени от монголо-татарите.

Общоприето е, че тероризма епизодично е съпътствал развитието на човешката цивилизация от дълбока древност в древна Елада, Египет, Персия, древен Рим и др.

Според източниците властимащите най-често са управлявали чрез всяването на страх –терор у населението. Деспотичните, тоталитарните и други режими се основават на страх (терор), в които държавния терор е метод на управление, т.е. една от формите за разубеждаване и отказ от убеждения.

Терористични актове са осъществявани постоянно като напр. през 661 г. е убит Али ибн Аби Талиб от аджарите, но трайно терористичните актове започват да се извършват през 19-ти век.

Характерна черта на тероризма извършван през 19-ти век е, че е насочен към убийството на монарси, държавни и правителствени глави (напр. през 1865 г. е убит американския президент А. Линкълн, през 1868 г и убит сръбския княз Михаил Обренович III, през 1881 г. е убит руския цар Александър II, през 1897 г. е убит испанския министър-председател А. Канавас, през 1894 г. е убит президента на Франция С. Карно и др.).

Официално се приема, че до Първата световна война тероризма има индивидуален, ляв характер, но както обикновено никой, никога не знае, чии интереси стоят зад терористичните актове (освен в случаите, когато те са осъществени от доказано душевни хора).

Бумът на тероризма през 19-ти век, разтревожва сериозно международната общност и, за да успокоят обикновените хора под диктата на богатите през 1872 се създава международна наказателна комисия, а през 1923 г. Международна комисия за криминална полиция (която през 1956 г. се трансформира Международна организация за криминална полиция-ИНТЕРПОЛ), но „странно защо“ борбата срещу тероризма вместо да ефективна и терористичните актове да намаляват те непрекъснато се увеличават.

В литературата се приема, че в периода между двете световни войни тероризмът на териториите на различни държави все повече започва да се обвързва със задгранична финансова подкрепа и трайно да се интернационализира. В същото време зад гърба на терористите ясно изпъкват действията на специалните служби на

различните държави, които в крайна сметка са в интерес на богатите.

Голямото зло за обикновените граждани е, че през 20-ти век тероризмът е насочен главно за унищожаване на големи групи невинни хора, за постигането на различни цели, чрез използването на взривни устройства, огнестрелно оръжие и др., осъществявани на публични места – летища, гари, стадиони, търговски центрове, във влакове, автобуси и т.н.

Целите на терористичните действия са, че те нарочно се осъществяват срещу обикновените граждани, за да могат ужасените граждани да окажат въздействие на управляващите за решаването на даден проблем – чрез петиции, протести, гласуване на избори и др. Със сигурност не се знае, чии интереси стоят зад терористичните актове, но в повечето случаи са прикритите интереси на богатите или други корпоративни интереси.

Дали е ефективна борбата срещу тероризма се разбира от статистиката, според която броя на убитите и ранените непрекъсната се увеличава. Ако през последното десетилетие на 20-ти век са били осъществени общо около 7 000 терористични акта, то само пикът е през 2008 г., когато са осъществени 12 000 тер. акта на Земята.

От началото на 21-и век съществува тенденция към непрекъснато увеличаване на терор. действия, като всъщност се води нова „световна", „тайна", „скрита", „психологическа", „асиметрична" война, която може да се определи като Трета световна война.

Тероризмът във световен мащаб води не традиционна „непредвидима" война срещу всички държави, включително и срещу великите държави, в зависимост от интересите на богатите.

Това бе потвърдено от осъществяването на терористични актове в Русия и особено след терористичните актове, осъществени в САЩ на 11 септември 2001 г., които оставих много въпроси без отговори.

В литературата се посочва, че „по различни причини тенденциозно в съвременната международноправна доктрина и международна практика се наблюдава като цяло стремеж да се отклони вниманието на населението на нашата планета от причините и условията, пораждащи трансграничния тероризъм, срещу който трябва да се създаде всеобхватна международна система за водене на борба.[26]

[26] Борисов О., Трансграничният тероризъм в глобалния свят, изд. Нова звезда, С.,

В приета през 2006 г. от ОС на ООН с резолюция № 60/288 Глобална антитерористична стратегия между съвременните предизвикателства, които предизвикват тероризма на първо място е поставена „бедността", която се използва от богати спонсори.

Един от „добрите" помощници на терористите са масмедиите, собственост или дирижирани от богатите, които уж случайно, насаждат страх у мирното население след своите неспирни, ежедневни публикации за терористичните, убийствени акции, като по този начин изпълняват част от стратегията на тероризма – тяхното насилие да достигне до съзнанието на хората и да предизвика страх-терор и ужас.

Превантивната дейност на масмедиите, е да е само накратко да маркират събитието като по този начин допринесат за спокойствие на населението, а не постигането на терор над населението, чрез подробното многократно отразяване на огромния брой убити и ранени, огромните разрушения и т.н.

Според някои автори „Наложеният модел" на глобализация намалява държавното регулиране на процесите в обществото т.е. отслабване на националната държава…Различията и границата между въоръжената съпротива, партизанската война, народоосвободителната война и тероризма са силно размити и тяхното определение зависи от гледната точка.[27]

В литературата също така се изказва мнение, че „по своите характеристики последният етап на глобализацията може да бъде определен като глобален енергиен, суровинен и икономически терор спрямо човечеството от страна на ТНК.[28]

Според други автори „международния тероризъм е остра форма на проява на процеса на глобализация…В сегашно време глобализма е проява на интересите на транснационалните финансови и промишлени монополи, политическите и промишлените елити на САЩ и държавите от така наричания „златен милиард", които силно задълбочават противоречията в останалия свят. В основата на повечето конфликти са нефтено-произвеждащите или нарко – добиващите територии.[29]

2017, стр. 9

[27] Начев Й., Пейчев А., Войната срещу тероризма – неконвенционален конфликт, „Военен журнал" том 110, №5, 2003, стр. 94-101

[28] http://geopolitica/2011/broi 32011/1090

[29] http://spkurdyumov.ru/globalization/mezdunarodnyj-terrorizm/

На този етап на развитие на глобалните процеси, елитите на различните държави и тайните общества на богатите, едва ли ще допуснат скоро унищожаването на изгодните трансгранични терористични актове, които от финансова гледна точка допринасят за развитието на корпоративни, икономически интереси, както и военно-промишления комплекс и др.

Според специалистите стремежът на управляващите света – богатите – злите сили е глобализацията да обхване всички области на цялата планета и дори Близкият Космос. Основната цел е осигуряването на необходимите суровини за производствата, енергия и пазари, а мотивационната основа вече изцяло е материална, изразяваща се в доминиращи позиции и собствен енергиен потенциал, гарантиращ икономическото и техническото предимство.

2.9. Бедност

Бедността е създадено голямо зло от богатите-злите сили по отношение на изпадане в това състояние на обикновените хора, което ги съпътства от хилядолетия насам от управляващите света, които за да са супер богати трябва да има абсолютно бедни след неравномерното и неравноправното преразпределение на обществените блага.

Още след образуването на първите социални общности – орди, племена и др. е настъпило социално разслоение на и бедни и богати, т.е. между имащи и малко имащи, като от една страна са елита-вожд, шаман и други приближени, а от друга всички останали редови членове на общността.

След образуването на държавите бедните хора са били експлоатирани жестоко първоначално за дълъг период в рамките на монархиите от царе, крале, шахове, шейхове и другите богати в държавата, а на по-късен етап в рамките на републиките от президенти, министър председатели, министри и други и преди всичко мултимилиардерите зад тях – бизнесмени, собственици на фирми и други представители на финансовия елит.

На по-късен етап към богатите се присъединяват политическите и партийните елити, които се обогатяват с различни способи, един от който е пълнене на джобовете след като са купени от бизнеса и финансовата олигархия.

Характерно за всички времена е, че бедните винаги са били огромна маса от хората в държавите (около 90 % от населението), докато богатите са били винаги само около 3 %, но са получавали около 99 % от националните и световни блага.

В основата на действията на богатите от хилядолетия лежи жестоката и неукротима жажда и алчност за непрекъснато увеличаване на богатството, което имат. Тези действия са възможни само, ако при управлението на държавите неправомерно се отклоняват обществените блага в държавите.

В резултат на тези действия на богатите през всички времена, бедните са живеели в мизерия и голяма част от тях са умирали от глад, напр. днес от глад умират средно на ден около 50 000 души-което означава, че всяка 1-2 секунди умира по един човек, докато богатите са разполагали винаги със средства да си позволят купуването на абсолютно всичко, голяма част от тях редовно преяждат, а някои дори да умират от преяждане.

Богатите не допускат да се познава добре действителната ситуация от международната общност използвайки създадената много ефективна машина за манипулиране на общественото мнение чрез своите васали и платени слуги – управляващи, политици, журналисти, политолози, социолози и др., които ежедневно и целенасочено промиват мозъците на обикновените граждани чрез масмедиите и другите средства и способи, за да живеят в невидение и заблуда и да вярват, че така е устроен света и нищо не може да се промени.

Истината за разделянето на хората на бедни и богати е, че почти през цялата история на развитието на човечеството съществуващо статукво е в следствие на социалното неравенство. Това бе изречено от президента на САЩ Барак Обама пред Общото събрание на ООН, заявявайки, че „светът не може да бъде стабилен, след като 1 % богати притежават, колкото останалите 99 % от населението в света.[30]

Днес мегабогаташите и поставените от тях лица – президенти, министър-председатели, министри, магистрати и др., на основата на социалното неравенство имат неофициално претенции за повече права и привилегии и задълбочават с манипулации непрекъснато увеличаване на материалната пропаст между бедни и богати.

---

[30] https://www. Ya plakal.com/forum7/topic1641318.html

2.10. Корупция

Вероятно почти веднага след създаването на човешки общности – орди, племена и др., от корупцията са се възползват вождовете, шаманите, техните семейства и гравитиращите около тях, които са получавали подаръци, ценности и др. за да получат тяхното благоразположение.

След възникването на държавите и създаване на държавните органи и формиране на йерархията, т.е. на така нар. управляващи с „по-висш ранг", заемани от средите на богатите, постепенно се налага изискването при обръщане на по-нисшите към по-висшите то да е придружено с определена сума пари или определен обем от материални блага, скъпи подаръци или друга ценност, която може да ги замести.

Едно от най-старите достигнали до наше време споменавания на корупцията е от втората половина на 24-ти век пр. Хр., т.е. наличието на информация за борба с корупцията в шумерския град-държава Лангаша, в който управляващия Урукагин I се опитал да прекрати злоупотребите на съдиите и чиновниците, искащи допълнително заплащане, за да изпълнят служебното си задължение.

Друг опит за борба с корупция достигнал до наше време е също от второто половина на 24-ти век пр. Хр. в пар. 5 на известните закони на Вавилонския цар Хамураби се посочва, че „ако съдия приеме умишлено неправилно решение…трябва да се свали от неговата място и да му се забрани да заседава в съд".

За корупция също така се споменава в архивите от 2-3 век пр. Хр. на Египет, Месопотамия, Индия, Китай и др.

По време на развитие на античния Рим в римското право се появява терминът „корупция" и „подкуп" по отношение на длъжностните злоупотреби, т.е. поквара на личността.

Корупцията в Европа масова се разпространява в началото на Ранното Средновековие с помощта на богатите-зли сили.

В Англия и други европейски държави почти официално се практикуват корупционни традиции във висшите ешалони на властта, по отношение на които философът Томас Гибс отбелязва „Хората, които се кичат със своето богатство, смело извършват престъпление с убеждението, че ще могат да отклонят наказанието чрез корумпирания държавен съд или да получат опрощаване срещу пари или други форми на възнаграждение…".

През 19-20 век със зараждането на нов вид богаташи – крупните частни бизнесмени се прибягва до „завладяване на държавата“, като те не подкупват дребните държавни чиновници, а прибягват до поставяне в пряко подчинение на политиците и висшите чиновници за защита на своите интереси. Бизнесът и транснационалните корпорации на богатите масово подкупват висшите длъжностни лица в различни държави.

След Втората световна война наред с голямата корупция на богатите, бизнесмени, собственици на корпорации, фирми и др., след нарастването на ролята на политическите партии, нараства и така нар. партийна корупция, тъй като за да защитят своите интереси големите фирми и транснационалните корпорации са наливали милиони в партийните каси.

През втората половина на 20-ти век особено след края на „Студената война“ след започването на кръстоносен поход срещу политическото лицемерие на богатите и западната демокрация започва да губи своята легитимност и след изчезването на съветската заплаха, корупцията става въпрос не на сигурност, а на морал.

В рамките на международната общност и дори в някои масмедии, започва често да се обсъжда корупцията, като на страниците на Икономист и Файненшъл таймс само през 1993 г. Думата „корупция“ е спомената 1076 пъти, през 1994 г. – 1099 пъти, а през 1995 г. – 1246 пъти.[31]

Според редица автори корупцията през последното десетилетие на 20-ти век е призната от международната общност, че се трансформира от национале в глобален проблем.

Мегамилиардерите и милионерите-злите сили, разбират, че света трябва да се промени нещо след осъзнаване на глобалното негативно влияние на корупцията върху обикновените граждани.

За успокояване на международната общност богатите и техните васали прибягват до един изпитан метод за сваляне на международното напрежение и отвличане на вниманието като насочва своите усилия към един изпитан метод – фалшиво разработване и приемане на универсални и регионални международни актове за борба срещу корупцията.

През последното десетилетие на 20-ти век в рамките на ООН и в отделните региони се приемат редица международни актове за

[31] https://www.kultura.bg/media/my_htm/2170/ivan-k.htm

борба с това явление, които естествено не се прилагат и няма почти никакъв ефект.

Независимо, че почти всички са ратифицирали международните договори, съдържащи много ефикасни разпоредби относно борбата с тероризма единствено няколко държави (Сингапур, Нова Зеландия, Скандинавските държави и др.) са постигнали много ниски нива на корупция.

Във всички останали държави не са взети почти никакви мерки за ефективна борба с корупция (напр. отсъствие на антикорупционно законодателство, не ефективно прилагане на съществуващото законодателство, или приемането на закони, които по същество не предвиждат борба срещу причините, които пораждат корупция, а единствено борба с техните последици-с незаконно придобитото имущество и др.), което показва, че богатите в тези държави не желаят да се разделят с установеното корупционно статукво за печелене на пари и за тяхното пренасочване за доброто на обикновените хора.

2.11. Нехуманна жажда и алчност за трупане на богатство

Нехуманната жажда и алчност за трупане на богатство е едно най-голямото зло съществуващо на Земята, тъй като тази жажда помътнява човешкото в мозъците на богатите и ги превръща в зверове – тъмни и злобни сили.

Проблемите на алчността и жаждата за притежаване на повече от това, което се притежава съпътства от древни времена човечеството, когато нямало достатъчно храна, оръжия, инструменти и др. ресурси, възникнало голямото желание да се притежават много повече храна, инструменти и т.н. от другите. На по-късен етап от разт витие се появяват парите, ценностите и други материални блага и алчността и жаждата за трупане на богатство и материални блага се насочват към тях.

Нехуманната жажда, алчност и лакомия да се трупа богатство става все по-голяма, т.е. да се придобиват все повече пари и материални блага и да не проявява никакво съчувствие към бедните и мизерстващите е много голямо зло за над 90 % от населението на Земята.

Много голямо зло е алчността и жажда за прекомерно желание за трупане и притежаване на пари повече, отколкото някой има

нужда или заслужава, като същевременно остават глухи спрямо страданията и проблемите на другите, които изпадат в бедност и мизерия вследствие на тяхното забогатяване.

Алчността и лакомията постепенно завладяват все-повече и повече разума на богатите, докато човечността от тях напълно изчезва. Патологическите алчни богати хора трупа парите си в ущърб на здравето на бедните хора.

Богаташите считат, че щастието е в трупането на богатства, което освен трупането на пари, включва придобиването на материални ценности, като напр. драгоценни камъни, колекции от бижута или произведения на изкуството, антики и др.

Алчността е стремеж, жажда и склонност към трупането на богатство (пари, материални блага и власт) или получаването на незаслужени блага и изгоди. Тя води към вътрешна злоба и страст, провокирайки непрекъснато срах от загубата на паричното състояние или материалните блага, както и гняв към възможните конкуренти и завистници.

С алчността е свързана жаждата за непрекъснато трупане и умножаване на богатството, което води до извършването на престъпления или причина за създаването на трагедии на другите хора – фалити, загуба на материални блага и др.

Според Спиноза „Алчност е безмерно желание и любов към богатството".

Явно, че това безмерно желание и любов към трупане на несметно богатство, убива човещината в богатите хора и ги кара да извършват всякакви необходими за това действия, включително и престъпления.

Алчността и жаждата за трупане на богатство може да се приравни до голяма степен към сребролюбието, чиято същност се състои в ненаситната жажда за повече пари и за увеличаване на материалните блага, както и потребност да властва и да му се кланят.

Сребролюбците мислят само за собственото си удоволствие и не се интересуват от проблемите на бедните хора, затова те са против доброто за другите и противници на истинската действителност.

Богатите са също така и користолюбци, тъй като са невероятно алчни и лакоми за умножаване на парите, които имат и тяхната материална заинтересованост е огромна и постоянна. Тяхната жажда за умножаване на благата за личната изгода.

2.12. Итезания и други форми на нечовешко отнасяне

Човечеството през целия период на своето развитие е съпътствано от голямото зло сполетяло обикновените хора на Земята наричано изтезание и други форми на физическо или психическо страдание или болка.

Изтезанията и другите форми на нечовешко отнасяне са извършвани по различни поводи и причини от индивиди или групи от древни времена до днес, като по-голямата част от тях са следствие на обедняването и други действия на богатите.

От момента на разделянето на обществото на класи преди около 5 000 години бедните са били подложени предимно по поръчка и в интерес на богатите на различни форми на изтезание или по друг начин причиняване на физическо или психическо страдание или насилие. Разнообразни форми на изтезание са били широко разпространени в древен Египет, древна Елада, древен Рим и други антични държави.

Най-голямото зло, пораждащо почти всички форми на изтезание е създаването от богатите на условия за живот, при които се наблюдава масово обедняване и мизерстване на голямата част от населението на Земята.

Чрез подлагане от богатите на бедните и обикновени хора на физическо и психическо страдание, както и всички останали форми на изтезания и нечовешко отнасяне произтичат всички мъки, които са следствие и допълнение към бедността.

Супер-богатите, за да умножават своето богатство създават все по-тежки условия на живот, като напр. вдигането на цените на всичко необходимо за ежедневен, нормален живот и т.н., за все по-голямото обедняване на обикновените хора на Земята, тоест все по-неравномерното разпределение на благата във всяка държава. Както е известно1 % от населението-богатите притежават 99 % от благата на света, а 99 % -бедните притежават 1 % от всички блага-та.

Бедността предизвиква първоначално физическо, а впоследствие и психическо страдание на всички бедни хора, произтичащо от състоянието на бедност и мизерия. Тя довежда хората не само до състояние на безпомощност и в следствие на това душевно терзание, страдание и мъка, но и до психическо разстройство, както и до различни краткотрайни и по-късно продължителни заболявания.

Колкото един човек е по-беден, толкоз повече изпада в състояние на самосъжаление и ниска самооценка и неговият дух става по-беден и той не е способен дори да мечтае за по-големи придобивки. Здравият дух е само в здраво тяло. Колкото е по-беден човек, толкова е по-болно е неговото тяло и по-неуравновесен и нестабилен е неговия дух. Бедните хора са по-слаби психически и физически, поради което са по-податливи на всякакви заболявания и страдания и манипулация от страна на богатите.

Бедността и достъпа до добро здравеопазване водят и до недостатъци на работата на мозъка и ефективна работа на други органи на човешкото тяло.

Бедността е основа на всички заболявания, в следствие на което хората изпадат в състояние на физическо изтезание и мъки. След продължително недохранване и гладуване организмът на всеки беден като не получава необходимата ежедневна енергия чрез питателна храна организмът започва да отслабва и да става все по-слаб и болен.

Слабият организъм е много по-податлив на всякакви заболявания и психическо обработване – промиване на мозъка, зомбиране и др., и колкото повече отслабва след недохранването и гладуването, толкоз по-дълго е боледуването и по податлив на физически и психически заболявания. В един момент имунната система и всички съпротивителни сили на мизерстващия човек прекратяват своето функциониране, в следствие на което настъпва физическата смърт.

Изтезанието и другите форми на психическо страдание или физическа болка и страдание, се прилагат като наказание, принуда за не осъществяването на определена неудобна за богатите дейност или за изпълняване дейност в техен интерес.

Разбира се изтезанията и другите форми на нехуманно отнасяне се осъществяват и от хора с криминално съзнание, психически болни др. единични случаи, но това в никакъв случай не включва и страданието, причинявано с обедняването, което е патент само на богатите.

Формите на изтезание и нечовешко отношение зависят от конкретния случай и могат да бъдат различни по времетраене, но изтезаването чрез създаване на условия, за държане в бедност обикновените хората е за цял живот.

Изтезаването и нечовешкото отношение включват: наказа-

ние увреждащи физиката или психиката, единични отмъщения по различни причини, изнудване за получаване на определени облаги от богатите, насилствено убеждаване в противоположна посока в полза на богатите, политическо превъзпитаване в полза на богатите, извличане на информация необходима за печалбата на богатите, принудителни самопризнания в полза на богатите, силово постигане на задоволяването на интересите на богатите и др.

Редица изтезания и форми на нечовешко отношение имат за цел причиняването на психическа болка и да оставят възможно най-малки физически травми, но да оставят големи психически травми.

Изтезанието и нечовешкото третиране е разрешено от законодателствата на редица държави. Официално фрапиращите, жестоки начини на изтезание се считат като нехуманни и не одобрявани, поради което под въздействие на международната общност са забранени, но на практика не официално се прилагат.

Изтезанието и другото нечовешко отнасяне се счита за грубо нарушение на правата на човека и основните свободи, което е обявено за неприемливо в чл.5 на Всеобщата декларация за правата на човека, приета от ООН още през 1949 г. Ратифицираните държави четирите Женевски конвенции от 1949 г. официално се отказват да не изтезават военнопленниците и др.

През 1986 г. ОС на ООН приема Конвенция против изтезанията и други форми на жестоко, нечовешко или унизително отнасяне или наказание, съгласно която почти всички държави-членки на ООН са я ратифицирали и забраняват изтезанието.

Съгласно чл. 1 на Конвенцията „терминът „изтезание“ означава всяко действие, с което умишлено се причинява силно физическо или психическо страдание или болка на дадено лице, за да се получат от него или от трето лице сведения или признания, за да бъде то наказано за действие, което то или трето лице е извършило или в извършването на което е заподозряно, или за да бъде то или третото лице сплашвано или принуждавано, или по каквато и да било причина, основаваща се на каквато и да е дискриминация, когато такава болка или страдание се причинява от длъжностно лице или друго официално действащо лице или по негово подстрекателство или негово явно или мълчаливо съгласие“.

Съвременните изтезания се разделят в литературата на черни –физически и бели – психологически.

Например освен някои изтезания използвани още от древността, днес широко се прилага също така и изтезаване чрез изгаряне – с огън, с химически вещества (киселина, предмети със свръх ниски температури и др.), чрез проникващи наранявания (напр. проникване в пръстите с остри бамбукови пръчки, игли и др.), задушаване с газ, чрез разчленяване на тялото, с електрошок, изнасилване и др.

Съвременни изтезания, които тормозят жителите на различни селища са:

- Шумът над допустимите норми (причинен от ресторанти, ремонти, коли, трамваи, влакове, самолети и промишлени предприятия и др.) влияещи на психиката на хората;
- Музикален терор, причиняван от силната музика (над допустимото) на съседи, от ресторанти, дискотеки и др. се използва в качеството на изтезание и силно психическо въздействие. Силната музиката нееднократно е използвана в качеството на изтезаване или силно психическо въздействие върху военнопленниците;
- Замърсяване на въздуха и водата е причина за заболяване, което е форма на физическо изтезание, оказващо много вредно въздействие върху здравето;
- Замърсяване на околната среда и др. също така са вид изтезание, оказващо вредно влияние върху нормалното развитие на човека.

Всички форми на изтезания и нечовешко отношение се оказва, че като цяло се осъществяват за увеличаването на парите и материалните блага на богатите и незначителна част се осъществява от единични случаи породено от психическо разтройство, отмъщение и др..

Глава V.

Доброто и Злото и правата на човека в Република България

В България винаги са съществували манипулативно няколко подхода при формирането на общественото мнение (така нар. двойни стандарти) относно разделението на населението и неравномерното и неправомерно разделяне на всички блага в държавата.

Злото винаги е преобладавало от създаването на Първата българска държава, когато обществото е било разделено на 2-3 % богати и над 90 % бедни.

Още при създаването на Първата българска държава населението е било разделено на малка група богати (около кана, по-късно около царя и др.) и голяма група от бедни, чиито съотношение е запазено и до днес.

Богати и техните семейства, роднини и приятели винаги са живеели много по-добре от бедните и мизерстващите, дори и през турско иго. Българите през турско иго не са били като робите лишени от свобода, собственост и т.н., а са били свободни и дори са притежавали и обработвали не големи ниви.

Затова макар българите да са били считани за второ качество хора, в сравнение с турците, които са правели с тях каквото си пожелаят, напр. жестоко отношението към синовете – вземане за еничари, по отношение на дъщерите – изнасилвани, а най-красивите насилствено вземане за попълване на харемите и т.н.

Иска ми се отново да нарека този период робство, но всъщност след преосмисляне на действителността, това не е било робство, както сме свикнали от малки да го наричаме, а **турско иго**, което в никакъв случай не може да се нарече турско присъствие, защото не е било просто присъствие, а насилие в различни форми.

Робството е свързано с живота на робите, които са били роби по рождение пленени по време на война, поробени по различни причини. Робите са напълно безправни хора, които са били закупувани

от робовладелеца и са ставали негова собственост, с които той е можел да прави каквото си поиска.

Робите не са разполагали с абсолютна никаква собственост, докато българите по време на турското иго са разполагали със собствен дом, нива, добитък и др.

Въпреки изключително тежкото положение, в което са се намирали българите през турското иго, те не са били ничия собственост, така че макар и условно българите са били свободни хора под чуждо иго, но не и роби.

Най-богатите българи – чорбаджиите всъщност са управлявали българския народ с помощта на турския управник, назначен от държавата във всяко селище, като ежедневно са събирали информация за състоянието на раята, а на следващия ден са я докладвали на турския управник, за което са имали тяхното благоволение и подкрепа.

В периода от освобождаването от турско иго до днес богатите българи и управляващите постоянно и неправомерно като съвременни чорбаджии, разпределят националните блага неравномерно и незаконно в съотношение 1: 99, тоест по всяка вероятност 1 % богати получават 99 % от националните блага, а 99 % бедни и средна класа получават 1 % от благата.

Управляваните по правило са бедните – 90 % и средната класа 3-4 %, които се наричат гласоподаватели преди и по време на избори и данъкоплатци през останалото време, чиято кожа, почти ежедневно е съдирана и са изпивани почти изцяло почти всички жизнени сили.

Това се осъществява ежедневно с високи цени на храните и други средствата от ежедневна употреба, с високи данъци, със завишени многократно цени на тока, водата, парното и др. и това са:

- Обикновени граждани, които не са купени и не гравитират около богатите не намазват образно казано от кацата на меда на богатите;
- Бедните и мизерстващи, които живеят под прага на бедността и не могат да си позволят да закупят нищо или почти нищо от потребителската кошница и едва оцеляват;
- Болни и инвалиди (държавата не полагат необходимите грижи нито за хронично болните, нито за инвалидите – като не им гарантира необходимите помощи за лекуване, медицин-

ски грижи, удобства вкл. и в автобуси, жилищни сгради, обществени места, кино, театър, ресторанти и др.) и др.

1. Израз на доброто в България

Независимо от създаденото статукво в България съществуват и някои дадености, които са израз на доброто, които нямат нищо общо с богатите, като например територия, природа, народност, състрадание и други.

Единственото нещо, чието предоставяне е зависело от действията на богатите и управляващите е ратификацията на международните договори относно правата на човека и основните свободи и тяхното неправомерно, частично пренасяне в закони и тотално не изпълнение.

Ратификацията обаче те са направили за замазване очите на българската общност, тъй като е само на хартия, тъй като те изобщо не са възнамерявали да отделят необходимите средства, за да гарантират упражняването от българските граждани на уж предоставените права.

В това отношение богатите от цял свят са единни и си помагат, като не спазват международните задължения и да изпълняват стриктно техните разпоредби, тъй като международния контрол е силно занижен, който се осъществява под тяхна диктовка.

Правата и свободите са ценности, които са необходими, за да живеят българите достойно като човешки същества. Около 90 % от българите не разполагат с необходимите средства, а държавата на създава необходимите условия, за да могат те да упражняват по-голямата част от международно признатите права и да живеят достойно, независимо, че държавата по силата на ратификацията е задължена да осигури необходимите средства, за прилагане на правата и свободите, определени от ратифицираните универсални и регионални международни договори.

Това е така, защото още при замисъла за предоставяне на права и свободи на обикновените хора е било вече решено, че те няма да им се предоставят, тъй като сериозен международен контрол няма да има.

Международният контрол се създава само за замазване на очите на международната общественост, което се доказва от съществува-

щата международна практика – 90 % от хората на Земята не упражняват предвидените в международните договори права и свободи.

1.1. България като територия и природа

Българската природа е толкова красива, че ако не се обърне внимание на тоталната бедност може да се сравни само с приказка, която трябва да се види и опознае, тъй като красивата природа е душата на България. За това е необходимо тя да се запази чиста и непокътната, да се направи напълно достъпна, както и да се осигурят хотели и обслужване на най-високо ниво за българските и чуждестранните туристи, за да се завърнат отново, а не да бъде унищожавана заради печалбата на богатите.

Според една легенда, територията на България е къс от райската градина – и ако обходите българската природа и се докоснете до нейното великолепие ще разберете, защото сравняваме природата си със земен рай, както е според националния ни химн.

България в по-голямата част от годината е слънчева и приветлива, притежава едни от най – красивите планини, равнини и долини, реки и езера, бистри извори и бързо струйни поточета, примамливо синьо море, гори и земеделски ливади, разполага с четири сезона и великолепна природа, която по времето на всеки сезон е красива и привлекателна.

Република България е държава в Югоизточна Европа и нейната територия е разположена в източната част на Балканския полуостров и със своите 111 хиляди кв. км. площ заема 11-то място в ЕС.

България се слави с великолепната си природа, която е не достатъчно рекламирана в световен мащаб, а също така и не достатъчно добре съхранявана, с лоши пътищата, труден достъп до красотите и др.

Когато говорим за природата на България се имат предвид живата и неживата природа, като живата природа обхваща всички организми – микроби, животни и растения организирани в екосистеми, а когато говорим за неживата природа се има предвид – геологията (наука за изучаването на твърдата и течната материя от която е съставена структурата на земната територия), атмосферата и климата (атмосферата е ключов фактор за поддържане на екосистемата, а климата зависи от климатичната зона) и водните системи.

Природата е един от символите на България и българите определено се гордеят с нея, но богатите, за да трупат алчно все по-големи богатства не отделят необходими средства за нейното цялостно опазване, а управляващите непрекъснато разрешават нейното разрушаване и застрояване на плажни ивици, в гори, паркове и др.

Без да се преувеличава природата на България е по-красива от тази на Швейцария, но швейцарските зимни и други дестинации са познати по цял свят, и са направени достъпни с много качествени пътища, осигурен транспорт и хотели с много добро обслужване. Те се посещават от много туристи независимо, че са скъпи, а българските не се посещават много, независимо, че са много по-евтини за чуждестранните туристи.

Ежедневните действия на богатите за печелене на все-повече и повече пари нанасят непоправими щети на природата, като осъществяват действия, с които замърсяват околната среда, влошават качеството на въздуха, водата и свързаната с тях храна.

Те са изключително алчни, и не отделят необходимите средства за поставянето на необходимите пречиствателни съоръжение, които да пречистват производствата и др. действия, за да можем да заживеем в синхрон с природата (например производства с вредни вещества изхвърляни във въздуха, водата и почвата, производството на полиетиленови торбички, пластмасови чаши, чинии и др.).

Ежедневно е също така замърсяването на природната среда със стопанска дейност, от промишлеността, от металургията, както и от всяка друга дейност, заради печалба. Това означава, че не живеем рационално, целесъобразно и природосъобразно, без грижа за утрешното поколение без грижа за растенията и животните.

Не трябва да се забравя, че замърсената почва дава некачествена храна на хората, която е силно замърсена, замърсените водни източници, дават замърсена вода за пиене, замърсения със серен диоксит, азотни окиси, радиоактивни елементи, смог и др. тровят ежедневно всички. Те тровят също така и флората и фауната в държавата.

Червената книга на Р. България съдържа списък със застрашени, изчезващи и изчезнали биологични видове, живеещи на територията на България, която в първото ѝ издание през 1984 г. и 1985 г. съдържа 2 тома като 1-ви том-е посветен на растенията, а 2-ри том на животните, които са приоритетни за опазване.

Второто издание на Червената книга за застрашените растителни и биологични видове съдържащо информация към 2012 г., като за животните, птиците, бозайниците, влечугите и земноводните има специален знак – лък със стрела символизиращо състоянието на вида, черен за изчезналите видове и червен за застрашените, а жълт за редките видове. Второто издание съдържа и трети том, посветен на застрашените местообитания.

През последните 50-60 години в България в следствие на дейността на правоимащите-богатите са изчезнали около 30 вида растения и 16 вида животни и около 400 вида растения и 78 вида животни са застрашени от изчезване. Изчезнали са розов пеликан, картал, сив жерав и др. птици, животни – златката, пъстрия пор, тюленът монах, кафявата мечка и др. бозайници и др.

Големият недостатък на Червената книга е, че тя „странно защо" не анализира причините за замърсяването на въздуха, водата и почвата, които довеждат до изчезването и застрашаване от изчезване на българската флора и фауна. Констатирано е само следствието видовете изчезнали и изчезващи растения и животни.

Нежеланието за разкриване на причините означава, че се поставя чадър над нарушителите, а причините остават непокътнати и процеса на изчезване ще продължи до изчезването на всички видове животни и растения в България.

Като допълнение към унищожаването на българската природа може да се добави, че заради печалбата се изсичат горите, пресушават се блатата, унищожават се зелени тревни площи за строежи на вили, хотели и др., околната среда се замърсява с боклук и др. отпадъци и т.н., които не позволяват на природата да се самопречиства.

Въпросът е до кога ще издържи природата и ще ни връхлети природна и екологична катастрофа?

В заключение следва да отбележим, че все още не е късно да се предприемат всички необходими мерки за запазване от замърсяване, унищожаване и разрушаване на природата и да се започне нейното запазване в първоначалният ѝ вид.

Необходимо е запазването на планините в сегашният им вид, които покриват по-голямата част от територията ни, запазването на тучните поляни със всички нюанси на зеленото, запазването на вековните гори и хилядолетни дървета, осигуряване на достъпа до красиви пещерни образования и различните водопади и т. н.

Крайно време е да се спре унищожаването на природата, само защото някой трябва да трупа богатство или това произтича от интересите на богатите и управляващите.

Не трябва да се забравя, че злото чрез унищожаване на природната среда е нанасянето на вреда на източникът на живот, тъй като хората са част от природата, тя е наша майка от която черпим необходимите ресурси за живот.

1.2. Съществуването на българската нация

Оцеляването, съхраняването и съществуването на българската нация след всички премеждия, на които са били подложени българите през вековете като поробване, войни, завладяване от други народи, национални катастрофи, политически сътресения и др. е израз на доброто, което е съхранило най-издръжливото и позитивното от всички хора, живели на нашите земи.

Най-разпространената и приемлива теория е, че основата на българската нация се е получила в резултат на съединяването на различни народи – главно траки, славяни и прабългари и др.

Нация от лат. natio – буквално означава „раждане“ или „месторождение“, но се отнася и до понятията „племе“ и „народ“, означава социално-икономическата, културната и духовната общност в една държава, по отношение на която в литературата се приемат два основни подхода:

- че това е политическата общност на гражданите на една държава;
- че това са етническите общности, които са се обединили и ползват един език и имат единно самосъзнание и т. н.

Народност, това е културно-историческа общност, която има общ език, общи традиции и обичай, културно единство, обща религия и т.н. На Земята в следствие на миграционните процеси осъществявани от дълбока древност народността нито на една държава не е съставена само от един етнос.

Народността не е биологична, а историческа категория.

Формирането на българската народност – т.е. на етногенезисът на днешните българи е комплексно и преминава няколко етапа:

Първият етап е свързан с 5-6 век, когато част от славяните заселват Източните Балкани – Мизия, Тракия и Македония и се смесват

със завареното византийско население, съставено от елинизирани и романизирани траки, пеони, гети, келти и други предславянски народи;

Вторият етап е образуването на етническия облик на българския народ, започнал с образуването на Дунавска България от Аспаруховите прабългари и живеещите там славяни и др.;

Третият етап е свързан с 10-ти век, когато на Балканите се утвърждава и етнонимът (названието на народността) българи, като в следващия период за формирането на етногенезата (постепенно формиране на дадена народност въз основа на смесване на различни етноси) на българите допринасят и власи, арбанаси, саси, византийци, кумани, печенеги и други европейски и азиатски народи, които са се заселвали и живяли по Българските земи;

Четвъртият етап е свързан с падането на България под турско иго в края на 14-ти век и влиянието, което оказва турския етнос оказва за пет века върху формирането на българската народност, намираща се под турско иго.

Според историците интензивният процес на формиране на българската общност започва след покръстването и приемането на славянския език за официален през 9–ти век, а през 10-ти век християнизираните и славянизираните останки от прабългарите и завареното пъстро население, както и трансформираните славяни се сливат окончателно в българска народност, чиито език се класифицира като южнославянски.

През 11 век Първата българска държава в продължение на близо два века е завладяна от Византия, но благодарение на историческата памет на населението се запазва българската народност. След освободителното въстание през 1185 г. се създава Втората българска държава.

В края на 14-ти век и Втората българска държава е завладяна от турската империя за близо пет века (от 1396 до 1878 г.) в резултат на което настава значителен духовен, етнорелигиозен и културен упадък. През този период единствено родовата и историческата памет са съхранили българското самосъзнание и народност. С помощта на руската империя през 19-ти век се създава Третата българска държава и малка част от българските мюсюлмани се включват в създаването на българската нация.

На територията на съвременна България живее народност, коя-

то се е формирала под влиянието на редица фактори, като напр. миграционни процеси, войни, робство, владичество и други, които като са допринасяли за доброволното или насилническо смесване на етносите.

Всички етноси, които са пребивавали временно или за по-дълъг период на българските земи са оказвали малко или много влияние върху формирането на сега съществуващата българска народност.

Факторите, които са оказвали голямо или малко влияние[32] върху формирането на българската народност са следните:

- Тракийските племена, които са населявали нашите земи от около 500 година пр. Хр.;
- Завладяването на западна Тракия от Филип II през 351 г. пр. Хр., а през 341 г. пр. Хр. и на източна Тракия;
- Сегашната българска земя е завладяна през 46 г. след Хр. и става провинция Тракия;
- В периода 376-400 г. след Хр. вестготите завладяват и живеят на сегашната българска земя;
- През 493 г. славянските племена се настаняват на сегашната българска територия;
- Прабългарите преминават р. Дунав и завладяват Добруджа, а по-късно и Мизия;
- В 679 г. се създава славяно-българската държава, която през 681 г. сключва договор с Византия, след което тя и други държави признават Първото българско царство;
- През 971 г. Киевская Рус завладява източна България и я владее до превземането ѝ от Византия;
- От 1018 до 1185 г. България пада под византийско владичество;
- В периода от 1396 до 1878 г. България е под турско иго;
- В началото на 20-ти век (по неофициални данни) циганите от Западна Европа са заселени в България;
- През 1943 г. в България се настаняват германски войски.

Държаво-образуващият съвременен пъстър етнос в България е съставен от различни етноси, които живеят постоянно и са: 84 % българи, 8,8 % турци, 4,9 % цигани, а останалите 1,9 % включват руснаци, арменци, китайци, власи, каракачани, украинци, гърци, евреи, румънци и др.

---

[32] Борисов О., Мигранти и бежанци, С., изд. Нова Звезда, 2018, стр. 20

От 2007 г., Р. България е член на ЕС и в следствие на един от принципите – свобода на движение и живеене на хора без вътрешни граници много български граждани живеят и сключват брак с граждани на държавите-членки на ЕС, а също така и граждани на държавите – членки на ЕС живеят в България и сключват брак с български граждани, с което етносът в България става още по-пъстър.

В заключение може да се приеме, че българската народност е славянска по своя език, източно православна по своята духовна култура и балканска по своя бит.

1.3. Състраданието на българите

Голямо добро, което притежават българите като цяло е, че те по принцип са състрадателни към нещастието, мъката и проблемите на другите. Разбира се това не се отнася до една малка група богати (и изпълняващите техните нареждания управленци, васали, платени слуги и др.), които правят всичко възможно, за да влошат условията на живот на огромната маса от бедни и ежедневно ги манипулират така, за да изчезне състраданието у тях.

Приема се, че състраданието е чувство съдържащо съчувствие (емпатия), което е предизвикано от чуждата болка или страдание, от там се формулира и съ-страдание, тоест страдане със..., което предизвиква желание да се помогне, да се облекчи чуждото страдание и подтиква желанието за оказването на конкретна помощ.

Състраданието е голямо добро на човек към страдащия човек, тъй като изразява любов и грижа – алтруизъм към другите. Състраданието е по-силно и по дълбоко чувство от съчувствието, но следва да се отбележи, че то е индивидуално измерение, тъй като притежава повече и по-дълбока страст.

Състраданието е това, което прави сърцето на добрите хора да се вълнува от болката на другите и споделянето на болката, допринася за нейното намаляване или премахване на страдащите.

В България от край време богатите и управляващите не проявяват състрадание и съчувствие към бедния български народ, тъй като те не са способни да разберат тяхната мъка и да страдат за и със тях. Те не притежават едно от най-добрите свойства-състраданието, присъщо само на тези българи, които действително са хора.

Огромната алчност за трупане на пари и други материални об-

лаги убива всичко човешко у богатите, т.е. както алегорично казват тибетските мъдреци още през древността и са предсказали, че богатите подобно на кръвожадни зверове ще лочат кръвта на бедните, отнемайки им всички блага и създавайки непоносими условия на живот равни на геноцид.

Българското население е 90 % бедни, а повече от половината от тях живеят в мизерия. Голямата част от тях са безработни, повечето са работещи-бедни с ниски заплати, а по-голямата част от пенсионерите получават най-ниската пенсия. Едновременно с това цените на квартите под наем са много високи, а парното, тока и водата освен, че са с високи цени за българските заплати редовно се надписват. По-голямата част от така нар. потребителка кошница не могат да бъдат закупени поради много високите цени.

Какво е постигнато със създаването на тези условия за живот на обикновените граждани съгласно изпълнението на Плана „Ран-Ът“ от 1990 г. насам?

Официално Би Ти Ви съобщи по новините на 18.10.2018 г., че ВСЯКО ЧЕТВЪРТО БЪЛГАРСКО ДЕТЕ ГЛАДУВА, ГЛАДУВА И ВСЕКИ ВТОРИ ВЪЗРАСТЕН БЪЛГАРИН.

На фона на голямата бедност се манипулират мозъците на обикновените граждани към намаляване на състраданието и съчувствието към страдащите.

Според Румяна Чаналова: България е в ръцете на най-арогантните, безскруполни, жестоки същества, които нямат право да се наричат българи (10.03.2019 г. Facebook).

Умишленото притъпяване на състраданието на бедните българи и специално формирано съзнание, което приема страданието като нещо нормално, което не се нужда от състрадание, затова трябва да бъдем равнодушни.

За съжаление положението в България не се подобрява, а се влошава.

Създават се условия, при които ние сме в постоянна криза, или пък кризата отминава, но се задава нещо по-страшно и т.н., тоест винаги се измисля нещо страшно, което да стряска хората и да ги прави по-равнодушни и по-несъстрадателни към проблемите на страдащите или към хората, които са в голяма нужда, безизходица и живеят постоянно в бедност и мизерия. Да, такива хора се манипулират лесно и стават все по-малко състрадателни.

1.4. Толерантността на българите

Много голямо добро е съществуващата толерантност в България от една страна между различните етноси съставящи българската народност, а от друга толерантността на българите към другите народи.

Толерантността има много измерения (политическа, педагогическа, екологична, в математиката и др.), но в този случай ще разгледаме толерантността (търпимостта) към по-различните хора, наричани „другите", „малцинство" и т.н., тоест към всички признаци, които отличават едни хора от други хора – език, религия, обичаи и др.

Приема се, че толерантността е морална стойност, която е свързана с признаване на различията, присъщи на отделните човешки същества, разнообразието от култури, традиции, обичаи и др., които са в основата на добрите отношение между хората от различни култури, раси, вероизповедания и др.

Човешката толерантност включва качества като:

- Състрадание и търпимост;
- Прошка и милосърдие;
- Възприемане на ближния с всички негови недостатъци, навици, особености и др.;
- Уважаване и не нарушаване на правата и свободите на другите хора, когато упражняваш своите;
- Желание за сътрудничество и взаимопомощ;
- Поддържането на всякъде и по всяко време дух на партньорство и паритет и др.

Толерантността обхваща нормите на поведение, които изразяват търпимост на хората един към друг. Тези морални норми обхващат човешките чувства, изразяващи положителното отношение и търпимост на други хората и към всичко, което ги различава от тях, но се проявява нетърпимост към нарушаване на моралните и общочовешки принципи и норми за поведение и положително отношение.

Още при създаването на Първата българска държава пролича толерантното отношение между различните етноси населяващи България. В държавата са живеели заедно различни по брой прабългари, славяни, траки, потомци на гети, келти, римски и гръцки колонисти и други предславянски народи.

Първоначално градските центрове са били обитавани и от остатъци от византийското население, съставено предимно от романизирани, елинизирани и християнизирани наследници на претопените вече местни траки, гети и илири.

Съвместния живот в една обща държава (прабългари, славяни, траки, ромеи, албанци, сърби, власи и др.) създавало условия за асимилационни процеси, които се осъществявали главно чрез смесени бракове. В резултат на това се срещат етнически наименования от рода на българоалбановлах, сърбоалбанобългаровлах и др.

През целия период на съществуване на територията на тези земи се съхранява българското самосъзнание, език, бит, култура, родова и историческа памет, което допринася за възраждането (след около 200 години владеене от Византия, около 500 години от Турция и др.) отново и отново на българската държава.

Като изключим индивидуалните и други случаи на проява на груба нетолерантност (на богатите, политици, криминално проявени, психически болните, необразовани и др.) като цяло българите са милосърдни и притежават нравствена толерантност и се стараят да приемат с голяма търпимост различните мисли, ценности, стереотипи, действията, жизнените принципи на другите хора, които са различни от техните.

Като цяло българския народ притежава етническа толерантност и е способен да живее в непозната, несвойствена, а понякога неприятна чужда култура и традиции.

През последните десетилетия чрез промиване на мозъците на бедните българи бе формирано съзнание на гляма бездуховност, незаинтересованост и безпричастност към проблемите на другите. Формирано бе съзнание склонно към нетолерантно отношение, бездушно към мъката на всички, която уж е далеч от нас. Когато проблемите потропат на нашата врата няма кой да ни помогне, защото всички мислят по един и същ начин – нас тя ще ни отмине, другите сами да се оправят.

Българите от създаването на българската многоетническа народност проявяват голямо търпение и по правило не критикуват чуждата култура, обичаи, традиции и начини на живот на хора от други етноси (разбира се както винаги с известни изключения).

Освен посочените случаи на нетолерантни хора следва да причислим към тях една по-голяма група от хора, а именно хората с

много низко ниво на образование и ниска култура, които като цяло имат негативно отношение към другите хора, включително и към другите етноси, мигратнтите, бежанците и др.

Поради своята ограниченост те са абсолютно нетолерантни и считат, че техните позиции са единствено правилни и, че другите не са прави, а техните становища и аргументи са глупави и несъществени.

Българската душевност като отстраним зомбирането, манипулирането и промиването на мозъци съвпада с толерантното отношение, което се прокламира от международната общност и конкретно от някои междуправителствени органи.

Според приетата през 1995 г. Декларация за принципите на толерантността от ЮНЕСКО толерантността е:

– Търпение;
– Отсъствието на агресия;
– Философско възприемане на света и способност да оценяваш жизнените позиции и проявите на характера на другите хора.

В преамбюла на Устава на ООН е прокламирано „...проява на търпимост и живеене заедно, в мир един с друг, като добри съседи".

Българският народ като цяло (след като изключим нетолерантните богаташи, управляващите, криминално проявените, психически болните и др.) проявяват огромна търпимост, равна дори на робската търпимост, не са като цяло агресивни с малки изключения и с търпение се отнасят към позициите и проявите на другите, с което напълно покриват принципите от Декларацията на ЮНЕСКО.

Също така следва да се отбележи, че българският народ е напълно толерантен относно живеенето заедно с другите народи в мир съгласно Устава на ООН, тъй като това, което осъществяват българските политици като конфронтация с други държави във външните отношения на България, винаги се е осъществявало и осъществява без знанието и съгласието на народа.

В заключение следва да отбележим, че българският народ като цяло е за ефективно реализиране на политиката на нулева толерантност към антиобществените, антинародните, антидържавните и др. действия, които са свързани с тероризъм, насилие и убийства, корупция, бедност и мизерия, наркомания, джендърство, национални и трансгранични престъпления и др., които се толерират от богатите, управляващите и техните васали и платени служители.

Като се има предвид съществуващото статукво относно бедността, корупцията, наркоманията, престъпността и т.н. е пределно ясно е, че съществуващите и управляващите до сега системни партии се отнасят толерантно към тях.

1.5. Правата на човека (макар и само на хартия)

Ефективното упражняване на правата на човека са невероятно добро за българите, но не и ако са предоставени само на хартия.

Мега богаташите в световен мащаб, злите сили, които управляват населението на Земята от хилядолетия наред решават, че след създаването на ООН през 1945 г. вече е назрял момента да залъжат огромното бедно мнозинство в света с предоставянето на права и свободи, но само на хартия, които до този момент столетия наред само са обещавани и само споменавали само на думи, че човешките същества притежават по рождение определен обем от естествени права.

Никъде обаче изрично не се вменява като задължение на държавите, че след ратификация освен предоставянето на правата и свободите хартия, възниква абсолютното задължение на държавите, че трябва да гарантират достатъчно средства, за да могат бедните свободно и безпрепятствено да упражняват предвидените в тях права и свободи.

Това е направено умишлено, тъй като богатите, знаят много добре, че правата и свободите, могат да се упражняват ефективно само, ако се осигурят необходимите средства. Затова те решават да ги предоставят само на хартия, т.е. в рамките на международни договори, които трябва да бъдат ратифицирани конкретно от всяка държава, за да се прилагат уж задължително.

Съвременният международен контрол над ратифицираните международни договори се осъществява умишлено така, че е само слабо подобие на контрол, тъй като е създаден така, че да не контролира сериозно държавите нарушители. Изобщо не е предвидена система за налагане на международни наказания и санкции за държавите, които не изпълняват поетите международни задължения с ратификацията на определен международен договор.

Съгласно съществуващата десетилетия наред международна практика само ограничен брой държави изпълняват поетите за-

дължения, а всички останали, които грубо нарушават международното право като не изпълняват поетите договорни отношения, освен, само ги вкарват в така нар. черни списъци на не изпълнители, но не ги санкционират по никакъв начин.

Създаденият международен контрол е напълно ялов, защото се състои само от периодични доклади, които се съставят само от правителството без изобщо да се взема мнението на населението, как в действителност се прилагат международните норми във всяка държава.

Международният контрол така е предвиден, че да не проявява интерес как се прилагат на практика законите, приети след ратификацията на международните договори, населението изобщо не е запознато с правата, предвидени в международните договори и приетите закони и др. (виж подробно гл. III, т. 1 на тази книга).

Съществуващата международна практика включва и българската политика, която се провежда в това отношение.

Всички български управляващи до сега с голяма охота и публичност ратифицират международните договори, тъй като те предоставянето на права на българските граждани (но само на хартия и на тях това им известно). На хартия всички български граждани разполагат с широк спектър на граждански, политически, икономически, социални, културни и други права, но не и в реалния живот.

На практика обаче „всички са равни, но някои са по-равни“ правата ги прилагат само една шепа правоимащи-париимащи, тъй като на 90 % от българите нямат необходимите средства, за да могат ефективно да упражняват правата, и ги разполагат само на хартия.

Така напр. което и от правата да пожелаем да упражняваме на практика се изискват необходимите средства като напр. жизненоважните права изискват най-много средства:

– Правото на задоволително жизнено равнище (за да си жив, трябва всеки българин да има за поддържане на живота си достатъчно питателна храна, подходящо за сезона облекло, хигиенично жилище и непрекъснато подобряване на условията на живот. Всеки човек трябва да бъде защитен от глад, за да не се разболее, а да оцелее и живее. Поддържането на нормален и висок стандарт могат да си позволят само 2-3 % от населението, тоест само тези, които с пари и много пари, тоест богаташите;

- Правото на здравеопазване (за да си жив, трябва да си здрав, а за да си здрав е необходимо всеки българин да поддържа физическо и душевно здраве, тоест да се създадат условия, които да осигурят на всички много добра медицинска помощ и медицинско обслужване. Доброто и много доброто здравеопазване, струва огромни средства, които държавата не осигурява, а това могат да си позволят само париимащите-правоимащите, тоест само богатите;
- Правото на образование (за да наистина здрав, трябва да си добре образован, тъй като само доброто образование може да допринесе за пълното развитие на българина, както и на неговото достойнство и да изпълнява полезна роля в обществото като си намери според образованието добра работа и заплащане. За да получиш добро или много добро образование е необходимо да посещаваш много добре платени начални училища, гимназии и други средни учебни заведения, престижни Висши учебни заведения;
- Правото на собственост (само с подходящото добро образованите българите могат да си намерят добра работа и високо заплащане, в съответствие с която могат да си позволят да закупят и притежаваш движима и недвижима собственост. Колкото е по-добро образованието, толкоз по-висока е заплата и толкова по-големи са възможностите за придобиване на собственост. Тоест, за можеш да упражняваш правото си на собственост, задължително трябва да разполагаш с необходимите средства, които получаваш според това, колко е добро образованието.

Българските управляващи и стоящите зад тях интереси на богатите не могат да допуснат, че ще получат по-малко пари, ако ги заделят за гарантиране упражняването на правата на бедните, затова е и неравномерното разпределение на благата в държавата.

2. Израз на злото

Най-голям израз на злото в България е намирало и се намира в действията на богатите и управляващите спрямо бедните, което се е изразява в най-различни форми като напр. от създаването на условия на живот равни на геноцид и довеждане на народа до със-

тояние на бедност и мизерия до подлагане на жестока корупция и нарушаване на правата на човека.

2.1. Отсъствието на любов и състрадание към българския народ от страна на богатите и управляващите

В България богатите и техните васали – управляващите и гравитиращите около тях винаги са залагали на стадното чувство и покорство на българите, поради което народа винаги е считан образно казано за послушно стадо, което трябва постоянно да се насочвано, накъде да върви, а освен това да го доят и да го използват за вълна и месо и др.

Може да се приеме алегорично, че народа, чрез умишлено формираната робска психика задължително е трябвало и трябва да следва политическата линия на управляващите на всяка цена, а от друга страна трябва да изпълняват всичко необходимо, за да могат те и особено тези зад тях непрекъснато да забогатяват на техен гръб.

Разбира се, с пълно право можем да ги упрекнем, че те не са проявили голяма „любов" към българските граждани, довеждайки ги до просешка тояга и пълна мизерия, формирайки много високи цени за жилища, храна, облекло и други ежедневни нужди, както и плащането на непосилни данъци, огромно надписване сметките за ток, вода, парно и др.

На фона на страхотната беднотия те популистки непрекъснато подчертават по ТВ, радио и всички масмедии, че българите плащат всичко – бензин, храна, ток и др. с 10 % по-малко от най-ниските цени в държавите-членки на ЕС, но разбира се умишлено пропускат да кажат, че това става на фона 1000 % по-високи заплати, които се получават в другите държави-членки на ЕС.

Освен това според международните и европейските институции българите са най-бедните, напр. от годишни доклади на Европейската комисия произтича, че България е най-корумпираната държава от влизането си в ЕС през 2007 г. Същата е оценката и според годишните доклади на Трансперънси интернешънъл.

С голяма „любов и състрадание" системните партии на богатите и управляващите осъществиха неправомерна приватизация на над 5000 предприята за над 500 милиарда лева, преминавайки в ръцете на хора, които станаха много богати.

България вече е раздържавена и стана много бедна, тъй като олекна с около 580 милиарда, а над 90% от народа станаха бедни, като повече от половината от тях живеят в мизерия, като официално се признава, че всяко четвърто дете и всеки втори възрастен в България ежедневно гладуват.

Десетилетия наред управляващите в България с „голяма любов и състрадание“ създават статукво на постоянната тенденция бедните да стават все по-бедни, а богатите с голяма „тъга“ стават все по-богати.

Така напр. според официални данни изнесени от БНБ през 2018 г. милионерите са 170 165, като в същото време бедните българи са станали по-бедни, а богатите още по-богати, пише Дир. бг. на 10.02.2018 г.

Според официалните данни на БНБ за 2019 г. – 79 нови депозита над 1 милион лв. са открити през 2018 г., като в същото време има изтегляне на влоговете до 1000 лв, което доказва, че тенденцията продължава, богатите у нас да стават по-богати, а бедните да обедняват още повече, пише агенция „Блиц“ на 09.02.2019 г.

Това също така доказва, че твърденията в масмедиите и другите средства за масова манипулация са напълно измамни, че българите стават по-богати, тъй като са внесли за една година повече от сто милиона лева. Да, внесени са милиони през 2018 г., но не от всички българи, а само от 79 души, които са станали по-богати с нови милиони, а останалите българи са станали още по-бедни.

Данните от изследването на доходите и условията на живот (EU-SILC) в отчета на стратегията за намаляване на бедността, доходите на най-богатите са 8.2 пъти по-големи от доходите на бедните.

Това означава, че доходите на богатите са 800 % по-големи от тези на бедните или показано в цифри, ако бедните напр. получават 1 000 лв. – месечно, то богатите получават 800 000 лв.

На организирания от Института за изследване на обществото и знанието при БАН представяне на основните резултати на проекта „Здраве, качество на живот, неравенство…“ проф. Атанас Атанасов отбелязва, че освен беден, нашия народе и болен, а хората у нас страдат от едно, две, три и повече заболявания, включително психически.

Според данни, получени от проучване на БАН над 60 % от българите са страдали от повече от едно заболяване през последните 3 години.

Димитър Гомев, директор на Института за социална и синдикална политика на КНСБ, посочва, че българите са с най-ниските доходи и най-голямата поляризация богат – беден в ЕС, а в Института за пазарна икономика приемат, че пропастта между бедни и богати у нас не спира да расте.

Според официалните данни на Евростат за 2018 г. всеки трети българин живее в риск от бедност или социално изключване. А колко са бедните българи според неофициалните данни, които не се манипулирани?

Големият въпрос, който си задават всички българи е, кой е виновен за това създадено статукво в България и имали светлина в тунела?

Според различни публикации в основата на съществуващото статукво в България лежат предначертаните от различни международни организации на богатите, институционални и други планове и програми целенасочено насочени към постепенното изтребление на българите.

От тях се разбира, че всичко случващо се в България и по отношение на обикновените български граждани е планирано в различни Програми за постепенното стопяване на българския народ (напр. внушение, че Българите трябва да намалеят по 5 милиона, осъществено и от ООН през м. октомври 2019 г.).

Кой предвижда геноцид над българите и раздържавяването на България?

От публикуваното става ясно, че зад това стоят интересите на богатите-злите сили (мега-милиардерите) и техните организации, дори се пише, че начело е тайното Световно правителство, съставено от представителите на 300 от най-богатите фамилии в света.

Така напр. съществуват множество публикации относно Програмата „Златен милиард“ – конспиративен план за унищожаване на народите почти от цял свят с изключение на някои избрани народи, като напр. на живеещите в Израел, САЩ, Япония, държави от Западна Европа и няколко други.

Също така съществуват и множество публикации относно Програма за изтребването на българския народ, съгласно която, за да се осъществи това е необходимо:

– Пълно заграбване на средствата за масова информация (за манипулиране на българските граждани чрез ежедневно промиване на мозъците);

- Да не се допускат до властта трудещите се (тоест във властта да влизат само послушковци-васали, които ще бъдат безспорни изпълнители на предписанията за постепенното стопяване на българския народ);
- Да се поддържа репресивен апарат за пълен контрол (българите трябва да живеят в постоянен страх, че веднага ще им се случи „нещо", ако се противопоставят на управляващите);
- Да се внедрява идеология, промиваща мозъците на робски принцип (необходимо е българите да станат инертни без собствена воля и мисъл);
- Да се действа само в името на народа и за народа (българите трябва да бъдат заблудени, че някой мисли за техните интереси);
- Под претекст за борба с национализма и шовинизма да се унищожава всичко национално (необходима залъгалка, да се превърнат българите в послушно стадо без национално самосъзнание);
- Необходимо условие е народа-стадо да се държи в абсолютна нищета и безправие;
- Посредством използването на вредни и непълноценни храни народа да бъде превърнат в безправно, безинициативно и бездействено стадо;
- Българите винаги трябва да бъдат бедни и безправни, навсякъде да изпитват неудобства и неволи и ежедневни бюрократични спънки;
- Масовата бедност трябва да поражда масова безправност и глупост, а те на свой ред масова престъпност;
- Да не се допуска българите да постигнат равенство, независимост, свобода и да си възвърнат националните богатства и др.;
- Схемите за действие трябва да бъдат съгласувани с Единния план на Световното правителство.

Не е много ясно, тъй като не съществуват преки доказателства за това, дали в България се изпълняват тези планове и програми, но почти всички от посочени изисквания, под една или друга форма съществуват и се прилагат в действителност, като обикновените българи тънят в бедност и мизерия, а България е разграден двор (раздържавена, тоест с приватизирани-държавни активи, преминала в частни ръце).

Ако тези и други програми и планове звучат хипотетично, тъй като не са подкрепени от безспорни доказателства, то в действителност съществува създаден по инициатива на българските управляващи през 1990 г. Национална стратегия за преминаване към пазарна икономика, нар. Планът „Рат-Ът“, който успешно се прилага от всички управляващи вече десетилетия.

През м. март 1990 г. премиерът на България – Андрей Луканов, от името на българското правителство поръчва на Националната търговска камара на САЩ да окажат техническа помощ за провеждането на план за реформи в България за преход към пазарна икономика (молбата е и персонално насочена към главният икономист на камарата – Ричард Ран).

Шест месеца по-късно 18 американски икономисти, ръководени от Ричард Ран и Роналд Ът изготвят Национална стратегия (наречена Планът „Ран-Ът“) в обем от 602 страници[33], в който се предвижда как да се осъществи прехода на България към пазарна икономика.

През м. август 1990 г. американският екип заедно с група български специалисти – група от 29 специалисти, ръководена от проф. Иван Ангелов, по това време съветник на българското правителство, в продължение на няколко седмици уточняват детайлите и сроковете за преминаването към пазарна икономика, чрез раздържавяване и приватизация на всички държавни активи – тоест как да се съсипе българската държава и как да обеднее българския народ, т.е. в следствие на което:

- Държавата бе раздържавена изцяло, като след приватизацията изгуби безвъзвратно 580 милиарда лева, след продажбата на над 5 000 предприятия на безценица, между които и много печеливши като Булбанк, БГА „Балкан“, Нефтохим, Булгартабак и др.;
- 90 % от българите станаха бедни, мизерстващи, гладуващи постоянно или умиращи от глад и др.

Народното събрание приема през м. август 1990 г. с ръкопляскания Стратегията преминаване към пазарна икономика (нар. Планът „Ран-Ът), а премиерът Луканов заявява, че „програмата съдържа рационални елементи и от двете платформи – на БСП и СДС, както и съгласуваните между двете основни политически сили идеи в периода преди и след изборите“.

[33] Bulgdrian Strategy is Made in USA, New York Times, October 9, 1990

Разбира се, населението на България изобщо не е запознато с детайлите относно изпадането в кома на държавата и изпадането в невероятна мизерия на обикновените български граждани, единствено е съобщено, че се приема Национална Концепция (Изцяло съдържаща плана „Ран Ът“) за преминаването на България към пазарна икономика.

В свой анализ за прехода към пазарна икономика д-р Петер Бахмайер от Института за Източна и Югоизточна Европа, констатира, че при изпълнението на Стратегията Ран и Ът „бившия комунистически елит участваше в неолибералния проект и става част от международната финансова система“.

Бахмайер намира следните проблеми при реализацията на прехода:

- Шоковата терапия през първите години на 90-те доведе до размиване и отслабване на икономическото и на потенциала от експерти, до дестабилизиране на финансовата система, до разстройване на националната инфраструктура и фалит на производството и поражения върху научно техническия потенциал;
- В процеса на приватизация поради некомпетентност или злонамереност инвеститори разрушиха производствения капацитет на страната;
- Земеделието беше доведено до липса на оперативност чрез прибързано разпускане на земеделските производствени кооперации (ТКЗС) и връщане на земята на бившите собственици или на техните наследници и др.[34]

Според икономиста-нобелист Джоузеф Стиглиц, българските управляващи оправдавайки се с изискванията и особено с „условията на МВФ“, вместо да продават държавните предприятия, по скоро „подаряват“ енергийните, водните, транспортните и телекомуникационните компании на своята страна „Да можехте да видите как им светват очите пред перспективата да получат 10 % комисионна по сметка в швейцарска банка срещу смъкване на цената на националните активи с няколко милиарда“[35]

Във вестник „Труд“ на 9 декември 2000 г. се публикува комен-

[34] Бахмайер П., От Втория към Третия свят. (Преходът от държавен социализъм към неолиберализъм 1989-2008), Сп. Понеделник, Година XI (7-8), стр. 30

[35] Цеков В., Убийци с куфарчета // www.bogonair.bg, Март 2011. Посетен на 17.10.2012

тара на Георги Тамбуев за програмата „Ран – Ът“, в съответствие с която започва българският мирен преход към гробищата: „Чета я и косите ми настръхват….Очаква се невиждан глад. Българинът все по-трудно ще се изхранва. На пазара ще се появят всякакви ментета. Най-уязвимата част от населението – децата и възрастните ще получат тежки хипотрофични увреждания от системното недояждане….покупателната способност на населението неспирно ще спада и ще стигнем нивото, нужно за биологично оцеляване. Ще се появи безработица. Предвижда се нивото и да достигне около един милион. Мизерия, глад, болести, нищета – това е прокобата от поверителната част от плана „Ран-Ът““.

Съществуват различни конспиративни теории, в които се твърди, че прикритите цели на плана Ран-Ът са стопяване на българите до 5 млн., воденето на мнима социална политика от управляващите, която да поддържа мизерно нисък стандарт и така хората сами да се изселят от родината си и др., които се съдържат в „секретна част“ на Стратегията.

В представеният в Интернет вариант на Плана „Ран-Ът“ съдържа следните формулировки, които предвиждат огромни катаклизми за България и българския народ при прехода към пазарна икономика:

Гл. 1 – Приватизация (резюме) – България трябва да предприеме всеобхватна програма за приватизиране на своите повече от 2200 държавни предприятия, на земеделските стопанства и хилядите малки обекти в сферата на търговията и услугите… ;

Гл. 13 – Социално дело (резюме) – …През този период (има се предвид прехода към пазарна икономика) не може да се мисли за запазване на сегашното жизнено равнище. То неминуемо ще спадне… ;

Гл. 14 – Екологична защита (формулиране на проблема) – България е изправена пред огромни проблеми, свързани с околната среда… ;

Гл. 17 – Селско стопанство (резюме) – Българското селско стопанство притежава като потенциал висока производителност, но понастоящем боледува от масова неефективност….

Последователно бяха ликвидирани селското стопанство, промишлеността, транспорта (речен, морски и въздушен), военно-промишления комплекс, телекомуникациите и атомната ни енергетика и др.

Резултатите от 1990 г. до днес са, че жертвите на плана „Ран-Ът“ са милиони (или измрели, или изселили се от държавата и т.н.), а също така въвеждането на нови видове данъци и такси, непрекъснатото покачване на цените на храните и на най-важните консумативи ток, вода и отопление, здравни осигуровки и др.

Всъщност при анализ на План-Стратегията се разбира, че българските управляващи са надскочили себе си и изискванията на Националната Стратегия като се престарали и преизпълнили заложеното в нея по отношение на съсипването на икономиката, изпадането на българите дълбока мизерия, глад, болести и нищета.

След запознаване със съдържанието на Стратегията-Плана „Ран-Ът“, възникват въпроси във връзка с престаряването на управляващите за преизпълнение на изисквания, някои от които не съществуват:

– Защо са приватизирани на безценица най-големите и печеливши предприятия и разпродадени активи, които са от огромно значение за българската икономика (вероятно заради големите комисионни)?
– Защо жизненото равнище не е само спаднало според предвижданията, а умишлено невинния българския народ е доведен до нищета, мизерия и глад (вероятно традиционните и нововъзникналите богаташи са се престаравали за да бъдат харесвани от новите си господари, т.е. световната финансова олигархия)?
– Защо изцяло е съсипано и е абсолютно неефективен високият потенциал и производителност на (явно някой е искал да се хареса на някой)? и др.

Тъй като се държи в мъгла и тъмнина съдържанието и съществуването на Плана „Ран-Ът“, около 30 години вече почти никой от обикновените българи не само не знаят за неговото съществуване, но не са се запознали с над 600-те страници план, освен ограничен брой предимно богати българи участвали в неговото разработване, приемане и прилагани, които „мъдро“ си мълчат.

Официално се твърди, че в Плана „Ран –Ът“, приет като Национална Стратегията от Народното събрание има и „секретна част“, която е скрита (в представения в Интернет вариант отсъстват две глави – 3 и 8…?).

Според синът на писателя Николай Хайтов, Александър Хайтов, Стратегията съдържа „секретна част“, която била дадена на баща

му от Андрей Луканов. Според него тя съдържа описание на предстоящите „грабежи на прехода, ужасна безработица, изтичането на мозъци, проблеми на здравеопазването, корупцията“.[36]

Според Георги Тамбуев „…секретна част, която засяга социалния ефект на реформите у нас. Когато я прочетох – а аз я поисках лично от Луканов и той ми я даде – ми се изправиха косите!...“

През 2013 г. политическа партия „Атака“ посочва стратегията Ран-Ът като целяща „колонизирането и подчиняването на България на световната финансова върхушка, която след 1990 г. се устреми към разрушаването и завладяването на Източна Европа“. [37]

Тъй като съществуват различни публикации като напр. „Планът за разорение на България-проектът Ран-Ът“, „Планът Ран-Ът и гибелта на българската икономика“, „Планът Ран-Ът унищожи българските активи“, „Планът „Ран-Ът“ бил да помогне на българите“, „Съществуването на „секретна част“, „Отсъствието на „секретна част“ и др., всъщност всички автори се позовават на Планът Ран-Ът и го цитират, но се замъглява, какво точно съдържа-държи се в пълна тайна. ЗАЩО?

Ще се абстрахираме от това, кой какво е написал и кой какво е казал, а ще разгледаме и анализираме съществуващите факти и действителност, които са създадени „с голям любов и състрадание“ към българския народ през последните три десетилетия от традиционните богаташи съвместно с новобогаташите, действайки чрез управляващите. Необходимо е да се уточни и напълно изясни:

– Води ли се от всички управляващите година на ред на минимална социална политика, която да поддържа мизерно нисък стандарт на живот в България?

Очевидно е, че се води подобна социална политика, тъй като над 90 % от българите са обеднели, като повече от половината от тях мизерстват и гладуват. Умишленото поддържане на мизерно ниския стандарт, принуди над 1 милион българи да търсят спасение зад граница;

– Водената политика в България създаде ли и продължава ли да създава условия, при които богатите да стават все по-богати, а бедните все по бедни?

[36] Пенова Й., Николай Хайтов искаше да избие предателите във властта//168 часа, 30.12.2010. Посетен на 19.03.2013

[37] „Атака“ с 96 страници програма, срещу колониалното робство// Дневник, 17.04.2013. Посетена на 19.03.2013.

Официалните дънни, изнесени от БНБ за последните години недвусмислено доказват, че пропастта между огромната маса бедни българи и една шепа богати българи расте непрекъснато и по официални данни вече са над 170 000 (не официално това означава, че положението е много по-тежко);

– Случайна ли е огромната безработицата в България, която съществува вече около три десетилетия?

Огромната безработицата в България (която вероятно съставя повече от половината от около 90 % от бедното население) е резултат от целенасочената социална политика на управляващите за поддържане на мизерно нисък стандарт на живот;

– Защо в България се поддържат най-високи нива на корупция в ЕС повече от 10 години?

Българските богаташи и техните помощници – управляващите грабят безогледно българския народ в съответствие с осъществяваната умишлено създадена социална политика и съществуващото статукво.

Според Групата на Зелените в Европейския парламент в следствие на корупционни схеми в България годишно държавата губи около 11 милиарда евро.

Всички управляващи до сега непрекъснато са твърдели, че няма пари за увеличаване на пенсиите, заплатите, детски надбавки, социалните помощи и др. и българите продължават да са бедни, в следствие на което възникват редица въпроси:

– Масовата бедност поражда ли масова престъпност?

В следствие на огромната бедност и масова безработици голяма част от населението изпадна в безпаричие, което само себе си породи невероятна национална и трансгранична престъпност. Най-лесните пари се получават от участие в производство на наркотици и наркотрафика. На едно от първите места в Европа са българите участващи в наркотрафик, търговия с хора (жени и деца), организираната престъпност и други трансгранични престъпления;

– Всичко ли се прави уж „в името на народа и за народа“?

По абсолютно всички средства за масова информация политици и васалите на богатите (платени учени, журналисти, политолози, социолози, експерти и др.) непрекъснато тръбят и облъчват бедните българи, че всичко се прави в името на народа и за народа.

Ако това не беше просто парван, хората в България нямаше да

са бедни и гладни, а щяха безпрепятствено да упражняват правата и свободите на човека, а не да ги притежават само на хартия;

– Защо е на това ниво българското самосъзнание?

С използването на различни способи уж за борба с национализма и шовинизма целенасочено, постепенно се унищожава българското самосъзнание и националните ценности;

– Как се обработва и манипулира съзнанието на българите?

Преди всичко с използването на масмедиите, които са собственост и под контрола на богатите, както и другите явни и тайни средства за манипулирани и промиване на мозъците на обикновените българи. Те включват и преднамерени, умишлени действия на управляващите и тези зад тях, за да може наричания народ-стадо, за да бъде послушен се държи в абсолютна нищета и безправие;

– Какво друго ежедневно правят умишлено управляващите, за да превърнат народа в послушно стадо?

Ежедневно на българите им се поднася да приемат само вредни, некачествени и непълноценни храни, които превръщат народа в безправно и безинициативно стадо.

Всеки производител произвежда ментета, а народа поради липса на избор е длъжен да ги купува и консумира. И това се допуска нарочно, умишлено, защото всичко това се извършва пред очите на управляващите, които не осъществява почти никакъв качествен контрол за това, с какво се хранят хората. От време на време се правят пиар акции за пред българската общественост, че уж се прави нещо за здравето на българите;

– Как се промиват мозъците на обикновените български граждани?

Освен чрез ежедневното облъчване на българите от масмедиите и други изпитани средства се внедрява и идеология за промиване на мозъците на всички български граждани с тайни и явни средства и технологии;

– Как бе съсипана България?

В началото на 1990 г. съгласно плана „Ран-Ът“, приет като Национална стратегия, управляващите използваха шокова терапия, с която бе дестабилизирана финансовата система, унищожена цялата национална инфраструктура, фалит на производството, разбиване на земеделието и съсипано всичко ценно;

– Как България бе раздържавена (осъществена приватизация-

та) съгласно Националната стратегия, наричана планът „Ран-Ът“?

В България на безценица бяха продадени над 5 000 предприятия, от които някои и много печеливши компании в областта на енергийната, водната, транспортната, телекомуникационна, банкова, нефтенопреработвателна и др. компании. Според специалистите България обедня с над 500 милиарда лева;

– Какви хора се назначават в държавната администрация?

В държавната администрация и особена на отговорни постове са назначават само послушковци, които изпълняват безропотно всички заповеди, свързани със съсипването на държавата и българския народ;

– С какво най-много се манипулират българите?

Българите се манипулират ежедневно от всички средства за масова информация, които са собственост на богатите и правят предавания и пишат каквото им се нареди;

– Как богатите и управляващите контролират българите?

За да контролират напълно българите богатите и управляващите не щадят средства, като са създали и поддържат много ефективен репресивен апарат.

Много странно е съвпадението на българската действителност с международните планове за изтребление на българите и особено с твърденията, че Планът „Ран-Ът“, според очевидци съдържа изисквания, които почти напълно съответстват на сега съществуващата действителност в България.

Следва да се подчертае, че съгласно съществуващите публикации съществува престараване, като българските управляващи, за да се харесат на своите господари – световната финансова върхушка, са се престарали и напълно са предали или продали интересите на България и българския народ, както и заради комисионната.

След 1990 г. в България умишлено се създава мизерно нисък стандарт на живот и голямата част от българите започват да живият бедно, мизерно, включително перманентно да си недояждат и да умират от глад, докато някои богаташи умират от преяждане.

Освен това всички управляващи до сега се престараваат и при продаването на активите на България на безценица, а според очевидци „как само са светвали очите им пред перспективата да получат 10 % комисионна по сметка в швейцарска банка срещу смък-

ване на цената на активи с няколко милиарда“ – общо около 500 милиарда.

Всичко това е осъществено поради изпитването на „много голяма любов и още по-голямо състрадание“ на богатите и управляващите към бедните българи и България.

2.2. Нарушаването на правата на човека в България

Едно от на-голямото зло сполетяло обикновените българи е осъществяването на действия от страна на богатите и на всички управлявали до сега държавата, с които грубо се нарушават правата на човека и основните свободи, предвидени задължително да бъдат предоставени на българските граждани от ратифицираните международни договори и приетите в съответствие със тях закони.

Каква е формулата, която по инициатива на богаташите се осъществява нарушаването на правата на българите и за тяхното непрекъснато обедняване?

Изпитаната формула, която се използва от богатите в целия свят, включително и в България е – формално правата на човека се включват в международни договори + ратификация от държавите на международните договори + нулево приложение на национално ниво.

Тоест създава се пушилка пред международната общественост, че се прави нещо голямо за обикновените хора, но то остава само на хартия.

Чрез разработването на международни договори, включващи правата на човека формално пред международната общност се полагат грижи за хората, предоставяйки им определени правата, но от друга те остават само на хартия, защото държавите дори и след приемането на национални закони, не предвиждат на практика отделянето на големи средства за гарантирането на правата на бедните, тъй като тези средства са за да джоба на богатите.

Формулата предвижда уж грижа за човека като се формулират конкретни права и свободи на човека, но тя въобще не е замислена така, че те ефективно да се предоставят като на практика не се упражняват, затова не предвиждат никакъв стриктен международен контрол върху държавите.

Съгласно международното право всички държави след ратифи-

кацията на съответния международен договор са длъжни изцяло да изпълняват поетите международни задължения (тоест предоставяне и гарантирани на всички предвидени права и свободи), произтичащи от конкретната ратификация. Всъщност се оказва, че поради липса на строг международен контрол, държавите безнаказно не изпълняват договорните си задължения.

На практика ефективен контрол не се осъществява, тъй като умишлено създадения международен контрол не е стриктен, тоест по този начин се разрешава на държавите на практика да не предоставят почти никакви права и свободи на своите по-бедни и бедни граждани.

Над 90 % от населението на Земята живее много бедно, включително и българите, макар, че на хартия имат право на достоен начин на живот – ЗАЩО?

Затова защото хората имат права и свободи, но само на хартия, във формата на международни договори или мижави национални закони.

Богатите в световен мащаб никога не са имали реално желание да предоставят на практика права на бедните, тъй като това би означава, край на бедността и край на безпроблемното и много по-лесно управление на бедни, мизерстващи и гладни хора, а това би означавало и край на лесното забогатяване.

Азбучна истина е, че хора които упражняват ефективно своите права не следва да бъдат бедни, тъй като ако се упражнява безпроблемно правото на задоволително жизнено равнище, включващо достатъчно храна, облекло и жилище те няма да са нито бедни, нито социално слаби.

За да бъдат гарантират такива условия на живот за всички граждани във всяка държава следва, като напр. в скандинавските държави, да осигурят много средства, които да се отделят за нуждаещите се и социално слабите, а не почти всички да влизат директно в джоба на богатите.

След ратификацията на редица международни договори в областта на защитата на правата на човека в България не би следвало да има бедни.

Например само след ратификацията на Международният пакт за икономическите, социалните и културните права, би следвало съгласно чл. 11 държавата да задължително да осигури правото на

всеки български гражданин на нормално жизнено равнище, което включва ежедневното осигуряване на достатъчна по обем питателна храна, подходящи за всеки сезон дрехи и хигиенично жилище.

Само ако бе спазен стриктно този текст в България нямаше да има гладни и мизерстващи още от преди около от 50 г., след като бе ратифициран този пакт.

2.2.1. Нарушаване упражняването от българите на правата на човека, произтичащи от Международната харта за правата на човека

Международната харта за правата на човека (МХПЧ) е сборно наименование, което включва няколко акта (основно ВДПЧ, МПИСКП и МПГПП), прието от ОС на ООН, чиито норми са основополагащи за всички разработени, приети и действащи универсални и регионални международни актове.

МХПЧ включва следните основни актове – Всеобща декларация за правата на човека (ВДПЧ), Международен пакт за икономически, социални и културни права (МПИСКП) и Международен пакт за граждански и политически права (МПГПП) и допълнителни факултативни Протоколи към Пактовете.

ВДПЧ е приета във формата на препоръка, поради което не се ратифицира и от нея не произтичат преки задължения за България, затова няма да бъде разгледана и анализирана.

Р. България е ратифицирала двата международни пакта и затова е необходимо те да се анализират и изясни точно, кои от правата, които държавата е задължена да гарантира се упражняват ефективно от българските граждани.

От ратифицирания МПГПП произтичат за всички български граждани следните права, които държавата е задължена да им предостави и гарантира:

– Чл. 1 – българският народ има право на самоопределение, по силата на което българите имат право свободно да определят своето политическо положение и свободно да осъществяват своето икономическо, социално и културно развитие.

Българите като цяло не могат да упражняват това право, тъй като са бедни и безработни и нямат необходимите средства, за да си позволят свободно своето икономическо и социално развитие;

– Чл. 2 – всички българи, намиращи се на територията на България, имат право на зачитане и гарантиране на произтичащите от пакта права, без разлика на убеждения, национален или социален произход, имотно състояние, рождение или всякакви други признаци.

Като цяло това право, се гарантира и упражнява от българите, като изключим случаите свързани с малтретиране на българите за убежденията, националния или социалния произход и по други признаци;

– Чл. 3 – предвижда правото на осигуряване на равенство на мъжете и жените при ползване на правата съдържащи се в този пакт.

Това право с малки изключения се предоставя в България;

– Чл. 5 – нито една разпоредба на този пакт не може да бъде тълкувана като даваща право на дадена държава, отделна група или лице да се занимава с дейност или извършва действия, насочени към отнемане на правата и свободите, признати с този пакт.

В България групата на богатите и гравитиращите около нея управляващи вместо други васали, винаги са извършвали действия относно не предоставяне на правата и свободите на българските граждани.

– Чл. 6 – правото на живот на българите следва стриктно да се защитава от закона.

В България повече от 20 години са създадени такива условия за живот на българите, че много от тях не оцеляват физически и психически. По тази причина държавата не може да се определи като правова държава, независимо, че са приети редица закони, които въобще не се прилагат;

– Чл. 7 – никой българин не следва да бъде подлаган на мъчение или на жестоко, безчовечно или унизително третиране и наказание.

Това право в България не се съблюдава, особено когато се касае до политически противоречия. Противниците на властта са подлагани на невероятни жестокости и унизително третиране, напр. от уволнение, преминаващо през преследването на роднини, преки заплахи, запориране на сметки и се стигне до вкарване в лудницата или просто физическо унищожаване;

– Чл. 8 – никой българин не може да бъде държан в робство, а робство и търговия с роби във всичките им форми са забранени, а също така никой българин не може да бъде заставян да извърши принудителен или задължителен труд.

Това право на българите не се спазва стриктно, тъй като има много случаи на търговия с хора, нови форми на робство и принудителен труд;

– Чл. 9 – всеки българин има право на свобода и лична сигурност.

Много са случаите в България, когато властите си затварят очите при нарушаването на свободата и личната сигурност;

– Чл. 10 – всеки българин, лишен от свобода, има право на хуманно отношение и на уважение на присъщото на човешката личност достойнство.

Това право поради лошите условия на българските затвори и не отпускането на достатъчно средства за наемане на по-голям персонал не може да бъде гарантирано;

– Чл. 11 – никой не може да бъде затварян само затова, че не е в състояние да изпълни договорно задължение.

Официалната практика в държавата показва, че се допускат изключения в зависимост от това, кой на кого е задължен;

– Чл. 12 – всеки българин може да напусне свободно пределите на всяка страна, включително и на своята.

Това правило се прилага в действителност, освен ако лицето има криминална проява и друго запрещение.

– Чл. 14 – Всички българи са равни пред съдилищата и трибуналите. Всеки български гражданин има право при разглеждане на каквото и да е наказателно обвинение срещу него или при оспорване на правата и задълженията му в граждански процес на справедливо и публично разглеждане на делото от компетентен, независим и безпристрастен съд.

В България важи правилото „всички са равни, но някои са по равни“. Не е трудно да досетите, че по-равни са правоимащите-париимащите. Българският съд като цяло нито е независим, нито е безпристрастен. От влизането на България повече от 10 години във всички годишни доклади Европейската комисия критикува като най-корумпираната в ЕС съдебна система у нас;

– Чл. 15 – никой българин не може да бъде осъден за действие

или бездействие, което не е представлявало престъпно деяние съгласно националното законодателство или международното право в момента на извършването му;

Това правило до голяма степен се спазва.

– Чл. 16 – всеки българин има право да бъде признат за правоспособен, където и да се намира;

По политически или други причини българите не рядко се обявяват от компетентните органи за не правоспособни или невменяеми.

– Чл. 17 – никой българи не може да бъде обект на своеволно и незаконно вмешателство в личния му живот, семейството му, дома му или кореспонденцията му, нито на незаконно накърняване на неговата чест и добро име;

Това право тотално е нарушено, като незаконното вмешателство особено по политически причини е много често, а накърняването на честа и оплюването в масмедиите на доброто име на политическите опоненти и неудобните за интересите на богатите в масмедиите е ежедневие;

– Чл. 18 – всеки българин има право на свобода на мисълта, съвестта и религията…или убежденията индивидуално или колективно, публично или частно…или да бъде обект на принуда, която да накърнява свободата му да изповядва убеждения по свой избор.

Правото на свобода на мисълта, съвестта и религията не е накърнено, но българите не могат свободно да изповядват убежденията си, като в редица случаи се използват различни средства за принуда относно изменение или скриване на убежденията;

– Чл. 19 – никой българин не може да бъде обезпокояван за убежденията, като всеки има право на свобода на словото….

Свободата на словото е ограничено в България, която се намира на едно последните места по свобода на словото в ЕС.

– Чл. 21 – всеки българин има право на мирни събрания.

Това право понякога се ограничава от управляващите по политически и други причини.

– Чл. 22 – всеки българин има право на свободно сдружаване.
– Чл. 23 – всеки българин и българка имат право да встъпват в брак и да образуват семейство.
– Чл. 24 – всяко българско дете има право на закрила от семейството му, на обществото и на държавата.

Българската държава не само, че не гарантира необходимата закрила на нашите деца, но и ги ощетява, тъй като съгласно ратифицираната Конвенция на ООН за защита правата на детето, вместо да предостави предвидените в нея около 40 права на българските деца е предвидила само 8 права в Закона за закрила на детето;

– Чл. 25 – всеки български гражданин има право то и възможността, без каквато и да е дискриминация да вземе участие в ръководството на обществените работи, да бъде избиран в изборите, да има достъп при общи условия на равенство до държавните служби в своята страна.

Това право е само на хартия, тъй като ако не си член или симпатизант на системните партии, обикновения гражданин не се допуска до избори, до ръководство на обществените работи и до държавните служби;

– Чл. 26 – всички българи са равни пред закона и имат право, без всякаква дискриминация, на еднаква законова закрила.

Това право също така е хипотетично, тъй като бедните и богатите не само не са равни пред закона и законовата закрила не е еднаква, но и срещу съответните суми богатите си купуват и изменят закони.

От анализа се разбира, че българските граждани вместо да получат доброто от предоставянето на посочените права и свободи, те не могат да упражняват почти всички права, тъй като българската държава не осигурява необходимите средства, гарантиращи упражняването на правата, предвидени в този Пакт.

В другата съставна част на МХПЧ, която поражда задължения след ратификация е МПИСКП, съгласно който на българските граждани задължително българската държава следва да се предоставят следните права:

– Чл. 1 – българския народ има право на самоопределение – т.е. на свободно определяне на своето политическо положение и свободно определяне на своето икономическо, социално и културно развитие.

Това е само една хипотетична възможност, тъй като на практика народа не се допуска до свободното определяне на политическото, икономическото и социалното развитие на държавата, а само представители на управляващите системни партии, установили сегашното статукво. Всенародно допитване (референдум) не се допуска

по принцип, освен ако това е в полза на богатите и управляващите;

– Чл. 3 – българската държава е длъжна да гарантира равни права на мъжете и жените.

С много малки изключения това правило се съблюдава в България;

– Чл. 5 – никоя разпоредба на този пакт не може да бъде тълкувана като даваща право на дадена държава, отделна група или лице да се занимава с дейност или да извършва действия, насочени към отнемане на някои от правата или свободите, признати от този пакт.

Управляващите системни партии никога не са допускали обикновените български граждани да разполагат с правата и свободите, предвидени в този пакт, така, че управляващите или други нямат възможност да извършват действия по отнемане на права и свободи, тъй като не са предоставяни никога на българите;

– Чл. 6 – признава на българските граждани правото на труд, което включва правото на всеки българин да има възможност да изкара прехраната си чрез труд, свободно избран или приет.

Българите през последните десетилетия са не само бедни, но и около 90% безработни, а държавата не им гарантира правото на труд, тоест чрез труд да си изкарват прехраната;

– Чл. 7 – българските граждани имат право да се ползват от справедливи и благоприятни условия на труд, които да им осигурят възнаграждение, което да обезпечи като минимум справедлива заплата, сносен живот, безопасни и здравословни условия на труда, почивка, отдих и разумно ограничаване а работното време и др.

След като над 90 % от българите са безработни, не биха могли да се ползват от правото си справедливи и благоприятни условия на труд;

– Чл. 8 – българите имат право да образуват профсъюз и да членуват в профсъюз по свой избор.

Това право с известни изключения като цяло се съблюдава в България;

– Чл. 9 – всички българи имат право на социална сигурност, включително и на обществени осигуровки.

Българите нито имат необходимата социална сигурност, нито достатъчни обществени осигуровки;

– Чл. 10 – предвижда на всяко българско семейство, да се окаже възможно най-пълна защита и помощ, особено за създаването му и докато то е отговорно за грижата, възпитанието и издръжката на децата.

Държавата не оказва необходимата помощ на семействата като цяло, а не оказва абсолютно никаква помощ на създадените млади семейства, както и за отглеждане на децата. Децата и младежите не са защитени изобщо от законите по отношение на икономическа и социална експлоатация;

– Чл. 11 – предвижда, че всеки българин има право на задоволително жизнено равнище, включващо достатъчно храна, облекло и жилище, както и на непрекъснато подобряване на условията на живот (т. 1). Държавата е задължена и следва да гарантира на всеки българин защита от глад (т. 2).

Правото на задоволително жизнено равнище остава само на хартия, тъй като 90 % от българите живеят бедно и не могат да си позволят повечето от атрибутите на потребителската кошница, включително достатъчното ежедневно количество питателна храна, подходящо облекло за сезона, хигиенично жилище, а за подобряването на условията на живот, изобщо не може дори да се мисли.

Много българи ежедневно не си дояждат, като всеки втори възрастен гладува, както и всяко четвърто дете, което означава, че държавата не изпълнява своите договорни задължения;

– Чл. 12 – всеки българин има право да постигне най-добро състояние на физическо и душевно здраве.

Това право е само на хартия, тъй като повече от 60 % от българите официално се признава, че са с една, две или три болести, включително и психически;

– Чл. 13 – всеки българин има правото на образование, което да бъде насочено към пълно развитие на неговата личност и на съзнанието за нейното достойнство.

В България само доброто образование може да насочи българина към неговото пълно развитие. Доброто образование обаче е платено, което означава при огромната маса бедни не могат да си го позволят, така че много малко българи могат да постигнат пълно развитие на тяхната личност;

– Чл. 15 – всички българи имат право да участват в културния живот, да се ползват от научния прогрес и приложението му,

да се ползва от защита на моралните и материалните интереси, произтичащи от всякакво научно, литературно или художествено произведение, чиито автор е то.

Това право е ограничено не със друго, а със съществуваща бедност в следствие на която, бедните българи поради липса на средства не могат да си позволят участие в културния живот (напр. закупуване на билети и др.), да се ползва от техническия прогрес (напр. закупуването на нова техника или др.), а по отношение на защита на моралните и материалните интереси, беднияът българин, тъй като постоянно не си дояжда и е гладен на него изобщо не му е до писането на научни, литературни или художествени произведения.

В заключение следва да се отбележи, че почти всички права и свободи, предвидени в този пакт, бедните български граждани не могат да прилагат, тъй като държавата не им гарантира необходимите средства макар, че е задължена съгласно международното право да изпълнява поетите международни задължения, произтичащи от ратифицираните международни договори.

2.2.2. Нарушаване упражняването на правата на човека, произтичащи от Хартата за основните права на ЕС

България е задължена също така да предостави права и свободи на своите граждани и от ратифицирани международни договори на Европейския съвет и на ЕС. Нарушаването на произтичащите права на българите от тези актове е израз злото, тоест на действията на богатите и техните васали.

В това отношение ще бъде анализиран само най-новият акт, приет в рамките на ЕС – Хартата за основните права на ЕС.

Хартата за основните права на ЕС (ХОПЕС) вече е задължителен за изпълнение акт за нашата държава, който дава на българите широк обем от права, прилагането на които биха им гарантирали достоен начин на живот.

ХОПЕС предоставя на всички български граждани следните права, като същевременно отделните текстове ще бъдат анализирани относно това, доколко българските управляващи и тези зад тях гарантират тяхното упражняване на практика напр.:

– Чл. 1 – всеки българин има право на достойнство, което е

ненакърнимо и трябва да бъде зачитано и защитено. За накърняване на достойнството се счита всеки акт: на насилие (подлагане на мъчение или на жестокост, безчовечно или унизително третиране или наказание); унизително отношение по месторабота, местоживеене, както и на други възможни места; несправедливи съдебни решения и отношение (в съд, администрация, полиция и всички други места от които зависят българите, като надписване на сметки за ток, парно и др.; дискриминация, отсъствие на дискриминация (корупция и др.); бедност и крайна бедност; робство (вкл. задължителен и принудителен труд.

На българските граждани не е зачитано и защитено правото на достойнство, тъй като то е накърнено жестоко: българите са подложени на физически и психически мъчния и жестокост чрез безчовечното отношение навсякъде, чрез несправедливи съдебни решения (тъй като българския съд е най-корумпиран в ЕС повече от 10 години), чрез непрекъснатото надписване на сметките за ток, парно, вода и др.; непрекъснато е дискриминиран от малцинството (така нар. позитивна дискриминация) с незаконните строежи, не плащане на ток, вода и др., вдигане на шум и слушане на музика дори и през нощта, не перфориране на билети в обществения транспорт и др.;

Повече от 10 години българите са най-бедни в ЕС, като повече от половината са крайно бедни;

– Чл. 2 – всички българи имат право на живот като не може произволно да бъде осъден на смърт или екзекутиран.

В България правото на живот на българите не е гарантирано, тъй като на всеки и навсякъде може да бъде отнет живота по поръчка.

– Чл. 3 – българските граждани имат право на физическа и духовна неприкосновеност, а също така закрила срещу постижения на науката и технологиите като напр. биотехнологиите, генното инженерство и др.

Това право е само на хартия защото официално се признава, че повече от 60 % от българите страдат от една, две или три болести, включително и психически;

– Чл. 4 – забранява българите да бъдат изтезавани или да се отнасят с тях нечовешки или унизително, както да бъдат наказ-

вани чрез физическо или духовно малтретиране, различни форми на изтезания, медицински и научни опити и др.

Българският народ от десетилетия наред е подложен на физическо и духовно малтретиране чрез довеждането до бедност, мизерия, глад, корупция и други форми на изтезание;

– Чл. 5 – Забрана на робството и принудителния труд за всички българи.

В България неофициално всичко е разрешено, особено за тези които гравитират около управляващите и богатите;

– Чл. 6 – всеки българин има право на свобода и сигурност, тоест да не бъде лишаван от свобода освен на законно основание.

Това право не се спазва стриктно, тъй като се допускат много изключения от него;

– Чл. 7 – зачитане на личния живот на всеки и българин и на неговото семейство, тоест вмешателство в личния живот или накърняване на честта и доброто име.

За съжаление в България е създадена система за манипулация на съзнанието и често по масмедиите се допуска накърняването на личността на много българи;

– Чл. 8 – всички българи имат право на защита на личните данни.

Държавната система допуска от време на време сривове и изтичане на информация на личните данни за много български граждани.

– Чл. 9 – всеки българин има право на встъпване в брак и право на създаване на семейство;

Като цяло това право с много малки изключения е гарантирано.

– Чл. 10 – българските граждани имат право на свобода на мисълта, съвестта и религията, както и свободата открито, публично или частно да ги показва и до ги изразява.

Свободата на словото в България е ограничено, особено в политическата област, така че правото на свобода на мисълта и съвестта също е ограничено;

– Чл. 11 – свобода на изразяване на мнението и свобода на информацията имат всички българи.

Тази свобода е силно ограничена особено в политическата област;

– Чл.12 – Свобода на събранията и сдружаването на българите.

Тази свобода с малки изключения се допуска в България;

– Чл. 13 – всеки българин има свобода на изкуствата и науките.

С малки изключения тази свобода съществува;

– Чл. 14 – всички български граждани имат право на образование.

Това право особено за качественото образование е само на хартия, тъй като по-голямата част от българите са бедни и не могат да си го позволят;

– Чл. 15 – свобода на избора на професия на всички българи и правото на труд.

Тази свобода е само на хартия, тъй като в България съществува голяма безработица и по същата причина не може да се реализира и правото но труд;

– Чл. 16 – българите имат свобода на стопанската инициатива.

Тази свобода не е достъпна за всички български граждани, тъй като по-голямата част не разполагат с необходимите средства;

– Чл. 17 – всеки българин има право на собственост.

Всеки има право, но не всеки има достатъчно пари, за да придобие каквато и да било собственост;

– Чл. 20 – Всички българи са равни пред закона.

Това право е само на хартия, защото уж всички са равни, но някои са по-равни, особено тези, които могат да купят всичко;

– Чл. 21 – забранена е дискриминацията по различни признаци на българите.

В България се допуска дискриминация на българските граждани по социален признак, убеждения, политическо или друго мнение и др.;

– Чл. 23 – Равенство между българските мъже и жени трябва да се гарантира във всички области, включително по отношение на заетостта, труда и възнаграждението.

С малки изключения това равенство е гарантирано;

– Чл. 24 – на българските деца следва да се гарантират права относно предоставянето на специални грижи, внимание от семейството, обществото и държавата и правна защита и помощ.

За съжаление българските деца са подложени на дискриминация и са силно ощетени като в Закона за закрила на детето се пре-

доставят само 8 права, вместо над 40, които са предвидени в ратифицираната Конвенция за защита на детето но ООН;

– Чл. 25 – предвижда права за всички възрастни хора в България, съгласно които те трябва да живея достоен и независим начин на живот, както и да участват равноправно в социалния и културния живот.

В България около 80 % от възрастните хора на пенсионна възраст получават мизерни минимални и средни пенсии, поради което те буквално гладуват и мизерстват, което е много далече от желания достоен и независим начин на живот;

– Чл. 27 – българските работници в предприятията имат право на консултиране и информиране за техните възможности съгласно правото на ЕС.

Това право е само на хартия, защото те изобщо не са запознати с техните права, произтичащи от правото на ЕС;

– Чл. 28 – българските работници имат право на колективни преговори съгласно правото на ЕС относно преговаряне, сключване на колективни договори, да стачкуват и др.

Много е съмнително, дали българските работници са запознати с правата си съгласно правото на ЕС;

– Чл. 29 – право на достъп до службите по труда имат всички българи.

Това право като цяло е гарантирано;

– Чл. 30 – право на защита в случай на неоснователно уволнение имат всички българи съгласно правото на ЕС.

Това право не се предоставя в България;

– Чл. 31 – всеки българин има право на справедливи и равни условия на труд за запазване на неговото здраве, сигурност, достойнство и др.

Това право е само на хартия, тъй като в България условията на труд нито са справедливи и равни, нито гарантират здравето, сигурността, достойнството и т.н.;

– Чл. 32 – забранява българските деца да полагат детски труд и предвижда защита на работещите български младежи.

В България нито е забранен полагането на денонощен труд на децата, нито са защитени работещите младежи стриктно;

– Чл. 34 – всеки българин има право на социално осигуряване и на социална помощ.

Това право е само на хартия защото голямата част от българските граждани различни причини и основания са лишени и от социално осигуряване, и от социална помощ;

– Чл. 35 – всеки български гражданин има право на закрила на здравето, което включва здравна профилактика и ползването на медицински грижи;

Поради факта, че здравеопазването в България е платено по-голямата бедна част от българите не могат да си позволят заплащането на качествената профилактика и ползването на медицински грижи;

– Чл. 36 – българските граждани имат право на достъп до услугите от общ икономически интерес.

Националното законодателство на България не стимулира това право за всички български граждани;

– Чл. 37 – българите имат право на опазване на околната среда, съгласно принципа на устойчиво развитие.

В България не се осъществява необходимото за осигуряване на правото за подобряване на качеството на околната среда;

– Чл. 38 – българите имат право да бъдат защитени като потребители на високо равнище съобразно политиките на ЕС.

В България това право не се гарантира на високо равнище на потребителите;

– Чл. 39 – всички български граждани имат право да избират и да бъдат избирани в изборите за ЕП в държавата, в която постоянно пребивават.

Това право не е уредено прецизно в законодателствата на всички държави-членки на ЕС;

– Чл. 40 – право на всички български граждани да избират и да бъдат избирани в общинските избори в държавите-членки на ЕС.

На практика не във всички държави-членки на ЕС се предоставя възможност за упражняване на това право;

– Чл. 41 – всеки българин има право да бъде обслужван от добра администрация, която безпристрастно и справедливо да разглежда неговите въпроси.

Като цяло българската администрация вместо да бъде безпристрастен и справедлив изпълнител, много често се проявява като рекетьор;

– Чл. 42 – всеки български гражданин има право на достъп до документи, независимо от материята, която обхващат, когато пребивава в една от държавите-членки на ЕС.

Това право е само на хартия, защото в редица държави членки не се разрешава достъп до документи;

– Чл. 43 – всеки българин има право да сезира Европейският омбудсман за случаите на лоша администрация и действието на всички институции, органи, агенции, служби, с изключение на Съда на ЕС, когато пребивава временно или постоянно на територията на една от държави-членки на ЕС.

Европейският омбудсман не винаги реагира адекватно;

– Чл. 44 – право на петиции до ЕП на всеки български гражданин, дори когато пребивава или има седалище на територията на една от държавите-членки на ЕС.

Това право е само на хартия защото ЕП не отделя достатъчно внимание на петициите до него;

– Чл. 45 – всеки българин има право на свобода на придвижването и на пребиваването.

Това право е само на хартия затова, защото някои от държавите-членки на ЕС ограничават пребиваването на български граждани на тяхна територия;

– Чл. 46 – всеки българин, намиращ се на територията на държава, която не е-членка на ЕС, в която България няма дипломатическо или консулско представителство, получава закрилата на дипломатическите и консулските представителства на другите държави членки на ЕС при същите условия, с които се ползват и техните граждани.

Това право дава на всеки български гражданин по голяма сигурност, когато се намират на територията но държави, в които България няма нито дипломатическо, нито консулско представителство;

– Чл. 47 – българите имат право на ефективно средство на правна защита и право на справедлив съдебен процес, тоест на правна защита пред съд, публично гледане на неговото дело в разумен срок, от независим и безпристрастен съд и др.

Това право е само на хартия, тъй като според Европейската комисия като цяло българската съдебна система е корумпирана и се

нуждае от реформа, което означава, че не е възможно да има справедлив съдебен процес, нито да има независим и безпристрастен съд;

– Чл. 48 – презумпция на защита и право на защита има всеки българин, като всеки е невинен до доказване на противоположното съгласно закона.

Това право като цяло е гарантирано в България с малки изключения;

– Чл. 50 – всеки българин има право да не бъде съден или наказван два пъти за едно и също престъпление в рамките на ЕС.

На практика никой българин, който е окончателно оправдан или наказан за престъпление не трябва да бъде подложен на наказателно преследван или наказван повторно.

Това са правата, които задължително българската държава трябва да предостави на всеки български гражданин. За съжалени на практика почти всички произтичащи права не се упражняват ефективно особено от бедните български граждани.

2.3. Наличието на геноцид над българските граждани

Геноцидът е огромно зло, което се практикува от управляващите на редица държави по отношение на техните граждани или чужденци, за да живеят мизерно като българите и частично или напълно физически да бъдат унищожавани.

В това отношение е необходимо да се изясни, какво е геноцид според международното право, съществува ли геноцид над българските граждани и в какво се изразява той?

С резолюция 260 (III) на ОС на ООН приета на 09 декември 1948 г. е приета Конвенция за предотвратяване и наказване на престъплението геноцид, която е действащия универсален международен договор.

Съгласно чл. 2 геноцид е всяко от следните действия, извършени с намерение да бъде унищожена изцяло или отчасти една национална, етническа, расова или религиозна група като такава:

а) убиване на членове на групата;

в) причиняване на тежки телесни или душевни повреди на членовете на групата;

c) умишлено налагане на групата на условия на живот, целящи нейното пълно или частично, физическо унищожение;

d) налагане на мерки за предотвратяване на ражданията в групата;

e) насилствено предоставяне на децата на друга група.

Твърди се, че в следствие на приетият през 1990 г. План „Ран-Ът“ в България като Национална Стратегия, управляващите се престараваат и умишлено налагат условия на живот на българите, които до известна степен „причиняват тежки физически или душевни повреди на българите“ съответстващо на изискванията на чл. 2, б. „в“, а до много голяма степен се доближават и съвпадат с „умишлено налагане на групата на условия на живот, целящи частичното унищожаване на българите“ съответстващо на изискването на чл. 2, б. „с“.

Планът „Ран-Ът“ по предложение на управляващите от Народното събрание е приет като Национална стратегия, съгласно която върху българският народ, като национална група умишлено са наложени условия на живот, целящи частичното физическо унищожаване на българския народ.

В следствие на шоковата терапия, българските граждани първоначално са обеднели, мизерстват, системно си недояждат, в следствие на което в момента над 60 % от българите боледуват с по две, три и повече болести, а мнозина вече са починали в следствие на това престараване на всички управлявали до сега.

Нормално е, когато организма не получава ежедневно необходимото количество питателна храна, а поглъща вредни и непълноценни храни като българите, да отслабва и да бъде уязвим към всякакви инфекции и зарази, в следствие на което започва да боледува продължително, имунната система постепенно отслабва, изчезва и настъпва физическа смърт.

Предстои това, което вече се е случило с мнозина гладуващи българи – глад, продължително боледуване и умиране от глад.

Тоест в различни публикации се счита, че налаганите условия на живот от всички управляващите след 1990 г. целят частичното физическо унищожаване на българите като нация.

Съгласно чл. 4 лицата, извършили геноцид или което и да е друго действие, посочено в чл. 3 – геноцид, заговор да извършване на геноцид, пряко и публично подстрекателство за извършване на ге-

ноцид, опит за извършване на геноцид и съучастие за извършване на геноцид, се наказват независимо дали са отговорни по конституция управляващи, служители или частни лица.

Ако се докаже, че Планът „Ран-Ът“ действително съдържа пряко и публично подстрекателство за извършване на геноцид над българския народ, то всички управляващи, депутати, учени, специалисти и частни лица и др., които са участвали в съставянето, приемането и прилагането на този План (приет от Народното събрание като Стратегия) следва да бъдат обвинени за участие в съставянето и планирането на заговор за извършване на геноцид над българската нация и съучастие в извършването на геноцид.

Ако не се докаже прякото подстрекателство от Плана „Ран-Ът“, то на всички български управляващи до сега и на подстрекателите стоящите зад тях, които са се престарали в подмазванията и са надминали очакванията на световната финансова върхушка, следва да се потърси отговорност за осъществените действия, свързани с обедняването на държавата и на българите, което е форма на геноцид.

Необходимо е да се установи точно дали са осъществени действия, с които е допринесено за частичен геноцид над българския народ, и дали умишленото на българите са наложени условия на живот, целящ частичното им физическо унищожаване и причиняване на тежки телесни и душевни повреди съгласно чл. 2 на Конвенцията, която е ратифицирана от България с Указ № 300 от 23 юни 1950 г.[38]

Макар, че всъщност нямаме известни преки убийства на български граждани, в следствие на действията всички управляващи, от няколко десетилетия физически не оцеляват много българи, предимно умират от болести и глад в следствие на наложения частичен геноцид с приемането на Плана „Рат-Ът“ през 1993 г. като национална стратегия.

Остава се с впечатление, че действията на всички управляващите до сега са свързани с умишленото създаване и налагане на жестоки условия на живот, при които всички българи не могат да оцелеят, тоест на практика те целят частичното физическо унищожаване на българите – частичен геноцид.

---

[38] ДВ, брой № 153 от 1950 г. и в сила за България от 12 януари 1950 г. и обнародвана в ДВ, брои № 99 от 17 декември 2010 г.

2.4. Отсъствието на човечност и хуманно отношение

Отсъствието на човешко и хуманно отношение към обикновените българи от страна на всички до сега управляващи и стоящите зад тях богати е огромно злото в тяхна лице, което е сполетяло българския народ.

В какво се изразява това зло?

Нечовешкото отношение и злините, осъществявани от богатите и управляващите са преди всичко насочени към постоянното обедняване на българската нация, а конкретен израз е и много лошото отношение към състоянието на болните, инвалидите и обикновените и бедни граждани като цяло.

2.4.1. Към бедните

В България в резултат на липса на човечност и умишлените, нехуманни действия на богатите, управляващите и техните васали е създадено статукво относно осъществяването на постепенен геноцид, съгласно който сега над 90 % от българските граждани са бедни, а повече от половината от тях мизерстват, постоянно си недояждат и умират от глад. Съгласно умишлено създадените условия на живот, на практика българите са подложени на физическо изтребление.

За да запазят статуса си богати, оказват пряко въздействие за разработването и приемането през 1990 г. на Национална Стратегия (известна като Планът Ран-Ът) за преминаването на България от планова към пазарна икономика.

Тази Стратегия е израз на тяхното безчовечност и не хуманно отношение към обикновените граждани и цели те да обеднеят и мизерстват а държавата да бъде раздържавена и активите и приватизирани – т.е. да преминат на безценица в частни ръце.

Как на практика се осъществява от страна на богатите изключително нехуманно отношение към българския народ?

Съгласно разработеният от Националната камара на САЩ по поръчка на българското правителство през 1990 г. План „Ран-Ът“ България неправомерно се раздържавява, т.е. приватизирани държавните активи в размер над 500 милиарда, които преминават в частни ръце и се създават условия за масово обедняване на българския народ (около 90 %) и обогатяване на една шепа българи (общо

между 2 и 3 %).

Според отделни публикации и съществуваща действителност се формира обществено мнение, че в резултат на нехуманното отношение на богатите към българските граждани „бедността у нас е умишлено създавана от съществуващата система и съвсем насочено управлявана… у нас кражбите и корупцията са зловещи – това е зверско насилие на цял един народ, за да охолстват два или три процента от населението… и че бедността е нужна на управляващите, за да затлачат с нея всяко усилие, всяка проява на воля и желание за борба срещу тиранията на алчността“[39]

Според наблюдателите проблемът с обедняване на държавата и народа произтича от създаденото статукво след раздържавяването на България, т.е. след разпродаването на активите на държавите на безценица, които са били в размер над 500 милиарда лева, тоест след неправомерната приватизация на над 5 000 предприятия и т.н.

Според публикациите в българския печат се води спор, как точно е проведена незаконната приватизация „с куфарчета или без куфарчета, с банкови заеми без покритие или с пране на пари, с добре организирани контрабандни канали или със стоене на входа и изхода на държавните предприятия. Отговорът е: по всеки един от изброените начини, но на практика почти винаги по нечестен начин и с помощта на корупционни стратегии“.[40]

Според специалистите в България умишлено е формирана огромна бедна класа, чието съзнание като цяло е съзнателно затормозено от проблемите свързани с ежедневното осигуряване на храна, на жилище (покрив над главата), болести, лекарства, недояждане, глад и др. и затова мозъците на бедните се манипулират лесно.

Богатите с помощта на управляващите са създали статукво, което позволява безпрепятствено умишлено да бъдат използвани всички явни и тайни средства за манипулация и промиване на мозъците на бедното население.

Не е странно, защо богати в България с „хуманното“ си отношение винаги имат определяща роля за всичко, тъй като в България „икономическите кръгове са купили политици от всички кръгове“, според становището на Корнелия Нинова (изразено на националното съвещание, проведено на 21.07.2018 г.).

---

[39] https//otcrovenia.com/finance/bednost-i-neravenstvo-katastrofa-za-levite-partii…

[40] http://coruptionbg/Masovata...

Системата на „хуманното“ статукво включва най-различни явни и тайни методи и способи за манипулиране на общественото мнение и промиване на мозъците на обикновените българи, напр. чрез масмедиите ежедневно се поднасят заблуждаващи, лъжливи и неточни новини, манипулиране на статистическите данни, обработване на мозъците на хората от платени журналисти, учени, политолози, експерти и други, които работят за постигане на интересите на богатите.

Разпространено е мнението, намерило отражение в различни публикации, че управляващите прикриват бедността на фона на манипулирани данни за рекордно ниска безработица, силен икономически растеж и огромен ръст на доходите (напр. на икономиста Димитър Събев в Bodil: Как управляващите прикриват бедността в България).

Така напр. според официалните данни на българското правителство бедните в България са само около 20 % от населението, но според ЕС, ООН, Световната банка и др. бедните в България са над 50 % от населението.

Според кръгове, които не гравитират около управляващите, официално публикуваните данни са манипулирани така, че да заблудят умишлено българската, европейската и международна общественост.

Неравенството между бедни и богати се установява веднага след раждането на всяко българско бебе, тоест то се проявява в зависимост от това дали си се родил в бедно или богато семейство и развитието на всеки български гражданин зависи от редица също така и от редица фактори – храна, здравеопазване, образование, работа и т.н.

Така например бедността и лошото здравеопазване води до нарушаване на нормалното функциониране на мозъка, изразяващо се в приемането на неадекватни решения, склонност към лесно манипулиране, действие по заповед и т.н. Като цяло според специалистите това състояние води до стрес, който затормозява работата на организма на всеки беден българин.

Неравенството между бедните и богатите, като цяло води бедните до различни физически и психически деформации, а богатите до охолен и безгрижен живот. „Социалното неравенство от която и да било гледна точка да го погледнеш води до трайни заболява-

ния, тъй като то не произтича от липсата на ресурси, а от неправомерното им разпределение“[41].

В България неравенството произтича пред всичко от неравномерното, не справедливо и не хуманно разпределение на националните блага между бедни и богати.

Специалистите предполагат се, че богатите, които не са повече от 2-3 % от населението получават 99 % от националните блага, а бедните и средната класа, които са над 90 % от населението получават 1 % от националните блага.

След повече от десет години от както България е член на ЕС, Европейската комисия определя неравенството между бедни и богати „като значителен и нарастващ проблем пред България“.[42]

Причината за това окаяно състояние на бедните българи е жестокото и алчно разпределение на националните блага в полза на богатите, а в следствие на това нехуманно отношение България е на първо място в ЕС по съществуващите негативни показатели – бедност, сива икономика, корупция, липса на свобода на словото, гладуване, смърт и др.

В свое проучване международната неправителствена организация Оксфам доказва, че правителствата в България последователно нехаят за проблема с неравенството у нас. Затова страната ни е в дъното не само в рамките на ЕС, но и в целия свят по отношение на мерките по борба с неравенството. Въпреки това тази тема отсъства изцяло от политическото и медийното говорене (като по този начин управляващите се правят, че изобщо не съществува такъв огромен социален проблем). Поредица български правителства от различни цветове на практика са незаинтересовани от справянето с проблема с неравенството у нас.[43]

Българите не би следвало да са в това унизително и мизерно положение, ако се проявяваше от страна на богатите малко по-голяма човечност и хуманно отношение към бедните и оказваха въздействие върху държава да изпълняваше стриктно своето задължение, като гарантира упражняването на правата и свободите от всички българи, което произтича за нея от ратифицираните международни договори.

---

[41] Борисов О., Бедност и правата на бедните, С., изд. „ХЕЛИОПОЛ“, 2019, стр. 216

[42] https://baricada.org/2017/23/neravenstvo-ek/

[43] https://baricada.org/2017/07/21/inequlity-in-bulgaria

В най-социалните държави като напр. скандинавските държави, Германия, Холандия, САЩ и др. отдавна богатите са разбрали, че за да има социален мир и да има успешен бизнес, а държавата да се развива нормално и т.н., бедните не следва да мизерстват, гладуват, боледуват и т.н., богатите трябва да отделят част от своята печалба, за да има повече средства за социални нужди напр. помощи, купони за храна, безплатна кухня, поемане на разходите за жилищата и др.

2.4.2. Към болните

След като в България се провежда политика подобна на геноцид, управляващите и стоящите зад тях богати е очевидно, че не проявяват никаква човещина, хуманно отношение и милост към болните, тежко болните и дори към умиращите.

Според официалните данни повече от 60 % от българското население боледуват от една, две, три и повече болести, включително и психически, вина за което имат тези, които са създали условия за живот съгласно Планът „Ран-Ът“, приет като Национална Стратегия от Народното събрание още през 1990 г.

Срамната истина за българската държава, призната публично е, че в България умират хора от болести, които по света отдавна се лекуват. И какво прави държавата?

Срамната истина е, че тя не само не осигурява на болните лечение, но дори често им пречи да го получат другаде.

Не е трудно да се досети човек, че зад проявата на „истинска човечност и хуманно отношение“ към бедните българи стоят интересите на богатите, свързани преди всичко с алчното трупане на пари, след източване на парични потоци в собствените им джобове.

Именно за това и не се отделят средства в България и за подобряването на условията на труд в следствие на което има бум на професионалните заболявания, някои от които са фатални.

Официално е прието, че по ръст на сърдечно – съдовите заболявания, по честота на мозъчните инсулти и по коефициент на преждевременна смъртност сред хората на 45 и 60 години, България десетилетия на ред заема печалното първо място в Европа според експерти участвали в състоялия се през 2018г. форум на Германо-българската индустриално-търговска камара за разликите в качеството и достъпността до медицинско обслужване в България и Германия.

Според данни на Международната организация на труда в България само за 2017 г. професионалните ракови заболявания са 1 500 случая, а раковите заболявания, свързани с условията на труд, са 53 % от смъртните случаи при раковите заболявания (според националния секретар и здраве при КНСБ Огнян Атанасов).

В публикация в 24 часа на 01.02.2018 г. се цитират данни на Националния център по обществено здраве и анализи, че 350 000 българи са болни от рак от които най-честите случаи се отнасят до белия дроб, гърдата, простата и дебелото черво, като средно годишно в следствие на лошите условия на живот и труд се откриват около 50 000 нови случая. Според специалистите България в това отношение е на нивото на изостаналите държави в Африка.

В публикувана на 29.06.2019 г. статия „За 40 г. болните от рак българи са се увеличили тройно“ се отбелязва, че от 1980 г. насам три пъти повече българи се разболяват от злокачествени образования, сочат данни на Националния център по обществено здраве и анализи.

Може да се приеме, че заболяванията от рак не са следствие от добрите условия на живот и труд, които не са създадени за бедните българи, и произтичат от „човечността и хуманното отношение“ на богати към бедните български граждани.

Хронично болните в България са умишлено затруднени със събирането на документи и ходенето по лекарски комисии. Пряко са засегнати болните от диабет, астма, множествена склероза, ревматични заболявания и др., които чакат дълго за трансплантации, а освен това финансиране в други държави не е от държавата.

Според публикувани данни между 50 и 100 български деца страдат от генетично заболяване, което води до мускулна слабост, прогресивна загуба на двигателна функция и често, ако не се лекува, това води до фатален край. От година и половина лечение съществува и се прилага в много европейски държави, включително и в Румъния и Македония. Но не и в България, тъй като новият медикамент не можел да се прилага поради липса на правна уредба и на обучени лекари.

Психическото състояние на българите също така не е добро. Според данни публикувани на 07.08.2018 г. около 20 % от българите или 1.4 млн. души са имали поне веднъж в живота си небезопасно за здравето психическо състояние (тъй като официалните данни

и статистика по правило се манипулират, то не официалния брой е вероятно два пъти повече).

По данни на Националния център за обществено здраве официално българите със сериозни проблемна психика са 126 000 души официално, като 26 хил. страдат от шизофрения, около 32 хил. от поведенчески проблеми и шизоидни епизоди, 21 хил. имат афективни разтройства и т.н.

Струва се да се запитаме, а не официално колко са психичните болни? Защо в България са създадени и съществуват убийствени условия на живот и труд и през 21-и век?

Голям проблем на болните в България е доставянето на жизнено необходимите, качествени лекарства, тъй като много от предлаганите не само са много скъпи, но и некачествени.

В българската държава освен, че нищо ефективно не се прави срещу продажбата на лекарства-ментета, продължават умишлено 1/3 от аптеките да се държат извън системата срещу фалшиви лекарства.

Според специалистите здравната система в България не само не е реформирана, а от години се е наложила порочната политика пари да се дават най-вече за много скъпи лечения, лекарства и консумативи за много трудно лечими заболявания като напр. тежките сърдечни и онкологични заболявания (защо и за кого?).

Могъщите лобита на ръководствата на държавните и частните болници в съюз с не малка част от лекарската гилдия и в компания на производители и дистрибутори на лекарства, апаратура и консумативи са твърдо „абонирани“ за най-големите парични потоци от здравния бюджет на държавата. Не е трудно да се досетим, кой стои зад цялата организация, когато става дума за много големи парични потоци, тоест до забогатяване.

Според началникът на Клиниката по кардиология в ИСУЛ проф. Асен Гудев българските болници все още нямат рейтинг за качество на медицинско обслужване, каквито имат всички болници в развитите страни.

В определени публикации специалистите приемат, че в България като цяло съществува, бездушие към пациентите, безотговорно и безнаказно източване на публични средства – това са централни характеристики на българското здравеопазване.

Общоприето е, че в България не съществува солидна база и мно-

го добри специалисти, но за да се промени положението е нужна воля, която както твърдят специалистите българските управляващи очевидно нямат, тъй като съгласно Планът „Ран-Ът“ изискванията са съвсем други.

За да се направи действително добро, т.е. за да има в България наистина хуманно отношение към болните е необходимо да се доближим до държавите с най-добро здравеопазване в света.

Холандия е считана за държавата с най-добро здравеопазване в Европа, а също така за заемаща едно от първите места в света според проучванията на Института за сравнително изследване на здравните системи в държави в Европа.

България, която е на предпоследно място в Европа според класацията следва да проучи и да взаимства от опита на Нидерландия, в която са създадени 160 здравни центъра, които работят денонощно 7 дни в седмицата и е осигурен пълен достъп на всички до здравеопазване и навременно лечение, отстранени са финансиращите органи и бюрократите при приемане за лекуване на болни и не се иска разрешение за всяка процедура (т.е. бюрокрацията е сведена до минимум).

В България, ако управляващите и тези зад тях наистина искат да имат хуманно отношение към болните следва да се почерпи опит от практиката в редица държави, в които здравеопазването се финансира предимно от данъци, тоест средствата не ги дават боледуващите пациенти, а идват от бюджета.

Следва също така да се взе предвид опита и на други държави, като напр. на Франция, в която лечението излиза почти безплатно, защото се възстановява и голяма част, както и голяма част от разходите за лекарства, част от сумата за скъпи изследвания и др.

Много значим е също така и опита на Италия, в която със закон се гарантира безплатното предоставяне на медицински услуги, дейности, функции и здравни структури. Всеки има право на безплатни медицински грижи, дори нелегалните имигранти, независимо от това дали работят или са безработни. Много често вкъщи се получават писма-покана за безплатни профилактични прегледи. Ахилесовата пета на италианското здравеопазване са зъболекарските услуги, тъй като се чака много дълго, а частните зъболекарски услуги струва много скъпо.

Най-значим е опита на Испания, която е призната като

най-здравната страна в света (според news.bg от 25.02.2019 г.) според „Блумбърг“, която класира Испания на първо място в света от 169 държави според фактори, които допринасят за общото здраве на населението. След Испания в класирането се нареждат Италия, Исландия, Швейцария и Норвегия, като в десетката влизат Япония, Австралия, Сингапур и Израел.

България е на по-задно място от почти всички балкански държави като напр. след Босна и Херцеговина, Албания, Македония, Сърбия, Черна гора и Турция.

Публично се изразява недоумението относно самохвалството относно „успехите“ на България в здравеопазването, идващи от върховете на властта у нас.

2.4.3. Към инвалидите

Инвалидността (увреждания) е състояние, при което са ограничени възможностите на част от българите, които им създават социални, интелектуални, физически или морални затруднения.

Спрямо инвалидите не се прави нищо човешко от страна на управляващите и богатите и отсъства почти напълно хуманно отношение, за да облекчат страданието и живота на тези българи с финансиране на достъпна среда. Това е най-голямото зло, което можеше да ги сполети в България.

В следствие на заболявания или огромния брой трудови злополуки и професионални заболявания в малка Българи поради много лошите условия на живот и не обезопасено полагане на труд има огромен брой българи стават инвалиди, или така наречени хора с увреждания.

Голямото зло е, че богатите и техните васали полагат грижа към инвалидите само на хартия или с празни обещания.

Съгласно чл. 48 (2) от Конституцията на Р. България „Държавата създава условия за осъществяването на правото на труд на лицата с физически и психически увреждания.

В съответствие с чл. 14 (1) от Закона за интеграция на хората с увреждания „Министерският съвет приемат програми за профилактика, в които определят приоритетните цели, мерките и средствата за предотвратяване на увреждането“.

Съгласно чл. 22 на Закона „Трудовата заетост на хората с увреж-

дания се осъществява чрез интегрирана работна среда и в специализирана работна среда.

В чл. 33 се определя, че Министерството на регионалното развитие и благоустройството създава условия за достъпна жизнена и архитектурна среда за хората с увреждания, като разработват нормативни актове, правила, норми и нормативи…".

Независимо от предвидените конституционни и други законови разпоредби инвалидизирането в България е сериозен социален и медицински проблем за над 20 % от населението, които са увредени вследствие на заболяване или травми, като делът на работещите инвалиди е едва 10 % от всички инвалиди в държавата. Това е така, защото не е провежда хуманна политика в държавата, поради което интересът на нехуманния бизнес е много слаб и неконтролируем от страна на държавата.

Законово уж е определено, колко процента инвалиди следва да се наемат на работа, но това е само проформа, която бизнесът безнаказно не спазва. Необходимо е проявата на повече човещина и хуманизъм и проучване и заимстване с практиката на другите държави-членки. Например много добър пример е законовото уреждане на този въпрос във Франция, в която ако работодателя не приеме необходимия брой определени инвалиди, той е длъжен да им плаща около половината от заплатата, а другата половина поема държавата.

Съгласно съществуващо статукво в България това е невъзможно да стане, дори точно обратното, наскоро виден политик заяви, че трябва да се икономисат 600 милиона лева от инвалидни пенсии. Интересно, вместо хуманно отношение към инвалидите, отново се намеква за „хуманното" пълнене на нечии джобове.

Явно в България не е на мода човещината и хуманното отношение при политиците, както и на тези, които са ги купили, за да се води прогресивна политика. Още преди около пет години инвалидите разработват великолепна Стратегия за хората с увреждания, но разбира се управляващите до сега не са намерили необходимото финансово обезпечение. Едва ли ще го намерят, след като нямат политическата воля да го търсят.

Според официалните данни в България има милион инвалиди, като над 250 000 с в трудоспособна възраст, като според публикуваното заявление на Минчо Коралски, председател на Агенцията на

хората с увреждания във в. Стандарт (от 02.02.2016 г.), на практика цифрата е по-голяма, защото немалка част не си вадят ТЕЛК-ово решение, за да бъдат уволнени от работа.

Да си инвалид в България е голямо нещастие, тъй като в България отсъства политика на хуманно отношение към тази категория хора и не се отделят необходимите средства, както в другите държави-членки на ЕС не само до удобния достъп до обществения транспорт, обществените заведения и т.н.

Според потърпевшите смешно и лъжовно е твърдението, че на инвалидите им давали много пари, а малко са „щастливците" с пожизнен ТЕЛК, които получат огромната добавка от 35 лв. към нищожните им пенсии.

Години наред инвалидите в България, които се борят за предоставяне на права на инвалидите се борят със системата.

Българите с увреждания като граждани на ЕС имат права, които са предоставени на всички граждани на ЕС – хора с увреждания, съгласно оперативна програма на Европейския социален фонд.

Правата на инвалидите следва да включват: премахване на социалните бариери; премахване на архитектурните препятствия, ограничаващи техния достъп до обществени услуги и затрудняват реализацията на техните права; пътищата, жилищните сгради и обществените съоръжения (включително обществеият транспорт) следва да разполагат със специални устройства за нуждаещите се и др.

Най-доброто, което може да споходи българите с увреждания е те да получават месечно достатъчно средства (пенсии, добавки, помощи и др.), с които те достойно да могат да посрещат всички нужди, включително и възникващите допълнителни разходи.

В Конвенцията за правата на хората с увреждания, приета от ООН през 2006 г., са оформени основните принципи и правата хората с увреждания като напр.:

- Пълноценното и ефективно участие и включване в обществото на хората с увреждания;
- Забрана на пряката и непряката дискриминация;
- Принципът на достъпност и др.

По всичко личи, че принципи и справедливост може да има в световен мащаб, но те не важат за алчните български богаташи.

2.4.4. Към пенсионерите

Най-голямото зло е нечовешкото отношение в България сполетяло огромната част от пенсионерите, с малките малки и средни пенсии, които не достигат дори за закупуването на преоценена храна, немислимо да се отделят пари за скъпите храни и услуги, а да не говорим за още по – скъпите лекарства и др. скъпи атрибути от потребителската кошница.

Пенсионери са всички български граждани, които получават пенсия, представляваща фиксирано месечно, парично възнаграждение, давано на българите с навършена възраст, трудов стаж или увреждане (т.е. пенсиите са за: осигурителен стаж и възраст, за инвалидност, свързани с нетрудова дейност и наследствена (давани на деца, на родители, на съпруг(а)).

Нима е справедливо българските пенсионери, които са давали своя труд, средства и здраве за създаването на активите на България да живеят мизерно, болни в нищета и глад.

Създадените с техния труд на над 5 000 предприятия и други активи, които след 1990 г. бяха продадени на безценица, приватизирани или отдадени на несправедлива концесия, за да могат комисионните да влязат в „нечий“ джоб. Абсолютно нищо не бе отделено за увеличаване на пенсиите над 2 милиона пенсионери с най-ниски заплати.

От незаконната приватизация пенсионерите не спечелиха абсолютно нищо, не получиха абсолютно нищо и от корупцията, която възлиза според европейските институции на около 11 милиарда евро годишно.

Минималната пенсия в България е около 250 лв., а средната пенсия е около 400 лв., които получават около 80 % от българските пенсионери, чиито брой общо е около 2 130000 (максимална пенсия получават само около 43 000 пенсионери).

Пари за увеличение на пенсиите няма, тъй като парите от корупционните сделки (около 11 млд. евро годишно) са влизали и влизат предимно в джобовете на богатите и управляващите. Вярно е, че от време на време се дават допълнително към нищожните пенсии по 50-60 лева, които инфлацията изяжда.

В тази връзка Българската асоциация на пенсионерите (обединение Бургас) призовава „да се води Непримирима борба с Лицемерието и двойственото отношение на Управляващите към про-

блемите на българските пенсионери… да се повишава жизнения стандарт на пенсионерите в България…да се осигури физическо и психическо благополучие… да се постигне върховенство на интересите на българските пенсионери пред партийни, корпоративни и социално – класови и други интереси и др. ….“.

Българските пенсионери считат, че след като българските пенсии в рамките на ЕС са няколкократно по-ниски (200-300 %) от минималната за ЕС, следва минималната пенсия в България, която е около 250 лв. – 125 евро (а социалната пенсия за старост е около 130 лв. – 65 евро) да се доближат до европейските, тъй като това принуждава по-младите пенсионери да работят, вместо заслужено да си почиват.

Българските пенсии са едни от най-ниски и на Балканите, според ОИСР хърватските пенсионери вземат пенсии, които са 129 % от трудовото възнаграждение след като излязат от пазара на труда, в Турция пенсиите са 102 % от трудовото възнаграждение, в Гърция средната пенсия надвишава минималната работна заплата, в Сърбия пенсиите са по-високи от българските и т.н.

В доклада на ОИСР се посочва, че редица други държави са близо до тази граница – напр. в Индия – 99 на сто, в Португалия – 95 на сто, в Италия – 93 на сто, в Холандия – 101 на сто от трудовите възнаграждения и т.н.

Средното ниво на пенсиите от трудовите възнаграждения за държавите-членки на ОИСР е 63 на сто, в ЕС е 71 на сто, на САЩ средното ниво е 49 %, а в Китай -83 % и др.

Какво се получава с много старите пенсионери, които поради физическа немощ вече не могат да работят, а нямат страничен доход?

Те просто мизерстват. Купуват само това, което е преоценено, купуват некачествена храна с изтекъл срок на годност, която е преоценена, носят само стари дрехи, не ползват редовно ток, спират парното, зимно време през деня част от тях се возят в обществения транспорт на топло, редовно не си дояждат и т.н., вместо да има достатъчно голяма пенсия, за да изживеят спокойно и достойно старините си.

Празниците ги посрещат по най оскъден начин с боб и леща….

Според специалистите най-бедни сме на Балканите, дори Албания е с по-висока средна пенсия.

Според анализа на Евростат, всеки трети българин живее в риск от бедност, като най-голям е делът на хората над 65-годишна възраст – 57.6 на сто.

Пенсионерите в България са най-заплашените от бедност в ЕС, показват данни от проучването на Евростат, представени на Европейската комисия. Около 60 % от пенсионерите са застрашени от тежки материални лишения.

Ако всички български политици и всички управляващи до сега бяха проявили хуманно отношение към българските пенсионери те нямаше да се намират в това нечовешко, унизително състояние.

Българската асоциация на пенсионерите счита, че е възможно това унизително и мизерно положение да се промени, ако се промени нехуманното отношение към българските пенсионери, като първо условие за тази качествено нова, добре балансирана и ефективна обществена политика и развитие, в т. число и коректна за нашата страна е: възстановяване на финансовия и креативния административно-управленчески, регулаторен и контролен капацитет на българската държава и способност за създаване и поддържане на благоприятен обществен климат и обществена среда за бизнес и достоен живот за всички граждани.

От възстановяване на българската държавност за пенсионерите произтича: увеличаване на пенсиите съобразно условията на живот в ЕС; повече допълнителни социални помощи; повишаване на жизнения стандарт и доближаване до този в ЕС; интересите на пенсиите да се издигнат над партийните, социално-класовите и други интереси и т.н.

2.5. Корупция

Корупцията е огромно зло, изразяващо нехуманно отношение към български народ, осъществявано в крупни размери от богатите, управлявящите и техните васали, които според Групата на Зелените от Европейския парламент се присвояват ежегодно около 11 милиарда евро.

След умишленото допускане осъществяването на корупционните схеми и действия управляващите ТРЪБЯТ, че пари няма за увеличаване на най-ниските пенсии, заплати, детски добавки, социални помощи и др., които са най-ниски в ЕС.

Точно за това състояние България е поставяна от международните институции на първо място по най-високи нива на корупция в ЕС вече повече от десетилетие и в десетката на държавите в Европа по най-високи нива.

Според експертите голямата корупция може да се открие в особено големи размери в:

– Във висшите етажи на властта;
– Във всички министерства, агенции и други ведомства;
– В съда и прокуратурата;
– В МВР;
– В митници;
– В здравеопазването, частният сектор, бита и др.

В България създаденото статукво позволява безнаказно на много юридически и физически лица (служебно или неслужебно) да заобикалят установения законов ред и получават неполагащи (незаконни) им се блага посредством корупционни практики и схеми, вследствие на което годишно държавата губи над 11 милиарда евро.[44]

В ЕС се подкрепя доклада на Центъра за изследване на демокрацията, в който се посочва, че корупцията в България е придобила системен характер, функционира като допълнителен данък за публични услуги, а държавните институции са приватизирани от техните служители.

ЕС приема като несериозна борбата срещу корупцията в България, а Европейската комисия в ежегодните си доклади по Механизма за сътрудничество и проверка приема констатацията „че липсва ясен ангажимент към разследване на корупцията по високите етажи на властта".

През м. май 2018 г. ГРЕКО (Групата на държавите борещи се срещу корупцията) обобщава: Има връщане назад на процеса в борбата с корупцията в много държави-членки на ЕС. България не е изпълнила 7 препоръки, свързани главно с борбата с корупцията (напр. борбата с корупцията сред депутатите, съдиите и др.).

В доклад, публикуван на 17.12. 2018 г. от Групата на Зелените в Европейския парламент „ежегодно вследствие на корупцията България губи над 11 милиарда евро или 14 % от БВП", поради което няма пари за увеличаване на пенсиите, заплатите и др..

---

[44] Борисов О., Корупцията по света и в България, С., изд. Хелиопол, 2019, стр. 179

Според публикувано на 23.12. 2018 г. проучване на Евростат 48 % от българите смятат, че нивото на корупцията през последните години се е влошило, като според 76 на сто тя е част от бизнес културата, а според 80 % тя е широко разпространена в държавата.

Считаната за най-авторитетна международна институция Трансперънси Интернешънъл, която ежегодно публикува доклади, в които прави оценки и класиране по точки на почти всички държави по комплекс от 55 теми и 44 индекса и др. (наричано „усещане за корупция" макар да не е само усещане, а пряко класирате по точки и определени критерии), повече от 10 години класира България като най-корумпираната държава в ЕС, една от 10 –те най-корумпирани в Европа, а съгласно публикувания през 2018 г. доклад е на 77-мо място в света с 42 точки, което я поставя в графата на държавите с непълна демокрация.

Международната общност от доста време е загрижена за високите нива на корупция в лицето на редица международни органи (ООН, ЕС, Трансперънси Интернешънъл и др.), редица държави (напр. Холандия, Германия, САЩ и др.), които считат, че корупцията представлява заплаха за правовата държава, справедливостта и възпрепятства социално-икономическото развитие на България.

Така напр. в ООН от дълъг период на време се приема, че в България има корупция, натиск върху съда и др., а още от 2011 г. Комитета по правата на човека отправя остри критики към България за липсата на резултати в борбата с корупцията в съдебната система, прекомерното подслушване и оказване на натиск върху съда и др.

Индексът на Световната преса за свободата на печата от 2018 г. съобщава за България, че в нея е широко разпространена „корупцията и тайни споразумения между медиите, политиците и олигарсите".

Холандия спира години наред България, налагайки вето за влизане в Шенген и влизане в зоната на еврото, заради огромната корупция още от 2011 г., след като холандския министър на имиграцията Херд Лиърс е заявил пред парламента, че основен проблем е, че София и Букурещ не правят достатъчно в борбата с корупцията.

През м. декември 2018 г. в германската камара продължава да се приема, че корупцията е основната пречка за развитието на бизнеса в България, а според Дойче Веле: Корупцията и престъпността спъват България за влизането в Шенген.

От 2008 г. насам Франция също така счита, че „Корупцията остава ахилесовата пета на България“, а през 2018 г. Журнал дьо Манш отбелязва „В България цари мафиотски манталитет и ендемична корупция… въпреки Механизма за сътрудничество и проверка“.

Общата констатация на Държавния департамент на САЩ за България е „Корупция, зависима съдебна система и несвободни медии“, като в публикувания на 14 март 2019 г. 43-ти доклад на Държавния департамент на САЩ за човешките права за пореден път за България отбелязва „Корупция, безнаказаност, зависима съдебна система и медии…“.

Закономерно възниква въпросът, кои са причините, за да има в България толкоз високи нива на корупция?

Преди всичко следва да се отбележи, че в България от много време от всички управлявали и тези, които са зад тях формират корупционно съзнание и обществена търпимост на всички нива, от високите етажи на властта до най-ниско ниво към корупцията.

Корупция безнаказано се осъществява по високите етажи на властта и на всички нива, но според Европейската комисия до сега няма нито един осъден за корупция от високите етажи.

Съществуващото статукво е една от основните причини, за да може безпрепятствено да се осъществя корупция навсякъде в България.

Именно за това се осъществява свободно и безнаказно корупцията във високите етажи на властта, което е много лош пример за всички останали граждани.

Според Даниел Кадик, бивш директор на българския клон на германската фондация „Фридрих Науман“, „Тези които искат да запазят статуквото са много силни…те са един от сериозните фактори нещата да не вървят напред и да се променят просто защото имат интерес да се запази статуквото… България днес е по-безнадежна с едно циментирано статукво, правителство и администрация, които няма да се променят“.

Голямо влияние върху развитието на обществото оказват приетите закони за борба срещу корупцията, които на практика поощряват осъществяването на корупция, тъй като те не са насочени срещу премахване на причините, които пораждат корупция, а се отнасят само до последствията, а причините продължават да генерират нова корупция.

Така напр. по отношение на приетия през 2017 г. вариант (приет без изменение през 2018 г.) на Закон за противодействие на корупцията и отнемане на незаконно придобитото имущество, Групата на Зелените в Европейския парламент в доклада си от 24 януари 2018 г. се отбелязва, че законът е насочен само към отнемане на незаконно придобитото имуществото, но не съдържа разпоредби относно предотвратяване или противодействие на корупцията.

В действителност Законът не съдържа нито един текст за ефективно или каквото и да било противодействие на корупцията в България или за премахване на причините и условията, пораждащи корупция, а много подробно е регламентирано само отнемането на придобитото имущество от корупция.

Друга област, която се оказва ежедневно поощряване на корупцията е съдебната система, поради което нарочно повече от 10 години се отлага реформата на съдебна система, тъй като в този си вид генерира корупционното законодателство, а голяма част от делата се решават с подкупи и политическо ходатайство (т.е. закриля корупцията в България).

От влизането на България през 2017 г. в ЕС, в ежегодните си доклади Европейската комисия непрекъснато препоръчва на България да реформира корумпираната си съдебна система, но на това управляващите очевидно не реагират.

Друга причина за осъществяваните корупционни практики в България са начините на осъществяване на обществените поръчки, които се провеждат с голям брой непрозрачни обществени процедури, за да се печелят от „свои хора".

Корупция пораждат и умишлено подържаните много ниски нива на заплатите и пенсиите. България е член на ЕС, но българите не получават заплати и пенсии като европейците, а няколко стотин процента по ниски от тях (а цените са почти същите) и се доближават до африканските заплати, като в някои държави заплатите дори са по-високи от българските.

Може да се приеме, че българите умишлено са манипулирани и е формирано корупционно съзнание и търпимост към корупционните схеми осъществявани у нас.

В следствие на осъществяваната огромна корупция, голяма част от населението са принудени да живеят в мизерия вследствие на съществуващата огромна безработица, а работещите да получа-

ват като цяло много ниски заплати (от 200 до 500 евро месечно) и много българи са склонни към вземане на подкупи или други облаги, особено заемащите професии като: висши длъжностни лица, съдии и прокурори, данъчни служители, митничари, служители на МВР (особено в КАТ и др.), административни служби, занимаващи се с даването на разрешителни и др.

Ниските заплати и високите цени са сериозна причина за осъществяване на корупционни действия, тъй като голяма част от българите е невъзможно да оцелеят, без корупционни допълнителни облаги.

Съществуват и множество други причини пораждащи корупцията в България, но големият въпрос е възможно ли е постепенното премахване на корупцията?

Независимо от ежедневното облъчване на българите, че корупцията е нещо нормално което ни съпътства и не може да бъде изкоренена следва да проучим положителния опит на някои държави, които от много високи нива са свели корупцията до минимални нива (напр. Сингапур, Нова Зеландия, скандинавските държави и др.) чрез:

- Наличието на политическа воля управляващите за ефективно премахване на корупцията;
- Приемането в държавен мащаб на нулева толерантност към корупцията;
- Приемането на ново, ефективно антикорупционно законодателство и ефикасно прилагане;
- Икономически антикорупционни реформи;
- Институционални реформи;
- Действителен финансов контрол и отчетност;
- Независима, некорумпирана съдебна власт;
- Упражняване на граждански контрол върху властите;
- Съществуване на независими медии и др.[45]

За да се започне ефективна борба срещу корупцията в България е необходимо преди всичко формирането на безспорна политическа воля на управляващи и политици и тези зад тях, да се разбие съществуващото корупционно статукво и всеобщото приемане на национален консенсус за водене на ефективна борба за унищожаване на причините и условията, пораждащи корупция.

---

[45] Борисов О, цит. съч. стр. 225

2.6. Бедност

Бедността, при която са принудени да живеят около 90 % от българите е израз на огромно зло, в лицето на богатите и управляващите, които са създали условия, при които обикновените български граждани са принудени да живеят в бед-а (бед-но) мизерно, болни, в нищета, а по-голямата част от тях системно не си дояждат или гладуват.

Случайно явление ли е бедността в България?

Според отделни публикации и установеното в действителност всеобщото мнение е, че „бедността у нас е умишлено създавана от съществуващата система и съвсем целенасочено управлявана…у нас кражбите и корупцията са зловещи – това е зверско насилване на цял един народ, за да охолстват два ли три процента от населението… и че бедността е нужна на управляващите, за да затлачат всяко усилие, всяка проява на воля и желание за борба срещу тиранията на алчността“.[46]

Не е съвсем ясно доколко умишленото обедняването на България и на българския народ е осъществено съгласно плановете на организациите на мега-богаташите в света или така нареченото Световно правителство и други формации.

Пределно ясно е обаче, че със сигурност интересите и действията на създателите на съществуващото статукво в България – богатите и всички управляващи, участвали в незаконната приватизация и концесии на съществуващите тогава активи на държавата са действали умишлено надскачайки себе си, както и изискванията на МВФ и другите решения на формирования на мега-милиардерите, управляващи света.

Очевидно е също така, че българските управници са се престарали в преизпълнението на несъществуващи изисквания, поради което в държавата и почти всички българи трябва да станат абсолютно бедни и да живеят в нищета, тоест да мизерстват и гладуват.

Всичко започва през м. март 1990 г., когато тогавашния премиер на България Андрей Луканов, от името на българското правителство се обръща с молба към Националната търговска камара на САЩ за помощ за изготвяне на план – стратегия за прехода на България към пазарна икономика, тоест план не за плавно преми-

[46] https://otcrovenia.com/bg/eseta/za-bednfstta/

наване към пазарна икономика, както е се осъществява във почти всички държави в преход, а план за шоково унищожаване на икономиката и държавността и за обедняване на по-голямата част от българите, което уж е необходимо условие при преминаването към пазарна икономика.

Шест месеца по-късно е готов план – Стратегия, като той е съставен от 16 американски икономисти, ръководени от Ричард Ран и Роберт Ът, затова е наречен „План Ран-Ът“, който се приема през м. август 1990 г. без сериозни промени от Народното събрание като Национална Стратегия, за която Луканов подчертава, че тя съдържа рационални елементи от платформите на БСП и СДС.

Съгласно планът Ран-Ът трябва да се осъществи приватизация, тоест преминава на държавните активи в частни ръце на над 5 000 държавни и др. предприятия, продадени на безценица, т.е. почти подарени от българските управляващи, както и други активи за над 500 милиарда лева, след което България рязко обеднява, а още по-рязко обедняват и над 90 % българи.

Приватизирани са на безценица и най-големите и печеливши предприятия от икономиката на България – „Нефтохим“ АЕД, „Арсенал“ ЕАД, „Параходство БМФ“, „Булгартабак Холдинг“, „Кремиковци“ ЕАД и много други.[47]

Привидно по законен начин е придобит първоначалния капитал, т.е. посредством използването на полу-законни или незаконни начини за неговото придобиване, като той е прекаран през сложна мрежа от фирми и банкови сметки, за заличаването на следите на незаконните действия и криминалния произход на по-голямата част от активите.

Според редица публикации е проведена НЕЗАКОННА ПРИВАТИЗАЦИЯ и е спорно по какъв начин е осъществено първоначалното натрупване на капитала от страна на българските олигарси – с куфарчета или без куфарчета, с банкови заеми без покритие или чрез пране на пари, с добре организирани контрабандни канали или със стоене на входа и изхода на държавните предприятия. Отговорът е: по всеки един от изброените начини и с помощта на корупционни стратегии.[48]

Набелязаните предварително бъдещи олигарси придобиват

[47] http://priv.government.bg/statistics/reports/privatization_process_2009
[48] https://frognews.bg/polika/fgogoko-2018-02-07.html

по-голямата част от държавните активи на България, и затова официално милионерите в България са над 170 000.

Според проучване на „168 часа“ българите от неизгодни продажби на държавните предприятия са изгубили много над 500 милиарда лева от 1990 г. насам.

Според Световната банка държавните активи на България по това време са за над 580 милиарда.

Според известният икономист – нобелист Джоузев Стиглиц през целия период на приватизация, българските управляващи са оправдавали своите нехуманни действия към българския народ с уж наложените „условия от МВФ“ като вместо да продават държавните предприятия по скоро те „подаряват“ енергийните, водните, транспортните и телекомуникационните компании и прави констатацията „Да можехте да видите как им светват очите пред перспективата да получат 10 % комисионна по сметка в швейцарска банка срещу смъкване цената на активите с няколко милиарда“.[49]

В резултат на неправомерната приватизация в България е създадено огромно национално неравенство – 2-3 % супер-богати, над 90 % бедни и абсолютно бедни и средна класа около 3%.

Огромното социално неравенство създава условия, при които една малка група да живеят в разкош, в замъци много скъпи коли, яхти, самолети и дори някои умират от преяждане, а огромната част от над 90 % българи живеят в мизерия, липса и не възможност за закупуване на неща от първа необходимост, недохранване, боледуване и в следствие на това често настъпва и гладна смърт.

Това е така, защото социалното неравенство поради неправомерното, не-човешко разпределение на националните ресурси, богатите получават милионни и милиарди, а бедните почти нищо, поради което не могат да си купят достатъчно храна и перманентно са гладни, което води до тежки болести, тъй като нямат пари за скъпото лечение и в крайна сметка до физическа смърт.

В свое самостоятелно проучване авторитетния международен орган Оксфам посочва, че правителствата в България последователно нехаят за проблемите, свързани с неравенството. Страната ни е на дъното не само в ЕС, но и в целия свят по отношение на мерките по борба с неравенството. Въпреки това тази тема изцяло отсъства от политическото и медийното говорене (управляващите се

[49] Цеков В, Убийци с куфарчета//w.w.w. bogonair.bg.Mart 2011

правят, че изобщо не съществува огромен социален проблем). Поредица български правителства от различни цветове на практика са незаинтересовани от справянето с проблема с неравенството у нас.[50]

Така например създадени са условия за чудовищно неравенство и между децата на бедните и богатите съгласно действащото законодателство.

България е ратифицирала Конвенцията на ООН за правата на детето, която съдържа над 40 права на децата, които трябваше задължително да бъдат предоставени на български деца съгласно закона, който следва да се приеме.

В приетият през 2002 г. Закон за защита на децата, българските деца са не само ощетени и унизени с предоставянето само на 8 права, но на българчетата не са предоставени както е предвидено в Конвенцията-около 40 права, вкл. правото на защита и забрана да бъдат въвличани в производството, разпространяването, трафика и зарибяването с наркотици, право на защита срещу въвличане в национални и трансгранични престъпления, вкл. сексуална експлоатация и още около 30 права на защити от закона.

В съответствие със създаденото статукво, ситуацията в България е повече от трагична, защо още след раждането децата започват да живеят в условия на неравенство, тъй като по-голямата част от тях се раждат в бедни семейства и тяхното отглеждане започва при огромно неравенството с децата от богатите семейства.

Децата на богатите веднага след раждането получават скъпи и по-специални храни, облекло, жилищен дом, детска ясла, детска градина, елитни скъпоструващи училища – начално, средно и висше и др.

Бедните деца живеят мизерно, в следствие на което са нещастни и потиснати, чувстват се заклеймени или социално изолирани. Техния живот е безперспективен, защото в следствие на полученото посредствено образование те не могат да си намерят подходяща работа и са обречени на бедност и мизерия. Наред с това са подложени специално на подтикване към употреба на алкохол, наркотици и др. вредни изкушения, като голяма част от тях ся въвлечени в осъществяването на различни престъпления, проституция, експлоатация и др.

В следствие на полученото платено, много по-доброто образо-

[50] Https://baricada.org./2017/07/21/inequality-in-bulgaria

вание децата с богати родители си намират много по-престижна реализация с по-високо заплащане и животът им е много по-безпроблемен.

Българският народ не заслужва да живее бедно и мизерно и да ги спохожда такава зла участ, която им е определена съгласно Планът Ран-Ът, но това, което е осъществено от българските богаташи и управляващи е създаването на статуквото на тотална бедност, мизерия и глад на почти всички слоеве на населението.

Най-малко заслужават да живеят в бедност и мизерия българските пенсионери, с чиито труд и с личното участие на всеки са създали държавните активи до 1990 г. След реализация на Плана Ран-Ът, приет през 1990 г. и осъществена приватизацията от българските управляващи, които се престарават и надминават многократно предписаното в Плана, приет като Национална Стратегия, разпродадоха на безценица държавните активи, както публично се твърди, за да получат 10 % комисионна в швейцарски банки, за да разбият изцяло икономиката на държавата.

Българските пенсионери естествено не получиха нищо от разпродажбата на държавните активи (в размер на над 580 млд. лв.), а останаха с многократно по-ниски пенсии от тези на всички държави-членки на ЕС.

Още по-малко заслужават да живеят в мизерия българските деца, които още от самото раждане са поставени в неравноправно положение с децата на богатите и тяхното нормално умствено и физическо развитие е ограничено и затормозено от бедността и мизерията.

Не заслужават също така да живеят в бедност, мизерия и безперспективност младите българи и хората от средната възраст, а малкото наети на работа са с няколкократно по-ниски заплати от тези в ЕС. Налице е също така огромна безработица, поради което повече от 1 милион души вече са напуснали България, за да търсят по добро заплащане и реализация.

В държавата не се прави нищо съществено, за да се подпомагат младите семейства и да се поощрява раждаемостта, поради което според специалистите след около две поколения, продължавайки по този начин българите в България ще са третия по брой етнос.

Възможно ли е при съществуващото статукво да се направи нещо за подобряването живота на бедните българи?

В скоро време при циментираното статукво едва ли, докато богатите и управляващите не проумеят, че при сегашното статукво социалния мир е невъзможен.

Стигне ли се до социална революция, на всички им е ясно отново, че ще загубят живота си само бедните – един път като протестиращи и втори път пак бедните, като полицаи и войници и др., пазещи интересите на богатите.

Да не забравяме, че съществуват НАТО и ЕС, които при поискване от българските управляващи, държавите-членки солидарно ще окажат помощ, тъй като ако допуснат бедните, т.е. „улицата" да диктува в една държава, утре може да се случи и в другите държави.

Съгласно чл. 5 от Устава на НАТО „Страните се съгласяват, че въоръжено нападение срещу една или повече от тях в Европа или Северна Америка се разглежда като нападение срещу всички тях и всяка страна се съгласява….да окаже помощ на нападната страна…. включително използването на въоръжени сили за възстановяване и поддържане…".

В този текст не е изрично казано, че „въоръженото нападение" трябва да бъде външно, което дава възможност да бъде разширено тълкуван, тоест всяко въоръжено нападение, включително ако е такова и един социален бунт или революция в една от държавите.

Така ще го изтълкува българското правителство и стоящите зад тях богаташи, ако тяхното статукво бъде заплашено от социални размирици.

На всички е пределно ясно, че мега-милиардерите в света няма да допуснат развитието на подобни събития и бързо ще окажат помощ по искане на българското правителство.

В съответствие с чл. 222 от Лисабонския договор, богатите и управляващи в държавите-членки на ЕС, за да се застраховат приема клауза за солидарност, която в т. 1 приема, че „Съюзът и неговите държави-членки действат съвместно в дух на солидарност…със всички средства, включително и с военни средства с цел:

……..

б) да окаже помощ на държава членка, на нейна територия, по искане на политическите ѝ органи, в случай на природно или предизвикано от човека бедствие".

Разбира се, социални бунтове и революции, ако са предизвика-

ни от бедните българи определено са „бедствие“ за управляващите и богаташите, които могат да загубят всичко. Те няма да се поколебаят да поиска всякаква помощ, тъй като те са в политическите органи, включително и военна, за да възстановят техния ред и сигурност според създаденото от тях статукво.

Европейското статукво няма да допусне размирици, които по-късно могат да потропат и на тяхната врата, затова незабавно ще откликнат на искането и ще помогнат на българските политически органи, т.е. на искането на правителството, и на стоящите зад тях интереси на богатите и ще им окажат помощ, включително и военна.

Какво е възможно да се направи по мирен път, за да се подобри икономическото положение и излизане от бедността на българите?

Преди всичко с мирни средства, трябва да се промени статукво-то в България, напр. провеждане на избори, след промяна на изборния закон.

Новите управляващи държавата следва да проведат преди всичко законодателна реформа, започвайки с приемането на нова Конституция, наричан по друг начин основополагащ документ – напр. Концептуален акт.

Необходимо е пълна промяна на статуквото съгласно този акт, включително и възстановяване на държавните активи.

Според специалистите богатите трябва да разберат, че трябва да се върне част от заграбеното като напр.:

Първо, незабавен преглед на 80-100 най големите приватизационни и концесионни сделки и държавни поръчки;

Второ да се отворят така наречените „досиета на прехода“ и да се прегледат поименно доходите на най-забогателите личности през последните 25-30 години. Да се установи действителния размер на недвижимото имущество на тези личности у нас и ако е възможно в чужбина…..

Предлаганата проверка ще засегне големи интереси на българските олигарси. Те ще направят всичко възможно това да не се случи. Шансовете за успех не са за подценяване….[51]

За да се възроди държавността в България и нейната икономика, което е необходимо условие, за да могат да излязат българите

[51] http://epicenter.bg/article/Prof-Ivan-Angelov-kak-da-si-varnem-chast-ot-ograbenoto

от състояние на бедност. Необходимо условие е държавата да преразгледа не легитимните сделки и възстанови собствеността си над най-печелившите приватизирани нелегитимно предприятия и преустановяване на незаконно съобразните концесионни сделки.

От умишлено обеднялата, източен чрез незаконни приватизация и концесии и др., държавата трябва да се обогати, за да може бедния народ да получи необходимите средства и да започне да живее много по-добре в сравнение със сегашното си мизерно съществуване.

Чрез промяна на икономическата политика, постепенното ще се възстановява икономическия растеж на България, но всичко не е възможно да се случи веднага:

- Ежегодно ще се повишават всички заплати и пенсии;
- Ще се премахне бедността и абсолютната бедност (мизерията);
- Ще се подобрява качеството на безплатното здравеопазване;
- Ще се провежда нова политика за разпределението и преразпределението на националните блага;
- Ще се преодолява ограничаването на голямото доходно неравенство;
- Ще се възстанови социалния мир и социалното и икономическо спокойствие;
- Ще се подобряват мерките по прегледа на финансовия сектор;
- Премахване на сенчестата икономика;
- Ще се увеличава качеството на образованието еднообразно за всички и др.

Следва да бъде напълно ясно, че процеса на премахване на бедността може да започне само в една икономически стабилна и богата държава с много пари, като начало са необходими само десетина милиарда годишно.

Само с премахване на корупцията ежегодно в държавната хазна ще влизат над 11 млд. евро, а с възстановяване на незаконно продадените на безценица печеливши предприятия и разваляне на незаконните концесии стотици милиарди.

България не бе бедна, а умишлено направена бедна, източена с неправомерната приватизация и концесии др., поради което 90 % от българите бедняци.

2.7. Безработица

Безработицата е огромно зло за голям брой българските граждани, тъй като безработни са лишени от средства за оцеляване, а това ги обрича на бедност, мизерия, недохранване, постоянно гладуване, болести, след което настъпва физическата смърт.

През последните години в България се манипулира общественото мнение с лавина от различни статистически данни относно това, колко е добре ситуацията относно това, колко е нисък процента безработни.

Премълчава се умишлено това, че в редица села има само по няколко човека, които работят, а повечето възрастни хора се изхранват с гледането на животни, затварянето на буркани със зимнина или им изпращат пари от техните деца – емигранти зад граница и др. Положението особено в големите градове е малко по-добре, но работещите там са ниско платени (работещи бедни), почти като безработните.

Според публично изразеното становище от икономиста Димитър Събев управляващите прикриват бедността в България на фона на манипулирани данни за рекордно ниска безработица, силен икономически растеж и огромен ръст на доходите. (Bodil: Как управляващите прикриват бедността в България)

Може ли да има рекордно ниска безработица на фона на огромната бедност, вероятно на около 90 % от българите, от които повече от половината са абсолютно бедни, без да получават абсолютно никакви средства и помощи защото са безработни, мизерстват и гладуват, тъй като нямат никакви доходи като безработни.

В България и сега има много безработни затова, след като след 1990 г. бяха разпродадени на безценица, приватизирани и т.н. над 5 200 предприятия по време на незаконната приватизация, а не бяха открити нови, в които населението да работи и голяма част от българите автоматично станаха бедни и безработни, като само в Кремиковци са работели около 50 000 души, стотици хиляди в другите държавни предприятия и т.н.

Следва да се знае, че огромната безработица в България се създава в периода на незаконната приватизация на над 5 200 държавни предприятия след 1990 г. след началото на реализацията на Плана Ран-Ът, приет през м. август 1990 г. като Национална Стратегия от Народното събрание, които след прилагането остави буквално на улицата милиони безработни от трудо-способното население.

Защитниците на богатите и управляващите непрекъснато ни убеждават, че безработицата е социално-икономическо явление, което е присъщо на преминаването на България към пазарна икономика, но не коментират въпроса, че тя е толкоз голяма в следствие на раздържавяването и прилагането на шокова терапия на българския народ.

Веднага възниква въпросът, защо в повечето държави с пазарна икономика и в държавите в преход има много нисък процент на безработица?

Премълчава се отново, че върху равнището и развитието на безработицата огромно влияние оказва икономическата и социалната политика на правителствата и местните власти, законодателството и социалното партньорство, което е показателно за България през последните десетилетия.

Голямата безработица в България е един от определящите индикатори, за характера на равнището на икономическото развитие на държавата и социалното равновесие.

Размерите и структурата на огромната безработица в България са една от най-важните характеристики за състоянието на икономическото развитие на държавата ни, като резултат от провежданата от всички правителства до сега социално-икономическа политика, довела населението до допълнително обедняване поради липса на възможност за трудова реализация на около 90 % от трудово-способните българи.

Според официалните данни, които по принцип се манипулират, за да заблудят българската общественост, в България безработицата не е голяма. Разбира се тук умишлено не се включват хилядите нерегистрирани безработни, така нар. скрита безработица, над един милион безработни намерили работа зад граница, българите с определена квалификация, които са отказали да заемат предложената им неквалифицирана работа (напр. всеки четвърти с висше образование е безработен), хиляди младежи, които не учат и не работят, предимно с низко образовани и без определена квалификация и др.

В България безработни са:

- Огромен брой вече второ поколение наследствени безработни;
- Голям брой инвалиди (хора с физически или умствени увреждания);

- Голяма група от българи не притежаващи необходимото образование и квалификация;
- Уволнени след съкращения или след закриване (продаване) на предприятие;
- Хора с лошо здравословно състояние;
- Млади хора и семейства изцяло безработни (без собствен дом и без необходимите доходи);
- В тази група се включват и 1 милион безработни, намерили по-добро заплащане и реализация зад граница – емигранти и др.

Десетилетия наред в следствие на нищожните заплати и безработицата около 1 милион квалифицирани български работници във всяка област станаха емигранти и получават много по-добри заплати и професионална реализация в други държави.

Това разбира се даде отражение на пазара на труда и българския бизнес все по-осезаемо усеща недостига на квалифицирана работна ръка. За съжаление вместо да увеличат драстично работните заплати и да задържат останалите квалифицирани работници и да дадат работа на армията български безработни, те възнамеряват да внесат по-ниско платени работници от по-бедните държави, като напр. от Молдова, Украйна или от азиатските държави.

Според Групата на Зелените в Европейския парламент годишно в следствие на корупционни практики в България се отклоняват от държавната хазна около 11 милиарда евро, които биха могли да бъдат дадени като средна работна заплата или социални помощи на около 3 милиона безработни.

В България, за да започне борбата срещу премахване на безработицата е необходимо на първо място да има политическа воля от управляващите и стоящите зад тях богати за постепенното гарантиране на правото на труд на българите в съответствие поетите задължения с ратифицирането на най-значими международни договори, като напр. МПИСКП, ХОПЕС и др., а също така и съблюдаване на Конституцията и др. закони на българската държава.

2.8. Наркомания

Наркоманията е жизнено опасно зло за българските граждани, изпаднали в зависимост от наркотичните или други упойващи средства.

Общо достъпните публикации будят много сериозна тревога относно станалите и ставащите фрапиращи промени за състоянието на наркоманията в България.

От почти нулеви нива на наркоманията преди около 30 години, сега в България са достигнати много високи нива, след като отношението на богатите и управляващите умишлено допуснаха безконтролното разпространение и зарибяване на младежи, възрастни и деца (още в детските градини и начално училище с бонбони и дъвки и др. с наркотици) за използването, производството и трафика на наркотици в България.

По времето на така наречения социализъм в България е имало само няколкостотин наркомана, предимно децата на богаташите, гравитирали около управляващите, живели зад граница, а за производство изобщо не може дори и да се помисли.

Сега тъжната официална статистика сочи, че повече от 11 % от българите са пробвали наркотици, т.е. над половин милион души, а няколко стотин хиляди българи ежедневно вземат дрога.

Тъй като по правило официалната статистика е манипулативна посочените данни вероятно с два-три пъти по-големи. Така напр. съществуват и други публикации, съгласно които в България има 1 милион наркомани и др. Според друга публикувана статистика наркоманите в България са над 300 000 души, от които около 80 000 са пристрастени към хероина, 10 000 към кокаина, а останалите са на марихуана, екстази и амфетамини.

Според експертите наркотиците са навсякъде в България – и в детските градини, и в училище, и в кафенетата, ресторантите, казината около нас и др., като все по-често учениците стават дилъри и ги продават в училище (според специалистите във всяко училище има по няколко дилъри).

Държавата е залята умишлено от противоречива информация и статистика, за да объркa обикновените българи, какво е действителното състояние, но независимо от това фрапиращата промяна е налице – от стотици наркозависими в миналото, те сега са станали стотици хиляди. Тъжна и убийствена статистика.

Защо ситуацията така рязко е променена?

Ситуацията в държавата от десетилетия драстично се променя, особено след 1990 г., когато започва изпълнение на Плана „Ран-Ът“ и в България е осъществен бум на наркоманията (предвиждана в плана).

Според различни публикации напр. „Една грозна истина за България“ България се провали: и до ден днешен държавата не предлага адекватна политика за лечение и превенция на наркозависимостта… води се война: наркоманите извършва убийства или стават жертва… това е оголеното грозно лице на проблема, който в началото на 1990-те заля България като цунами… хероинът започна да се разпространява… тази първа вълна отнесе много млади животи….

Какво направи държавата?

Дълго време и престъпленията, свързани с употребата на наркотични вещества, отсъстваха от статистиките… държавата изглеждаше безпомощна…след 2000-та година в докладите се отбелязваха десетки смъртни случаи… хероинът заливаше почти всички големи градове, освен Сливен – защото там се произвеждаха и употребяваха метафетамини, които постепенно се промъкнаха към Асеновград, а в последствие завзеха и Плевен, Ловеч, Габрово, Русе и др. …най-употребявани от няколко години са амфетамините….

А какво прави държавата?

Държавата все така продължава да се „изненадва“, че е застигната от такова голямо зло….и на практика държавна политика в тази сфера продължава да няма.

Експерти предупредиха още преди години, че с амфетамините ще дойде вълна от тежки престъпления. И не сгрешиха. Амфетамини, метафетамини, дизайнерска дроги носят като последици тежки психотични епизоди, в които наркозависимите са буквално невменяеми.

През 2016 г. ООН обяви в рамките на Международна конференция, че войната с наркотиците, водена под формата „преследване на дилъри и наказване за наркомания“ се е провалила…издига се нов приоритет лечение на зависимите и превенция.

Но в България сякаш никой не е чул за това.

Отказът от държавна политика в тази сфера продължава.

В Европейският доклад за наркотиците (2019 г.) се отбелязва, че през така нар. „балкански път“ преминава през Турция и България, което означава, че в нашата държава освен, че се произвеждат и употребяват наркотици, през нея преминава за Западна Европа огромно количество наркотици.

За да има ефективна борба срещу наркомания е необходимо на

първо място политическа воля и желание на богатите и управляващите да се изработи, приеме и прилага политика в тази сфера, а на следващо място е необходима стриктна превенция и пълна забрана за употребата, производството и трафика на наркотици през България.

2.9. Престъпност

Престъпността е много голямо зло и огромна беда за българският народ, която умишлено е породена чрез създаването на масова бедност.

Международната общност от доста време официално е призната, че в основата на масовата престъпност лежи масовата бедност.

На проведения през 1990 г. – VIII-ми Международен конгрес на ООН по превантивност на престъпността и третиране на престъпниците като основни причини за възникване на престъпленията, включително и на най-тежкото тероризма се определят: бедността, безработицата и т.н.

Общото събрание на ООН през 2006 г. съгласно резолюция № 60/288 приема Глобална антитерористична стратегия за борба с тероризма, в която на първо място за възникването на едно от най-опасните съвременни престъпления – тероризма (национален или трансграничен) посочва „БЕДНОСТТА".

Според публикуваното изследване на 27.11.2018 г. от Евростад: България е с най-голяма престъпност, насилие и вандализъм в Европа.

В планът Ран-Ът, приет през 1990 г. е предвидено, че след приватизацията и обедняването на населението ще се появят различни форми на огромна престъпност.

В действителност в България се развихря в невиждани мащаби национална и трансгранична престъпност след 1990 г., когато плана започва да се прилага, и според който ще продължи да нараства и до днес.

Така напр. в публикувания на 12.09.2018 г. Доклад: Престъпността в България продължава да нараства се отбелязва „с близо 3 на сто са се увеличили престъпленията в страната за последната година спрямо 2016 г., като общия брой на регистрираните престъпления е близо 107 хиляди".

Разбира се, официалната статистика на МВР показва, че престъпността продължава да намалява, но само в областта на битовата престъпност.

Това е според официалната статистика, а вероятно неофициалния брой престъпления са двойно или тройно повече, като се включат също така и нерегистрираните престъпления. Това сигурно е така, защото в България не се поставя на първо място ефективната борба с престъпността, а се лансира идеята за добрата регистрация на престъпленията.

В доклада се отбелязва също така „И се запазва криминогенната обстановка в България – безработица, бедност, битова престъпност. Не искате да промените този модел на управление, но за България той е пагубен".

Съгласно съществуващия модел в България се осъществяват малко или много престъпления, като се допуска осъществяването на:

- Престъпления против републиката (измяна, предателство и шпионство, диверсия и вредителство, тероризъм и др.);
- Престъпления против личността (убийство, телесна повреда, злепоставяне, отвличане, принуда, издаване на чужда тайна, обида, клевета, изнасилване, блудство, трафик на хора и др.);
- Престъпления против собствеността (кражба, грабеж, присвояване, измама, изнудване, вещно укривателство, унищожаване и повреждане на собственост, злоупотреба на доверие и др.);
- Престъпления против паричната и кредитната система (фалшификация на пари, ценни книжа и документи и др.);
- Компютърни престъпления (хакерство и др.);
- Общо опасни престъпления (взривяване, палеж, злоумишлено наводнение и др.);
- Престъпления по служба (злоупотреба с власт, злоупотреба със служебно положение и др.);
- Корупция по високите етажи на властта и на всички нива (подкуп, скъпи подаръци – коли, апартаменти, недвижимо имущество и др., фаворитизъм, протекционизъм, непотизъм-шуробаджанащина, търговия с власт и др.) и др.

Официално е признато, че в съответствие със създадения след 1990 г. модел се свързва началото на дейността на българските ор-

ганизирани престъпни групи, които участват в различни видове престъпления като: производство, търговия и трафик с наркотици, контрабанда на оръжие, цигари, трафик на хора, проституция, незаконен трафик на антични предмети, изнудване, убийства (над 150 поръчкови убийства и др.) и др.

Защо тези, от които зависи не искат да променят този модел?

Затова защото от циментираното статукво се печели много и затова никой от печелившите, главно управляващите и системните партии не искат да го променят или премахнат.

Според едно от последните изследвания на статистическата служба Евростат за 2017 г. България чупи класацията за престъпност, насилие и вандализъм и е на върха на черната класация. Проучването на Евростат е изготвено във връзка със стратегията на ЕС за устойчиво развитие.

За да се започне ефективната борба с престъпността в България не се достатъчни само думи, статистики, регистрация на престъпленията, обещания и т.н., а е необходима политическа воля, изработването и ефикасно прилагане на държавна политика, действителна превантивна дейност и борба с корупцията и т. н.

2.10. Не предоставяне на права на българските деца

Огромно зло в България е не хуманното отношение на богатите към бедните български деца, с умишленото лишаване и не предоставянето на голям брой права и защита на не укрепналите физически и психически лица до 18 год. възраст.

Българските бебета не могат да избират дали да се родят, отглеждат и възпитават в бедно или богато семейство. Затова равенството е до момента на раждането, след което родените в бедни семейства деца започват да живеят и се развиват при пълно неравенство с децата на богатите до края на живото им, относно качеството на храната, ползването на услуги, здравеопазване, образование, доходи, начин на живот и т.н.

В тази връзка бедните български деца живеят непълноценно – бедно или мизерно, в следствие на което са потиснати и нещастни, чувстват се заклеймени или социално изолирани и не реализирани.

Детската бедност и социалното изключване на българските деца е грубо нарушение на съвременното международно право, кое-

то в различни международни договори, ратифицирани от България, т.е. техните разпоредби са станали задължителни за съблюдаване, предвиждат широк спектър на права за децата, които гарантират тяхното отглеждане и пълноценно реализиране съобразно техните възможности, но не се предоставят на бедните деца.

Българското законодателство не предоставя на българските деца всички права, особено на бедните, тъй като живота на богатите деца не зависи от закона. Правата им се полагат съгласно ратифицираните международни договори, чиито норми следваше изцяло, а не частично да бъдат пренесени в закони, приети от Народното събрание.

България, след като ратифицира Конвенцията за правата на детето на ООН, за да отрази нейното съдържание, през 2002 г. прие Закон за закрила на детето, който е грубо нарушение на международното право. Законът не обхваща повечето права, предвидени в Конвенцията, което е абсолютно задължително, за да бъде правомерна трансформацията на международните норми в национални (Това обаче, май не важи за действията на богатите), поради което Законът е непълен и ощетява българските деца.

Конвенцията на ООН съдържа 54 текста, в които пряко са предвидени над 20 права на българските и още около 20 права, които произтичат непряко, тоест съдържа общо над 40 права, които следваше да се предоставят на българските деца.

Законът за закрила на детето съдържа 46 текста, в рамките на които пряко се предвиждат само 8 права и нито едно произтичащо непряко право.

Тоест на бедните български деца вместо Закона да им гарантират около 40 права, ги ощетява и им предоставя само 8 права, като „случайно“ не са предвидени: право на защита и забрана децата да бъдат въвличани в употребата, производството, разпространяването, трафика и зарибяването с наркотици и психотропни вещества, право на защита срещу въвличане в различни трансгранични престъпления, включително сексуални и др. (общо над 30 права).

За да бъде напълно ясно, как се ощетяват българските деца, което те не заслужват, тъй като с нищо не са по-лоши от децата в много държави, на които им се гарантират дори повече от предвидените в Конвенцията права, като напр. в Швеция, Китай и др. със специален закон се забранява децата да бъдат бити дори от родителите си (то-

ест физически малтретирани), по-долу изрично ще бъдат разгледани правата, съдържащи се в Конвенцията и правата, съдържащи се в Закона.

Конвенцията за правата на детето на ООН, съдържа следните права, които след ратификацията е задължително правителството да предостави на всички български деца:

- Чл. 2 – на българските деца се осигурява правата в Конвенцията без дискриминация по какъвто и да било признак (т.е. правото на не дискриминация);
- Чл. 3 – българските деца имат правото да им бъдат защитени ВИСШИТЕ интереси от обществените и частните институции, необходими за тяхното благосъстояние особено в областта на безопасността и здравеопазването (т.е. право на защита на висшите интереси);
- Чл. 4 – България като страна по Конвенцията е длъжна да постави висшите интереси на българските деца за осъществяване на икономическите, социалните и културните права (т.е. правото на българските деца държавата да защити висшите им интереси);
- Чл.5 – България зачита правата и отговорностите родителите или настойниците да осигурят правото на децата на развитие на способностите и осигуряването на подходящи насоки и ръководство, за да осъществяват правата съгласно Конвенцията (т.е. правото на развитие);
- Чл. 6 – всяко българско дете има право на живот и държавата е длъжна да му осигури мерки гарантиращи неговото развитие и оцеляване;
- Чл. 7 – след раждане всяко българско дете следва да бъде регистрирано и ма право на име, право на гражданство и право да познава и да бъде отглеждано от своите родители;
- Чл. 8 – България е длъжна да зачита правото на българчетата да запазят без незаконна намеса своята самоличност, гражданство, име и семейни връзки;
- Чл. 9 – всяко българско дете има право да живее с родителите си, освен ако компетентните органи решат в съответствие със законите, че това разделение е необходимо за висшите интереси на детето;
- Чл. 10 – всяко българче им право неговата молба да напусне една

държава, с цел събиране на семейството да се разглежда по положителен, хуманен и експедитивен начин в рамките на закона;
- Чл. 11 – България е длъжна да предприеме мерки за гарантиране на правото на българчетата да не бъдат незаконно прехвърляне и не връщане от чужбина;
- Чл. 12 – българските деца имат право да изразяват своето свободно мнение по всички въпроси, които се отнасят до тях;
- Чл. 13 – българските деца също така имат и право да изразява своето мнение да търсят, получават и предават информация и идеи от всякакъв вид и всякаква форма;
- Чл. 14 – българчетата имат право да изразяват свободно своите мисли, да изповядват религията си съгласно закона;
- Чл. 15 – на българските деца се признава правото на сдружаване и на мирни събрания;
- Чл.16 – предвижда право на защита на личния живот на българчетата;
- Чл. 17 – предоставя право на достъп на полезна информация на българските деца;
- Чл. 18 – предвижда правото на българчетата, родителите да носят обща отговорност за тяхното отглеждане и развитие;
- Чл. 19 – българските деца, които са без семейства имат право на осигуряването на специална защита и помощ от държавата;
- Чл. 20 – държавата е длъжна да помогне на всички деца, останали без семейни и др. грижи (напр. алтернативни грижи, даване за отглеждане, настаняване в детско заведение и др.);
- Чл. 21 – децата имат право на осиновяване, което се признава и допуска съгласно съществуващата система за осиновяване в България;
- Чл. 22 – българските деца, които искат да получат статус бежанец, независим дали са придружени от родителите си, имат право да получат хуманитарна помощ и да ползват съответните права;
- Чл. 23 – българските деца, които са с умствени или физически недостатъци имат право да водят пълноценен и достоен начин на живот, като имат право на специални грижи и ефективен достъп и получаване на образование, обучение, здравни грижи, рехабилитация, подготовка на трудова дейност и т.н.;

- Чл. 24 – право на българските деца да се ползват от най-високия достижим стандарт на здравословно състояние и на здравни услуги за лечение на заболяванията и за възстановяване на тяхното здраве;
- Чл. 25 – право на българските деца да бъдат настанени в специално заведение с цел грижи, защита или лечение на тяхното физическо или умствено здраве;
- Чл. 26 – право на българските деца на обществено осигуряване, включително на обществени застраховки;
- Чл. 27 – право на всички български деца на жизнен стандарт, необходим за най-доброто физическо, умствено, духовно, материално и социално развитие;
- Чл. 28 – право на всички български деца на образование;
- Чл. 29 – достъп на всички български деца до висше образование на основата на личните, индивидуални способности (по правило децата на богатите всички са много способни след заплащането на много високи такси, които бедните де не могат да си позволят);
- Чл. 30 – българските деца, принадлежащи към религиозни и езикови малцинства имат право свободно да говорят майчиния си език и да ползват общностната култура с други членове на тяхната общност;
- Чл. 31 – право на българските деца на отдих и почивка, култура и творческа дейност;
- Чл. 32 – право на българските деца да бъдат защитени от икономическа експлоатация и от извършването на работа, която може да попречи на образованието им или навреди на здравето или на физическото, умственото, духовното, моралното или социалното развитие;
- Чл. 33 – право на българските деца на защита от незаконната употреба на наркотици и психотропни вещества, включително предотвратяване на използването на децата в производството и трафика им;
- Чл. 34 – право на защита на българските деца от сексуална експлоатация и сексуално насилие;
- Чл. 35 – право на българските деца на ефективна защита срещу предотвратяване на отвличането, продажбата или търговията в каквато и да е форма;

- Чл. 36 – право на българските деца на защита от всички форми на експлоатация;
- Чл. 37 – право на българските деца, България да осигури никое от тях да не бъде подлагано на изтезания или друго жестоко, нечовешко или унизително отнасяне или наказание;
- Чл. 38 – право на българските деца, държавата да не допуска деца, които не са достигнали 15-годишна възраст, да бъдат призовавани във въоръжените сили или да вземат пряко участие във военните действия;
- Чл. 39 – право на българските деца, държавата да вземе всички мерки за подпомагане на физическото и психическото възстановяване, които са били жертва на всякаква форма на липса на грижи, експлоатация или злоупотреба, изтезания или отнасяне или наказание, или на въоръжен конфликт;
- Чл. 40 – право на защита на българските деца при нарушаване на наказателните норми.

Въз основа на ратификацията на Конвенцията на ООН за правата на детето от българската държава през 2002 г. прие Закон за закрила на детето, в който задължително следваше да са обхванати над 40 права на българските деца, предвидени в Конвенцията, но в Закона са включени само 8 права:

* * *

Глава втора

ПРАВА НА ДЕТЕТО

Право на закрила

- Чл. 10 (1) Всяко дете има право на закрила за нормалното му физическо, умствено, нравствено и социално развитие на защита на неговите права и интереси. (право на защита на правата и интересите)

  (2) Право на закрила по реда на този закон има и лице –

жертва на насилие или експлоатация, на което възрастта му не е установена и за което може да се направи основателно предположение, че е дете. (право на защита на жертвите на насилие или експлоатация)

(3) не се допускат никакви ограничения на правата или привилегии, основани на раса, народност, етническа принадлежност, пол, произход, имуществено състояние, религия, образование и убеждения или наличие на увреждане. (право на защита от дискриминация)

Закрила срещу насилие (право а децата на защита срещу всички форми на насилие)

– Чл. 11. (1) Всяко дете има право на закрила срещу въвличане в дейности, неблагоприятни за неговото физическо, психическо, нравствено и образователно развитие. (право на защита срещу насилие)

(2) Всяко дете има право на закрила срещу нарушаващите неговото достойнство методи на възпитание, физическо, психическо или друго насилие и форми на въздействие, противоречащи на неговите интереси. (право на закрила а достойнството и интересите)

(3) Всяко дете има право на закрила срещу използване за просия, проституция, разпространяване на порнографски материали и получаване на неправомерни материални доходи, както и срещу сексуално насилие. (право на защита срещу използването за просия, проституция, сексуално насилие и др.)

(4) Всяко дете има право на закрила срещу въвличане в политически, религиозни и синдикални дейности. (право на защита срещу политически и други дейности)

Закрила на личността на детето (право на закрила на всяко дете)

– Чл. 11а (1) Сведения и данни за детето не се разгласяват без съгласието на неговите родители или законни представители освен в случаите по чл. 7, ал. 1.

(2) В случаите, когато спрямо дете е предприета мярка за закрила, не могат да бъдат разгласявани сведения и данни за детето без писмено становище на органа за закрила, предприел мярката.

(3) Когато детето е навършило 14 години, се взема и неговото съгласие за разгласяване на сведения и данни.

Право на изразяване

– Чл. 12. Всяко дете има право свободно да изразява мнение по всички въпроси от негов интерес. То може да търси съдействие от органите и лицата, на които е възложена закрилата му по този закон.

Информиране и консултиране (право на информиране и консултиране)

– Чл. 13. Всяко дете има право да бъде информирано и консултирано от органа за закрила на детето… ако това е необходимо с оглед защита по най-добър начин на неговите интереси ….

Защита на религиозните убеждения (право на религиозни убеждения)

– Чл. 14. Отношението на децата до 14 години към религията се определят от техните родители….

Участие в процедури (право на децата)

– Чл. 15. (1)Във всяко административно или съдебно производство, по което се засягат права или интереси на дете, то е задължително се изслушва, ако е навършило 10-годишна възраст….

Тайна на информацията (право на децата)

– Чл. 16 (1) Всички сведения…засягащи детето не могат да бъдат разгласявани…а око детето е навършило 10-годишна възраст – и без негово съгласие.

От чл. 10 до чл. 16 на Закона са предвидени пряко 8 права на българските деца (от които не пряко произтичат още няколко разновидности на пряко предвидените права), което означава, че българските деца не разполагат с по-голямата част от правата, с които са защитени децата от други държави, произтичащи от Конвенцията на ООН.

Възниква въпросът създаден ли е Законът, за да защитава висшите интереси на бедните български деца или е създаден само за парван, че уж се защитават правата на българските децата (лишавайки ги умишлено от значими права, необходими за пълноценното развитие на техния живот, защита и помощ)?

Законът от влизането му в сила през 2003 г. до сега е изменян и

допълван над 50 пъти, но съвсем „случайно“ е пропуснато добавянето поне още на едно ново право на българските децата от 30-те пропуснати при приемането. Явно, че печалбите за „някой“ са много големи, за да си позволят да се разделят с тях.

В заключение е необходимо да се подчертае, че българските деца заслужават да живеят и се развиват пълноценно и равноправно, затова държавата следва да осигури още от самото им раждане да живеят при равни условия и възможности, за да могат те в съответствие със естествените им заложби и индивидуалните физически и умствени способности да развиват личните си качества.

2.11. Отсъствие на Права на човека

Отсъствието на правото на упражняване на права на човека за обикновените българи е най-голямо зло, което има множество последствия, като напр. бедност, мизерия, гладуване, безработица, корупция и др.

Тъй като е невъзможно накратко да се обобщят всички права на българите, произтичащи от всички ратифицирани международни договори, по които България като страна е длъжна да предостави на своите граждани, ще бъдат анализирани само, как са предоставени правата и свободите от международните договори (наречени международни пактове), които са съставни части на МХПЧ, приети от международната общност като основоположни за приемането на всички приети универсални и регионални международни договори.

Всъщност двата Пакта (международни договора) за правата на човека обхващат почти всички основни области на правата на българските граждани, ратифицирани от България.

Така напр. ще анализираме правата на човека съдържащи се в Международния пакт за гражданските и политическите права (МПГПП).

Разполагат ли българите със следните граждански права:

– Право на лична свобода и сигурност – личната свобода се ограничава по политически причини, а българите като цяло се чувстват несигурни. По политически причини всеки българин може да бъде обект на произволен арест или задържане под друг претекст;

- Право на справедливо разглеждане и процес от компетентен, независим и безпристрастен съд – според ежегодните доклади на Европейската комисия – българската съдебна система се нуждае от реформи, тъй като съдът и прокуратурата са нито независими, нито безпристрастни;
- Право на защита и право на хуманно отношение и достойнство
- Право на упражняване на глас – да, това право с малки изключения е предоставено на практика;
- Правото на мирен протест – се ограничава като не се разрешават да бъдат проведени на исканите места и др.

Като цяло се оказва, че българските граждани разполагат с гражданските права, предвидени в Пакта само на хартия.

Разполагат ли българите със следните политически права:

- Право на равенство пред закона – напълно е нарушено, тъй като се прилага неофициално принципа „всички са равни, но някои са по-равни“ – на всички българи е известно, че „по-равни“ са правоимащите-париимащите, т.е. законите са винаги се прилагат в полза и интерес на богатите, управляващите и техните васали;
- Право на свобода на словото и убежденията – правото на свободно разпространяване на убеждения, сведения и идеи от всякакъв вид е ограничено, като не се допускат до масмедиите и другите средства за масово осведомяване на различни становища и мнения;
- Право на свобода на мисълта, съвестта и религията – свободата на мисълта и съвестта не са ограничена, но е ограничено тяхното разпространяване, особено в частните медии, които са собственост на богатите;
- Право на свободно сдружаване – подлежи на контрол;
- Право на мирни събрания и свобода на стачките и петициите – ограничени са до голяма степен;
- Право на не дискриминация на какъвто и да било признак – българите са дискриминирани по много признаци, особено по политически и други убеждения, имотно състояние и др.;

Както се разбира от анализа, почти всички, произтичащи политически права за българите са само на хартия.

Съгласно Международният пакт за икономическите, социални-

те и културните права (МПИСКП) произтича права в посочените области.

Така напр. за българските граждани произтичат следните икономически права:

- Право на собственост (движимо и недвижимо имущество) – поради голямата бедност и мизерия по-голямата част от българите не могат да си позволят да закупят и притежават собствени вещи, тоест да упражнят правото си на собственост;
- Право на труд – правото на труд е само на хартия, след като 70-80 % от трудоспособните българи са безработни;
- Право на справедливи и благоприятни условия на труд – на малкото работещи българи, не се гарантират не само справедливи и благоприятни условия на труд, но не се гарантират дори безопасни условия на труд, в следствие на което има огромен брой работници с професионални заболявания, а трудовите злополуки са често явление;
- Право на задоволително жизнено равнище, включващо достатъчно храна, облекло и жилище – това право е само на хартия, защото 90 % от българите живеят при мизерни условия, ежедневно се недохранват, не разполагат със средства да закупят дрехи, подходящи за сезона и живеят в нехигиенични жилища;
- Право на защита от глад – вероятно повече от половината от бедните българи мизерстват, което включва перманентно гладуване;
- Право на най-добро състояние на физическо и душевно здраве – за повечето от половината българи това право е само на хартия, защото над 60 % от населението имат по една, две, три и повече болести, включително и психически заболявания (така, че повечето българи са нито физически, нито душевно здрави) и др.

За българите произтичат следните социални права като напр.:

- Право на социална сигурност, включително и на обществени осигуровки – само на хартия;
- Право на социална защита – на практика отсъства ефективна защита;
- Право на платен отпуск – е само на хартия, тъй като повечето работосбособни българи са безработни;
- Право на майчинство и др.

Българските граждани би следвало да разполагат със следните културни права:

- Право на образование – доброто образование могат да си позволят само децата на богатите;
- Право на участие в културни живот – това е хипотетично право, тъй като по-голямата част от българите нямат достатъчно средства ежедневно за храна;
- Право да се ползва от научния прогрес и приложението му – бедните българи не могат да си позволят закупуването на технически и други средства, за да ползват и прилагат научния прогрес;
- Право на ползване от защита на моралните и материалните интереси и др.

В заключение може обобщено да се отбележи, че българските граждани не притежават почти всички граждански, политически, икономически, социални и културни права, произтичащи от ратифицираните международни договори, тъй като са само на хартия, а държавата умишлено не прави нищо, за да могат бедните българи да упражняват правата на човека.

Заключение

В този труд бе прието, че ДОБРОТО е морално етична категория, съществуването на която като цяло носи само светлина, просвета, знание, пълно и равноправно развитие и щастлив живот.

Добро означава достоен начин на живот чрез ефективното упражняване на правата на човека и основните свободи.

Злото се приема, като не морална категория, използвана като средство за причиняване на болка, мизерия, непросветеност, не реализация и т.н., които носят мрачно, тъмно и безперспективно бъдеще на хората.

Злото е израз на пълното не спазване на правата и свободите на човека.

Богатите затова се наричат зли-тъмни сили, защото носят само злини и мрак, мизерно и безперспективно бъдеще на бедните хора, които вероятно са около 90 % от населението на Земята.

Съотношението между Доброто и Злото не се приема като равен обем от мозъка на всеки човек, тъй като то е индивидуално, а се проявяват в зависимост от среда, в която живеят хората и как умишлено използваните различни фактори въздействат върху психиката.

След възникване на държавите преди около 5 000 години, обществото във всички държави се е разделило на ограничен брой богати (изживяващи се като бог-овете, т.е. бог-ати на Земята) и огромен брои бедни (хора в бед-а, те. бед-ни). Богатите още от дълбока древност използват различни форми заблуждавайки бедните, че те имат право да се стремят към по-добър живот.

За първа Харта в света за правата на човека се счита издаденият през 539 г. преди Христа „цилиндър на Кир" издаден от царя на Древна Персия – Кир Велики, след завладяването на Вавилон, в който се провъзгласява право на избор на религия, расово равенство, свобода на робите и др.

През цялото време на последващите хилядолетия огромната част от човечеството – бедните са подложени на гигантско манипулиране и промиване на мозъка от страна на богатите, в следствие на което в повечето хора се развива склонност към:

- Злото, което намира израз в различни многобройни форми;
- а също така, макар и в незначителни размери Доброто – живот, свобода, здраве, щастие, приятелство, вежливост и др.

След осъществения анализ на станалото на Земята, могат да бъдат изведени следните по-значими изводи произтичащи от Злото – тъмната сила, която препятства светлината, т.е. нормалното развитие на хората да живеят добре.

Пряк израз още началото на историческото развитие на човечеството, злото намира:

- В празни обещания и декларации от богатите за правото да се стремят към по-добър живот на бедните в продължения на хилядолетия;
- Идеите на богатите за права и свободи на бедните присъстват в различни форми по време на развитието на човешката цивилизация, като умишлено са насочвани от богатите за манипулиране на съзнанието на бедните, че е възможно да има повече справедливост, благоденствие и достоен начин на живот;

- Корените на съвременния формат на правата на човека могат да бъдат открити в редица актове, приети през древността, средновековието и след това;
- Основата на съвременното разбиране за правата на човека могат да бъдат открити в новата европейска история – Ренесанса и Реформацията, фалшиво създадени от богатите, за да манипулират бедните, че уж се мисли как да се подобри техния живот;
- До 20-ти век правата и свободите са предмет на обещания и философски съждения;
- Ситуацията в света се изменя особено след Втората световна война, която налага на богатите да променят своите действия и да покажат нова печеливша карта пред бедните, която прокламира, че всяко човешко същество се ражда с определен обем права и свободи, които всеки човек може да упражнява по всяко време, където и да се намира;
- След създаването на ООН през 1945 г. в рамките на Организацията се разработват и приемат трите основни части на МХПЧ (ВДПЧ, МПИСКП и МПГПП);
- На базата на МХПЧ се разработват и приемат стотици универсални и регионални многостранни международни договори;
- Прякото въздействие на Злото за умишленото не-прилагане на съществуващите международни актове, намира израз в създаването на неефективен международен механизъм;
- Специално създадения неефективен международен контрол се състои в:
  - умишленото недопускане на бедните да упражняват предвидените в международните актове права и свободи;
  - в това отношение не се предвижда стриктен международен контрол;
  - международният контрол се осъществява само в разглеждането на периодични доклади, предоставяни само от правителството;
  - нито в докладите, нито по друг начин изобщо не се вземат предвид мнението на населението относно упражняването на правата, произтичащи от която и да е конвенция;
  - международният контрол изобщо на включва отчитането как на практика в национален мащаб се прилагат закони-

те, приети след ратификацията на определени международни договори;
- Не се контролират умишлено от международния контрол начина на пълно внедряване на нормите на ратифицираните международни договори;
- Международният контрол умишлено не контролира, доколко населението на дадена държава е запознато със своите права;
- В държавите се прилага правилото „дръж народа в мъгла, за да му е ясно всичко“;
- По – голямата част от населението не познават правата си, поради което не могат да ги защитават, тъй като те не знаят, какво е нарушено, за да го защитават.

В следствие на недопускане от Злото на упражняването на правата на човека, бедните хора на Земята понасят огромни страдания като напр. смърт, болести, омраза, скръб, нещастие, робство, безработица, бедност, корупция, наркомания, престъпления и др.

Във всяка държава освен наличието на определена специфика на нарушаването на правата и свободите, са налице и някои общи елементи характерни за всички държави.

В България са налице следните характерни особености, които произтичат от действието на злото-богати и техните помощници и слуги:
- Злото – богатите на българските земи съществуват от момента на създаването на Първата българска държава, от когато в различни пропорции съществува и неравенството между бедни и богати;
- От създаването на Първата българска държава до сегашно време бедният български народ е подложен постоянно на злите действия на богатите, свързани с воденето на войни, завладяване от други държави, национални катастрофи, политически и икономически сътресения и др.;
- Голямо зло за българския народ е падането на България почти пет века под турско иго, тъй като през този период настъпва значителен духовен, етнорелигиозен и културен упадък;
- Злото, което е управлявало българският народ не са били само турските управници, а паралелно с тях са управлявали българските богаташи – чорбаджиите;
- В България под едно или друго наименование злото – богати-

те, съвременните чорбаджии, винаги са управлявали и манипулирали бедното население, считани от тях за стадо;

– Съвременното зло за българските граждани настъпва с прилагането от 1990 г. на изготвения от Националната търговска камара на САЩ План „Ран-Ът“ за преминаване на България към пазарна икономика;
– Злото става още по-голямо, когато Народното събрание приема почти без изменение Плана „Ран-Ът“ през м. август 1990 г. като Национална Стратегия за преминаването на България към пазарна икономика. Прилагането на тази Стратегия-План доведоха България до нова национална катастрофа;
– Злото става огромно за България и българския народ, когато всички управляващи започват да го прилагат, в следствие на което се приватизират държавни активи за около 580 милиарда лева;
– Злото разпродава и приватизира около 5 200 предприятия на безценица, като много от тях почти са подарени срещу 10 % комисионни, много печеливши енергийни, водни, транспортни, комуникационни и други компании;
– След прилагането от всички правителства на шокова терапия съгласно Плана „Ран-Ът“ настъпва най-голямото зло за България и българите:
  • разбита бе напълно националната инфраструктура, без веднага да се създаде нова, или да се надгради старата, както това направиха почти всички държави в преход;
  • българският народ е подложен на частичен геноцид;
  • налице е най-голямата в ЕС безработица, бедност и корупция;
  • напълно отсъства от страна на богатите към бедните българи, каквато и да било човечност и хуманно отношение;
  • днес всяко четвърто дете гладува, гладува и всеки втори възрастен българин;
  • формирана е робска психика на обикновените граждани;
  • умишлено са притъпени състраданието и толерантността на българите;
  • формирана е голяма бездуховност, незаинтересованост и безпричастност към проблемите на другите;
  • отсъства каквато и да е любов и състрадание към българ-

ското население от страна на управляващите и богатите;
- бедните стават все по-бедни а богатите все по-богати, като официално милионерите са над 170 000, като само през 2018 г. в БНБ са депозирани над 100 млн. лева, но не общо от целия български народ, а само от около 70 българи;
- израз на злото са смъртта, скръбта, враждебността, и затъпяването на българите;

– Израз на много голямо зло е това, че България и българския народ изобщо не се намират в положение съгласно изискванията принципите и нормите на съвременното международно право;
– България не изпълнява поетите задължения в съответствие с ратифицираните международни договори, особено на тези в областта на предоставянето на българските граждани на права и свободи, особено тревожно е нарушаването на правата на децата;
– Голямо зло за България е, че заради получаването на големи печалби българските богаташи непрекъснато унищожават със застрояване, производство и по друг начин флората и фауната, включително и природата на нашата държава и др.

Бъдещото развитие на България изцяло зависи от това, дали българския народ ще излезе от състоянието на транс и ще си потърси правата и справедливостта или ще продължат да живеят като роби на богатите, надявайки се някой ще дойде да им помогне или да направи нещо вместо тях.

В заключение може да се приеме, че светът може да стане едно по-добро място за живеене за всички хора, но задължително след изпълнението на няколко условия:

Първо, постигането в световен мащаб на истински социален мир;

Второ, това е възможно само, ако богатите разберат, че трябва да отделят повече от световните блага за обикновените хора, като проявят повече състрадание и хуманност към тях;

Трето, богатите и управляващите следва да отделят достатъчно средства, с които да гарантират ефективното упражняване на правата на човека и основните свободи, за да могат всички хора да живеят достойно;

Четвърто, равен старт за развитието на всички човешки същества, в съответствие с техните индивидуални умствени и физически способности.

Използвана литература

Борисов Ат., Трансгранични престъпления, изд. Нова звезда, С., 2017 г.
Борисов О., Международноправен режим на Черно море, изд. „ВСУ Ч. Храбър, Варна, 2014 г.
Борисов О,. Трансграничен тероризъм в глобалния свят, изд. Нова звезда, С., 2017 г.
Борисов О., Мигранти и бежанци, изд. Нова Звезда, С., 2018 г.
Борисов О., Бедност и правата на бедните, изд. ХЕЛИОПОЛ, С., 2019 г.
Борисов О., Корупцията по света и в България, изд. ХЕЛИОПОЛ, С., 2019 г.
Эрих Формм, Анатомия человеческой деструктивности, М.: Республика, 1994 г.
Игор И., В поисках забвения. Всемирная история наркотиков, М., ЭТП. 2003 г.
Пенчев Г., Принципи на българското екологично право, С., Фондация „Граждани на Новата епоха“, 2017 г.
Пенчев Г., Екологично право. Специална част, С, изд. Сиела, 2019 г.
Робъртсън Д., Престъпления против човечеството, Сиела, 2005 г.
Alessandro Stanziani. Bondage: Labor and Rights in Eurasia from Sixteenth to the Early Twentieth Centuries. New York: Berghahn Books, 2014
Robert Gelldtely, Ben Keiman. The Specter of Genocide: Mass Murder in Historical Perspective. – Cambridge, UK: Cambridge University Press, 2003.-P. 267, 406

Приложение

Проект

Конвенция относно международните гаранции за ефективното прилагане на правата на човека в световен мащаб

Преамбюл

Държавите – страни, както и всички правителствени и неправителствени организации, международни и частни органи и физически лица, обвързани с тази конвенция,

Взеха предвид, че действителното признаване на равните и неотменими права на всички човешки същества представляват основа за достоен живот, свобода, справедливост и социален мир в света,

Признавайки, че от правата и свободите произтича достойнството, присъщо на всяка човешка личност,

Вземат предвид, че пренебрегването, не зачитането и не осигуряване прилагането на правата на човека доведоха огромната част от човечеството до бедност и мизерия хилядолетия наред,

Вземайки под внимание, че съгласно принципите на общото международно право, признаване на достойнството на всеки човек се изгражда на основата на свободата, справедливостта и мира в света,

Вземайки предвид обстоятелството, че всеки индивид има задължението да уважава правата на другите индивиди и човешката общност като цяло е длъжен да насърчава зачитането и прилагането на правата на човека,

Считат, че всички държави, правителствени и неправителствени, международни и национални органи, а също така и частните органи и отделни физически лица, действащи в тази област са длъжни, съгласно чл. 2, т. 6 на Устава на ООН, независимо, че не са членове на Организацията да съдействат за поддържането на международния мир и сигурност,

Като взеха под внимание задълженията на държавите-членки на ООН, че в съответствие с чл. 55 на Устава на Организацията, тряб-

ва да съдействат за всеобщото уважение и спазване на правата на човека,

Признавайки необходимостта на утвърждаване в международното право на нови международни гаранции за ефективно прилагане на правата и свободите в абсолютно всички държави,

Вземайки предвид като цяло, че е задължение на всички държави, междуправителствени и неправителствени международни и частни органи е да осъществяват международен контрол и да спомагат за ефективното прилагане на правата от всички хора на Земята и за тяхното всеобхватно развитие и реализация,

Се договориха и постигнаха пълно съгласие по формулиране на следните текстове:

ЧАСТ I – Цели

Член 1

1. Целите на тази Конвенция са да осигури на всички човешки същества да упражнят ефективно правото си да се развиват съобразно техните индивидуални физически и умствени способности.
2. Държавите са длъжни да осигурят необходимите условия и средства, при стриктен граждански контрол.
3. Всяка човешка личност доброволно и свободно определя своето политическо, икономическо, социално и културно развитие.

Член 2

Цел на всички държави, междуправителствени и не правителствени организации, частните органи и частните физически лица и др. е задължително да насърчават правото на всеки човек да развитие напълно своите индивидуални възможности и способности.

ЧАСТ II – Приложна област

Член 3

Тази конвенция се прилага еднообразно във всички държави и абсолютно във всички съществуващи международни, национални или други автономни или частни територии или собственост на частни физически лица.

Член 4

Държавите, междуправителствените и не правителствените организации, частните органи и частните физически лица се задължават да осигурят приложението на тази Конвенция, както и упражняването на съществуващите съгласно действащите в тази област права и свободи на човека без каквато и да било дискриминация, основаваща се на раса, цвят на кожата, пол, език, религия, политически и други убеждения, народностен или социален произход, имотно състояние, рождение или всякакви други признаци.

Член 5

Държавите и правителствени и неправителствени органи, се задължават да гарантират прилагането на равни права на мъжете и жените при ползването на всички граждански, политически, икономически, социални и културни права, предвидени в действащите международни договори.

Член 5

Никоя разпоредба на международен или национален акт не може да бъде тълкувана като даваща право да държава, междуправителствена, не правителствена организация или орган, на отделна група или физическо лице да се занимава с дейност или да извършва действия, насочени към отнемане или ограничаване на правата и свободите на човека.

ЧАСТ III – Създаване на международен орган

Член 6

1. Всички съществуващи държави, междуправителствени и неправителствени органи, компетентните частни органи и физически лица създават международен орган за ефективното упражняване на правата и основните свободи от всички човешки същества.

2. Този независим международен орган ще бъде създаден и контролиран от всички компетентни правителствени и не правителствени формации и отделни физически лица и ще са нарича – МЕЖДУНАРОДЕН ОРГАН ЗА ЕФЕКТИВНО ПРИЛАГАНЕ НА ПРАВАТА

НА ЧОВЕКА.

3. За нормалното функциониране на този Международен орган ще бъдат създадени необходимия брой висши (Общо събрание на всички участници, изпълнителен орган, секретариат и др.) и спомагателни органи (комисии, комитети, раб. групи и др.) и др.

4. Във всички органи на Международния орган, решенията ще се взимат с обикновено мнозинство и няма да се допуска да има привилегировани, имащи право на повече гласове, право на вето или друго.

ЧАСТ IV – Контролен механизъм

Член 7

1. Създава се ефективен контролен механизъм, в който участват всички държави, компетентни международни и национални органи и организации и определени физически лица.

2. Контролният механизъм ще обхваща няколко независими един от друг етапи.

3. Първа степен на контрол ще обхваща редовни правителствени доклади, относно съответствието на националното законодателство с ратифицираните международни договори, които стриктно ще бъдат контролирани. В тези доклади задължително ще се включва и мнението на населението, относно действителното приложение на практика на разпоредбите на международните договори.

4. Вторият етап ще включва проверки на място (във всяка държава или друга нейна територия) – от Комисии включващи представителите на Международния орган, НПО, части органи и физически лица и др., които ще провеждат среща с граждани на проверяваната държава на случаен принцип (за да се избегне възможността срещата да бъде организирана от посрещащата държава с поставени лица и по този начин изкривена представата за правата на човека).

5. Третият етап ще включва независима оценка на всички формации представени в международния орган.

6. Четвърти, незадължителен етап е, когато се прави проверка за нарушени права по сигнали, включително и анонимни.

Част V – Заключителна

Член 8

1. Тази Конвенция е открита за подписване от всяка държава, междуправителствена и неправителствена организация, частни органи, отделни физически лица и други компетентни органи.

2. Тази конвенция влиза в сила на 30 ден от първоначалното и подписване.

3. Тази конвенция е задължителна за всички формации, които са свързани с прилагането на правата на човека, независимо дали са я подписали. Задължението произтича от ратификацията от държавата, на чиято територия се намира съответния орган.

4. Задължителния характер за всички формации произтича също така и от факта, че Конвенцията засяга социалния мир и международния мир и сигурност на планетата Земя.

5. Това задължение произтича от чл. 2, т. 6 на Устава на ООН, в случаите, когато е необходимо за постигането на траен международен мир и сигурност.

Член 9

1. Тази Конвенция е открита за подписване от всички държави.

2. Конвенцията влиза в сила за всяка държава, след нейната ратификация съгласно националното ѝ законодателство.

Член 10

1. Тази Конвенция става задължителна за всички компетентни международни и национални формации след подписване.

2. Тази Конвенция влиза в сила за всички формации веднага след подписването, не е необходимо утвърждаването ѝ по друг начин.

Член 11

1. Не се допускат формулирането на резерви по текстовете на Конвенцията

2. Тълкователните декларации, които противоречат на смисъл на Конвенцията се считат за невалидни.

Член 12

1. Възникналите спорове относно тълкуването, прилагането и

изпълнението на Конвенцията се решават се решават с преговори.

2. Споровете между държавите, ако не се решат с преговори, се отнасят до Международния съд със съгласието на спорещите държави.

Член 13

1. Конвенцията не подлежи на денонсиране от държавите.

2. Другите формации не могат са се откажат от съблюдаване на Конвенцията.

Член 14

1. Тази конвенция влиза в сила за определени физически лица след подписване от държавата, чиито граждани са те.

2. Конвенцията влиза в сила за тях веднага след подписването ѝ.

Член 15

1. Конвенцията се подписва на всички възможни езици.

2. Текстовете на Конвенцията имат еднаква сила.

Член 16

Конвенцията действа безсрочно.

Съставена в
.....
(град, дата, година)

ИЗДАТЕЛСТВО ХЕЛИОПОЛ
„СЛЕДВАЙ СЪРЦЕТО СИ!“

За контакти: **тел. 0887 025 404**
e-mail: **heliopol@abv.bg**
www.allatra-bolgaria.info

Интернет сайтове на Хелиопол:
www.book-heliopol.com
www.rosovazora.com
www.imadrugpat.org
www.heliopol.com
www.beinsa.net
www.7rilskiezera.com

София
Книжарница –
Просветителски консултационен център Хелиопол
ул. Обиколна блок 286[В]
(Цариградски комплекс – жк Дружба 2)
Книжарница Даро Веда
(бивша книжарница Новото Битие) ул.Хан Крум 7А
Варна
Просветителски консултационен център Хелиопол
ул. Опълченска 13
Книжна борса Болид, етаж 2, щанд на Хелиопол
Верига книжарници Хеликон
Верига книжарници Сиела